

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Nopti de patimă

„Un adevărat regal pentru fanii poveștilor de dragoste!”
– Nicole Jordan

SERIA *FRĂȚIA PUMNALULUI NEGRU*

J.R. WARD

J.R. WARD, bine-cunoscută scriitoare americană de romance paranormal, este autoarea care conduce detașat în clasamentul celor mai bine vândute cărți cu vampiri din lume, seria *Frăția Pumnalului Negru* devenind în scurt timp de la apariție bestseller *New York Times*. Este de asemenea câștigătoarea celebrului premiu RITA, acordat de Romance Writers of America. A absolvit Colegiul Smith, având o dublă specializare în istorie și istoria artei medievale, precum și Facultatea de Drept din Albany. Înainte de a se dedica în întregime scrisului, a lucrat în domeniul medical în Boston, ocupând ani la rând un post de conducere în cadrul unuia dintre cele mai renumite centre medicale universitare din Statele Unite. Este atât de pasionată de scris, încât fericirea pentru ea înseamnă să stea toată ziua în fața calculatorului și să lucreze, în compania câinelui și a războinicilor Frăției, bineînțeles.

Pentru mai multe informații despre autoare și despre *Frăția Pumnalului Negru*, accesați www.jrward.com

J.R. WARD

Nopti de patimă

SERIA *FRĂȚIA PUMNALULUI NEGRU*

Traducere din limba engleză de
ADINA și GABRIEL RAȚIU

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactori: DANIEL PENESCU, MARIANA BĂDESCU
Tehnoredactare computerizată: CORINA HUȚAN

J.R. Ward
DARK LOVER
A novel of the Black Dagger Brotherhood

Copyright © Jessica Bird, 2005

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form. This edition published
by arrangement with NAL Signet, a member of
Penguin Group (USA) Inc.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii LEDA, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-102-535-3
București, 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WARD, J. R.
Frăția Pumnalului Negru / J.R. Ward;
trad.: Adina și Gabriel Rațiu.
București: Leda, 2012
11 vol.
ISBN 978-973-102-534-6
Volumul 1: Nopti de patimă - 2012
ISBN 978-973-102-535-3

I. Rațiu, Adina (trad.)
II. Rațiu, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Dedicat:

Ție, cu dragoste și nemărginită prețuire.
Îți mulțumesc că ai venit și m-ai descoperit.
Mi-ai arătat calea.
A fost o călătorie unică,
cea mai minunată din viața mea.

Mulțumiri

Mulțumesc din suflet lui Karen Solem, Karei Cesare, lui Claire Zion, Karei Welsh și lui Rose Hilliard.

Comitetului meu executiv: Sue Grafton, dr. Jessica Andersen, Betsey Vaughan. Discuțiile noastre interminabile pe internet ori la telefon au încins liniile din Hutchins și Seneca Park, dar m-au ajutat să îmi păstrez concentrarea, zâmbetul și sănătatea mintală.

Familiei mele, cu toată dragostea.

Glosar

Alesele. Femei-vampiri crescute cu scopul de a o sluji pe Fecioara Scrib. Sunt considerate membre ale aristocrației, cu toate că existența lor se concentrează îndeosebi pe aspectele spirituale ale vieții, și nu pe cele materiale. Contactele cu bărbații sunt rare sau inexistente, însă, la solicitarea Fecioarei Scrib, pot întreține relații sexuale cu războinicii în vederea înmulțirii rasei lor. Sunt dotate cu capacitatea de a prezice viitorul. În trecut, erau folosite pentru a satisface nevoia de sânge a membrilor celibatari ai Frăției, dar frații au renunțat la acest obicei.

Catacomba. Criptă sacră a Frăției Pumnalului Negru, folosită pentru ceremonii și depozitarea urnelor exterminatorilor uciși. Printre ceremoniile desfășurate acolo se numără inițierile, funeraliile, măsurile disciplinare împotriva unora dintre membri. Accesul este interzis cu excepția fraților, a Fecioarei Scrib și a candidaților la inițiere.

Doggen. În lumea vampirilor, termenul este folosit pentru a desemna un membru al clasei servitorilor. *Doggenii* sunt fideli unor tradiții conservatoare, respectând cu strictețe codul

vestimentar și de conduită față de stăpânii lor. Nu sunt afectați de lumina solară, dar îmbătrânesc relativ repede. Speranța lor de viață este de aproximativ cinci sute de ani.

Exterminator. Ființă umană lipsită de suflet care, în calitate de membru al Societății Exterminatorilor, are ca obiectiv exterminarea vampirilor. Pentru a fi uciși, exterminatorii trebuie înjunghiați în inimă, altfel nu îmbătrânesc și sunt nemuritori. Nu consumă hrană sau băutură și sunt impotenți. Cu timpul, își pierd culoarea părului, pielii și irisurilor, devenind blonzi, palizi și cu ochi decolorați. Emană un miros de pudră de talc. Introduși în Societate de Omega, ei dețin o urnă ceramică în care își păstrează inima, după ce le-a fost extirpată.

Fecioara Scrib. Forță mistică ce îl sfătuiește pe rege, păstrează arhivele vampirilor și conferă privilegii. Există într-o dimensiune atemporală și este înzestrată cu puteri însemnate.

Frăția Pumnalului Negru. Războinici-vampiri care își apără specia împotriva Societății Exterminatorilor. Datorită reproducerii selective în interiorul rasei, membrii Frăției posedă o forță fizică și mentală excepțională și capacitatea de vindecare rapidă. Majoritatea nu sunt uniți printr-o legătură de sânge și sunt introduși în Frăție ca urmare a recomandărilor altor membri. Agresivi, independenți și rezervați prin natura lor, ei trăiesc departe de vampirii civili și nu comunică cu membrii altor clase, cu excepția momentelor în care trebuie să se hrănească. Ei fac obiectul legendelor și sunt priviți cu venerație în lumea vampirilor. Pot fi uciși dacă suferă răni foarte grave, cum ar fi o lovitură de pumnal sau un glonț în inimă.

Hellren. Bărbat-vampir căsătorit cu o femeie. Vampirii pot avea mai multe partenere.

Leelan. Termen afectuos, tradus liber prin „dragă mea”.

Omega. Figură mistică și malefică ce are drept obiectiv exterminarea vampirilor din resentiment față de Fecioara Scrib. Există într-o dimensiune atemporală și este înzestrat cu puteri însemnate, printre care, însă, nu se numără capacitatea de creare.

Perioada de necesitate. Perioadă de fertilitate a unei femei-vampir, care durează de regulă două zile și se caracterizează printr-o intensă dorință sexuală. Are loc la circa cinci ani de la tranziția femeii, apoi se manifestă o dată la zece ani. Toți bărbații-vampiri reacționează într-o oarecare măsură când se află în preajma unei femei ce trece prin această fază. Poate fi periculos, din cauza conflictelor izbucnite între rivali, în special dacă femeia-vampir nu are partener.

Prima Familie. Regele și regina vampirilor, precum și potențialii copii ai acestora.

Princeps. Cel mai înalt rang din aristocrația vampirilor, după Prima Familie și Alesele Fecioarei Scrib. Este un titlu ereditar și nu poate fi conferit.

Pyrocant. Termen ce denumește slăbiciunea crucială a unui individ. Aceasta poate fi de natură internă, de exemplu o dependență, ori externă, de exemplu o persoană iubită.

Rythe. Ritual de ispășire pentru atingerea adusă onoarei unei persoane. Dacă acceptă, victima are dreptul să aleagă o armă

și să îl lovească pe cel vinovat, care trebuie să se înfățișeze lipsit de orice mijloc de apărare.

Sclav de sânge. Vampir, bărbat sau femeie, subjugat de un alt vampir cu scopul de a-i satisface nevoia de sânge. Practica deținerii de sclavi de sânge a devenit un fenomen izolat, deși nu a fost abolită.

Shellan. Femeie-vampir căsătorită. De regulă, aceasta nu are decât un partener, din cauza caracterului posesiv al bărbaților-vampiri.

Societatea Exterminatorilor. Ordin de asasini fondat de Omega în scopul eliminării vampirilor.

Tărâmul de Dincolo. Tărâm atemporal, unde cei morți se reu-nesc pentru vecie cu cei dragi.

Tranziția. Moment critic din viața unui vampir, bărbat sau femeie, care devine adult. Se petrece, de regulă, în preajma vârstei de douăzeci și cinci de ani. După tranziție, vampirii trebuie să consume sânge de la un vampir de sex opus, din rațiuni de supraviețuire, și nu mai suportă lumina soarelui. O parte dintre vampiri nu supraviețuiesc tranziției, îndeosebi bărbații. Înainte de tranziție, vampirii au o vigoare redusă, sunt imaturi și indiferenți din punct de vedere sexual, și incapabili să se dematerializeze.

Vampir. Membru al unei specii diferite de cea a Homo sapiens. Vampirii trebuie să bea sânge de la sexul opus pentru a supraviețui. Sângele uman îi menține în viață, însă forța fizică astfel obținută este de scurtă durată. După tranziție, care are loc în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani, aceștia nu mai pot

ieși la lumina zilei și sunt constrânși să consume sânge proaspăt în mod regulat. Vampirii nu pot „transforma” ființele umane prin mușcătură sau schimb de sânge, deși în rare cazuri pot procrea cu ajutorul unui partener uman. Vampirii se pot dematerializa după bunul plac, dar trebuie să fie calmi și concentrați și să nu transporte o greutate mare. Au capacitatea de a șterge amintirile recente ale oamenilor, iar o parte dintre ei pot citi gândurile. Speranța lor de viață este de aproximativ o mie de ani, în unele cazuri, chiar mai mare.

Capitolul 1

Darius aruncă o privire prin club, studiind mulțimea de trupuri aproape dezbrăcate de pe ringul de dans. În seara aceasta, Screamer's era înțesat de clienți, femeii îmbrăcate în haine din piele și bărbați cu aspect de criminali.

Darius și tovarășul său se integrau perfect în acel peisaj.

Ei, însă, erau cu adevărat ucigași.

— Chiar ai de gând să faci asta? îl întrebă Tohrment.

Darius își îndreaptă atenția către capătul opus al mesei joase. Privirile celor doi vampiri se întâlniră.

— Da.

Tohrment sorbi pe îndelete din paharul cu whisky și schiță un zâmbet sinistru, dezvelindu-și vârful colților.

— Ești nebun de legat, D.

— N-ar trebui să te mire.

Tohrment ridică paharul în cinstea lui.

— Dar aici exagerezi. Planul tău e să iei o fată nevinovată, care nici nu-și închipuie în ce se bagă, și să-l lași pe unul ca Wrath să se ocupe de transformarea ei. Țasta-i sadism.

— Tipul nu e un monstru. Chiar dacă așa dă impresia.

Darius își termină berea.

— Arată-i un pic de respect.

— Îl respect al dracului de mult. Dar tot mi se pare o idee proastă.

— Am nevoie de el.

— Ești sigur?

O femeie cu fusta cât palma, cizme peste genunchi și bustieră din lanțuri se apropie de masa celor doi. Ochii îi sticleau pe sub genele încărcate de rimel, iar șoldurile i se unduiau cu o flexibilitate uluitoare.

Darius îi făcu semn să plece. În seara asta nu-i ardea de sex.

— E *fiica* mea, Tohr.

— E un hibrid, D. Știi bine ce părere are despre oameni, zise Tohrment, clătinând din cap. La fel a fost și stră-stră-bunica mea, dar nu m-auzi pe mine pomenind vreodată despre asta în preajma lui.

Darius făcu semn chelneriței, arătând spre sticla goală din fața lui și paharul aproape uscat al lui Tohrment.

— Nu voi îngădui să moară încă unul dintre copiii mei, atât timp cât există șansa să o salvez. Oricum e imposibil de spus dacă ea se va transforma. Poate o să ajungă să ducă o viață fericită și să nu afle niciodată despre lumea mea. S-a mai întâmplat și cu alte ocazii.

Darius nădăjduia ca fiica lui să fie cruțată. Căci, dacă fata ar fi suferit transformarea, dacă i-ar fi supraviețuit și ar fi devenit vampir, ar fi fost vânată la fel ca ei toți.

— Să știi de la mine, Darius, că, dacă va fi de acord cu asta, o va face numai și numai pentru că îți este dator. Nu pentru că așa vrea el.

— Puțin îmi pasă din ce motiv va accepta.

— Dar ei ce îi oferi? Tipul e incapabil să poarte de grijă cuiva. Primele momente sunt destul de neplăcute, chiar și pentru cei care știu la ce să se aștepte. Ea e complet nepregătită.

— Am să discut cu ea.

— Și cum îți imaginezi că va decurge discuția? O să te duci la ea și-o să-i spui: „Salut. Știu că e prima oară când mă vezi, dar eu sunt tatăl tău. Și, surpriză! Ești fericita câștigătoare a premiului cel mare: ești vampir! Acum nu vrei să te ducă tata la Disneyland?”

— Mă scoți din sărite.

Tohrment se aplecă în față, umerii săi solizi conturându-se pe sub haina din piele neagră.

— Știi bine că te susțin. Aș vrea doar să te mai gândești. Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— M-aș putea ocupa eu, reluă Tohrment.

Darius îl privi ironic.

— Și după aceea mai ai curaj să te întorci acasă? Wellsie o să-ți înfigă un țărui în inimă și-o să te lase afară, la soare.

Tohrment tresări.

— Că bine zici.

— Și după ce termină cu tine, o să vină după mine.

Îi trecu un fior pe amândoi.

— Pe lângă asta...

Darius se lăsă pe spate, îngăduind chelneriței să așeze băuturile pe masă. O așteptă să plece, deși muzica din club acoperea orice conversație.

— Pe lângă asta, reluă el, trăim vremuri periculoase. Dacă eu pățesc ceva...

— Voi avea grijă de ea.

Darius își bătu prietenul pe umăr.

— Nu am nicio îndoială.

— Dar Wrath e mai potrivit.

Nu se simțea nici urmă de invidie în observația sa. Era o simplă constatare obiectivă.

— Nu mai e altul ca el.

— Slavă Domnului, zise Tohrment, stăpânindu-și un zâmbet.

Frăția lor, un grup solid, alcătuit din războinici puternici care făceau schimb de informații și luptau umăr la umăr, era de aceeași părere. Când era vorba de vreo răfuială, Wrath era de nestăvilit. Vâna dușmanii cu o perseverență vecină cu nebunia. Era ultimul din neamul său, unicul vampir cu sânge pur rămas pe fața pământului și, în ciuda faptului că semenii săi îl venerau ca pe un rege, el își disprețuia rangul.

Era aproape tragic că de el depindea supraviețuirea fiicei lui Darius. Sângele lui Wrath, atât de puternic, atât de pur, avea să o ajute să încheie cu bine tranziția, dacă aceasta avea loc. Tohrment, însă, nu se înșela. Era ca și când ar fi lăsat o fecioară pe mâinile unei brute.

Pe neașteptate, un freamăt străbătu mulțimea, și oamenii se traseră la o parte de-a valma. Făceau loc unei persoane. Ori unui lucru.

— Fir-ar să fie! Uite-l că vine, șopti Tohrment și dădu pe gât paharul cu whisky dintr-o singură înghițitură. Să nu te superi pe mine, dar eu am șters-o de-aici. Discuția voastră nu mă privește.

Darius urmărea cum marea de oameni se despărțea, ferindu-se din calea unei masive siluete întunecate ce se înălța peste toți. Reflexul de retragere al maselor indica un sănătos instinct de supraviețuire.

Wrath era un uriaș înspăimântător de peste doi metri, îmbrăcat în piele din cap până-n picioare. Părul negru și lung îi cădea drept pe umeri. Ochelarii de soare sport îi ascundeau ochii pe care nu-i văzuse nimeni niciodată. Umerii săi erau de două ori mai lați decât cei ai unui bărbat normal. Chipul său era aristocratic și totodată brutal: chip de rege, cum îi fusese hărăzit prin naștere, și de războinic, cum îi hărăzise soarta.

Iar aura amenințătoare care îl înconjura permanent era semnul său distinctiv.

Simțind ura glacială pe care o emana regele său, Darius ridică sticla de bere și bău cu poftă.

Spera cu disperare să nu facă o greșeală.

* * *

Beth Randall ridică privirile în clipa în care redactorul-șef se rezemă cu coapsa de biroul ei. Ochii bărbatului coborâră imediat spre decolteul cămășii ei.

— Iar lucrezi până târziu, șopti el.

— Salut, Dick.

N-ar trebui să te duci acasă, la nevastă-ta și la cei doi plozi? adăugă ea în gând.

— Ce faci?

— Redactez un text pentru Tony.

— Să știi de la mine, dacă vrei să mă impresionezi, există și alte modalități.

Mda, își imagina ea care erau acestea.

— Dick, ai citit e-mailul pe care ți l-am trimis? Am fost la secția de poliție azi după-amiază, ca să vorbesc cu José și cu Ricky. Sunt convinși că a apărut un nou traficant de arme în oraș. Au găsit două revolvere Magnum modificate în posesia unor traficanți de droguri.

Dick se întinse să o bată pe umăr, mângâind-o ușor în momentul în care își retrase mâna.

— Tu vezi-ți de treburile tale și lasă băieții să se ocupe de crimele violente. N-aș vrea să pățească ceva căpșorul tău dragălaș.

Zâmbi, ochii mijiți zăbovind pe buzele femeii.

Au trecut trei ani de când mă plictisești cu privirile astea languroase, gândi ea. Încă de când începuse să lucreze pentru el.

O pungă din hârtie. Îi trebuia o pungă din hârtie pe care să și-o tragă peste cap de câte ori stăteau de vorbă. Poate cu o fotografie de-a doamnei Dick lipită în față.

— Nu vrei să te duc acasă cu mașina? o întrebă el.

Când o zbura porcul, depravatule.

— Nu, mulțumesc.

Beth se întoarse către ecranul computerului, sperând ca el să priceapă aluzia.

În cele din urmă, plecă, cel mai probabil la barul de peste drum, unde se strâneau mai toți ziariștii înainte să o ia spre casă. Localitatea Caldwell din New York nu era tocmai visul unui ziarist, dar „băieții” lui Dick se străduiau să dea impresia că poartă pe umeri o uriașă responsabilitate socială. Le plăcea să se retragă în barul lui Charlie și să discute despre vremurile în care lucraseră pentru ziare mai prestigioase. În mare parte, erau exact ca Dick: bărbați între două vârste, obișnuiți, competenți, dar nu excepționali în meseria lor. Caldwell era suficient de mare și de aproape de New York pentru a avea parte de crime violente, confiscări de droguri și prostituție, evenimente care îi țineau destul de ocupați. Totuși *Caldwell Courier Journal* nu se compara cu *Times*, și niciunul dintre ei nu avea să câștige vreodată premiul Pulitzer.

Trist lucru.

Haide, privește-te bine-n oglindă, își spuse Beth. Ea se ocupa de rubrica de fapte diverse. Nu lucrase niciodată pentru un ziar cu difuzare națională. Prin urmare, pe la cincizeci de ani, dacă viața ei nu lua o turnură dramatică, trebuia neapărat să ajungă la vreun ziar independent, responsabilă cu mica publicitate, ca să se simtă vreodată mândră de a fi lucrat la *CCJ*.

Întinse mâna după punguța de bomboane M&M pe care le consuma cu mare cumpătare. Afurisita era goală. Din nou.

Era mai bine să plece acasă. Și să cumpere mâncare chinezească pe drum.

Traversând redacția de știri, o încăpere spațioasă, compartimentată în birouri mici cu ajutorul unor pereți despărțitori subrezi și cenușii, Beth se aprovizionează din rezerva de Twinkies a amicului său Tony. Tony mânca întruna. Pentru el nu exista noțiunea de mic-dejun, prânz și cină: consumul său era liniar. Dacă era treaz, mânca, și ca să nu rămână vreodată fără provizii, biroul său se transformase într-o sursă inepuizabilă de bunătăți calorice.

Înlătură folia de celofan, ea însăși uimită că se înfruptă din acea porcărie plină de chimicale. Stinse luminile și coborî în strada Trade. Ajunsă afară, zăpușeala de iulie se interpuse ca o barieră între ea și casă. Avea de mers douăsprezece străzi prin dogoarea umedă. Din fericire, restaurantul chinezesc era undeva la jumătatea drumului, iar aerul condiționat funcționa fără economie. Cu puțin noroc, avea să fie aglomerat astă-seară și în felul ăsta putea să zăbovească un timp la răcoare.

Când isprăvi batonul de Twinkie, deschise clapeta telefonului, apăsă pe tasta de apelare rapidă și comandă o porție de friptură de vită cu broccoli. Își continuă drumul, cu ochii la clădirile sinistre pe care le știa atât de bine. În zona aceasta nu existau decât baruri, cluburi de strip-tease, și, ici-colo, câte un salon de tatuaje. Restaurantul chinezesc și bufetul Tex-Mex erau unicele localuri. Celelalte construcții, folosite drept clădiri de birouri în anii '20, când afacerile prosperau în centrul orașului, erau acum goale. Beth cunoștea fiecare crăpătură din trotuar, putea calcula cum și când se aprind luminile semafoarelor. Iar cuvintele de neînțeles care se revărsau prin ușile și ferestrele deschise nu o mai surprindeau cu nimic.

În barul McGrider's răsunau acorduri de blues; prin ușa din sticlă de la Zero Sum se auzea muzică techno; iar la Ruben's aparatele de karaoke erau solicitate la maximum. În majoritatea lor, localurile se bucurau de o bună reputație. Erau, însă, și câteva pe care Beth le ocolea din principiu. Screamer's

îndeosebi avea o clientelă care-ți dădea fiori. Nu voia să pună piciorul acolo decât sub escorta poliției.

Gândindu-se cât mai avea de mers până la restaurant, se simți brusc vlăguită. *Doamne, câtă umezeală!* Aerul era atât de apăsător, încât avea senzația că inspiră apă.

Presimțea că oboseala nu era doar o consecință a vremii de afară. De câteva săptămâni se simțea slăbită și bănuia că o paște depresia. Slujba nu îi oferea nicio perspectivă. Trăia într-un oraș de care nu o lega nimic. Avea o mână de prieteni, nu avea iubit și nici nu se întrezărea vreunul la orizont. Când își imagina cum va arăta viața ei peste zece ani, în Caldwell, alături de Dick și „băieții” lui, vedea mereu aceeași rutină: se trezește, pleacă la serviciu, încearcă să schimbe ceva în lume, eșuează, se întoarce acasă singură.

Poate că soluția era să plece. Să plece din Caldwell. Să plece de la CCJ. Departe de tovarășii săi electronici: ceasul deșteptător, telefonul de pe birou și televizorul care îi înăbușea visele în timpul somnului.

Singurul lucru care o lega de acest oraș era obișnuința. Cu părinții adoptivi nu mai ținea legătura de ani de zile, deci nu aveau să-i ducă dorul. Iar cei câțiva prieteni se luptau cu problemele din propriile familii.

La auzul fluieratului în spatele său, Beth dădu ochii peste cap. *Ăsta e necazul când lucrezi într-o zonă cu baruri. Din când în când te ciocnești de un mitocan.*

Imediat urmară mieunăturile și apoi, firește, doi indivizi traversară strada în pas grăbit și se luară după ea. Beth se uită în jur. Se îndepărta de baruri și intra în porțiunea de clădiri nelocuite dinaintea restaurantelor. Era o noapte întunecoasă, dar cel puțin luminile erau aprinse pe stradă și din timp în timp trecea câte o mașină.

— Ce păr negru și frumos ai, i se adresă bărbatul mai solid, prinzând-o din urmă. Pot să-l ating?

Beth era conștientă că nu trebuia să se oprească. Cei doi păreau studenți veniți în vacanța de vară, prin urmare aveau de gând să o agaseze doar, dar nu voia să riște. În plus, mai erau doar cinci străzi până la restaurantul chinezesc.

Vârî mână în geantă și scotoci după sprayul lacrimogen.

— Vrei să te ducem undeva cu mașina? întrebă bărbatul solid. Am parcat-o în apropiere. Serios, nu vrei să vii cu noi? Facem o plimbare.

Rânji și îi făcu cu ochiul tovarășului său, convins că va avea parte de sex după asemenea replici seducătoare. Amicul râse și începu să țină în jurul ei, fluturându-și părul blond și rar.

— S-o călărim! zise blondul.

Fir-ar al naibii, unde e sprayul?

Solidul îi atinse părul cu mâna. Beth îl privi cu atenție. Îmbrăcat cu un tricou polo și bermude kaki, sigur făcea furori la colegiu. Un veritabil american.

Când îi zâmbi, femeia iuți pasul, cu privirile ațintite la firma luminoasă a restaurantului chinezesc. Se ruga să treacă cineva pe stradă, însă canicula îi gonise pe toți la adăpostul caselor. Nici ținenie de om.

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă? continuă Americanul veritabil.

Inima îi bătea mai să îi sară din piept. Lăsase sprayul în cealaltă geantă.

Încă patru străzi.

— O să-ți dau eu un nume atunci. Ia să vedem... Ce zici de Pisi?

Blondul chicotea.

Beth își înăbuși neliniștea și apucă telefonul, în caz că era nevoită să sune la Urgențe.

Fii calmă. Nu te pierde cu firea.

Se duse cu gândul la aerul condiționat din restaurant și la cât de bine se va simți odată intrată acolo. După, ar fi putut chema un taxi, ca să ajungă acasă în liniște.

— Haide, Pisi, spuse Americanul pe un ton languros. Sunt sigur că o să mă plăci.

Încă trei străzi...

În momentul în care puse piciorul jos de pe trotuar ca să traverseze strada 10, bărbatul o prinse de mijloc. O ridică de la pământ și o trase în spate, astupându-i gura cu palma. Se zbătu ca scoasă din minți, lovind cu picioarele și pumnii, și după ce izbuti să ducă mâna la spate și să îi tragă un pumn în ochi, strânsoarea lui slăbi. O rupse la fugă de lângă el, înfigând zdravăn călcâiele în caldarâm, fără măcar să respire. O mașină trecu pe strada Trade și Beth tipă după ea.

Bărbatul o prinse din nou.

— O să mă implori să am milă de tine, javră, îi șopti Americanul la ureche, astupându-i gura.

Îi răsuci gâtul mai să i-l rupă, și o trase după el în întuneric. Simțea mirosul transpirației lui amestecat cu cel de parfum, auzea râsul ascuțit al prietenului.

O alee. Intrau pe o alee.

Îi venea să vomite, sucul amar i se oprise în gât și se zvârcolea din toate încheieturile, căznindu-se să scape. Spaima îi dădea puteri nebănuite. Dar el era și mai puternic.

O împinse în spatele unui tomberon și se lăsă cu toată greutatea pe ea. Beth își înfipse cotul în coastele lui și îl lovi de câteva ori.

— Prinde-o dracului de brațel!

Reuși să-l lovească bine pe blond cu călcâiul în tibie, înaintea ca acesta să o apuce de încheieturi și să-i ridice brațele deasupra capului.

— Lasă, târâtură, că o să-ți placă, mârâi Americanul, chinându-se să îi desfacă picioarele cu genunchiul.

O lipise cu spatele de zidul din cărămidă și o ținea de gât ca să nu miște. Cealaltă mână o folosea pentru a-i rupe cămașa, și imediat ce îi dădu drumul la gură, Beth începu să țipe. O lovi tare cu palma, spărgându-i buza. Simțea gustul sângelui pe limbă, iar durerea o năucea.

— Dacă nu te potolești, îți tai limba.

Ochii Americanului ardeau de ură și dorință în clipa în care îi smulse sutienul din dantelă albă, dezvelindu-i sânii.

— S-ar putea să ți-o tai oricum.

— Să fiu al naibii! Sunt naturali?

Amicul său o apucă de un sfârc și trase. Beth tresări și ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Ori poate că i se încețoșase privirea fiindcă nu mai putea respira.

Americanul pufni în râs.

— Da, cred că-s naturali. O să afli tu singur, după ce termin cu ea.

În chicotelile blondului, o parte din creierul ei se trezi și refuză să-și accepte soarta. Beth se calmă și își reaminti ce învățase la cursurile de autoapărare. În afară de găfâitul persistent, întregul corp i se liniști. Trecu un minut până ca Americanul să bage de seamă.

— Te-ai cumințit? zise el, privind-o cu neîncredere.

Beth încuviință din cap.

— Foarte bine.

Se aplecă peste ea, umplându-i nările cu respirația sa. Încercă din răspuț să nu se arate dezgustată de mirosul greșos de țigări umede și bere.

— Dacă mai ții, bag cuțitul în tine. Pricepi?

Beth dădu încă o dată din cap.

— Dă-i drumul la mâini.

Blondul râse, îi eliberă mâinile din strânsoare și începu să se miște dintr-o parte în alta, căutând parcă cel mai bun loc din care să privească.

Palmele aspre ale Americanului îi mângâiau pielea, și doar printr-un efort de voință Beth reuși să nu dea afară Twinkie-ul lui Tony, care i se opri în gât. Învîingând oroarea de a-și simți sânii striviți sub degetele necunoscutului, femeia duse mîna la fermoarul pantalonilor lui. Respira anevoie căci el o ținea în continuare de gât, dar în clipa în care îi atinse părțile intime, bărbatul scoase un geamăt și își descleștă ușor mîna.

Cu o ultimă sforțare, Beth îl prinse zdravăn de testicule, le răsuci cât putu de tare, și îi aplică un genunchi în nas în momentul în care acesta se îndoi de durere. Un val de adrenalină i se revărsă prin tot corpul, și pentru o secundă și-ar fi dorit ca amicul lui să se repeadă asupra ei, în loc să se holbeze la ea ca un imbecil.

— Să vă ia dracu'! zbieră ea către amândoi.

Beth părăsi în goană aleea, strângându-și cămașa pe lângă corp, și nu se opri până ce nu se văzu la intrarea blocului său. Mîinile îi tremurau atât de tare, încât abia izbuti să vîre cheia în broască. Ajunsă în fața oglinzii din baie, observă surprinsă că îi șiroiau lacrimi pe obraji.

* * *

Butch O'Neal ridică privirile în momentul în care o voce răsună prin stația montată sub bordul mașini sale fără însemnele poliției. Victima era un bărbat, leșinat, dar în viață, pe o alee din apropiere.

Butch se uită la ceas. Trecuse de zece. Acum începea distracția. Era vineri noaptea, în luna iulie, și toți derbedeii abia veniți în vacanță de la facultate se pregăteau să dea startul Olimpiadei Cretinilor. Individul o pășise din două motive: fie îl jefuise cineva, fie îi dăduse o lecție.

Spera să fi fost a doua variantă.

Butch anunță prin stație că va porni spre zona menționată, deși era detectiv la Brigada Omucideri, nu polițist de patrulă. În prezent, ancheta două cazuri, un înecat scos din râul Hudson și un accident cu fugă de la locul faptei, dar exista tot timpul loc pentru încă unul. Din punctul lui de vedere, cu cât trebuia să lipsească mai mult de acasă, cu atât era mai fericit. Vasele murdare din chiuvetă și cearșafurile șifonate de pe pat nu îi simțeau lipsa.

Porni sirena și motorul, zicându-și în sinea lui: *Aplauze pentru tinerii noștri petrecăreți.*

Capitolul 2

In timp ce traversa barul Screamer's, Wrath zâmbea disprețuitor la vederea mulțimii ce se călca în picioare pentru a-i face loc. Un amestec de teamă, de curiozitate morbidă și erotică i se revărsa din toți porii. Trase în piept mirosul înțepător.

O turmă de vite. Asta sunt cu toții.

În ciuda ochelarilor cu lentile negre, luminile difuze îi răneau ochii, și Wrath închise pleoapele. Vederea îl supăra atât de tare încât prefera să nu și-o folosească. Cu ajutorul auzului, distingea prin vacarmul muzicii, foșnetul pașilor, șoaptele, zgomotul unui pahar căzut pe podea. Puțin îi păsa dacă se lovea de ceva. Scaun, masă ori persoană, trecea peste ele fără nicio ezitare.

Pe Darius îl simți imediat, fiindcă era singura ființă ce nu emana frică.

În seara asta, însă, până și războinicul era tulburat.

Wrath deschise ochii în clipa în care ajunse în fața celui-lalt vampir. Îl vedea ca prin ceață, deslușindu-i doar conturul întunecat și hainele negre.

— Unde-a plecat Tohrment? întrebă el, simțind iz de whisky.

— S-a dus să se răcorească. Îți mulțumesc că ai venit.

Wrath se așează pe un scaun. Privea cum mulțimea acoperă ușor-ușor drumul pe care venise el.

Așteptă.

Ritmurile brutale ale lui Ludacris se stinseră, lăsând loc clasicilor Cypress Hill.

Totul avea să meargă bine. Darius era genul direct și știa că Wrath nu-i suportă pe cei care îi irosc timpul. Dacă el tăcea, era semn că ceva nu este în ordine.

Darius sorbi din bere, după care expiră adânc.

— Stăpâne...

— Dacă vrei să-mi ceri ceva, nu mă lua cu de-astea.

Wrath își curmă vorba, simțind apropierea chelneriței. Percepea vag sânii mari ai acesteia și un petic de piele dezgolită între bluza strâmtă și fusta scurtă.

— Doriți ceva de băut? întrebă ea încet.

Era tentat să îi propună să se întindă pe masă și să-l lase să se înfigă în carotida ei. Sângele de om nu-l va ține mult timp în viață, dar era mult mai gustos decât orice poșircă i-ar fi servit ei.

— Nu acum, zise el.

Zâmbetul lui nefiresc trezea și neliniștea dorința femeii. Wrath trase aer în plămâni, sorbindu-i parfumul.

Neinteresantă, gândi el.

Chelnerița clătină aprobator din cap, dar nu se mișcă din loc. Îl fixa cu privirea, iar părul ei auriu strălucea ca un nimb în întunericul care îi încadra chipul. Încremenise ca vrăjită, părând să-și fi uitat și numele și slujba.

Enervant lucru când se întâmplă asta.

Darius începu să se foiască, nerăbdător.

— Asta e tot, îi spuse el. Nu mai avem nevoie de nimic.

Femeia se retrase și dispăru în mulțime. Wrath îl auzi pe Darius cum își drege glasul.

— Îți mulțumesc că ai venit.

— Mi-ai mai spus o dată.

— Așa e. Noi doi ne știm de multă vreme.

— Într-adevăr.

— Am dus niște lupte pe cinste împreună. Am spintecat o mulțime de Exterminatori.

Wrath încuviință din cap. De generații întregi, Frăția Pumnalului Negru proteja vampirii civili împotriva Societății Exterminatorilor. Printre frați se numărau Darius, Tohrment și alți patru. Erau depășiți numeric de Exterminatori, ființe fără suflet, conduși de un stăpân nemilos, pe numele său Omega. Dar Wrath și războinicii săi reușeau să le țină piept.

Și încă cum.

Darius își dresе glasul din nou.

— După atâtea ani...

— D, treci odată la subiect. Marissa are treabă cu mine astă-seară.

— Vrei să folosești camera de la mine de-acasă? Știi că o păstrez doar pentru tine, zise Darius, zâmbind stânjenit. Nu cred că lui frate-su i-ar plăcea să te vadă la ușa lui.

Wrath își încrucișă brațele pe piept și împinse masa cu piciorul ca să aibă mai mult spațiu.

Puțin îi păsa că fratele Marissei era un sclifosit ofensat de stilul lui de viață. Havers era un snob și un diletant încuiat la minte. Era complet incapabil să priceapă cu ce dușmani se confrunta specia lor și de câte eforturi era nevoie pentru a o apăra.

Doar pentru că bietul băiețel era bosumflat, Wrath n-avea de gând să se poarte cu mânuși, în timp ce populația civilă era măcelărită. Locul lui era pe câmpul de luptă, alături de războinicii săi, nu cocoțat pe vreun tron. Havers n-avea decât să stea îmbufnat cât dorea.

Cu toate acestea, n-ar trebui să o pună pe Marissa în situația de a se certa cu el.

— Cred că îți voi accepta oferta.

— Foarte bine.

— Acum zi ce-ai de zis.

— Am o fiică.

Wrath întoarse capul agale.

— De când?

— De ceva vreme.

— Cine-i mama?

— Nu o cunoști. A murit.

Tristețea îl împresură pe Darius, mirosul usturător al unei vechi suferințe estompă duhoarea de transpirație umană, alcool și sex din club.

— Câți ani are? se interesă Wrath.

Intuia încotro se îndreaptă discuția.

— Douăzeci și cinci.

Wrath înjură în barbă.

— Nu-mi cere mie, Darius. Nu-mi cere mie să fac asta.

— N-am încotro, stăpâne. Sângele tău este...

— Mai zi-mi o dată așa, și-o să-ți închid gura pentru totdeauna.

— Nu înțelegi. Este...

Wrath era pe punctul de a se ridica. Darius îl apucă de braț, dar imediat îi dădu drumul.

— E pe jumătate om.

— Fir-ar a dracului de treabă!

— S-ar putea să nu supraviețuiască tranziției. Ascultă-mă, dacă o ajuți tu, mai are o șansă. Sângele tău este atât de puternic, încât ar crește probabilitatea ca ea să supraviețuiască transformării. Nu îți cer să o iei lângă tine ca *shellan*. Nici să o protejezi, asta pot s-o fac eu. Vreau doar... Te rog. Fiii mei au

murit. Ea e tot ce-ar mai putea rămâne în urma mea. Și eu... Eu chiar am iubit-o pe mama ei.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Wrath i-ar fi dat replica lui preferată: *Du-te dracului!* Din punctul lui de vedere, oamenii erau utili doar în două poziții. Femeia, întinsă pe spate. Bărbatul, cu fața în jos și fără suflare.

Însă Darius îi era un fel amic. I-ar fi fost chiar prieten dacă Wrath i-ar fi permis să se apropie de el.

Wrath se ridică și închise ochii. Ura îl măcina în interior, strângându-se toată ca un ghem în mijlocul pieptului. Se disprețuia pentru faptul că pleacă, dar nu îi stătea în fire să ajute un hibrid amărât în vremurile acestea triste și primejdioase. Blândețea și compasiunea nu se numărau printre calitățile sale.

— Nu pot s-o fac. Nici chiar pentru tine.

Agonia lui Darius se înălță asemeni unui val uriaș, iar Wrath aproape se clătină sub intensitatea emoției. Îl strânse pe Darius de umăr.

— Dacă o iubești cu adevărat, ai milă de ea. Roagă pe altcineva s-o facă.

Wrath se întoarse și plecă abătut de la bar. În drum spre ieșire, șterse orice amintire despre el din creierile celor prezenți. Cei mai puternici își vor închipui că l-au visat. Iar cei slabi nu și-l vor mai aminti deloc.

Odată ajuns în stradă, se îndreptă către un colț întunecat din spatele clubului pentru a se dematerializa. Trecu pe lângă o femeie care îi făcea sex oral unui individ, pe lângă un vagabond leșinat și un vânzător de droguri care se certa la telefon în legătură cu prețul cocainei.

Wrath știa când este urmărit. Și de către cine. Mirosul dulceag de pudră de talc era un indiciu cert.

Un zâmbet larg îi apărui pe față, își desfăcu haina din piele și scoase un *hira shuriken*. Steaua din oțel inoxidabil îi dădea o

senzație plăcută. O sută de grame mortale, pregătite să taie aerul.

Cu arma în mână, Wrath își continuă drumul firesc, deși ar fi vrut să ajungă mai repede la adăpostul întunericului. Discuția cu Darius îi stârnise pofta de luptă, iar exterminatorul din spatele său picase la fix.

Uciderea lui era exact ce i-ar fi trebuit pentru a se răcori.

Atrăgându-și inamicul spre beznă profundă, corpul lui Wrath se pregătea de luptă, inima îi bătea regulat, mușchii brațelor și ai pulpelor zvâcneau de nerăbdare. Urechile sale recepționară sunetul unui pistol armat și calculă în minte traiectoria glonțului. Îi era îndreptat spre ceafă.

Cu o mișcare agilă, își schimbă direcția în clipa în care glonțul țâșni din țeava armei. Se lăsă la pământ și aruncă steaua, care se roti prin aer cu scăpărări argintii, desenând o boltă ucigătoare. Nimeri direct în gâtul exterminatorului, îi spintecă beregata și își continuă zborul, dispărând în noapte. Pistolul căzu zornăind pe asfalt.

Exterminatorul își duse palmele la gât și se prăbuși în genunchi.

Wrath se apropie de el și îi verifică buzunarele. Luă portmoneul și telefonul mobil și le vârî în haină.

Apoi, din teaca de la piept, scoase un cuțit cu lamă lungă și neagră. Era dezămăgit că lupta se sfârșise atât de repede, dar, judecând după părul negru cârlionțat și nepriceperea atacatorului, avusese de-a face cu un începător. Cu o lovitură rapidă, își lungi dușmanul la pământ, azvârli cuțitul în aer și îl prinse de plăsele dintr-o simplă rotire a palmei. Lama pătrunse în carne, reteză osul și se opri în golul negru ce adăpostise cândva inima.

Exterminatorul slobozi un icnet sugrumat și se dezintegrează într-un fulger de lumină.

Wrath șterse lama de pantalonii din piele, o băgă la locul ei și se ridică. Aruncă o privire în jur și se dematerializă.

Darius comandă a treia bere. Două frumoase Goth se opriă la masa lui, oferindu-se să îi alunge supărarea. Le refuză.

Părăsi barul și se îndreptă către BMW-ul său 650i pe care îl parcase ilegal pe aleea din spatele clubului. Ca orice vampir experimentat se putea dematerializa și străbate distanțe enorme, însă nu era ușor atunci când avea de transportat o greutate mai mare. Și în niciun caz de față cu alții.

În plus, o mașină frumoasă era o încântare pentru ochi.

Darius urcă în BMW și închise portiera. Începuse să plouă și stropii se împrăștiau pe parbriz asemeni unor lacrimi mari.

Avea și alte variante. Discuția despre fratele Marisei îl pusese pe gânduri. Havers era medic, un tămăduitor al speciei lor. L-ar fi putut ajuta. Merita să-și încerce norocul.

Preocupat de planul său, Darius vârî cheia în contact și roti. Demarorul scoase un hârâit. Roti cheia din nou și îl străbătu o umbră presimțire la auzul unui păcănit ritmic.

Bomba, care fusese prinsă de șasiu și conectată la sistemul electric, explodează.

În timp ce trupul îi era incinerat de rafala fierbinte și albă, ultimul său gând se îndreptă către fiica lui ce nu îl cunoscuse niciodată. Și nici nu avea să-l cunoască vreodată.

Capitolul 3

Beth petrecu trei sferturi de oră în baie, consumă jumătate din sticla de gel de duș, aproape topind tapetul de pe pereți din cauza apei fierbinți. Se șterse și își puse un halat, evitând să se privească în oglindă. Buza spartă arăta extrem de urât.

Ieși din baie în garsoniera ei înghesuită. Aparatul de aer condiționat se defectase cu câteva săptămâni în urmă, așa că atmosfera era la fel de sufocantă ca la duș. Își îndreptă privirea către cele două ferestre și ușa glisantă ce dădeau într-o curte toropită de arșiță. În loc să le deschidă, cum și-ar fi dorit, verifică dacă sunt încuiate.

Cu toate că psihicul îi era în continuare zdruncinat, trupul începea să se destindă. Pofa de mâncare îi revenise, aprigă și nestăvilită, ca pentru a se răzbuna pentru cina ratată, așa că Beth se duse în bucătăria sa îngustă. Resturile de pui de acum patru zile păreau chiar ispititoare, dar odată desfăcută folia de plastic o izbi un miros de șosete murdare. Azvârli pachetul la gunoi și puse o caserolă de *Lean Cuisine* în cuptorul cu microunde. Devoră macaroanele cu brânză în picioare,

protejându-și palma cu o mănușă de bucătărie. Nu se săturase, nu îi ajunsese nici pe-o măsea, așa că își mai încălzi o porție.

Ideea de a se îngrășa zece kilograme într-o singură seară i se părea cu adevărat tentantă. Fața nu și-o putea schimba, dar ar fi fost gata să bage mâna în foc că misoginul ăla primitiv care o agresase prefera victimele cu un posterior ferm.

Clipi, chinuindu-se să își șteargă pentru totdeauna figura individului din minte.

Dumnezeule, încă îi simțea mâinile, palmele acelea oribile și grele care îi răneau sânii.

Trebuia să depună plângere. Era mai bine să meargă la secția de poliție.

Numai că nu voia să iasă din apartament. Cel puțin până la venirea dimineții.

Se duse la salteaua care-i servea drept canapea și pat și se așeză cu picioarele strânse lângă corp. Stomacul trudea de zor să digere macaroanele cu brânză, îi era greață și tremura înfrigurată din tot corpul.

Un miorlăit slab o făcu să ridice capul.

— Salut, Boo, zise ea, fluturându-și degetele fără vlagă.

Bietul animal se pitise pe undeva în momentul în care Beth dăduse buzna pe ușă, smulgându-și hainele de pe ea și azvârlindu-le prin toată camera.

După un alt miorlăit, pisica neagră se apropie de ea. I se păru că citește îngrijorarea în ochii ei verzi când aceasta îi sări în brațe.

— Scuze pentru hărmălaie, șopti ea, făcându-i loc.

Pisica se frecă de umărul ei, torcând. Avea corpul cald și liniștitor. Nu putea spune cât timp trecuse de când stătea acolo, mângâindu-i blana moale, dar soneria telefonului o făcu să tresară.

Întinse mâna spre receptor fără a se opri din mângâiat. După atâția ani de coabitare, devenise extrem de pricepută în a împăca și pisica și telefonul în același timp.

— Alo? rosti ea, socotind că este trecut de miezul nopții, ceea ce excludea telemarketerii. Nu putea fi decât ori ceva legat de serviciu, ori vreun dement pus pe glume.

— Sal'tare, B. Fii pe fază. A sărit în aer mașina unui tip, imediat lângă Screamer's. Cu tip cu tot.

Beth închise ochii și îi veni să plângă. José de la Cruz era detectiv de poliție și amic de-al ei.

Ca mai toți cei în uniforme albastre, de altfel. Petrecând atât de multe ore la secție, ajunsese să îi cunoască binișor pe toți, dar pe José îl simpatiza în mod special.

— Salutare și ție.

Spune-i. Spune-i ce-ai pățit. Deschide gura.

Rușinea și amintirea clipelor de groază o împiedicară să scoată vreun sunet.

— Scuze, José.

Își dădu părul negru de pe față și își dresе glasul.

— Nu pot să vin astă-seară.

— Nu zău? Când ai refuzat tu un pont prețios? zise el, râzând ușor. Oricum, vezi să umbli cu grijă. Durul se ocupă de caz.

Durul era detectivul Brian O'Neal de la Brigada Omucideri, zis și Butch, sau doar *Domnule*.

— Chiar nu pot ajunge astă-seară.

— Te ții de nebunii?

I se simțea curiozitatea în voce. José era căsătorit. Avea o căsnicie fericită, pe deasupra. Dar Beth era conștientă de toate speculațiile care se făceau la secție pe seama ei. O femeie cu aspectul ei să nu aibă iubit? Ceva nu era în ordine.

— Deci faci nebunii?

— Doamne ferește, în niciun caz.

Urmără câteva secunde de liniște, provocate de stația amicului ei.

— Ești bine?

— Da, sunt bine. Doar un pic obosită. O să trec mâine pe la secție.

Tot atunci avea să facă și plângerea, pentru că trebuia să fie suficient de puternică pentru a se gândi la cele petrecute, fără să facă o criză de nervi.

— Vrei să trec pe la tine?

— Nu, mulțumesc. Nu-i nevoie.

Discuția luă sfârșit.

Un sfert de oră mai târziu, era îmbrăcată într-o pereche de blugi curați și un tricou larg care îi ascundea formele. Chemă un taxi. Înainte de plecare, scotoci prin dulap până dădu de cealaltă geantă. Leși din apartament cu sprayul paralizant în mână.

Până la capătul celor trei kilometri care o despărțeau de locul exploziei își va face curaj. Îi va spune totul lui José.

Oricât de mult i-ar fi displicut ideea de a rememora atacul, nu avea de gând să îl lase pe nenorocit să scape basma curată, ca altcineva să treacă prin aceleași chinuri. Și chiar dacă nu va fi prins niciodată, măcar ea va avea conștiința împăcată că și-a făcut datoria.

Wrath se materializă în salonul casei lui Darius.

Uitase ce bine trăia vampirul ăla.

Cu toate că D era luptător, avea gusturi de aristocrat, lucru explicabil de altfel. La naștere primise titlul de *princeps* și îi plăcea să trăiască cu stil. Conacul său, din secolul al XIX-lea, era bine întreținut și adăpostea o veritabilă colecție de antichități

și opere de artă. În plus, era la fel de bine protejat ca seiful unei bănci.

Pereții galbeni din salon îi dădeau lui Wrath dureri de ochi.

— Ce surpriză plăcută, stăpâne.

Fritz, majordomul, apără din hol, făcu o plecăciune adâncă și stinse luminile pentru a-i ușura suferința lui Wrath. Ca întotdeauna, bătrânul purta o livrea neagră. Îl slujea pe Darius de peste o sută de ani și era *doggen*, adică putea umbla în lumina zilei, dar îmbătrânea mai repede decât vampirii.

— Rămâneți mult la noi, stăpâne?

Wrath clătină din cap a dezaprobare. Nu, dacă avea altă variantă.

— O oră, cel mult.

— Camera Domniei Voastre este pregătită. Dacă aveți nevoie de mine, mă găsiți aici.

Fritz făcu o nouă plecăciune și părăsi încăperea cu spatele înainte, închizând ușile duble după el.

Wrath se apropie de un tablou înalt de doi metri, despre care i se spusese că ar înfățișa un rege francez. Apăsă pe marginea dreaptă a ramei din aur masiv, iar tabloul se roti, dezvăluind un coridor din piatră, luminat de câteva lămpi cu gaz.

Wrath puse piciorul înăuntru și o luă pe treptele care coborau adânc în pământ. La nivelul inferior se găseau două uși. Printr-una intrai în apartamentul luxos al lui Darius. Prin cealaltă ajungeai la ceea ce Wrath presupunea a fi un fel de casă departe de casă pentru el. De cele mai multe ori, dormea într-un depozit din New York, într-o cameră cu pereți din oțel și un sistem de închidere care rivaliza cu cel de la Ford Knox.

Dar pe Marissa nu ar fi invitat-o niciodată acolo. Pe nici-unul dintre frații săi nu l-ar fi invitat. Intimitatea era un lucru prețios.

În clipa în care pași înăuntru, lumânările prinse pe pereții camerei se aprinseră după voia lui. Licărul lor galben abia

spârgea întunericul. Din grijă pentru vederea lui Wrath, Darius văruise în negru zidurile și tavanul înalt de șase metri. Într-unul dintre colțuri, se afla un pat masiv, acoperit cu cearșafuri din satin negru și un munte de perne. În partea opusă, erau o canapea din piele, un televizor cu ecran lat, și o ușă ce dădea într-o baie îmbrăcată în marmură neagră. Exista, de asemenea, și un șifonier, plin cu arme și haine.

Dintr-un motiv doar de el știut, Darius îl bătea deseori la cap să vină și să locuiască la conac. Treaba asta era un mare mister. Nu putea fi vorba de o problemă de securitate, fiindcă Darius își purta foarte bine de grijă singur. Iar ideea că un vampir ca D ar suferi de singurătate era absolut ridicolă.

Wrath simți prezența Marisei înainte ca aceasta să intre în cameră. Parfumul oceanului, o briză ușoară îi precedau întotdeauna venirea.

S-o facem odată și pe-asta și să terminăm, își spuse Wrath. Ardea de nerăbdare să se întoarcă pe străzi. Gustase puțin din plăcerea luptei, iar astă-seară intenționa să se înfrupte din plin.

Se întoarse.

Văzu cum trupul firav al Marisei se înclină în fața lui, îi simți devotamentul și tulburarea împletindu-se în aerul care o înconjură.

— Stăpâne, rosti ea.

Din câte reușea să întrezărească, femeia purta o rochie largă din șifon alb, iar părul lung și blond i se revărsa pe umeri și spate. Știa că se îmbrăcase așa pentru a-i face lui pe plac, și ar fi dorit din tot sufletul să nu se mai chinuiască atât.

Își scoase haina din piele și teaca în care ținea pumnalele.

Blestemată problemă îi aduseseră pe cap părinții lui când îi aleseseră o femeia ca ea. Atât de... fragilă.

Pe de altă parte, ținând seama de starea lui înainte de tranziție, e posibil să fi considerat că o femeie mai robustă l-ar fi putut răni.

Wrath își încordă brațele, bicepșii se umflară și unul dintre umeri trosni din cauza tensiunii.

De l-ar putea vedea acum. Băiețelul lor devenise un ucigaș excepțional și nemilos.

Probabil e mai bine că s-au dus, gândi el. Nu le-ar fi plăcut transformarea lui.

Totuși, dacă ar fi trăit, el ar fi fost cu totul altul.

Marissa începu să se foiască.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar nu mai pot aștepta.

Wrath se duse spre baie.

— Ai nevoie de mine, îți stau la dispoziție.

Dădu drumul la apă și își suflecă mânecile cămășii negre. Aburul fierbinte de la robinet îi curăță mizeria, sudoarea și moartea de pe mâini. Apoi se frecă cu săpun pe brațe, acoperind cu spumă tatuajele rituale de pe interiorul antebrațelor. Se clăti, se șterse și merse spre canapea. Se așeză și așteptă, scrâșnind din dinți.

De cât timp făceau chestia asta? De secole. Însă, de fiecare dată, dura o vreme până ce Marissa se hotăra să se apropie de el. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, și-ar fi ieșit din sărite în câteva clipe, dar cu ea se arăta mai răbdător.

Adevărul este că o compătinea pentru că fusese obligată să îi devină *shellan*. Îi repetase în nenumărate rânduri că o va dezlega de legământul ei, că o va lăsa să își găsească un partener potrivit, unul capabil nu doar să ucidă pentru ea, ci și să o iubească.

Curios lucru însă, Marissa se încăpățâna să nu renunțe la el, din toată ființa ei fragilă. Wrath socotea că o face de teamă. De teamă că nicio altă femeie nu îl va mai accepta, că nimeni nu îi va mai satisface nevoile, iar specia lor își va pierde cel mai puternic reprezentant. Își va pierde regele. Conducătorul care nu dorea să conducă.

Mda, era o partidă pe cinste. Stătea departe de ea, cu excepția momentelor când trebuia să se hrănească, ceea ce nu se întâmpla foarte des din cauza liniei sale de sânge. Marissa nu știa niciodată pe unde umblă sau ce face. Își petrecea zilele singură, în casa fratelui ei, sacrificându-și viața pentru ultimul vampir pur din lume, singurul prin venele căruia nu curgea niciun strop de sânge uman.

Sincer vorbind, Wrath nu înțelegea de ce suportă ea această situație, sau pe el.

Pe neașteptate, îi veni să înjure. În seara asta, amorul său propriu era gădilat din toate direcțiile. Mai întâi, de Darius. Acum, de ea.

Ochii lui Wrath o urmăreau cum se plimbă prin cameră, cum se învâрте în jurul lui, apropiindu-se încetul cu încetul. Se căznea să pară degajat, să respire normal, să nu se frământe. Aceasta era partea cea mai dificilă a întâlnirilor cu Marissa. Neputința de a se mișca în voie îl neliniștea, și știa că atunci când ea va începe să se hrănească, senzația de sufocare se va accentua.

— Ai fost ocupat zilele acestea, stăpâne? îl întrebă ea, cu voce blândă.

Încuviință din cap, gândindu-se că, dacă are puțin noroc, va fi și mai ocupat înainte de ivirea zorilor.

Într-un final, Marissa se opri în fața lui. Îi simțea foamea, mai puternică decât tulburarea. Îi simțea și dorința. Îl dorea pe el, dar el o respingea.

Era exclus să facă sex cu ea. Nu concepea să o supună pe Marissa acelorași chinuri prin care trecuseră trupurile altor femei. În plus, nu îl atrăsese niciodată sexual. Nici măcar la început.

— Vino aici, îi zise el, făcându-i semn cu mâna.

Își lăsa brațul pe pulpă, cu încheietura în sus.

— Ești moartă de foame. N-ar trebui să aștepti atât de mult înainte să mă chemi.

Marissa se așază pe podea, la genunchii lui, cu rochia strânsă în jurul corpului. Degetele-i calde se plimbau ușor peste tatuajele lui Wrath, mângâind literele negre ce scriau povestea sângelui său în limba veche. Erau atât de aproape unul de celălalt încât o văzu deschizând gura și dezvelindu-și colții albi înainte de a-i înfige în carnea lui.

Wrath închise ochii și-și dădu capul pe spate, lăsând-o să bea. Spaima cumplită se abătu asupra lui fără întârziere. Cu brațul rămas liber, se agăță de marginea canapelei, silindu-se din răspuțeri să stea nemișcat. Trebuia să își păstreze calmul. În curând, avea să se termine și putea face ce dorea.

Zece minute mai târziu, când Marissa se opri, Wrath sări în picioare și făcu câțiva pași pentru a se scutura de neliniște, cuprins de bucuria nebună de a se putea mișca în voie. Imediat ce își regăsi calmul, se apropie de ea. Era sătulă, pătrunsă de puterea lui care îi inunda corpul după ce își contopiseră sângele. Îi plăcea să o vadă zăcând pe jos, așa că o ridică în brațe și, tocmai când era pe punctul de a-l chema pe Fritz să o conducă acasă, auzi un ciocănit la ușă.

Wrath privi furios în jur, o duse la pat și o întinse pe el.

— Îți mulțumesc, stăpâne, șopti ea. Am să plec acasă.

Wrath șovăi. Apoi îi trase cearșaful peste picioare, se duse la ușă și o întredeschise.

Fritz îl aștepta, frământându-se ca pus pe jar.

Wrath se strecură afară și trase ușa după el. Se pregătea să îi ceară socoteală pentru deranj, dar mirosul majordomului îl făcu să se oprească.

Nu era nevoie să mai întrebe. Știa că moartea se mai abătuse asupra cuiva.

Darius se stinsese.

— Stăpâne...

— Cum s-a întâmplat? rosti el, printre dinți.

Nu era timp de suferință acum. Mai întâi trebuia să afle amănuntele.

— Păi... mașina...

Majordomul se pierduse cu firea, vocea îi tremura la fel ca trupul său bătrân și firav.

— O bombă, stăpâne. Mașina. La ieșirea din club. Tohrment a sunat. El a văzut totul.

Gândul lui Wrath fugi la exterminatorul pe care îl ucisese. Ar fi vrut să știe dacă el era vinovatul.

Blestemații nu mai aveau pic de onoare. Predecesorii lor, cel puțin, luptaseră ca niște războinici adevărați. Țștia de acum erau doar niște lași care stăteau ascunși la adăpostul tehnicii.

— Convoacă Frăția, mârâi el. Spune-le să vină imediat.

— Am înțeles. Încă ceva, stăpâne. Darius m-a rugat să îți dau asta dacă nu îi vei fi alături când va muri, zise Fritz și îi întinse ceva.

Wrath apucă plicul și se întoarse în cameră. Nu avea compasiune de oferit, nici lui Fritz, nici altcuiva. Marissa plecase. Cu atât mai bine pentru ea.

Îndesă scrisoarea lui Darius la cureaua pantalonilor din piele.

Și își dezlănțui furia.

Lumânările explodară și căzură, iar o volbură de ură se stârni în jurul său, tot mai aprigă, tot mai rapidă, tot mai neagră, până ce mobila se desprinsese de la podea și începu să se rotească împrejurul lui. Își lăsă capul pe spate și urlă.

Capitolul 4

Când Beth coborî din taxi în fața clubului Screamer's, locul crimei se umpluse deja de lume. Lumini albastre și albe străluceau intermitent de la mașinile de poliție care blocau accesul pe alee. Mașina blindată a brigăzii de geniu era deja acolo. Polițiștii, în uniforme sau haine civile, forfoteau peste tot. Iar ceata obișnuită de bețivi guralivi se instalase pe margine, fumând și discutând de zor.

De când devenise reporter, Beth descoperise că omorurile erau considerate adevărate evenimente mondene în Caldwell. Mai puțin pentru decedat, firește. Victima, își închipuia ea, întâmpina moartea în singurătate, chiar dacă își privea călăul în ochi. Nu poți traversa unele poduri decât singur, indiferent cine te-ar conduce până acolo.

Beth își acoperi gura cu mânăca. Mirosul de metal ars, chimic și înțepător, îi umplea nările.

— Salut, Beth, i se adresează unul dintre polițiști, venind spre ea. Dacă vrei să te uiți mai îndeaproape, ia-o prin Screamer și ieși pe ușa din spate. E un coridor...

— De fapt, am venit să vorbesc cu José. E pe-aici?
Polițistul își lungi gâtul și se uită prin mulțime.

— Acum o clipă era aici. Poate s-a întors la secție. Hei, Ricky! L-ai văzut pe José?

Butch O'Neal se opri în dreptul lui Beth, reducându-l la tăcere pe celălalt polițist.

— Ia te uită, ce surpriză!

Beth se trase înapoi. Durul era ditamai omul. Solid, voce groasă, tupeu cât cuprinde. Multe femei trebuie să fi fost înnebunite după el, fiindcă, în felul lui agresiv și tăios, era extrem de atrăgător. Beth, însă, era imună la farmecele lui.

Așa cum i se întâmpla, de altfel, în cazul tuturor bărbaților.

— Deci, Randall, cu ce te mai lauzi? întrebă el, vârându-și o gumă de mestecat în gură și mototolind ambalajul.

Din felul în care o mesteca, se observa că era iritat. Mai mult rodea bucata de gumă.

— Am venit să vorbesc cu José. Nu mă interesează crima.

— Da, cum să nu!

O fixa cu privirea. Din cauza sprâncenelor negre și a ochilor adânciți în orbite, dădea impresia că este mereu nervos. Brusc, glasul i se înăspri și mai tare.

— Vii puțin cu mine?

— Trebuie neapărat să îl găsesc pe José.

O apucă de braț, fără menajamente.

— Vino odată, insistă el și o împinse într-un colț întunecat și mai liniștit. Ce dracu' ai pățit la față?

Beth ridică mâna și își acoperi buza spartă. Probabil era încă amețită, fiindcă uitase complet de rană.

— Te mai întreb o dată, zise el. Ce-ai pățit?

Nu trebuia să plângă. Nu în fața Durului.

— Vreau să-l văd pe José.

— Nu-i aici. N-ai cum să-l vezi. Acum răspunde-mi la întrebare.

Butch o imobiliză cu ambele brațe, ca și cum ar fi intuit că vrea să fugă. Era mai înalt decât ea cu doar câțiva centimetri, dar avea cel puțin treizeci de kilograme de mușchi în plus.

Frica o săgetă în piept ca un cuțit înghețat, dar îi ajungea cât fusese brutalizată într-o singură noapte.

— Lasă-mă-n pace, O'Neal.

Își propti palmele în pieptul lui și împinse. Bărbatul se clinti. Puțin.

— Beth, spune-mi...

— Dacă nu-mi dai drumul, zise ea, susținându-i privirea, o să scriu un articol despre tehnicile tale de interogare. Știi la ce mă refer. Alea care se lasă cu fracturi și radiografii.

Butch strânse din ochi. Pe urmă, își retrase brațele, ținându-le ridicate ca și cum s-ar fi predat.

— Fie cum vrei tu.

O părăsi și se făcu nevăzut în mulțime.

Beth se sprijini vlăguită de zidul clădirii, având senzația că picioarele nu o vor mai asculta niciodată cum o făcuseră până atunci. Coborî ochii în pământ, încercând să își vină în fire, și zări un obiect metalic. Se lăsă pe vine. Era o stea, din cele folosite în artele marțiale.

— Ricky! strigă ea.

Polițistul veni imediat și ea îi făcu semn spre obiectul de pe jos.

— Uite, dovezi.

Îl lasă să își vadă de treabă și se grăbi să ajungă pe strada Trade ca să ia un taxi. Era la capătul puterilor.

A doua zi de dimineață avea să facă o plângere oficială împreună cu José. De dimineață, la prima oră.

Wrath își recăpătă stăpânirea de sine și reveni în salon. Vârșe toate armele la loc în teci, iar în mână ținea jacheta grea, plină cu stelele și cuțitele pe care îi plăcea să le folosească.

Tohrment sosise primul. Ochii săi aruncau fulgere de mânie, durerea și ura făcându-le albastrul atât de strălucitor, încât până și Wrath observă.

În momentul în care Tohr se rezemă de unul dintre pereții galbeni, în cameră intră Vishous. Barbișonul pe care și-l lăsase de curând îi dădea un aer și mai sinistru decât de obicei, deși ceea ce-l făcea cu adevărat înspăimântător era tatuajul din jurul ochiului stâng. În seara aceasta, își trăsese bine pe cap șapca Red Sox, astfel încât desenele de la tâmplă abia se zăreau. Și bineînțeles, mânușa neagră de condus de pe mâna stângă, care îl ferea de atingeri nedorite, era la locul ei.

Lucru bun, de altfel. O favoare făcută comunității.

După el sosi Rhage, mai puțin arogant decât în mod obișnuit, din respect pentru motivul întrunirii de azi. Rhage era înalt, robust și mai puternic decât toți ceilalți războinici. De asemenea, era un fel de zeu al sexului în lumea vampirilor, atrăgător ca o vedetă de la Hollywood, și viril cât o herghelie de armăsari. Femeile, vampiri și ființe umane deopotrivă, ar fi călcat totul în cale pentru a ajunge la el.

Cel puțin până când apucau să îi cunoască latura întunecată. Când îl apucau furiile, toată lumea, inclusiv cei din Frăție, se puneau la adăpost și își făcea rugăciunile.

Ultimul dintre ei, Phury, își făcu apariția șchiopătând imperceptibil. Își schimbase de curând proteza de gambă, iar acum etala una ultramodernă din titan și carbon. Mulțimea de tije, balamale și șuruburi era fixată în talpa bocancului drept.

Din cauza coamei multicolore, Phury rivaliza cu divele de la Hollywood, însă își respecta cu îndârjire jurământul de

abstinență. În viața lui nu era loc decât pentru o singură iubire, iar aceasta îl distrusea încetul cu încetul de ani de zile.

— Unde ți-e geamănul, frate? îl întreabă Wrath.

— Vine și Z. E pe drum.

Întârzierea lui Zsadist nu mira pe nimeni. Z avea o aver-siune ieșită din comun față de lume, și o trata ca atare. Era un psihopat înăscut, a cărui ură, îndeosebi față de bărbați, atin-gea cote inimaginabile. Din fericire, cu fața lui plină de cica-trice și părul ras, arăta cât se poate de înfiorător, așa că oamenii se fereau din calea lui.

Răpit din sânul familiei pe când era copil, ajunsese sclav, sursă de sânge, iar stăpâna lui îl supusese la abuzuri de o cru-zime nemaiîntâlnită. Un secol îi trebuise lui Phury pentru a-și regăsi fratele, și Z fusese la un pas de moarte din cauza tortu-rilor îndurate, înainte de a-și găsi salvarea.

Baia în apele sărate ale oceanului închisese rănila lui Z și, pe lângă multitudinea de cicatrice, tatuajele îi reaminteau veșnic de anii petrecuți în sclavie. La toate acestea își adăugase singur diverse piercinguri.

Pentru simplul motiv că îi plăcea senzația de durere.

Indubitabil, Z era cel mai periculos dintre toți. După câte suferise, nu îi păsa de nimeni și de nimic. Nici măcar de geamănul său.

Până și Wrath era prudent în prezența lui.

În concluzie, Frăția Pumnalului Negru era alcătuită din războinici numai unul și unul. Ei erau singurul obstacol între exterminatori și populația civilă de vampiri.

Cu brațele încrucișate pe piept, Wrath se uită la cei strânși în cameră, îi studie, le măsoară forțele, dar în special suferințele.

Disparația lui Darius îi amintea că, deși războinicii săi lo-veau adânc în rândurile legiunilor de ucigași, erau mult prea puțini pentru a face față valului inepuizabil de exterminatori.

Căci lumea nu ducea lipsă de oameni atrași de violență și crime.

Cifrele arătau că specia lor era în minoritate. Nu putea omite faptul că vampirii nu sunt nemuritori, sau că frații săi ar putea fi uciși și că echilibrul de forțe s-ar putea rupe într-o clipă. În favoarea dușmanilor speciei lor.

Pe dracu'. Echilibrul se rupsesse deja. De când Omega crease Societatea Exterminatorilor, numărul vampirilor scăzuse atât de drastic, încât acum populația trăia în doar câteva grupuri izolate. Erau la un pas de dispariție. În ciuda faptului că membrii Frăției erau absolut letali.

Dacă Wrath ar fi fost un alt gen de rege, dacă ar fi semănat cu tatăl lui care își dorise să fie căpetenia respectată și venerată a neamului său, poate că viitorul nu ar fi arătat atât de sumbru. Însă fiul nu îi semăna tatălui. Wrath era luptător, nu conducător, mai eficient cu pumnalul în mână decât pe un tron, înconjurat de supuși.

Își întoarse din nou atenția asupra fraților săi. Războinicii îl priveau, în așteptarea ordinelor. Respectul lor îi dădea o stare proastă.

— Consider moartea lui Darius un atac personal la adresa mea, începu el.

Ceilalți îi răspunseră cu un mormăit aprobator.

Wrath scoase la iveală portmoneul și telefonul mobil luate de la exterminatorul ucis.

— Le-am luat astă-seară de la un exterminator care pândește în spate la Screamer's. Vrea cineva să facă onorurile?

Le aruncă în sus. Phury le prinse pe amândouă și îi azvârli telefonul lui Vishous.

Wrath se plimba dintr-un capăt la altul al salonului.

— Trebuie să ieșim din nou la vânătoare.

— Ai dreptate, mârâi Rhage.

Se auzi un foșnet metalic, apoi sunetul unui cuțit înfipt în masă.

— Trebuie să-i prindem acolo unde se pregătesc. Acolo unde *trăiesc*.

Aceasta însemna că Frăția pornea într-o misiune de recunoaștere. Membrii Societății Exterminatorilor nu erau chiar proști. Își schimbau centrele de operațiuni în mod regulat, mutându-și sediile de recrutare și pregătire dintr-un loc în altul. Din acest motiv, războinicii-vampiri preferau să le întindă curse, folosindu-se pe ei înșiși drept momeli, și să se lupte cu cei care îi urmăreau.

Pe vremuri, Frația pornea ocazional la vânătoare în haită, și lichidau zeci de exterminatori într-o singură noapte. Totuși, rareori recurgeau la această tactică ofensivă. Raidurile erau eficiente, dar și riscante. Astfel de lupte atrăgeau atenția poliției și era în interesul ambelor tabere să fie cât mai discrete.

— Uite-i carnetul de conducere, murmură Phury. O să caut adresa.

— Cum îl cheamă? se interesă Wrath.

— Robert Strauss.

Vishous analiza telefonul și înjura.

— Nu găsesc mare lucru în el. Câteva chestii în lista de ape-luri și niște numere cu apelare rapidă. Verific pe computer cine l-a sunat și pe cine a sunat.

Wrath scrâșni din dinți. Nerăbdarea și furia erau un cocteil greu de înghițit.

— Nu cred că e nevoie să vă explic că trebuie să ne mișcăm repede. N-avem de unde ști dacă exterminatorul pe care l-am omorât e cel care a plantat bomba. După cum văd eu lucrurile, trebuie să curățăm toată zona. Îi terminăm pe toți, cu orice preț.

Ușa din față se deschise și Zsadist păși în casă.

Wrath îi aruncă o privire mânioasă.

— Foarte amabil că ai binevoit să apari, Z. Nu-ți mai dădeau pace doamnele?

— Ce-ar fi să nu mă mai freci la melodie? îi replică Zsadist, după care se așează într-un colț, departe de ceilalți.

— Tu unde vei fi, stăpâne? întrebă Tohrment încet.

Dragul de Tohr. Mereu vrea să împace spiritele, schimbând subiectul, venind cu o idee nouă ori pur și simplu apelând la forța mușchilor.

— Aici. Voi sta aici. Dacă exterminatorul care l-a ucis pe Darius este în viață și pus pe treabă, vreau să fiu ușor de găsit.

După plecarea războinicilor, Wrath trase haina pe el. Plicul de la Darius îl înțepă în coaste și îl scoase de la curea. Pe partea din față era o dâră de cerneală, acolo unde bănuia că i-ar fi scris numele. Îl deschise. În momentul în care trase foaia gălbuie de hârtie, o fotografie zbură din el și ateriză pe podea. O ridică și desluși vag un păr lung și negru. O femeie.

Wrath studie foaia îndelung. Cuvintele se uneau, formând un tot neinteligibil pe care nu avea nicio șansă să îl descifreze oricât s-ar fi zgâit la el.

— Fritz! strigă el.

Majordomul sosi numaidecât.

— Citește-o.

Fritz apucă hârtia, lăsă fruntea în jos și amuți.

— Cu voce tare! se răsti Wrath.

— Ah. Îmi cer scuze, stăpâne, zise Fritz, dregându-și glasul. „Dacă nu am apucat să discut cu tine, Tohrment îți va da toate detaliile. Bv. Redd nr. 1188, apartament 1B. O cheamă Elizabeth Randall. P.S. Casa și Fritz îți aparțin dacă fata nu supraviețuiește. Îmi pare rău că totul s-a sfârșit atât de repede. D”

— Afurisitul naibii, bombăni Wrath.

Capitolul 5

Beth se schimbase în ținuta de noapte, adică pantaloni scurți și un tricou, și tocmai își aranja salteaua când îl auzi pe Boo miorlăind la ușa glisantă. Pisica se învârtea neliniștită, cu ochii ațintiți la ceva de-afară.

— Iar vrei să te duci la pisicuța doamnei Di Gio? Știi că ultima oară ai pățit-o.

Cineva lovi cu putere în ușa apartamentului. Beth întoarse capul, alarmată.

Se apropie de ea și privi pe vizor. Văzând despre cine este vorba, se dădu discret la o parte și rămase cu spatele lipit de lambriul ieftin din lemn.

Loviturile reîncepură.

— Știu că ești înăuntru, zise Durul. O s-o țin așa toată noaptea.

Beth descuie ușa și o deschise larg. Nici nu apucă să îi spună să se ducă naibii, că bărbatul dădu buzna înăuntru.

Boo se zbârli și începu să mârâie.

— Încântat de cunoștință, fiorosule.

Gluma lui Butch suna extrem de deplasat în garsoniera ei.

— Cum ai intrat în hol? întrebă ea în timp ce închidea ușa.

— Am forțat încuietoarea.

— Ce anume te-a determinat să pătrunzi prin efracție exact în acest bloc, domnule detectiv?

Durul ridică din umeri și se așează în fotoliul ei jerpelit.

— M-am gândit să trec pe la prietena mea.

— Ce treabă ai cu mine?

— Frumos apartament ți-ai tras, remarcă el, uitându-se în jur.

— În ce hal poți să minți.

— Măcar e curat. Ceea ce nu pot spune despre șandramaua mea.

Ochii lui căprui și întunecați se opriă pe chipul femeii.

— Ce-ar fi să-mi spui ce-ai pățit aseară după ce ai plecat de la muncă?

Beth își încrucișă mâinile peste piept.

Butch chicoti încet.

— Hai, explică-mi și mie ce-are José și eu n-am.

— Să-ți dau un pix și o coală de hârtie? Lista e lungă.

— Au. Câtă răutate, rosti el, pe un ton amuzat. Ia spune-mi, chiar nu-ți plac decât bărbații care sunt deja luați?

— Uite care-i treaba, sunt ruptă de oboseală...

— Da, știu, ai plecat târziu de la serviciu. Să fi fost zece fără un sfert. Am vorbit cu șeful tău. Dick zice că s-a dus la bar și tu încă lucrezi. Ai plecat pe jos, nu-i așa? Ai luat-o pe strada Trade. Sunt sigur că așa faci în fiecare seară. Nu mai era nimeni pe stradă. La început, cel puțin.

Beth înghiți în sec și privi către ușa glisantă din spatele căreia răzbătea un zgomot surd. Boo se apucă din nou să se agite și să miaune, cu ochii pierduți în beznă.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat când ai ajuns la intersecția dintre Trade și 10.

Privirea bărbatului se mai îmblânzi.

— De unde știi...

— Povestește-mi totul, și îți dau cuvântul meu că jigodia aia o să și-o ia cu vârf și-ndesat.

Wrath stătea în întunericul netulburat și urmărea silueta fiicei lui Darius. Era înaltă pentru o femeie și avea părul negru, altceva nu distingea. Trase aer în piept, dar nu îi simți mirosul. Își ținea ușile și ferestrele închise, iar vântul vestic aducea cu el un miros acru de gunoi.

Cu toate acestea, îi auzea murmurul vocii prin ușa închisă. Vorbea cu cineva. Cu un bărbat care, aparent, nu îi stârnea nici încredere, nici simpatie, judecând după tonul distant.

— O să încerc să nu te stresez prea tare, îi spunea individul.

Wrath o zări cum se apropie și privește prin ușa cu geamuri. Se uita direct la el, însă știa că nu îl poate vedea. Bezna îl făcea invizibil.

Beth deschise ușa, scoase capul afară și puse un picior în fața pisicii care voia să iasă.

Parfumul ei ajunsese la nările lui Wrath. Mirosea frumos. Ca o floare. Parcă a trandafir nocturn. Trase aer și mai adânc în plămâni, închise ochii, și sângele îi fremătă prin corp. Darius avusese dreptate, fata se apropia de momentul tranziției. Se simțea în mirosul ei. Corcitură sau nu, avea să sufere transformarea.

Beth coborî transperantele și se întoarse spre tipul din apartament. Vocea îi răsuna mult mai limpede prin ușa deschisă. Lui Wrath îi plăcea timbrul ei ușor răgușit.

— Au traversat strada și s-au luat după mine. Erau doi. Cel mai înalt m-a împins pe o alee și...

Wrath deveni atent.

— M-am luptat cu el. Zău că m-am luptat. Dar era mai puternic decât mine și pe urmă prietenul lui m-a prins de mâini,

povestea ea, respirând sacadat. M-a amenințat că îmi taie limba dacă țin. Credeam că o să mă omoare. Serios. După asta mi-a rupt bluza și mi-a scos sutienul. A fost cât pe-acți să fiu... Dar am reușit să scap și am luat-o la fugă. Avea ochii albaștri, părul șaten și un cerceș, un diamant pătrat în urechea stângă. Purta un tricou bleumarin și bermude kaki. N-am văzut cu ce era încălțat. Prietenul lui avea părul blond și tuns scurt, fără cerceș, purta un tricou alb cu numele formației Tomato Eater pe el.

Bărbatul se ridică și veni spre ea. O prinse de umeri și încercă să o îmbrățișeze, însă Beth îl respinse și se trase înapoi.

— Crezi că o să-l prinzi?

— Categorie, spuse el, clătinând din cap.

* * *

Butch părăsi apartamentul lui Beth Randall cu sufletul greu. Meseria lui avea părți care îi displaceau profund, cum ar fi să vadă femei agresate. Iar cazul de față era cu atât mai neplăcut fiindcă o cunoștea pe Beth de ceva vreme și chiar o găsea atrăgătoare. Situația i se părea intolerabilă nu pentru că era o femeie neobișnuit de frumoasă, ci pentru că buza umflată și vânătăile de pe gât stricau perfecțiunea trăsăturilor ei.

Beth Randall era o ființă absolut superbă. Avea părul lung, negru și bogat, ochii de un albastru incredibil, pielea ca fildeșul și o gură făcută parcă pentru a fi sărutată. Avea și corp frumos. Picioare lungi, talie subțire și sâni perfect proporționați.

Toți polițiștii de la secție erau amorezați de ea, iar Butch nu putea decât să o respecte pentru că niciodată nu își folosisese farmecele ca să obțină informații. Atitudinea ei era mereu una profesionistă. Nu se cuplase cu niciunul, deși majoritatea ar fi fost dispuși să renunțe la testiculul stâng doar ca să o țină de mână.

Un lucru era cert: agresorul făcuse o greșeală uriașă când se luase de ea. Toți polițiștii îl vor căuta și-n gaură de șarpe pe imbecil, când îi vor afla identitatea.

Iar Butch era gură spartă.

Se sui în mașină și porni spre Spitalul St. Francis, situat în partea opusă a orașului. Parcă în fața camerei de urgențe și intră.

Paznicul de la ușă îi zâmbi.

— Aveți treabă la morgă, domnule detectiv?

— Nu, am venit în vizită la un amic.

Bărbatul legănă din cap și îi făcu loc să treacă.

Butch traversă sala de așteptare de la Urgențe, înțesată de plante artificiale, reviste jerpelite și oameni speriați. Trecu de ușile duble și pătrunse în spațiul alb al sectorului aseptice. Salută din cap asistentele și medicii cunoscuți și se îndreptă către zona de triaj.

— Salutare, Doug. Îl știi pe individul pe care l-am adus cu nasul spart?

Medicul ridică ochii din fișa pe care o studia.

— Da. Îl externăm în curând. E în salonul 28, la capătul culoarului, răspunse doctorul și pufni într-un râs înfundat. Să știi de la mine că nasul e ultimul dintre necazurile lui. O să vorbească pițigăiat o perioadă.

— Mersi de informație. Apropo, ce-ți mai face nevasta?

— E bine. Trebuie să nască săptămâna viitoare.

— Să mă ții la curent.

Butch porni către capătul culoarului. Înainte să intre în salonul 28, se uită prevăzător în jur. Liniște și pace. Nici urmă de angajați, vizitatori sau pacienți.

Deschise ușa și vârî capul înăuntru.

Billy Riddle ridică capul de pe pernă. Avea un bandaj alb sub nas, ca pentru a nu-i lăsa creierul să se scurgă afară.

— Cum merge treaba, domnule ofițer? Ați găsit vinovatul? Or să mă externeze și m-aș simți mai împăcat dacă aș ști că l-ați arestat.

Butch închise ușa și trase discret zăvorul.

Traversă camera zâmbind, cu ochii la diamantul pătrat din urechea stângă a individului.

— Ei, Billy, ce-ți mai face nasul?

— Bine. Iar asistenta e bună rău...

Butch îl prinse de tricoul albastru și-l săltă din pat. Apoi îl izbi de perete cu atâta forță, încât aparatul din spatele patului se clătină.

Își apropie fața de el așa de tare, încât s-ar fi putut săruta.

— Te-ai distrat bine aseară?

Billy înălță ochii albaștri spre el.

— Despre ce vorbiți?

— Ai fost identificat. De femeia pe care ai vrut să o violezi.

— N-am fost eu ăla!

— Pe dracu' n-ai fost! Dacă mai adaug și amenințarea că îi tai limba, cred că te pot trimite direct la pușcăria din Danne-mora. Ia spune-mi tu mie, Billy, ți-ai tras-o vreodată cu-n bărbat? Pun pariu că o să faci furori. Un alb frumușel, așa ca tine.

Individul îngălbeni.

— Nici n-am atins-o.

— Uite cum stau lucrurile, Billy. Dacă ești sincer și-mi spui unde-l găsesc pe amicul tău, s-ar putea să ieși de aici pe picioarele tale. Altminteri, te duc cu targa la secție.

Billy păru să analizeze oferta, câteva clipe. După care rosti pe nerăsuflăte:

— Ea a cerut-o! M-a implorat să...

Genunchiul lui Butch se opri între picioarele lui Billy, care slobozi un scâncet ascuțit.

— De-aia n-o să te poți pișa din picioare câteva săptămâni?

Golanul începu să bolborosească ceva. Butch îi dădu drumul și îl privi cum se prelinge pe lângă perete până la podea. La vederea cătușelor, scâncetele se întetiră.

Butch îl răsuci, îi strânse încheieturile la spate fără pic de milă și îi puse cătușele.

— Ești arestat. Orice vei spune poate fi folosit împotriva ta la proces. Ai dreptul la un avocat...

— Ai idee cine-i tata? zberă Billy, cu forțe noi. O să te dea afară din poliție.

— Dacă nu îți permiți un avocat, vei primi unul din oficiu. Îți înțelegi drepturile?

— Du-te-n mă-ta!

Butch îl prinse de ceafă și îl presă cu nasul rănit de lino-leum.

— Îți înțelegi drepturile?

Billy scoase un geamăt și clătină din cap, lăsând o dâră de sânge pe podea.

— Minunat. Acum să ne ocupăm de hârțogăraie. Trebuie să facem totul ca la carte.

Capitolul 6

— **S** tai cuminte, Boo.
Beth trase un pumn în pernă și se răsuci pe cealaltă parte ca să vadă pisica.

Animalul se uită la ea și mieună. În lumina slabă care venea dinspre bucătărie, îl zări pe Boo zgreșănând la ușa cu geamuri.

— Nici să nu te gândești. Tu ești pisică de casă. De casă, pricepi? Crede-mă pe mine, afară nu e deloc așa de minunat pe cât pare.

Beth închise ochii, dar la auzul unui alt mieunat trase o înjurătură și azvârli plapuma cât colo. Se duse la ușă și privi afară.

Atunci îl observă pe bărbat. Stătea lipit de zidul din fundul curții interioare, o siluetă mult mai masivă decât umbra familiară a tomberoanelor și a mesei de picnic acoperită cu mușchi.

Cu degete tremurânde, femeia verifică încuietoarea ușii, apoi ferestrele. Amândouă erau încuiate. Coborî jaluzelele, își luă telefonul mobil și se trase câțiva pași înapoi, alături de Boo.

Bărbatul se mișcase.

La dracu'!

Venea către ea. Mai verifică o dată zăvorul, se dădu în spate și se împiedică de marginea saltelei. Se dezechilibra, telefonul îi scăpă din mână și căzu rostogolindu-se pe podea. Beth se prăbuși pe saltea cu toată greutatea, iar capul i se zdruncină sub forța impactului.

Și atunci un lucru straniu se petrecu. Ușa se deschise, ca și când nu fusese încuiată, ca și când nu ea trăsese zăvorul, cu mâna ei.

Lungită la pământ, Beth se opinti în picioare, mototolind cearșafurile în încercarea disperată de a se îndepărta de el. Era absolut uriaș, cu umerii săi lați precum grinzile unei case și coapsele de grosimea trunchiului ei. Nu îi distingea chipul, dar amenințarea pe care o degaja întreaga lui ființă era ca un pistol îndreptat spre pieptul ei.

Se târa pe podea, tânguindu-se încet, iar palmele și genunchii îi scârțâiau la atingerea parchetului. În spatele său, pașii bărbatului cădeau asemeni tunetului, tot mai puternici și mai hotărâți. Ghemuită ca un animal, orbită de spaimă, Beth se izbi de măsuta din hol, însă nu simți niciun strop de durere.

Cu fața scăldată în lacrimi, Beth cerși îndurare și întinse brațul spre clanța ușii de la intrare.

Se trezi, cu gura larg deschisă, într-un zgomot asurzitor ce tulbura liniștea zorilor.

Era chiar ea. Tipa din toți rărunchii.

Închise gura și vuietul din urechi încetă. Sări din pat și se duse la ușa glisantă, cu sufletul bucuros la vederea soarelui dimineții. După ce-i veni inima la loc, Beth trase aer în piept și verifică ușa.

Zăvorul era tras. Curtea interioară era pustie. Totul era normal.

Râse scurt. Era firesc să aibă coșmaruri după câte pățise cu o noapte în urmă. O perioadă de acum încolo, avea să tresară probabil la cel mai mic sunet.

Se îndreptă spre duș. Se simțea extenuată, dar abia aștepta să evadeze din singurătatea apartamentului. Îi era dor de agitația din redacție, voia să fie înconjurată de oameni, de telefoane, de ziare. Acolo se va simți în siguranță.

Nu apucă bine să pună piciorul în baie, că o durere scurtă o săgetă în talpă. Îndoi genunchiul și smulse un ciob din călcâi. În momentul în care se aplecă, descoperi pe jos cioburile împrăștiate ale fructierei de pe măsuta din hol.

Se apucă să strângă mizeria, supărată.

Probabil o dărmase când venise acasă, după atac.

Wrath intră în adăpostul de sub conacul lui Darius și imediat îl cuprinse o stare de oboseală. Încuie ușa în urma sa, scăpă de armele pe care le purta la el și trase un cufăr vechi din dulap. Deschise capacul și scoase bombănind o lespede din marmură neagră. Era lungă de 1,20 metri și groasă de 10 centimetri, iar Wrath o așeză în mijlocul camerei. După aceea, luă din cufăr un săculeț din catifea pe care îl azvârli pe pat.

Se dezbracă, își făcu duș, se bărbieri și reveni în cameră în pielea goală. Desfăcu funda din mătase de la gura săculețului și răsturnă pe lespede diamantele neșlefuite, de dimensiunea unor pietricele. Dădu drumul sacului, care pluti domol până la podea.

Wrath lăsă capul în pământ și rosti cuvintele vechi, din limba mamei sale, silabe ce urcau și coborau odată cu respirația lui, într-un omagiu adus celui mort. Când termină, se așeză în genunchi pe lespede, peste diamantele care îi străpungeau carnea. Se sprijini pe călcâie, își puse palmele pe coapse, și închise ochii.

Potrivit ritualului funerar, trebuia să își petreacă ziua în nemișcare, să pătimească, să sângereze în amintirea prietenului său.

Îi apăru în minte fiica lui Darius.

Nu s-ar fi convenit să îi pătrundă în casă așa cum o făcuse. O speriasc de moarte, când scopul său fusese, de fapt, să se prezinte și să îi explice de ce va avea nevoie de el în scurt timp. Intenționase să-i mai spună că îl va pedepsi pe bărbatul care o rănisce.

Mda, totul decursese de minune. Lin ca un drum cu hârtoape.

În clipa în care intrase în apartamentul ei, femeia se speriasc atât de rău, încât se văzuse obligat să îi șteargă amintirile și să îi inducă o transă ușoară pentru a o calma. După ce o întinsese pe pat, își propusese să plece, însă nu reușise. Rămăsese la capul ei, privind contrastul tulbure dintre părul negru și fața albă de pernă, inspirându-i parfumul.

Mistuit de dorință.

Înainte de plecare, se asigurase că ușile și ferestrele sunt încuiate. Apoi, o mai privise o dată. Gândul îi fugise la tatăl ei.

Wrath se concentrează asupra durerii care îi paraliza coapsele.

În timp ce sângele său înroșea lespede, văzu chipul războinicului său și simți legătura care îi unise în viață.

Trebuia să onoreze ultima dorință a fratelui său. Măcar atât îi datora, după anii închinăți ocrotirii speciei lor.

Hibrid sau nu, fiica lui Darius nu va merge prin noapte neprotejată. Și nu va trece prin transformare de una singură.

Dumnezeu să o ajute.

Butch termină dosarul lui Billy Riddle pe la ora șase dimineața. Tipul se arătase atât de lezat să împartă o celulă cu tot soiul de

traficantii de droguri și borfași, încât Butch avusese grijă să strecoare în raport cât mai multe greșeli ortografice cu putință. Apoi, colac peste pupăză, angajații de la Biroul de Procesare a Datelor s-au arătat atât de dezorientați, încât a durat o vreme până să decidă ce formulare trebuia să completeze.

Pe urmă, s-au stricat imprimantele. Toate cele douăzeci și trei de imprimante.

Cu toate acestea, Riddle nu mai avea mult de așteptat. Tatăl său era într-adevăr un om influent, senator al Statelor Unite. Un avocat tare avea să-l scoată din închisoare cât ai bate din palme. Probabil în mai puțin de o oră.

Fiindcă așa funcționează justiția în cazul unora. Cine are bani scapă.

A nu se înțelege că Butch era cumva ranchiunos.

Ieșind pe hol, dădu cu ochii de unul dintre „oaspeții” lor obișnuiți. Cherry Pie abia fusese eliberată din sectorul pentru femei. Numele său real era Mary Mulcahy și, din câte auzise Butch, se apucase de prostituție cu vreo doi ani înainte.

— 'Neața, domnule detectiv, îl salută ea, pe un ton pisicos.

Rujul roșu i se adunase în colțurile gurii, iar tușul negru i se scursese pe obraji. *Ar putea fi drăguță*, gândi Butch, *dacă n-ar mai trage atâta cocaină pe nas și-ar dormi vreo lună.*

— Te duci singur acasă?

— Ca de obicei, răspunse el, deschizând ușa și ieșind odată cu ea.

— Nu te-ai săturat s-o tot faci cu sora lui stânga?

Butch râse, apoi se lăsă liniștea și amândoi ridicară privirile către cer.

— Care mai e viața ta, Cherry?

— Toate-s bune și frumoase.

Femeia puse o țigară între buze și o aprinse, măsurându-l din priviri.

— Dacă observi că îți crește păr în palmă, poți să mă suni. Cu tine o fac pe gratis, că ești al naibii de arătos. Da' vezi să nu mă pâraști lui Big Daddy c-am zis așa ceva.

Dădu afară un rotocol de fum și își mângâie absentă urechea stângă sfâșiată. Bucata superioară lipsea cu desăvârșire.

Peștele ei era un dement.

Coborâră împreună treptele din ciment.

— Te-ai interesat de programul despre care ți-am spus? o întreabă Butch când ajunseseră pe trotuar.

Ajuta un amic să înființeze un grup de sprijin pentru prostituate, care să le convingă să renunțe la proxeneții lor și să se lase de meserie.

— Da, normal. E promițător, zise ea, aruncându-i un zâmbet. Pe curând.

— Ai grijă de tine.

Cherry se întoarse cu spatele la el și se plesni peste fund.

— Gândește-te că ăsta ar putea fi al tău.

Butch o urmări câteva secunde cum se îndepărtează cu pași tanțoși. După aceea, se urcă într-o mașină fără însemne și, sub un impuls de moment, porni spre zona în care era situat Screamer's, în partea opusă a orașului. Trase în față la McGrider's. Cincisprezece minute mai târziu, din cârciumă ieși o femeie în blugi strâmți și un tricou negru, scurt. Clipi de câteva ori, neobișnuită cu lumina de afară.

Zărindu-i mașina, își flutură părul roșcat și veni spre el. Butch coborî geamul, femeia se aplecă și îl sărută pe gură.

— A trecut ceva timp de când nu te-am mai văzut. Te-a năpădit singurătatea, Butch? spuse ea, fără să-și dezlipească buzele de el.

Mirosea a bere și a lichior de vișine, parfumul oricărui barman la finalul programului.

— Urcă, îi zise el.

Femeia ocoli mașina și se așeză pe scaunul din dreapta. Porniră în direcția râului, discutând despre cum își petrecuse noaptea. Spre nemulțumirea ei, bacșișurile fuseseră din nou mici. Și o dureau picioarele după cât alergase în spatele teighelei.

Butch opri sub podul de pe Hudson, care unea cele două jumătăți ale orașului. Se asigură că sunt destul de departe de vagabonzii lungiți pe paturile lor din zdrențe. Nu avea chef de public.

Trebuia să îi recunoască meritele lui Abby: tipa era cât se poate de expeditivă. Nici nu apucase să oprească motorul, că ea îi desfăcuse deja pantalonii și îl masturba. Butch trase scaunul în spate, Abby se urcă pe el și începu să se frece cu nasul de gâtul lui. Privi dincolo de părul ei ondulat permanent, către apă.

Răsăritul e atât de frumos, medită el, când soarele strălucește peste râu.

— Mă iubești? îi șopti ea în ureche.

— Bineînțeles.

Îi dădu părul pe spate și se uită în ochii ei. Erau goi. Nu conta că stătea acolo cu el sau cu un alt bărbat, și din acest motiv relația lor funcționa impecabil.

Inima lui Butch era la fel de goală ca privirea ei.

Capitolul 7

În clipa în care domnul X traversează parcare, îndreptându-se către Academia de Arte Marțiale din Caldwell, simți aroma gogoșeriei de peste drum. Mirosul acela minunat și gros de făină, zahăr și ulei încins plutea greu prin aerul dimineții. Se uită în spate la bărbatul cu două cutii în alb și roz la subraț și un termos uriaș în cealaltă mână.

Ar fi un mod plăcut de a-mi începe ziua, medită domnul X.

Domnul X urcă pe trotuarul de sub marchiza vopsită în roșu și auriu a academiei. Se opri și se aplecă, adunând de pe jos un pahar din plastic. Fostul său posesor lăsase pe fund un deget de suc astfel încât mucusurile țigărilor sale să poată pluti liniștite în așteptarea cuiva care să le arunce la gunoi. Azvârli amestecul scârbos la un coș de gunoi și descuie ușile academiei.

Noaptea trecută, Societatea Exterminatorilor obținuse o victorie importantă, iar el fusese eroul evenimentului. Darius era un adversar redutabil și membru al Frăției Pumnalului Negru. Așadar, un trofeu cu atât mai prețios.

Păcat că nu rămăsese nimic din cadavru ca să îl poată expune pe un perete, dar bomba funcționase chiar mai bine

decât preconizase. Era acasă și trăgea cu urechea la transmisiunile poliției, când afluase vestea. Operațiunea se derulase exact cum plănuiise. Impecabil executată, perfect anonimă.

Absolut fatală.

Se căznea să își aducă aminte când fusese eliminat ultima oară un membru al Frăției. Acum zeci de ani, când el nici nu făcea parte din Societate, asta era cert. Se așteptase să primească felicitări, deși onorurile nu îl entuziasmau. Se gândise că va obține chiar o răsplată, poate o sferă de influență mai mare, ori o zonă de acțiune mai extinsă.

Dar recompensa... ei bine, recompensa depășise așteptările sale.

Omega îl vizitase cu o oră înainte de răsărit. Și îi conferise toate drepturile și privilegiile unui Supraexterminator.

Conducător al Societății Exterminatorilor.

Era o responsabilitate uriașă. Exact ce își dorise domnul X.

Puterea era singura recompensă care îl interesa.

Se îndreptă spre birou, cu pași mari și apăsați. Primele cursuri începeau la ora 9, prin urmare avea suficient timp să traseze câteva reguli noi pentru subalternii săi.

Primul impuls, după plecarea lui Omega, fusese să trimită o înștiințare tuturor, însă ar fi fost un gest nechibzuit din partea lui. Un conducător nu vorbește în pripă și nu aleargă pe podium spre a fi adulat de mulțime. Orgoliul era rădăcina tuturor relelor.

Așadar, în loc să se încoroneze singur ca un nerod, se așezase pe un șezlong și contemplase pajiștea din spatele casei. În lumina proaspătă a zorilor, analizase punctele tari și slabe ale organizației, iar instinctul îl învățase cum să le gestioneze pe amândouă. Din învălmășeala de imagini și gânduri, se născuseră forme. Viitorul se contura limpede.

Așezat la birou, se conectă la site-ul Societății și anunță o schimbare la nivelul conducerii. Apoi solicită tuturor

exterminatorilor să vină la academie la ora patru după-amiaza, conștient că unii dintre ei aveau mult de mers, dar nu mai mult de opt ore cu mașina. Cei absenți vor fi eliminați din Societate și vânați fără milă.

Rareori se întâmpla ca toți exterminatorii să se adune la un loc. În momentul de față, numărul lor varia între cincizeci și șaiszeci de membri, în funcție de câți cădeau victimă vampirilor și câți erau recrutați. Cu toții locuiau în regiunea New England. Concentrarea lor cu precădere în nord-estul Statelor Unite era determinată de răspândirea vampirilor în această zonă. Dacă aceștia se mutau, Societatea îi urma.

Așa procedau de generații întregi, de la începutul acestui război.

Domnul X înțelegea importanța de a-i strânge pe exterminatorii din Caldwell laolaltă. Cu toate că îi știa pe majoritatea, pe unii chiar foarte bine, trebuia să fie văzut de ei, să fie auzit și cântărit de aceștia. Mai ales că intenționa să facă modificări tactice.

Fixarea întâlnirii în plină zi era, de asemenea, un element crucial, asigurându-se astfel că nu vor fi atacați de Frăție. În ceea ce-i privea pe angajații academiei, acestora le putea spune că are loc un seminar despre artele marțiale. Întrunirea avea să se desfășoare în sala de conferințe de la subsol, cu ușile închise, ca să nu fie deranjați de nimeni.

Înainte de a se deconecta, publică pe site o relatare a morții lui Darius, fiindcă voia ca exterminatorii să o vadă scris negru pe alb. Explică în detaliu ce bombă folosise, cum o fabricase de la zero, și cum legase detonatorul la sistemul de aprindere al mașinii. Era atât de simplu, odată bomba plasată. Nu mai rămânea decât să o armezi, iar când cineva voia să pornească motorul, era făcut scrum.

Pentru doar o secundă de satisfacție, îl urmărise pe Darius un an întreg, îl spionase pas cu pas, îi învățase toate tabieturile.

Astfel, cu două zile în urmă, domnul X pătrunsese în service-ul de la Greene Brothers BMW, unde se găsea mașina vampirului. Plasase bomba, iar seara trecută domnul X trecuse pe lângă mașină și activase detonatorul cu ajutorul unui radiotransmițător.

Nu pomeni nimic despre lungul efort care dusesse la eliminarea vampirului. Voia se le dea impresia exterminatorilor că este capabil de o acțiune de geniu, fără să-și bată prea tare capul cu ea. Imaginea pe care și-o crea și modul în care era perceput de către ceilalți jucau un rol cheie în consolidarea unei poziții dominante, iar domnul X voia să se impună drept un comandant credibil fără întârziere.

După ce se deconectă, se lăsă pe spătarul scaunului, unindu-și vârfurile degetelor. De când intrase în Societate, obiectivul principal fusese diminuarea numărului de vampiri prin exterminarea civililor. Firește, acesta rămânea esențial, însă primul său decret impunea o modificare a strategiei. Dacă doreau să câștige cu orice preț, atunci membrii Frăției trebuiau să dispară. Lipsiți de protecția celor șase războinici, civilii aveau să fie complet neajutorați în fața exterminatorilor.

Tactica nu era deloc una nouă. Fusese încercată și cu alte ocazii, în trecut, dar întotdeauna renunțaseră la ea, căci Frații se dovediseră fie prea agresivi, fie prea abili pentru a-i lichida. Acum, însă, moartea lui Darius reprezenta un moment propice pentru ei.

Se impunea o schimbare. În momentul de față, Frăția îi nimicea cu sutele an de an, obligându-i să acopere golurile cu ucigași noi, lipsiți de experiență. Recruții erau o mare bătaie de cap. Erau greu de găsit, greu de introdus în Societate și mai puțin eficienți decât veteranii.

Nevoia constantă de a racola noi membri punea Societatea într-o situație critică. Centrele de pregătire, precum Academia de Arte Marțiale din Caldwell, jucau un rol important în

identificarea și înrolarea de combatanți, dar îi și făceau vulnerabili. Pentru a se feri de poliție și de atacurile Frăției erau obligați să dea dovadă de vigilență și să își mute centrele de operațiuni în mod frecvent. Această instabilitate le perturba activitatea, dar cum altfel ar fi putut Societatea să recruteze forțe proaspete și să își apere bazele împotriva ambuscadelor?

Domnul X clătină sceptic din cap. La un moment dat trebuia să numească un secund, dar nu intenționa să aleagă unul provizoriu.

Din fericire, planurile sale nu erau din cale-afară de complicate. Strategie militară elementară. Trebuia să mobilizeze trupele. Să le coordoneze. Să obțină informații despre inamic. Să atace în mod organizat și disciplinat.

Mobilizarea trupelor începea chiar în acea după-amiază.

În ceea ce privea coordonarea lor, avea să-i împartă în detașamente, insistând ca asasinii să participe la întâlniri periodice cu el.

Cât despre informații, dacă voiau într-adevăr să elimine Frăția, era să esențial să dea de urma Fraților. Se anunța a fi o treabă dificilă, dar nu imposibilă. Războinicii erau precauți și discreți, însă populația civilă lua legătura cu ei din când în când. În definitiv trebuiau și ei să se hrănească, și nu o puteau face între ei. Aveau nevoie de sânge de femeie.

Iar femeile, deși majoritatea erau protejate ca niște opere de artă, aveau tați ori frați care puteau fi convinși să vorbească. Dacă le dădeau imboldul necesar, bărbații erau dispuși să dezvăluie unde se duc și cu cine se întâlnesc femeile. Iar astfel Frăția avea să fie descoperită.

Aceasta era cheia strategiei sale: un program bine organizat de capturare și convingere, axat pe bărbații civili și pe puținele femei care își părăseau adăpostul, care să îi conducă în cele din urmă la Frați. Era inevitabil. Fie pentru că Frații aveau să afle despre abuzurile asupra civililor și ieșeau la

lumină, gata de luptă. Fie pentru că cineva avea să le deconspire ascunzișurile.

Cea mai mare realizare ar fi fost să descopere unde stăteau războinicii pe timpul zilei. Asasinarea lor în miezul zilei, când aceștia erau extrem de vulnerabili, era strategia cu cele mai mari șanse de reușită și cu cele mai puține victime în rândul exterminatorilor.

Să ucizi un vampiri civil era doar puțin mai dificil decât să ucizi un om normal. Dacă îi tăiai, sângerau, dacă îi împușcai, cădeau lași, iar dacă îi scoteai la lumina soarelui, se făceau scrum.

Dar să omori un membru al Frăției era cu totul altceva. Aceștia erau monstruos de puternici, erau luptători excepționali și se vindecau repede. Erau o categorie cu totul aparte. În confruntarea cu ei, aveai o singură șansă. Dacă nu izbuteai să aplici lovitura mortală, nu mai scăpai cu viață.

Domnul X se ridică de la birou și se opri o clipă în dreptul ferestrei, studiindu-și reflexia. Păr alburii, piele alburie, ochi alburii. Înainte de a intra în societate, fusese roșcat. Acum nici nu își mai amintea de vechea lui înfățișare.

Își vedea, însă, foarte limpede viitorul. Viitorul său și al Societății.

Închise ușa și coborî prin holul pavat până la arena principală. Se postă lângă intrare, salutând din cap cursanții veniți pentru antrenamentul de jiu-jitsu. Aceasta era grupa lui preferată, câțiva tineri cu vârste cuprinse între optsprezece și douăzeci și patru de ani, în care își pusese mari speranțe. Privindu-i cum trec, îmbrăcați în gi-uri albe, strânse cu centuri, cum fac o plecăciune în fața lui și i se adresează cu apelativul *sensei*, domnul X îi măsura, le studia mișcările ochilor, ținuta corpului, starea sufletească.

Deși cursanții se aliniaseră în fața lui, gata de antrenament, el continua să îi examineze, mereu în căutare de potențiali

recruți. Îl interesa amestecul de forță fizică, inteligență și ură nestăpânită.

În anii '50, când primise propunerea de a intra în Societatea Exterminatorilor, era doar un golan de șaptesprezece ani închis într-un centru pentru reeducarea delincvenților juvenili. Cu un an înainte, își înjunghiasse tatăl în piept, după ce nenorocitul îl lovise pentru a nu știu câta oară cu sticla de bere în cap. Sperase să îl trimită pe lumea cealaltă, însă, din păcate, tatăl său scăpase cu viață și apucase să se întoarcă acasă și s-o omoare pe mama domnului X.

Cel puțin dragul său părinte avusese înțelepciunea de a-și zbura creierii la final. Domnul X descoperise cadavrul când trecuse pe acasă, chiar înainte de a fi prins și închis.

În ziua aceea, când își văzuse tatăl întins pe jos, la picioarele lui, domnul X descoperise că faptul de a țipa la un mort nu îți aduce niciun strop de mulțumire sufletească. În definitiv, nu te poți răzbuna pe cineva care nu mai există.

Având în vedere din cine se trăgea, nu era o întâmplare că sângele domnului X clocotea de violență și ură. Iar uciderea vampirilor era una dintre puținele modalități unanim acceptate de a-și satisface pornirile criminale. Armata i se părea plictisitoare. Prea multe reguli. În plus, trebuia să aștepți să apară un dușman și abia pe urmă să treci la treabă. Iar crimele în serie ar fi fost o activitate mult prea modestă.

Societatea îi oferea altceva. Avea tot ceea ce își dorise vreodată. Fonduri nelimitate. Prilejul de a ucide imediat ce apune soarele. Și, firește, mai presus de orice, ocazia de a forma generația următoare.

Trebuise să își vândă sufletul pentru a fi acceptat. Asta nu constituise o piedică. După câte pătimise de pe urma tatălui său, nu prea mai avea oricum suflet.

În sinea lui, socotea că făcuse o afacere profitabilă. Rămănea tânăr și sănătos până în clipa morții. Știa că moartea nu îi

va fi cauzată de vreo afecțiune biologică, precum cancerul sau bolile cardiace, ci doar de propria capacitate de a se apăra.

Datorită lui Omega, abilitățile sale fizice erau superioare celor umane, avea vederea perfectă și făcea ce îi plăcea mai mult. Impotența îl supăraseră puțin, la început, dar se obișnuise cu ea. Cât despre faptul că nu avea să mai consume hrană sau băutură... ei bine, aceasta nu era o mare problemă, fiindcă nu fusese niciodată un gurmand.

De altfel, vărsarea de sânge era mult mai plăcută decât mâncarea ori sexul.

Ușa academiei se deschise brusc și domnul X aruncă o privire încruntată peste umăr. Era Billy Riddle, cu ochii învinețiți și un bandaj la nas.

Domnul X ridică din sprâncene.

— Stai pe margine azi, Riddle?

— Da, *sensei*, răspunse Billy, plecându-și capul. Dar n-am vrut să lipsesc.

— Foarte frumos din partea ta, îi spuse domnul X, luându-l de după umeri. Îmi place dăruirea ta. Ia ascultă aici, ce-ai zice să te ocupi tu de încălzire astăzi?

Billy făcu o plecăciune adâncă, îndoiindu-și spinarea lată aproape paralel cu podeaua.

— Da, *sensei*.

— Treci la treabă, atunci. Și vezi să nu-i menajezi, adăugă domnul X, bătându-l pe umăr.

Ochii lui Billy sticleau de mândrie.

Domnul X clătină satisfăcut din cap.

— Mă bucur că înțelegi cum merg lucrurile.

Când Beth ieși din bloc, observă cu nemulțumire mașina fără însemne a poliției, parcată pe partea opusă a străzii. José coborî și veni în fugă spre ea.

— Am auzit ce-ai pățit, rosti el, cu privirile pironite pe buzele femeii. Cum te simți?

— Mai bine.

— Te duc eu cu mașina la serviciu.

— Mulțumesc, dar vreau să merg pe jos.

După expresia feței, se vedea că José nu avea de gând să renunțe cu una, cu două, și Beth îl prinse ușor de braț.

— N-o să mă las stăpânită de frică. Odată și-odată, tot va trebui să trec pe lângă aleea cu pricina, și prefer să o fac dimineața, pe lumină.

José dădu înțeleghător din cap.

— Fie, cum dorești. Dar seara chemi un taxi sau pe cineva de la secție să te ducă acasă.

— José...

— Mă bucur că ești de acord cu mine.

Începu să traverseze strada.

— Ai auzit ce-a făcut Butch O'Neal aseară?

Aproape că nu îi venea să întrebe.

— Ce-a făcut?

— I-a făcut o scurtă vizită golanului nostru. Din câte-am înțeles, doctorii au trebuit să-i pună nasul la loc, după ce-a terminat Butch cu el.

José deschise portiera și intră în mașină.

— Ne mai vedem pe ziua de azi?

— Sigur. Vreau să aflu mai multe despre bombă.

— Îmi imaginam eu. Pe curând.

Îi făcu semn cu mâna și demară.

La ora trei după-amiaza, Beth nu ajunsese încă la secția de poliție. Toată redacția voise să afle despre calvarul prin care trecuse, apoi Tony o invitasă la un prânz. Întoarsă în micul său birou, își petrecuse după-amiaza ronțând pastile antiacide și verificându-și e-mailurile.

Era conștientă că are de lucru, că trebuie să termine articolul despre armele descoperite de polițiști, dar nu reușea să se concentreze. Oricum nu era presată de vreun termen-limită. Dick nu se grăbea să-i aloce spațiu pe prima pagină, la secțiunea „Știri locale”.

În niciun caz. Ea se ocupa doar de redactare. Ultimele două articole pe care i le aruncase pe birou erau ale „băieților”, și Dick îi ceruse să verifice veridicitatea faptelor. Obsesia lui pentru exactitate, dezvoltată în perioada când lucrase pentru *New York Times*, era, la drept vorbind, una dintre calitățile sale. Păcat că nu se arăta la fel de atent la eforturile altora. Deși corecturile lui Beth înroșeau articolele revizuite, Dick nu considera de cuviință să îi treacă numele alături de cel al autorului.

Se apropia de ora șase când Beth termină în sfârșit de redactat articolele. Le așeză pe biroul lui Dick, gândindu-se să sară peste vizita la poliție. Butch îi luase declarația cu o seară înainte, iar rolul ei se încheiase. Dar mai presus de asta, o deranja ideea de a se afla sub același acoperiș cu agresorul, chiar dacă acesta era închis într-o celulă.

Pe deasupra, era epuizată.

— Beth!

Tresări la auzul vocii lui Dick.

— Mă grăbesc. Trebuie să ajung la poliție, îi strigă ea peste umăr, știind că tehnica sa de eschivă nu îl va descuraja mult timp, dar cel puțin o ajuta să scape de el în acea seară.

În plus, voia să afle mai multe amănunte despre bomba din mașină..

Părăsi în grabă biroul și merse șase străzi spre est. Clădirea secției de poliție era exemplul clasic de arhitectură urbană din anii '60. Fusesse destul de îndrăzneță pentru acele vremuri, cu cele două etaje ale sale, o multitudine de coridoare întortocheate, ziduri din ciment cenușiu și o sumedenie de ferestre înguste. Îmbătrânea fără pic de grație. Dăre negre îi coborau pe toate laturile, ca și cum ar fi avut o rană sângerândă în acoperiș, iar interiorul nu părea nici el mai sănătos. Nu vedeai altceva decât un linouleur verde decolorat, lambriuri din imitație de lemn și ornamente cafenii ciobite. După patruzeci de ani de curățenie periodică, murdăria cea mai încăpățânată se infiltrase în toate crăpăturile și fisurile, iar negreala nu mai putea fi scoasă decât cu pistolul de pulverizat și, poate, cu perișta de dinți.

Ori poate cu un ordin judecătoresc de evacuare.

Toți polițiștii se arătară extrem de curtenitori la venirea ei. Nici nu apucase să intre bine în clădire, și ei forfoteau deja în jurul ei. După discuții interminabile, timp în care se căznise să nu o năpădească lacrimile, ajunse la dispecerat și schimbă câteva cuvinte cu cei doi tinerei de la ghișeu. Arestaseră câteva persoane pentru prostituție și trafic de droguri, dar, în rest, fusesse o zi liniștită. Beth era pe punct de plecare, când Butch își făcu apariția pe ușa din spate.

Purta blugi și cămașă, iar în mână ținea un hanorac roșu. Ochii lui Beth zăboviră asupra tocului de armă prins peste umerii săi lați. Patul negru al pistolului strălucea cu fiecare mișcare a brațului. Părul său negru era încă umed, de parcă abia acum venea de acasă.

Lucru probabil adevărat, ținând cont cât de ocupat fusesse cu o noapte în urmă.

Butch veni direct la ea.

— Ai timp să discutăm puțin?

— Da, spuse ea și clătină din cap.

Intrară într-una din camerele de interogatoriu.

— Camerele de luat vederi și microfoanele sunt oprite, să știi, începu el.

— Nu așa procedezi tu mereu?

Bărbatul zâmbi și se așeză la masă, împreunându-și degetele.

— Voiam să te avertizez că Billy Riddle a fost eliberat pe cauțiune. Azi-dimineață.

Beth își trase un scaun.

— Așa îl cheamă? Billy Riddle? Faci mișto de mine?

Butch clătină din cap, în semn că nu-i ardea de glume.

— Are optsprezece ani. Fără antecedente penale ca adult, dar m-am dus la Tribunalul pentru minori și i-am văzut cazierul. Tare neastâmpărat a fost. Agresiune sexuală, hărțuire, furturi mărunte. Taică-su e nu știu ce mare grangur, așa că puștiul are un avocat dat naibii. Dar am vorbit cu procuroarea. O să îl strângă cu ușa până recunoaște, ca să nu trebuiască să mai depui mărturie.

— Depun și mărturie dacă e nevoie.

— Așa te vreau.

Butch își dresе glasul.

— În rest cum o mai duci?

— Bine.

Beth nu avea de gând să se joace de-a psihologul cu el. Asprimea lui Butch O'Neal o făcea să-și dorească să pară puternică.

— În legătură cu bomba, schimbă ea subiectul. Am auzit că ar fi fost din plastic și că mecanismul detonator s-a făcut praf. Pare o lovitură de profesionist.

— Ai luat cina?

Beth se încruntă.

— Nu.

După cât se îmbuibase la prânz, ar fi fost bine să sară nu numai cina, ci și micul-dejun de a doua zi.

Butch se ridică în picioare.

— Minunat. Tocmai mă pregăteam să merg la Tullah's.

Se duse la ușă și o deschise pentru ea.

Beth nu se clinti din loc.

— Nu iau cina cu tine.

— N-ai decât. Presupun că nu te interesează să afli ce am găsit peste drum de mașina distrusă.

Ușa se închise ușor în urma lui.

Nu o să-i pice în plasă. Nu o să...

Beth țâșni de pe scaun și o luă la fugă după el.

Capitolul 8

În dormitorul său imaculat, văruiat în alb și crem, Marissa era cufundată în gânduri.

Ca *shellan*, simțea durerea lui Wrath și știa din intensitatea acesteia că războinicul mai pierduse un frate.

Dacă ar fi avut o legătură normală, nu ar fi șovăit nicio clipă. S-ar fi dus la el și ar fi încercat să îi aline suferința. Ar fi discutat cu el, l-ar fi strâns în brațe ori ar fi plâns alături de el. L-ar fi încălzit cu trupul ei.

Asta făcea o *shellan* pentru partenerul ei. Și tot asta primea în schimb.

Se uită la ceasul Tiffany de pe noptieră. Dacă voia să-l mai prindă, nu trebuia să mai piardă timpul.

Marissa ezita, fără să își facă speranțe deșarte. Știa că nu va avea parte de o primire călduroasă.

Își dorea să existe o cale mai simplă de a-l susține, să știe de ce anume avea nevoie. Cândva, demult, vorbise cu Wellsie, partenera lui Tohrment, în speranța că aceasta ar putea-o sfătui ce să facă. Cum să se poarte. Cum să îi demonstreze lui Wrath că este vrednică de el.

În definitiv, Wellsie avea exact ce își dorea Marissa. Un partener adevărat. Un bărbat care să vină acasă la ea. Care să râdă, să plângă și să își împartă viața cu ea. Care să o țină în brațe.

Un bărbat care să-i stea alături în momentele tulburi și, slavă Domnului, atât de rare, când era fecundă. Care să îi satisfacă poftele cu trupul lui cât timp era nevoie.

Wrath nu îi oferea niciunul dintre aceste lucruri. Mai ales pe ultimul. Din cauza acestei situații, Marissa era nevoită să apeleze la fratele său. Havers o ținea sedată până când îi dispărea dorința. Situația era jenantă pentru amândoi.

Nădăjduise din tot sufletul ca Wellsie să o poată ajuta, însă conversația se dovedise a fi un dezastru. Expresia mâhnită a celeilalte femei, răspunsurile ei studiate le întristaseră pe amândouă, subliniind tot ceea ce îi lipsea Marissei.

Dumnezeule, cât era de singură.

Închise pleoapele, retrăind durerea lui Wrath.

Trebuia să ia legătura cu el. Pentru că suferea. Și pentru că ce altceva exista în viața ei în afară de el?

Îi simți prezența la conacul lui Darius. Inspiră adânc și se dematerializă.

Wrath își dezmoști agale genunchii și se ridică, ascultându-și vertebrele cum trosnesc. Se scutură de diamantele înfipite în tibii.

Cineva bătu la ușă. Deschise, crezând că este Fritz.

Parfumul oceanului îi ajunsese la nări și Wrath își încleștă buzele.

— Ce te aduce aici, Marissa? o întreabă, fără a se întoarce spre ea.

Intră în baie și se înfășură într-un prosop.

— Dă-mi voie să te spăl, stăpâne, șopti Marissa. Îți voi îngriji pielea. Îți voi...

— N-am nevoie de îngrijiri.

Wrath se vindeca repede. Până în zori, rănilor aveau să dispară aproape în întregime.

Se duse la dulap și răscoli printre haine. Alese o cămașă neagră, cu mâneci lungi, o pereche de pantaloni din piele și — *ptiu, drace, ce mai e și asta? Nici nu se pune problema.* Doar nu avea să plece la luptă în chiloți strâmți. Mai bine fără, decât cu așa ceva pe el.

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să ia legătura cu fiica lui Darius. Era presat de timp, căci momentul tranziției se apropia. Pe urmă, trebuia să se întâlnească cu Vishous și Phury ca să vadă ce aflaseră despre exterminatorul mort.

Tocmai voia să dea jos prosopul, când își aminti de Marissa.

Se uită la ea.

— Marissa, du-te acasă.

Femeia lăsă capul în pământ.

— Stăpâne, îți simt du...

— Nu am absolut nimic.

Marissa șovăi o clipă. Apoi se făcu nevăzută, fără să mai adauge vreun cuvânt.

Zece minute mai târziu, Wrath urcă în salon.

— Fritz? strigă el.

— Da, stăpâne, spuse majordomul, pe un ton ce trăda bucuria de a fi chemat.

— Ai și tu vreun fum?

— Bineînțeles.

Fritz se duse la caseta antică din mahon, aflată în capătul opus al salonului. O luă, îi deschise capacul și o întinse spre Wrath.

Acesta apucă vreo două țigări de foi rulate manual.

— Dacă vă plac, fac rost de mai multe.

— Nu-i nevoie. Îmi ajung astea.

Wrath nu se omora cu drogurile, dar în seara asta voia să profite de pe urma lor.

— Doriți să gustați ceva înainte de plecare?

Wrath clătină din cap.

— Atunci, poate la întoarcere? insistă Fritz, cu un glas firav, închizând capacul casetei.

Wrath era pe punctul de a-l repezi pe bătrân, când îi veni în minte Darius. D s-ar fi purtat mai frumos cu Fritz.

— Bine, fie. Mersi.

Majordomul își îndreptă umerii, cu un aer hotărât.

Doamne, păzește, cugetă Wrath, parcă ar zâmbi.

— Am să vă pregătesc friptură de miel, stăpâne. Cum preferați carnea?

— În sânge.

— De asemenea, am să pun la spălat hainele cu care ați venit. Doriți să mai comand un rând de haine din piele?

— Să nu...

Wrath se opri.

— Desigur. Ar fi grozav. Ah, și cumpără-mi niște boxeri. Negri. XXL.

— Cu plăcere.

Wrath se întoarse și porni spre ușă.

Cum dracu' se pricopsise cu servitorul ăsta?

— Stăpâne?

— Ce-i? mârâi Wrath.

— Să fiți cu băgare de seamă.

Wrath se opri și se uită peste umăr. Fritz parcă strângea cutia la piept.

E tare ciudat să te aștepte cineva să te întorci acasă, gândi Wrath.

Părăsi conacul și o porni pe alea lungă până la șirul de copaci care mărgineau strada. Un fulger luminează cerul, semn al furtunii pe care o simțea mocnind înspre sud.

Unde naiba să o găsească pe fata lui Darius la acea oră?

Avea să încerce mai întâi la apartament.

După ce se materializă în curtea interioară a blocului ei, privi pe fereastră și răspunse torsului de bun venit al pisicii cu un sunet asemănător. Femeia nu era acasă, așa că Wrath luă loc la masa de picnic. Își propuse să o aștepte în jur de o oră, dar apoi trebuia să se întâlnească cu frații săi. Se putea întoarce mai târziu, deși, după cum merseseră lucrurile prima oară când îi intrase în casă, să o trezească din nou la patru dimineața nu era o mișcare prea deșteaptă.

Își scoase ochelarii de soare și se masă la rădăcina nasului.

Cum să-i explice oare ce avea să i se întâmple sau ce trebuia să facă pentru a supraviețui transformării?

Presimțea că fata nu va fi încântată la auzul veștilor.

Wrath se duse cu gândul la propria tranziție. Doamne, ce dezastru fusese. În încercarea de a-l proteja, părinții îi ascunseseră totul. Muriseră, însă, înainte de a-l avertiza la ce să se aștepte.

Amintirile îi reveneau în minte cu o limpezime dureroasă.

Londra de la finele secolului al XVII-lea era un loc neîndurător, mai ales pentru o persoană singură pe lume. Părinții săi fuseseră măcelăriți sub ochii lui, cu doi ani înainte, iar el fugise de specia sa, gândindu-se că lașitatea de care dăduse dovadă în acea noapte era o umilință pe care doar el trebuie să o poarte.

Dacă lumea vampirilor îl tratase și ocrotise ca pe un viitor rege, lumea oamenilor îl învățase că în fruntea ierarhiei de valori se află forța fizică. Cineva cu o constituție ca a lui înainte de transformare s-ar fi situat pe treapta cea mai de jos. Pe vremuri, fusese slab ca un țâr, sfrijit și plăpând, o pradă ușoară

pentru golani puși pe glume. Cât timp hălăduise prin mahalalele Londrei, fusese bătut de atâtea ori, încât se obișnuise ca unele părți ale corpului să nu îi mai funcționeze bine. Nu era o surpriză când unul dintre genunchi refuza să se îndoaie fiindcă cineva îl lovise cu o piatră peste rotulă. Ori ca vreun braț să îi atârne inert fiindcă umărul îi fusese dislocat pe când era târât de un cal.

Se hrănise cu gunoaie, veșnic la limita înfometării, când într-un final intrase argat la grajdurile unui negustor. Wrath lustruise pantofi, șei și hamuri până îi crăpase pielea mâinilor. Dar aici, cel puțin, avea cu ce se hrăni. Dormea pe un pat din paie, în fânăria de la etajul al doilea. Era mai moale decât pământul cu care fusese obișnuit, însă nu știa niciodată când îl va trezi cu un șut în coaste vreun grăjdar dornic să tăvălească vreuna din slujnice, sau chiar două.

Pe vremea aceea, încă putea umbla pe timpul zilei, iar răsăritul era singurul lucru ce reușea să îi mai însenineze existența mizeră. Să-i simtă căldura pe obraz, să-i soarbă aburii dulci, să-i savureze lumina — acestea erau unicele sale plăceri, și tare dragi îi erau. Vederea, proastă din naștere, îi era slabă și pe atunci, dar mult mai bună decât în prezent. Își amintea dureros de clar cum arată soarele.

Lucra în slujba negustorului de aproape un an, când toată lumea lui s-a întors cu susul în jos.

În noaptea în care începuse transformarea, se prăbușise istovit în culcușul său din paie. De la o vreme, se simțea neputincios, se chinuia să își termine muncile, dar acesta nu era un lucru nou.

Durerea îi sfâșiasse trupul slăbit, pornind de la abdomen și extinzându-se până la vîrfurile degetelor de la mâini și picioare, până la fiecare fir de păr de pe cap. Nicio fractură, nicio bătaie, nicio febră nu fusese atât de dureroasă precum ce simțea în acele clipe. Se strânsese ghem, cu ochii bulbucăți de

suferință, respirând anevoios. Era convins că își va da duhul, și se rugase să se coboare întunericul peste el. Nu dorea decât un strop de liniște, ca să scape de chinuri.

În acea clipă, o silfidă, frumoasă și blondă, îi apăruse în față.

Wrath își închipuise că este un înger care îl va conduce pe lumea cealaltă.

Copleșit de durere și spaimă, Wrath implorase îndurare. Întinsese mâna spre nălucă și, simțindu-i atingerea, știuse că sfârșitul este aproape. Ea îl strigase pe nume, iar el se căznise să îi răspundă cu un surâs, însă buzele nu îl mai ascultau. Fata îi spusese că îi este promisă, că gustase un strop din sângele lui, pe când era copil, ca să îl poată găsi în momentul în care va începe transformarea. Îi spusese că a venit pentru a-l salva.

Apoi Marissa își creștase venele cu colții și îi dusesese rana sângerândă la buze.

Băuse cu o poftă deznădăjduită, dar durerea nu dispăruse. Se preschimbase doar. Simțise cum i se umflă încheieturile, cum oasele se modifică într-o cascadă de trosnete cumplite. Mușchii i se umflaseră și plesniseră, iar craniul părea să-i explodeze. Ochii i se bulbucaseră și vederea slăbise, rămânându-i doar auzul.

Răsuflarea aspră și răgușită îi rănise gâtul, din cauza eforturilor disperate de a rezista. În cele din urmă, își pierduse cunoștința, doar pentru a se trezi în ghearele unei noi agonii. Soarele pe care îl iubea atât de mult, se strecura printre scândurile șopronului, asemeni unor sulite nedeslușite de aur. O rază i se oprise pe braț și mirosul cărnii arse îl umpluse de groază. Își trăsese brațul, privind nelămurit în jur. Nu distingea decât forme vagi. Orbit de lumină, se ridicase greoi în picioare, pentru ca o secundă mai târziu să se prăvălească cu fața în jos în fân. Corpul nu părea să îi mai aparțină dar, după două tentative, izbutise să stea drept, clătinându-se pe picioare ca un mânz abia venit pe lume.

Știind că trebuie să se ferească de lumina zilei, se târâse până la locul unde presupunea a fi scara. Dar memoria îl înșelase și Wrath se prăbușise în gol. Năucit, se gândise la pivnița pentru cereale. Acolo era beznă.

Orbecăise prin șopron, lovindu-se de boxele cailor și împiedicându-se în hamuri, în încercarea de a evita soarele și de a-și controla membrele neascultătoare. Mergând către fundul șurii, se izbise cu capul de o grindă pe sub care trecuse întotdeauna cu ușurință. Sângele îi șiroia peste ochi.

Imediat după aceea, unul dintre grăjdari venise la el și îl întrebase cine este. Wrath se întorsese în direcția glasului cunoscut, în speranța că va găsi ajutor. Întinsese mâna și rostise câteva cuvinte, însă propria voce avea un sunet nefiresc.

Auzise zgomotul unei furci care străbate aerul și se îndreaptă spre el. Nu dorise decât să pareze lovitura, dar când o prinsese de coadă și împinsese, îl izbise pe muncitor de ușa unei boxe. Bărbatul slobozise un icnet de spaimă și o rupsese la goană, în căutare de ajutoare, fără îndoială.

Într-un sfârșit, Wrath izbutise să găsească pivnița. Luase doi saci de ovăz și blocase ușa, astfel încât să nu fie deranjat de nimeni pe timpul zilei. Sleit de puteri, rănit, cu sângele șiroindu-i pe bărbie, se strecurase înăuntru și se lipise cu spatele de peretele din pământ. Își trăsese genunchii la piept, conștient că pulpele sale era acum de patru ori mai groase decât înainte. Cu ochii închiși și obrazul sprijinit pe antebraț, rămăsese acolo, tremurând și străduindu-se să nu se înjosească și mai tare plângând. Stătuse treaz toată ziua, ascultând foșnetul pașilor deasupra lui, tropăitul cailor, frânturi de vorbe. Era îngrozit că cineva ar putea deschide ușile și l-ar vedea. De asemenea, bucuros că Marissa plecase și era ferită de amenințarea oamenilor.

Reîntors în prezent, Wrath o auzi pe fiica lui Darius intrând în apartament. Se aprinse o lumină.

Beth azvârli cheile pe măsuta din hol. Cina în compania Durului decursese surprinzător de ușor. În plus, polițistul îi dăduse o serie de amănunte legate de bombă. Găsiseră pe alee unul dintre acele pistoale Magnum modificate. Pomenise și de steaua metalică pe care chiar ea i-o arătase lui Ricky. Criminaliștii analizau armele, în speranța că vor găsi amprente ori fibre pe ele. Arma nu promitea prea multe, dar pe stea existau urme de sânge, ceea ce le-ar fi permis să identifice profilul ADN. În privința bombei, polițiștii erau convinși că era vorba de o reglare de conturi între traficanții de droguri. BMW-ul fusese văzut și cu alte ocazii, parcat în același loc, în spatele clubului. Iar în Screamer's se perindau o grămadă de traficanți, care își apărau teritoriul cu dinții.

Beth se întinse, apoi se schimbă într-o pereche de boxeri. Trase salteaua. Încă o noapte încinsă în care și-ar fi dorit din tot sufletul ca aerul condiționat să funcționeze. Porni ventilatorul și îi puse mâncare lui Boo în vasul său. Imediat ce goli castronul, pisica începu să se plimbe prin fața ușii glisante.

— Să știi că n-am chef să duc iar muncă de lămurire cu tine.

Un fulger luminează cerul. Beth se duse la ușă, o deschise puțin, dar trase plasa de țânțari. Mai bine lăsa ușa întredeschisă, fiindcă aerul nopții mirosea frumos. Niciun iz de gunoi.

Dar, Doamne, cât putea să fie de cald.

Intră în baie. Își scoase lentilele de contact, se spală pe dinți și pe față, apoi înmuie un prosop în apă rece și își șterse ceafa. Câțiva stropi răcoroși i se prelinseră pe spate, înfiorând-o de plăcere. Își termină toaleta și ieși.

Se încruntă. Un parfum curios plutea prin aer. Puternic și înțepător.

Se duse la jaluzele și adulmecă aerul. În timp ce inspira, simți cum tensiunea din umeri începe să scadă.

Atunci îl zări pe Boo, așezat în fund și torcând de parcă ar fi întâmpinat o persoană cunoscută.

Ce dra...

Bărbatul din vis o privea de cealaltă parte a plasei.

Beth făcu un salt înapoi, scăpă prosopul din mână și îl auzi aterizând cu un pleoscăit pe podea.

Plasa se deschise, deși îi trăsesese zăvorul.

Iar mirosul minunat deveni și mai puternic în clipa în care necunoscutul pătrunse în casă.

Beth se sperie, dar constată că nu se poate mișca.

Sfinte Dumnezeule, cât era de mare. Apartamentul ei, și așa minuscul, părea acum o cutie de pantofi. Iar hainele alea din piele neagră îl făceau să arate parcă și mai masiv. Avea pe puțin doi metri și vreo sută treizeci de kilograme.

Ia stai o clipă.

Ce naiba era în mintea ei? Îi lua măsurile pentru un costum? Ar fi trebuit să o rupă la fugă. Să scape pe ușa cealaltă și să alerge cât o țineau picioarele.

Dar nu își putea dezlipi ochii de la el.

În ciuda caniculei, bărbatul purta o geacă de motociclist și pantaloni tot din piele. Avea ghetе cu bombeu din oțel și mișcările unui animal de pradă.

Beth își lungi gâtul pentru a-i vedea chipul.

Era absolut splendid.

Avea maxilare puternice, buze pline, pomeți înalți ce îi săpau umbre pe obraji și un început de barbă. Părul negru și lung îi cădea pe umeri și desena un V în mijlocul frunții. Ochelarii sport negri se potriveau de minune chipului său sculptat, dându-i înfățișarea unui asasin.

Ca și când aspectul său amenințător nu l-ar fi trădat oricum.

Fuma un soi de țigară subțire și roșie. Trase adânc și scrumul din capăt scânteie portocaliu. Expiră un nor de fum aromat. Inhalându-l, trupul lui Beth se destinse și mai mult.

Venise probabil să o omoare, bănuie Beth. Nu știa ce făcuse ca să merite o asemenea soartă, dar imediat ce inspiră o altă gură de fum, se simți din ce în ce mai toropită.

Se legăna pe picioare privind cum distanța dintre ei se micșorează. Îi era groază de ce avea să pățească foarte curând, dar observă cu stupeoare că Boo torcea și se freca de picioarele necunoscutului.

Pisică trădătoare. Dacă, printr-o minune, mai apuca a doua zi, avea să-l pedepsească trecându-l pe crocante ieftine.

Beth lungi din nou gâtul când întâlnește privirea fixă și sumbră a bărbatului. Din cauza ochelarilor, nu îi putea distinge culoarea ochilor, însă le simțea văpaia.

Și atunci, incredibilul s-a produs. Cum stătea el, încremenit în fața ei, un val de dorință pură și sublimă i se revărsa prin tot trupul. Pentru întâia oară în viață, își simțea corpul dogorind. Fierbinte și umed.

Inima i se desfăcuse asemeni petalelor unei flori.

Este atracție, gândi ea tulburată. Atracție pură, brută, animalică.

Îl dorea cu toată ființa ei.

— M-am gândit să mai încercăm o dată, zise el.

Avea un glas adânc, ce părea să se înalțe din pieptu-i solid asemeni unui tunet. Se simțea în el un accent vag pe care Beth nu îl putea identifica.

— Cine ești? rosti ea, pe un ton șoptit.

— Am venit să te ajut.

Beth se rezemă de perete, cuprinsă de amețeață.

— Pe mine? Unde...?

Buimăceala o împiedică să își termine ideea.

— Unde ai de gând să mă duci?

Pe pod? O să mă arunce în râu?

Bărbatul întinse o mână spre ea. O apucă de bărbie cu două degete și îi înclină capul într-o parte.

— O să mă ucizi rapid? îngăimă ea. Sau încet?

— Nu te ucid. Te apăr.

Văzându-l cum se apleacă spre ea, Beth socoti că ar fi indicat să opună rezistență, în ciuda vorbelor lui. Trebuia să își dezmoștească odată brațele și picioarele. Problema era că nu își dorea cu adevărat să îl respingă. Trase aer în piept.

Dumnezeule mare, ce frumos mirosea. A transpirație proaspătă și curată. Un parfum enigmatic și masculin. Fumul de mai devreme.

Buzele lui îi atinseră gâtul și îl auzi inspirând. Geaca din piele scârțâi ușor, când aerul îi umplu plămânii, umflându-i pieptul.

— Ești aproape gata, rosti el cu blândețe. Nu mai durează decât puțin.

Dacă prin asta înțelegea că în curând urma să scape amândoi de haine, atunci ea nu avea nicio obiecție. Probabil la asta se refereau unii când vorbeau despre pasiuni fierbinți. Nu punea defel la îndoială nevoia de a-l simți înăuntrul ei. Un lucru era cert, avea să moară dacă el nu-și dădea jos pantalonii. În acea secundă.

Beth întinse mâna, împinsă de dorința de a-l atinge, dar în momentul în care se desprinsese de perete, aproape se prăbuși din picioare. Cu o mișcare fluidă, bărbatul își puse țigara între buzele sale neîndurătoare și o prinse cu ușurință. Ajunsă în brațele lui, Beth se lipi de el, fără a se obosi măcar să lase impresia că s-ar opune. O purta pe brațe ca și cum ar fi fost un fulg, și din doi pași traversă camera.

În clipa în care o așeză pe pat, părul i se revărsă peste fața ei, și Beth ridică mâna și atinse șuvițele negre. Erau dese și mătăsoase. Puse o palmă pe fața lui și, cu toate că bărbatul păru surprins, nu se trase înapoi.

Întreaga lui ființă emana sexualitate, trupul viguros, mișcările și parfumul pielii sale. Era complet diferit de toți bărbații pe care îi întâlnise. O știau și mintea și corpul ei.

— Sărută-mă, îi zise ea.

Bărbatul plana deasupra ei, ca o amenințare tăcută.

Instinctiv, degetele ei se îndreptară către reverele gecii și încercă să îl tragă spre ea.

O prinse de încheieturi cu o singură mână.

— Ușurel.

Ușurel? Niciun ușurel. Asta nu intra în planurile ei.

Se zbătu, chinuindu-se să scape din prinsoare, iar când se văzu învinsă, își arcui spatele. Sâniile îi străpunseră pânza tricoului și Beth își frecă coapsele una de cealaltă, imaginându-și cum ar fi să îl aibă pe el între ele.

Dacă și-ar pune mâinile alea...

— Dumnezeule mare, murmură el.

Beth surâse, savurând din plin dorința care încolțise pe chipul lui.

— Atinge-mă.

Necunoscutul clătină din cap, încercând parcă să își limpezească mintea.

Beth își desfăcu buzele și scoase un geamăt de frustrare.

— Scoate-mi tricoul.

Își arcui spatele din nou, oferindu-și trupul, arzând de curiozitate să afle dacă exista ceva și mai fierbinte înăuntrul ei, ceva pe care mâinile lui să îl scoată la lumină.

— Haide, fă-o.

Bărbatul își scoase țigara din gură. Era încruntat și Beth intuitiv vag că ar fi trebuit să se teamă. În schimb, ea îndoi

genunchii și își ridică șoldurile de pe saltea. Și-l închipuia cum îi sărută interiorul coapselor și îi descoperă sexul cu gura. Cum o linge.

Un nou geamăt i se desprinsese de pe buze.

Wrath era stupefiat.

Nu era el genul de vampir care să pățească așa ceva.

Fir-ar să fie!

Femeia aceasta hibrid era cea mai senzuală ființă pe care îi fusese dat să o întâlnească vreodată. Și mai dăduse o dată sau de două ori de femei pasionale.

Țigara era de vină. Indiscutabil asta era problema. Probabil îl afectase și pe el, fiindcă era mult prea dornic să o posede.

Se uită la țigară.

Super tare logica mea, gândi el. Păcat că nenorocitul de drog era doar recreativ, nu și afrodisiac.

Beth oftă din nou, unduindu-și trupul voluptuos și desfăcându-și picioarele. Mirosul excitării ei îl străpunse pe Wrath ca o săgeată. Dacă nu ar fi stat deja jos, în mod sigur l-ar fi doborât.

— Mângâie-mă, șopti ea.

Wrath își simțea sângele pompând prin vene ca unui alergător, iar penisul îi zvâcnea de parcă ar fi avut propria inimă.

— Nu de-asta am venit, spuse el.

— Nu contează. Mângâie-mă oricum.

Știa că ar fi trebuit să o refuze. Nu era corect față de ea. Pe deasupra, aveau lucruri de discutat.

Poate era mai înțelept să revină la o altă oră.

Femeia se arcui, atingându-i mâna cu care îi ținea încheieturile. Sâniul i se conturază iar prin tricou și Wrath trebui să închidă ochii.

E vremea s-o iau din loc. Chiar vremea să...

Însă nu putea pleca fără a o gusta măcar puțin.

Mda, dar s-ar fi dovedit un ticălos egoist dacă îi făcea ceva. Un ticălos de cea mai joasă speță dacă ar fi profitat de ceea ce îi oferea ea, amestită de droguri.

Wrath mormăi o înjurătură și deschise ochii.

Doamne, cât era de rece și calculat. Rece până-n măduva oaselor. Iar ea era fierbinte. Suficient de fierbinte pentru a-l topi și pe el, fie chiar și pentru o clipă.

Și trecuse atâta vreme de când nu mai avusese parte de așa ceva.

Stinse luminile din cameră cu puterea minții. În același fel, încuie ușa glisantă, închise pisica în baie și trase toate zăvoarele din casă.

Puse cu grijă țigara pe marginea mesei de lângă ei și îi dădu drumul lui Beth din strânsoare. Măinile femeii se agățară imediat de geaca lui, chinuindu-se să o tragă de pe umeri. Wrath și-o scoase dintr-o mișcare și Beth râse de mulțumire, auzind-o cum se lovește de podea. După aceea scăpă de pumnale, dar pe acestea le păstră la îndemână, lângă saltea.

Wrath se aplecă peste ea. Îi simți respirația dulce și răcoasă în clipa în care o sărută. Beth tresări și Wrath se trase în spate. Posomorât, îi mângâie buza.

— Nu-i nimic, zise ea, prinzându-l de umeri și trăgându-l înapoi.

Nimic, pe naiba. Să-l ferească Dumnezeu pe individul care îi făcuse rău. Avea de gând să-i smulgă toate mădularele și să-l lase pe stradă într-o baltă de sânge.

O sărută delicat pe buza rănită, apoi își trecu limba peste gâtul grațios al femeii. De data asta, când Beth ridică pieptul spre el, Wrath își strecură degetele pe sub tricoul subțire până la pielea moale și caldă. Avea un abdomen plat, pe care el îl putea acoperi cu o singură palmă. Înnebunit să îi cunoască și

restul trupului, Wrath îi scoase tricoul și îl zvârli cât colo. Beth rămase într-un sutien de culoarea pielii. Bărbatul își plimbă domol degetele pe marginile acestuia înainte să cuprindă în mâini rotunjimile crem. Sâniile ei îi umpleau palmele, iar sfârcurile se desenau ca doi muguri tineri prin satinul moale.

Wrath își pierdu cu totul stăpânirea de sine.

Își dezgoli colții, scoase un şuierat și smulse cu dinții încuietoarea din față a sutienului. Îl rupse și se năpusti cu buzele asupra unui sfârc, luându-l în gură. În același timp, se întinse deasupra femeii, făcându-și loc între picioarele ei. Sub apăsarea lui, Beth scoase un geamăt răgușit.

Înălță mâinile, încercând să îi descheie nasturii cămășii, însă pentru el așteptarea ar fi fost mult prea chinuitoare. Se ridică și își sfâșie cămașa, într-o ploaie de nasturi care se împrăștiară pe jos. Întins la loc, îi simți sâniile lipiți de piept și trupul fremătând sub el.

Ar fi dorit să o sărute încă o dată pe gură, dar nu mai avea timp de tandrețe, așa că îi dezmierdă sâniile cu limba, coborând ușor către stomac. Ajunse la linia boxerilor pe care îi trase peste picioarele ei lungi și catifelate.

Wrath avu senzația că îi explodează capul în momentul în care un nou val din parfumul ei îi ajunse la nări. Se afla deja la limita orgasmului, penisul îi zvâcnea în așteptarea clipei descătușării, trupul îi tremura de dorința de a o poseda. Își strecură mâna între coapsele ei. Era atât de umedă și fierbinte, încât Wrath scoase un mârâit de plăcere.

Totuși, oricât ar fi fost de nerăbdător, trebuia să o guste înainte de a pătrunde în ea.

Își scoase ochelarii, îi așeză alături de țigară, după care o sărută prelung pe șolduri și coapse. Cu degetele în părul lui, Beth îl conducea exact spre punctul pe care el însuși îl căuta.

Îi sărută pielea delicată, sorbindu-i esența, oferindu-i orgasm după orgasm, până ce el însuși nu își mai putu stăpâni

dorința. Se trase înapoi, își scoase pantalonii și se întinse peste ea încă o dată.

Beth își încolăci picioarele în jurul lui, și el scoase un scrâșnet în momentul în care căldura ei îi arse penisul.

Cu ultimul strop de putere, se trase în spate și o privi.

— Nu te opri, șopti ea. Vreau să te simt în mine.

Wrath își lăsa capul în căușul parfumat al gâtului ei. Cu o mișcare lină, își ridică din nou șoldurile. Penisul său descoperi locul dorit și, dintr-o mișcare sălbatică, pătrunse în ea.

Un strigăt de extaz se revărsă de pe buzele lui.

Raiul. Aflase în sfârșit ce înseamnă raiul.

Capitolul 9

În dormitorul său, domnul X se schimbă într-o pereche de pantaloni negri sport și un tricou negru din nailon. Era mulțumit de felul în care decursese întâlnirea din acea după-amiază. Nu lipsise niciun exterminator. Cei mai mulți se arătaseră destul de cooperanți. Câțiva aveau să îi facă necazuri. Iar o mică parte dintre ei se guduraseră pe lângă el, încercând să-i intre pe sub piele.

Fără niciun folos, din păcate pentru ei.

La încheierea reuniunii, alesese douăzeci și opt de exterminatori care să se stabilească în Caldwell, bazându-se pe reputația lor și pe impresia pe care i-o lăsaseră la o primă vedere. Doisprezece dintre ei aveau rezultate remarcabile, iar pe aceia îi împărțise în două detașamente fruntașe. Pe restul de șaisprezece îi împărțise în patru detașamente secundare.

Toți păruseră nemulțumiți de noua organigramă. Erau obișnuiți să lucreze pe cont propriu, iar fruntașii îndeosebi nu suportau să-și piardă autonomia. Problema lor. Avantajul formării acestor detașamente era că putea încredința fiecăruia o zonă din oraș, le putea stabili indici de performanță și monitoriza rezultatele mai îndeaproape.

Pe ceilalți îi trimisese înapoi la posturile lor.

Acum că își văzuse trupele organizate și cu sarcinile trasate, se putea concentra pe strângerea de informații. Avea o idee despre cum să procedeze, o idee pe care voia să o testeze chiar în acea seară.

Înainte să își înceapă misiunea, aruncă fiecăruia dintre pitbullii săi cinci kilograme de carne crudă. Îi plăcea să îi țină flămânzi, așa că îi hrănea o dată la două zile. Avea câinii, amândoi masculi, de aproape cinci ani, și îi lega pe unul în fața casei, iar pe celălalt în spate. Nu era doar o strategie de apărare, ci și un lucru practic. Cândva încercase să îi țină legați împreună, și săriseră unul la gâtul celuilalt.

Își luă geanta, încuie casa și traversă peluza. Clădirea, o monstruoasă arhitecturală ridicată în anii '70, avea zidurile îmbrăcate în cărămidă falsă, iar domnul X păstrase cu bună știință exteriorul urât. Trebuia să se integreze în peisaj. În acel cartier mărginaș, prețul pe metru pătrat nu avea să crească prea curând.

Pe lângă asta, casa era total nesemnificativă. Terenul era important. Zece acri de pământ care să îi asigure intimitatea dorită. În spate, se găsea un hambar vechi înconjurat de pomi. Îl transformase într-un atelier, iar stejarii și arțarii din jur funcționau ca un amortizor de sunet natural, ceea ce era esențial.

Tipetele se pot propaga pe distanțe mari.

Pipăi inelul cu chei până o găsi pe cea potrivită. Întrucât avea să fie ocupat în acea seară, își lăsă Hummerul negru, singura lui extravagantă, în garaj. Camioneta Chrysler Town & Country, cumpărată cu patru ani în urmă, era mult mai discretă și făcea doar zece minute până în centru chiar și cu rabla aia.

Cartierul Plăcerilor din Caldwell se întindea pe trei cvartale prost luminate și mizerabile, situate în apropierea podului

suspendat. Traficul era aglomerat în acea noapte pe „drumul păcatelor”. Domnul X trase pe dreapta și urmări freamătul străzii de sub un stâlp de iluminat stricat. Mașinile rula lent, farurile se aprindeau, iar șoferii cercetau atent prostituatele de pe trotuare. Într-o noapte atât de toridă, fetele ieșiseră în cârd, bătând trotuarele pe pantofii lor cu tocuri interminabile, cu sânii și fundul aproape dezgolate de hainele sumare.

Domnul X desfăcu geanta, scoase o seringă cu heroină și un cuțit de vânătoare. Le ascunse în portieră și coborî geamul de pe partea pasagerului înainte de a reintra în trafic.

Sunt doar un simplu om din mulțime, își zise în sinea lui. Încă un fraier care vrea să aibă parte de puțină acțiune.

— Vrei să-ți țin de urât? o auzi strigând pe una dintre prostituate.

— Nu vrei o bucățică din asta? îi spuse alta, zgâlțâindu-și fesele de parcă ar fi fost o cutie cu vopsea.

Dădu încă o tură prin cartier și găsi în sfârșit ceea ce căuta. O blondă cu picioare lungi și „balcoane” impresionante.

Exact genul de târfă pe care ar fi plătit-o pe vremea când era încă potent.

O să fie o mare distracție, își zise domnul X, și apăsă pe frână. Uciderea lucrurilor de care nu mai putea profita îi oferea o satisfacție aparte.

— Bună, frumosule, îi spuse ea, apropiindu-se de el.

Se sprijini cu brațele pe portieră și vârî capul pe geam. Mirosea a gumă cu scorțișoară și parfum amestecat cu transpirație.

— Cum merg treburile astă-seară? continuă ea.

— Ar putea merge și mai bine. Cât ceri pentru un zâmbet? Femeia cercetă interiorul mașinii și îi examinează hainele.

— Cu cincizeci te rezolv. În orice fel vrei.

— Prea scump.

Domnul X glumea. Nu avea de gând să o lase să-i scape.

— Patruzeci, atunci?

— Să-ți văd sânii.

Femeia se conformă fără să comenteze.

Bărbatul zâmbi și deschise portiera.

— Cum te cheamă?

— Cherry Pie. Dar tu poți să-mi spui cum vrei.

Domnul X întoarse la primul colț și opri într-un loc izolat de sub pod.

Aruncă banii pe jos, la picioarele prostituatei, iar când aceasta se aplecă să îi strângă, îi înfipse acul seringii în ceafă. În doar câteva secunde, femeia era moale ca o păpușă de cârpă.

Domnul X zâmbi și o rezemă de speteaza scaunului. După aceea, aruncă seringă pe fereastră, printre zecile care se aflau deja acolo, și porni camioneta.

* * *

În clinica sa subterană, Havers își desprinsese privirile de la microscop, tulburat din meditația sa. Orologiul bătea într-un colț al laboratorului, anunțându-l că a sosit ora mesei, dar el nu voia să întrerupă lucrul. Privi din nou prin microscop, întrebându-se dacă nu cumva ceea ce văzuse fusese un vis. În fond, era posibil ca disperarea să îi afecteze judecata.

Însă nu visase. Celulele sanguine erau vii.

Expiră lung, înfiorat de aceasta descoperire.

Specia lui era la un pas de libertate.

El era la un pas de libertate.

În sfârșit, reușise să facă în așa fel încât rezervele de sânge să își păstreze proprietățile.

În calitate de doctor, se simțise mereu neputincios atunci când trebuia să intervină chirurgical ori apăreau complicații la naștere. Transfuziile în timp real de la un vampir la altul erau posibile, dar populația era atât de împrăștiată, iar

numărul lor atât de redus, încât era dificil să găsească donatori în timp util.

De secole întregi visa să creeze o bancă de sânge. Din nefericire, sângele de vampir era extrem de instabil, iar păstrarea acestuia în afara corpului se dovedise întotdeauna imposibilă. Aerul, această perdea invizibilă care înconjoară Pământul și permite existența vieții, era una dintre cauzele problemei, fiind de ajuns câteva molecule pentru a contamina o mostră. Una sau două și plasma începea să se descompună, lăsând globulele albe și roșii să se descurce singure. Lucru pe care, se înțelege, acestea nu îl puteau face.

La început i se păruse inexplicabil. În sânge există și oxigen. De aceea este roșu când iese din plămâni. Studiind această contradicție, ajunsese la o serie de descoperiri uluitoare cu privire la funcțiile pulmonare ale vampirilor, dar nu asta îl ajutase câtuși de puțin să își atingă obiectivul.

Încercase să recolteze sânge și să îl introducă imediat într-un recipient etanș. Cu toate acestea, cea mai logică dintre soluții nu funcționase. Descompunerea se produsese oricum, dar mai încet. De aici concluzionase că exista și un alt factor, ceva propriu mediului fizic, care dispărea în momentul în care sângele era extras din corp. Încercase să păstreze mostre atât la cald, cât și la rece. Încercase suspensie în soluție salină sau plasmă.

Însă nenumăratele sale experimente dăduseră greș de fiecare dată. Făcuse și mai multe teste, încercase alte abordări. Mai încercase o dată. Abandonase cercetările. Se întorsese la ele.

Trecuseră zeci de ani. Apoi, alte zeci.

Pentru ca, într-o zi, o tragedie personală să îi ofere acea motivație intimă de a rezolva problema. După moartea la naștere a soției și copilului său, cu mai bine de doi ani în urmă, devenise obsedat de idee și pornise iar de la zero.

Nevoia de hrană era motorul acțiunilor sale.

De regulă, avea nevoie să se hrănească doar o dată la șase luni, fiindcă linia lui de sânge era solidă. Dar, după moartea frumoasei sale Evangaline, se abținuse cât putuse de mult, până ce chinurile foamei deveniseră insuportabile. Într-un final, când se îndurase să ceară ajutor, detestase dorința de viață care îl împinsese să bea sângele altei femei. Și își îngăduise să se hrănească numai pentru că fusese asigurat că experiența avea să fie diferită față de cea trăită alături de Evangaline. Bineînțeles că nu îi trăda amintirea dacă se bucura de sângele altcuiva.

Cei pe care îi ajutase erau atât de numeroși, încât nu îi fusese greu să găsească o femeie dornică să i se ofere. Alesese o prietenă fără partener și sperase că va izbuti să nu îi transmită acesteia ceva din tristețea și umilința lui.

Prima oară fusese un dezastru. Întrucât răbdase atât de mult timp, animalul din el se trezise imediat ce simțise miros de sânge. Își atacase prietena și băuse cu asemenea sălbăticie, încât la sfârșit trebuise să îi sutureze încheietura.

Aproape că îi smulsese mâna cu dinții.

Acțiunile sale contraziceau imaginea pe care și-o crease despre sine. Fusese dintotdeauna un gentleman, un savant, un vindecător. Un mascul ce se află mai presus de dorințele joșnice ale speciei sale.

Pe atunci, însă, nu știa ce înseamnă foamea.

Iar adevărul este că savurase din plin gustul aceluia sânge. Lichidul acela dulce și calduț care i se prelinsese pe gât, forța dezlănțuită care îi inundase trupul.

Simțise plăcere. Și dorise tot mai mult.

Copleșit de rușine, jurase să nu mai bea în veci din venele altcuiva.

Își respectase promisiunea. Ca urmare, era tot timpul vlăguit, atât de vlăguit încât efortul de concentrare era uriaș.

Foamea îl chinuia în mod constant. Iar propriul trup, căutând să supraviețuiască în lipsa hranei, ajunsese să recurgă la auto-cannibalism. Slăbise atât de rău, încât hainele atârnav pe el ca niște zdrențe. Era tras la față și pământiu.

În ciuda acestor neplăceri, starea în care se afla îi arătase calea pe care trebuia să o urmeze.

Soluția era evidentă.

Cel flămând trebuia hrănit.

Recoltarea sângelui de vampir sub vid asociată cu o cantitate suficientă de plasmă umană și, gata, obținuse celule vii.

Privea prin microscop cum celulele de vampir, de dimensiuni mai mari și forme neregulate comparativ cu cele umane, consumau încet ceea ce le dăduse el. Numărul celulelor umane scădea ușor, ușor. Când acestea dispărură complet, Havers se aștepta ca și celulele de vampir să facă același lucru.

Nu îi mai rămânea decât să înceapă un test clinic. Trebuia să recolteze o jumătate de litru de sânge de la o femeie-vampir, să-l amestece cu o cantitate corespunzătoare de sânge uman, iar apoi să-și transfuzeze substanța obținută.

Dacă toate mergeau bine, urma să creeze un program de donare și o bancă de sânge. Pacienții aveau să fie salvați. Iar cei care alegeau să renunțe la plăcerea băutului puteau duce o viață normală.

Havers ridică ochii de la microscop, realizând brusc că se uita la celulele acelea de peste douăzeci de minute. Aperitivul fusese deja servit în salonul de la etaj.

Își scoase halatul alb și traversă clinica, oprindu-se din loc în loc să discute cu asistentele și pacienții. Construcția, care ocupa în jur de o mie opt sute de metri pătrați, se găsea la subsolul conacului său. Adăpostea două săli de operație, o mulțime de saloane pentru recuperare și consultații, laboratorul, biroul lui, și o sală de așteptare cu intrare separată prin stradă.

Consulta aproape o mie de pacienți anual și făcea vizite la domiciliu pentru nașteri și alte urgențe.

Însă scăderea populației avusese urmări și asupra clinicii sale.

În comparație cu oamenii, vampirii erau extrem de avantajati în privința sănătății. Corpurile lor se vindeau mai repede. Nu cădeau victime unor boli precum cancerul, diabetul, ori SIDA. Dar Doamne ferește dacă păteau ceva la ora amiezii. Nimeni nu putea ajunge la ei. De asemenea, o parte dintre vampiri mureau în timpul tranziției sau imediat după aceea. Fertilitatea era o altă problemă. Deși rămâneau însărcinate cu ușurință, deseori femeile mureau la naștere, fie din cauza hemoragiilor, fie a preeclampsiei. Se întâmpla frecvent ca bebelușii să se nască morți, mortalitatea infantilă fiind uriașă.

Pentru bolnavi, răniți sau muribunzi, doctorii umani nu erau o opțiune, cu toate că cele două specii aveau o anatomie similară. În cazul în care un doctor uman ar fi cerut hemoleucograma unui vampir, ar fi descoperit tot felul de anomalii și și-ar fi imaginat că a dat peste un caz demn de publicat în *New England Journal of Medicine*. Cel mai indicat era să evite să atragă atenția în vreun fel.

Cu toate acestea, ocazional, câte un vampir ajungea la un spital pentru oameni, problemă cu care se confruntau odată cu apariția numărului pentru urgențe și a ambulanțelor de intervenție rapidă. Dacă un vampir suferea o rană și își pierdea cunoștința departe de casă, exista riscul să fie dus la Secția de Urgențe a unui spital pentru oameni. Era un adevărat chin să îl externeze împotriva recomandărilor doctorilor.

Fără a fi îngâmfat, Havers știa că era cel mai bun doctor din specia sa. Studiase de două ori la Facultatea de medicină de la Harvard, prima oară pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, și din nou în anii '80. În ambele cereri de înscriere afirmase că este infirm, iar facultatea făcuse anumite concesii în ceea ce îl

privea. Nu putuse participa la cursuri pentru că aveau loc pe timpul zilei, dar *doggenul* său primise permisiunea de a lua notițe în locul lui și de a-i preda lucrările. Havers citise toate manualele, ținuse legătura cu toți profesorii și chiar participase la unele seminarii și prelegeri care erau programate seara.

Îi plăcuse dintotdeauna școala.

Ajuns la etaj, observă fără nicio surprindere că Marissa nu coborâse în salon. Deși luau masa în fiecare noapte la ora 1.

Se îndreptă spre camera ei.

— Marissa? rosti el la ușă, apoi ciocăni. Marissa, e ora mesei.

Havers băgă capul în cameră. Lumina candelabrului de pe hol se strecură înăuntru, desenând o linie aurie prin beznă. Draperiile erau în continuare trase și nu era aprinsă nicio lampă.

— Marissa, scumpo?

— Nu mi-e foame.

Havers pătrunse în cameră. Distingea patul cu baldachin și silueta ei subțire sub pătură.

— Dar nici ieri n-ai luat prânzul. Și nici cina.

— Cobor mai târziu.

Havers închise ochii, gândindu-se că poate se hrănise cu o seară înainte. De câte ori se întâlnea cu Wrath, avea obiceiul să stea izolată câteva zile.

Își aminti de celulele vii din laborator.

O fi fost Wrath regele lor prin naștere și o fi avut el cel mai pur sânge, dar în sufletul lui era un nemernic. Puțin îi păsa de răul pe care i-l făcea Marissei. Ori poate nici nu știa cât de tare o afectează cruzimea lui.

Era dificil să decidă care dintre cele două fapte este mai gravă.

— Am făcut o descoperire importantă, zise Havers, venind către pat și așezându-se pe el. Te voi scăpa.

— De ce anume?

— De... criminalul ăla.

— Să nu spui asta despre el.

— Marissa..., rosti el, scrâșnind din dinți.

— Nu vreau să scap de el.

— Cum poți spune așa ceva? Te tratează fără pic de respect.

Nu suport ideea că o brută ca el s-ar putea hrăni din tine, pe vreo alee dosnică.

— Mergem la Darius. Are o cameră acolo.

Ideea de a o ști în preajma altor războinici îl nemulțumea cu atât mai mult. Cu toții erau ființe înfricoșătoare, ba unii chiar de-a dreptul monstruoși.

Înțelegea că Frăția Pumnalului Negru era un rău necesar pentru apărarea speciei, la fel cum înțelegea și că ar trebui să le fie recunoscător. Cu toate astea, unicul sentiment pe care i-l trezeau era acela de spaimă. Ce tragedie că lumea era într-atât de rea, iar inamicii lor într-atât de puternici încât să justifice existența unor luptători de teapa lor.

— Nu te obligă nimeni să te supui la așa ceva.

Marissa se răsuci pe o parte, întorcându-i spatele.

— Pleacă.

Havers își puse palmele pe genunchi și se ridică. Amintirile sale despre Marissa din vremurile în care nu devenise sclava acelui rege abominabil erau teribil de vagi. Îi veneau în minte doar frânturi de imagini din trecut și se temea că tânăra aceea voioasă și surâzătoare dispăruse pentru totdeauna.

Și în ce se transformase? Într-o umbră palidă ce părea că plutește prin casă, tânjind după un bărbat care nu se îndura să îi acorde o fărâmbă de atenție.

— Poate te răzgândești în privința prânzului, rosti Havers cu blândețe. Mi-ar face plăcere să-mi ții de urât.

Trase ușa încet după el și coborî pe scara spiralată, bogat ornamentată. Masa era așezată după cum îi plăcea lui, cu un

serviciu complet din porțelan, cu pahare și tacâmuri din argint. Luă loc în capul mesei lucioase și unul dintre *doggeni* intră în încăpere pentru a-i turna vin.

Coborî ochii la verdețurile din farfurie, iar pe chip îi apăru un zâmbet silit.

— Minunată salată, Karolyn.

Karolyn lăsa capul în pământ, cu ochii strălucind de mândrie.

— Am mers la taraba unui fermier ca să găsesc exact ce vă place.

— Îți sunt recunoscător pentru osteneală.

Havers vârî furculița în frunzele verzi, delicate. Femeia se retrase și îl lăsa singur în salonul elegant.

Îi fugi gândul la sora lui, ghemuită în pat.

Atât prin firea, cât și prin profesia sa, Havers era un vindecător, un om care își închinase întreaga viață slujirii celorlalți. Dar, dacă Wrath avea să fie vreodată rănit și îi cerea ajutorul, știa că va fi tentat să îl lase pe monstru să moară într-o baltă de sânge.

Ori să-l ucidă pe masa de operație dintr-o singură tăietură de bisturiu.

Capitolul 10

Încetul cu încetul Beth își veni în fire. Se simțea asemeni unui înotător care iese la suprafață după un plonjon perfect executat. Îi trecea o căldură prin corp, un sentiment de mulțumire, pe măsură ce se dezmorțea din toropeala somnului.

Simți ceva pe frunte.

Deschise imediat ochii. Degetele prelungi ale unui bărbat îi mângâiau nasul. Îi dezmiardă obrazul, apoi coborâră de-a lungul maxilarului.

Lumina din bucătărie era mult prea slabă pentru a desluși limpede chipul celui care stătea culcat alături de ea.

Bărbatul era adâncit în contemplarea chipului ei. Ținea ochii închiși, iar sprâncenele i se arcuiau încruntate deasupra genelor bogate și a magnificilor săi pomeți înalți. Era întins pe o parte, iar umerii lui se interpuneau ca un munte între ea și ușa glisantă.

Doamne Dumnezeule, era absolut uriaș. Și bine legat.

Antebrațele sale erau de dimensiunea pulpelor ei. Mușchii abdomenului erau atât de bine conturați, încât ai fi zis că își introdusese sub piele câteva rulouri pentru zugrăvit. Avea

picioare vânjoase și atletice. Iar sexul îi era la fel de mare și de spectaculos ca și restul corpului.

În clipa în care se lipise pentru prima dată de trupul ei gol, Beth profitase de ocazie pentru a-l atinge, rămânând siderată de prima descoperire. Bărbatul nu avea niciun fir de păr pe piept, brațe sau picioare. Doar pielea netedă ce-i îmbrăca mușchii puternici.

Era curioasă din ce motiv se rădea pe tot corpul, chiar și în locurile intime. Poate era culturist.

Era totuși de neînțeles de ce recursese la o epilare integrală.

Își amintea ca prin ceață cele petrecute între ei. Nu ar fi putut spune cum anume intrase bărbatul în apartamentul ei ori ce îi zisese. Dar tot ce se întâmplase la orizontală îi era absolut clar.

Lucru explicabil de altfel, dat fiind că îi oferise primele orgasme din viața ei.

Degetele lui îi mângâiară bărbia, apoi urcară spre gură. Își trecu degetul mare peste buza de jos.

— Ești atât de frumoasă, murmură el.

Din cauza accentului său, sunetul R părea să i se rostogolească de pe limbă, asemeni unei pisici care toarce.

Justă observație, gândi ea. Atingerile lui o făceau să se simtă frumoasă.

Wrath își puse gura peste a ei, însă fără o intenție precisă. Era un sărut cuminte, părând mai degrabă o expresie a recunoștinței, și nu a dorinței fizice.

Undeva prin cameră, începu să zbârnâie un telefon mobil. După melodie, nu era al ei.

Bărbatul sări din pat cu asemenea viteză, încât o făcu să tresară. Adineaori stătea lângă ea, pentru ca în secunda următoare să îl vadă lângă haina din piele. Deschise clapeta telefonului.

— Alo?

Glasul care îi spusese că este frumoasă dispăruse, lăsând loc unui mârâit.

Își trase cearșaful peste piept.

— Ne întâlnim la D, în zece minute.

Închise telefonul, îl vârî la loc în buzunar și își culese de pe jos pantalonii. Înțelegând că bărbatul se pregătește de plecare, Beth se trezi ușor din reverie.

Să fi fost real? Făcuse într-adevăr sex — sex fenomenal care te face să îți pierzi mințile — cu un bărbat complet necunoscut?

— Cum te cheamă? îl întrebă ea.

În timp ce acesta își trăgea pantalonii, Beth avu ocazia să îi admire posteriorul.

— Wrath.

Se duse spre masă și își luă ochelarii de soare. Și-i puse la ochi și se așeză lângă ea.

— Trebuie să plec. Nu știu dacă mă mai întorc astă-seară, dar o să încerc.

Beth își dorea să nu plece. Îi plăcea să îi știe trupul masiv în patul ei.

Întinse mâna spre el, dar apoi și-o retrase. Nu voia să dea impresia că ar fi disperată.

— Atinge-mă dacă vrei, zise el și se aplecă spre ea.

Duse palma la pieptul lui. Avea pielea caldă, iar inima îi bătea într-un ritm egal. Observă că are o cicatrice rotundă pe pectoralul stâng.

— Trebuie să mă lămurești, Wrath, rosti ea, făcându-i plăcere să îi pronunțe numele, deși era atât de neobișnuit. Ce naiba cauți aici, la mine?

Bărbatul schiță un zâmbet, amuzat parcă de neîncrederea ei.

— Am venit să am grijă de tine, Elizabeth.

Aici o nimerise bine. Chiar avusese grijă de ea.

— Toată lumea îmi spune Beth.

Wrath lăasă capul într-o parte.

— Beth.

Se ridică și își recuperează cămașa. Își trecu degetele peste ea, ca și când ar fi căutat nasturii.

N-o să găsească prea mulți, zise Beth în sinea ei. Majoritatea erau împrăștiati pe jos.

— Ai vreun coș de gunoi? întrebă el, constatând parcă același lucru.

— Acolo, în colț.

— Unde?

Beth se ridică de pat, cu cearșaful înfășurat în jurul corpului și îi luă cămașa din mână. Îi părea rău să o arunce.

Reîntorcându-se către el, observă că bărbatul își prinsese tocul pentru arme direct peste pielea goală. Două pumnale se încrucișau în centrul pieptului, cu mânerele în jos.

În mod curios, vederea lor o liniști pe Beth. Gândul că exista o explicație logică pentru toate acele obiecte îi dădea un sentiment de ușurare.

— Butch te-a trimis?

— Butch?

— El te-a pus să stai cu ochii pe mine?

Își trase haina pe el, ceea ce îi lăți și mai mult umerii. Era la fel de neagră ca și părul lui, iar pe unul dintre revere se zărea un desen complicat, brodat cu fir negru.

— Tipul care te-a atacat ieri seară, spuse Wrath. Îl cunoșteai?

— Nu.

— Polițiștii s-au purtat frumos cu tine?

— Mereu se poartă frumos cu mine.

— Ți-au spus cum îl cheamă?

Beth clătină aprobator din cap.

— Da. Nu mi-a venit să cred când am aflat. Am crezut că Butch face mișto de mine. Billy Riddle. E nume de personaj din *Sesame Street*, nu de violator. Dar e clar că știa ce face, probabil avea ceva experiență.

Se opri. Pe chipul lui Wrath se întipărise o expresie atât de dușmănoasă, încât Beth se trase câțiva pași în spate.

Doamne ferește, dacă Butch e dur cu infractorii, atunci tipul ăsta, care e un colos, probabil că îi face praf dintr-un pumn, medită Beth.

Wrath își șterse ura de pe față, înăbușindu-și parcă emoțiile, conștient că acestea o speriau. Se duse la baie și deschise ușa. Boo îi sări în brațe, iar prin atmosfera apăsătoare se auzi un tors ușor și monoton.

Însă nu era pisica.

Bărbatul scotea acel sforăit gutural în timp ce îi mângâia animalul. Boo se arăta încântat de atenția primită, frecându-și capul de palma lată care îl dezmiarda.

— Îți las numărul meu de mobil. Mă suni imediat dacă simți că e vreun pericol.

Lăsa pisica pe jos și înșiră cifrele. O puse să repete până când se convinse că le-a învățat pe de rost.

— Dacă nu ne mai vedem astă-seară, mâine-dimineață vreau să vii pe bv. Wallace la numărul 816. Îți voi explica totul.

Apoi, tăcu și o privi îndelung.

— Vino lângă mine.

Trupul ei se supuse înainte ca mintea să apuce să îi dea ordinul.

Se apropie de el și brațele lui o cuprinseră de talie și o lipiră de el. O sărută cu buze fierbinți și flămânde, trecându-și degetele prin părul ei. Prin pantalonii din piele, Beth simți cum i se trezește dorința de sex.

Iar ea era gata să i se ofere.

Wrath înălță capul și își trecu ușor degetele peste claviculele ei.

— Chestia asta nu intra în planurile mele.

— Wrath e prenumele sau numele de familie?

— Ambele.

O sărută prelung pe gât. Beth își lăasă capul pe spate, în timp ce limba lui aluneca peste pielea ei fină.

— Beth?

— Da.

— Nu-ți face griji în privința lui Billy Riddle. O să primească ce merită.

O mai sărută o dată grăbit și părăsi apartamentul pe ușa glisantă.

Beth își duse mâinile la gât, acolo unde o atinsese limba lui. O treceau fiori de plăcere.

Se duse iute la fereastră și trase transperantele.

Bărbatul se făcuse deja nevăzut.

* * *

Wrath se materializă în salonul lui Darius.

Nu se așteptase ca seara să sfârșească într-un asemenea fel, iar episodul recent nu făcea decât să complice situația și mai tare.

Era fiica lui Darius. În curând toată lumea ei avea să fie întoarsă cu susul în jos. Și cel mai rău era că fusese la un pas de a fi violată cu doar o seară înainte.

Dacă ar fi avut un strop de cuviință, nu s-ar fi amestecat în viața ei.

Mda, dar când se ridicase la înălțimea rangului său ultima oară?

Rhage i se ivi în față. Vampirul purta un pardesiu lung și negru peste hainele din piele, iar contrastul cu frumusețea sa

blondă era uimitor. Era un fapt bine știut că războinicul profita fără milă de aspectul lui atrăgător pentru a seduce sexul opus, și că după o noapte însângerață prefera să se relaxeze alături de o femeie. Sau de două.

Dacă sexul ar fi fost mâncare, Rhage ar fi fost obez.

Cu toate acestea, vampirul nu era doar un chip frumos. Era cel mai bun luptător al Frăției, cel mai puternic, mai rapid și mai eficient. Beneficiind încă de la naștere de o forță fizică superioară, prefera să îi înfrunte pe exterminatori neînarmat, păstrând pumnalele pentru momentul final. După spusele lui, acesta era singurul mod în care putea obține vreo satisfacție profesională. Altminteri, luptele s-ar fi încheiat mult prea repede.

Dintre toți frații, Hollywood era subiectul de discuție al tinerilor vampiri, pe el îl venerau și încercau să îl copieze. Acest lucru se întâmpla însă pentru că admiratorii săi nu știau ce se ascundea în spatele fațadei strălucitoare și a succeselor sale monumentale.

Rhage era blestemat. La propriu. Intrase în niște încurcături teribile imediat după tranziție. Iar Fecioara Scrib, acea mistică forță a naturii care le veghea specia de pe Tărâmul de Dincolo, îl condamnase la o pedeapsă cumplită. Două sute de ani de suplicii, posedat de o bestie teribilă ce ieșea la lumină ori de câte ori își pierdea cumpătul.

Era vrednic de milă.

— Cum îți merge astăzi? se interesă Rhage.

Wrath închise ochii pentru o clipă. Imaginea lui Beth arcuindu-se de plăcere, surprinsă în momentul în care ridicase privirea dintre picioarele ei, îl străfulgeră prin tot corpul. Cu pumnii încheștați și degetele trosnind sub presiunea apăsării, își imaginea cum o gustă de infinite ori.

Mi-e foame, își zise.

— Putem s-o luăm din loc, rosti cu glas tare.

— Ia stai o clipă. Ce-i aia? Întrebă Rhage.

— Despre ce vorbești?

— Despre expresia de pe fața ta. Și unde ți-e cămașa?

— Mai taci.

— Ce dra... Să fiu al naibii, râse Rhage. Ți-ai tras-o cu vreo fufă, n-am dreptate?

Beth nu era o fufă. În niciun caz, și nu doar pentru că era fiica lui Darius.

— Ține-ți gura, Rhage. N-am chef de glumele tale.

— Hei, nu te judec. Dar sunt și eu curios, a fost bună de ceva? Fiindcă nu pari prea relaxat. Poate ar trebui să-ți dau câteva meditații și pe urmă mai încerci o dată.

Cu un calm desăvârșit, Wrath îl lipi cu spatele de perete, fiind cât pe-acum să dărâme o oglindă cu trupul vampirului.

— Închide gura sau o să vezi cum e să fii cu cincisprezece centimetri mai mic. Ia zi, Hollywood, ce alegi?

Fratele său nu făcea altceva decât să glumească, dar i se părea înjositor ca experiența sa cu Beth să fie comparată cu orgiile lui Rhage.

Pe lângă aceasta, era posibil ca Wrath să fi resimțit un soi de gelozie.

— Te-ai decis? zise el, pe un ton târăgănat.

— Te înțeleg, răspunse celălalt vampir, rânjind și arătându-și dinții albi. Dar serios acum, nu mai fi așa de mohorât. Tu nu prea îți pierzi vremea cu femeile. Mă bucur și eu că ai avut parte de sex.

Wrath îi dădu drumul.

— Deși, nu se poate ca tipa să fi fost atât de...

Wrath scoase pumnul din teacă și îl înfipse la doi centimetri de capul lui Rhage. *E un sunet plăcut când pătrunde metalul în mortar, gândi el.*

— Nu întinde coarda. Pricepi?

Fratele clătină ușor din cap, simțind cum mânerul pumnalului îi vibrează lângă ureche.

— Da. Cred că ne-am lămurit.

Glasul lui Tohrment răsună în încăpere, întrerupându-i.

— Iar ai tras prostii pe nas, Rhage?

Wrath rămase câteva secunde neclintit, pentru a se asigura că s-a făcut înțeles. După aceea, smulse cuțitul din perete și se retrase, învărtindu-se agitat prin salon, în așteptarea celorlalți războinici.

În momentul în care sosi Vishous, Wrath îl trase de-o parte.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Spune.

— Bărbat uman. Billy Riddle. Te duci la calculator și faci ce știi tu mai bine. Vreau să aflu unde locuiește.

V își mângâie barbișonul.

— E din oraș?

— Așa bănuiesc.

— Atunci e ca și rezolvat, stăpâne.

Odată ajunși cu toții — până și Zsadist binevoise să apară la timp — Wrath deschise subiectul.

— V, ce-ai descoperit în telefonul lui Strauss?

Vishous își scoase șapca și își trecu degetele prin părul negru. O puse din nou pe cap și începu să explice.

— Băiatului nostru îi plăcea să se învărtă printre musculoși, pasionați de armată și fani ai lui Jackie Chan. Cele mai multe apeluri au fost către sala de forță Gold, o arenă de paintball și două săli de arte marțiale. Ah, și îi plăceau mașinile. Am găsit numărul unui atelier auto în agendă.

— Dar către numere particulare?

— Foarte puține. Unul către un telefon fix care a fost deconectat acum două zile. Și alte câteva interurbane, către celulare, dar nu le-am putut da de urmă. Le-am încercat pe

toate de mai multe ori și degeaba. Identificatorul de apeluri nu face decât să-mi pună bețe-n roate.

— Ai verificat și istoricul de internet ?

— Da. Porcăriile clasice la care se uită tineretul, mai ales chestii violente. Exact ce te-ai aștepta de la un exterminator.

— Ați mers acasă la el? întrebă Wrath, uitându-se peste umăr la gemeni.

Phury aruncă o otheadă spre fratele său, după care povesti totul.

— Locuia într-un apartament cu trei camere, lângă râu. Singur. N-am găsit prea multe. Două arme, sub pat. Câteva gloanțe din argint. O vestă antiglonț. O colecție de reviste porno care evident nu-i mai serveau la nimic.

— I-ai luat urna?

— Da, e acasă la mine. O duc diseară la Catacombă.

— Bun, rosti Wrath, măsurându-i pe toți. Ne despărțim. Cercetați cu atenție toate firmele la care a sunat. Vreau să intrăm în clădiri. Centrul de operațiuni trebuie să fie în zona asta.

Își grupă războinicii doi câte doi, iar pe Vishous îl luă cu el. Îi instrui pe gemeni să facă o vizită la Gold și la arena de paint-ball. Thor și Rhage urmau să inspecteze sălile de arte marțiale. El și Vishous aveau să treacă pe la service-ul auto, în speranța că vor avea noroc și vor descoperi ceva.

Căci, la drept vorbind, dacă cineva vrea să pună o bombă unei mașini, i-ar prinde bine să aibă la îndemână un elevator hidraulic.

Înainte să plece fiecare la treburile sale, Hollywood se apropie de Wrath cu o față nefiresc de serioasă pentru el.

— Wrath, frate, știi că uneori mă port ca un dobitoc, zise el. N-am vrut să te jignesc. Îți dau cuvântul meu că nu voi mai pomeni despre chestia aia.

Wrath zâmbi. Problema lui Rhage era că nu își putea stăpâni pornirile. De-aia era atât de slobod la gură și obsedat de sex.

Tipul era în general insuportabil. Dar când se mai abătea și blestemul asupra lui și bestia se dezlănțuia...

— Zău, frate, vorbesc serios, adăugă vampirul.

Wrath îl bătu pe umăr. Judecând în ansamblu, ticălosul era o adevărată comoară.

— Ce-a fost a fost. Să mergem mai departe.

— Ai voie să mă altoiești când dorești.

— Stai liniștit că n-am să te menajez.

* * *

Domnul X se îndreptă spre o alee din centru, bine luminată și cu deschidere la stradă în ambele capete. Opri camioneta în spatele unui tomberon, o ridică pe Cherry Pie pe umăr și merse vreo douăzeci de metri. Simțindu-se zgâlțâită, femeia scoase un geamăt ușor, ca și când ar fi fost tulburată din reverie.

O întinse pe ciment și îi tăie beregata fără să întâmpine vreo rezistență din partea ei. Zăbovi câteva clipe, urmărind cum se prelinge sângele de un roșu strălucitor. Pe întuneric, semăna cu uleiul de motor. Luă un strop cu vârful degetului. Detectă imediat o serie de boli. Se întrebă dacă femeia știuse cumva că avea hepatita C. Luând în calcul această descoperire, îi făcuse un serviciu fiindcă o scutise de o moarte lentă și dureroasă.

Desigur, ar fi ucis-o fără nicio remușcare chiar dacă ar fi fost sănătoasă tun.

Își șterse degetul pe cămașa ei, apoi se duse la un morman de gunoaie. O saltea veche era exact ce-i trebuia. O rezemă de zidul din cărămidă și se ascunse în spatele ei, fără a părea cătuși

de puțin deranjat de mirosul greșos pe care îl emana. Își puse la îndemână arma cu săgeți și rămase în așteptare.

Vampirii civili erau atrași de mirosul sângelui, precum ciourile de leșul unui animal.

Exact cum prevăzuse, în scurt timp, o siluetă se ivi în capătul aleii. Vampirul se uită prudent în stânga și în dreapta, după care o luă la fugă înainte. Cherry era bine ascunsă în beznă. În afară de mirosul sângelui ei, pe care oamenii nu îl puteau simți, nu exista nimic care să atragă vreun gură-cască în direcția ei.

Tânărul vampir era flămând și se năpusti asupra ei de parcă ar fi fost o masă plină cu bunătăți. Absorbit de activitatea sa, se trezi luat prin surprindere când prima săgeată îi străpunse umărul. Încercă instinctiv să își apere prada, așa că aruncă trupul lui Cherry în spatele unor lăzi de gunoi.

În clipa în care cea de-a doua săgeată îl atinse, se răsuci brusc și făcu un salt, cu ochii ațintiți la saltea.

Domnul X intră în panică, însă vampirul părea mai degrabă agresiv decât experimentat. Înainta cu mișcări dezlânate, semn că nu învățase încă să își controleze membrele după tranziție.

Următoarele două săgeți nu izbutiră să îl oprească. În mod evident tranchilizantul de cai pe care îl folosea nu era suficient de puternic. Obligat să își înfrunte adversarul, domnul X îl ameți cu o lovitură de picior aplicată la cap. Vampirul slobozi un urlet de durere și se prăvăli pe asfaltul murdar.

Gălăgia atrăsese atenția asupra lor.

Din fericire, era vorba de doi exterminatori și nu de oameni curioși sau, mai rău, de poliție. Exterminatorii se opriră în capătul aleii și, după o scurtă discuție, se hotărâră să arunce o privire.

Domnul X înjură nervos. Nu dorea să își divulge identitatea și nici planul. Trebuia să își testeze strategia de strângere de

informații înainte de a o face publică și de a stabili rolul fiecărui exterminator. În definitiv, un conducător veritabil nu are voie să repartizeze însărcinări pe care el însuși nu le-a dus la îndeplinire cu succes.

Pe lângă asta, era și o problemă de ordin personal. Nu putea spune cu certitudine care dintre asasini ar fi fost dispus să meargă la Omega fără știrea lui, fie pentru a-i fura ideea, fie pentru a-l critica în cazul unui eșec. Era bine știut că Omega se arăta mereu receptiv la noi inițiative și schimbări. Unde mai pui că era absolut incapabil să evalueze loialitatea cuiva.

Și pentru a înțelege mai bine cum stăteau lucrurile, trebuia precizat că, în concepția lui Omega, concedierea însemna o operațiune rapidă și atroce. După cum învățase pe propria piele fostul șef al domnului X, cu trei nopți înainte.

Domnul X smulse săgețile din corpul vampirului. Ar fi preferat să îl ucidă, însă timpul nu îi permitea. Îl lăsa văitându-se pe jos și părăsi alea pe furiș, la umbra zidurilor. Nu aprinse farurile camionetei până ce nu se văzu în trafic.

Capitolul 11

C easul cu sonerie din dormitorul lui Beth începu să țiuiască și femeia îl opri cu o lovitură. Nu avea nevoie de el. Se deșteptase de cel puțin o oră, iar gândurile îi zbârnâiau prin minte ca o mașină de tuns iarba. Odată cu ivirea zorilor, misterul torid al nopții începea să se destrame, și era nevoită să înfrunte realitatea celor petrecute.

Ideea de a fi făcut sex neprotejat cu un bărbat complet necunoscut era cea mai eficientă sonerie.

Ce fusese în capul ei? Niciodată nu i se întâmplase așa ceva. Fusese mereu precaută. Slavă Domnului că lua anti-concepționale pentru reglarea ciclului. Cât despre alte posibile complicații, i se întorcea stomacul pe dos numai când se gândea.

Când avea să îl revadă, trebuia să-l întrebe dacă era sănătos și se ruga deja ca răspunsul să fie afirmativ. Și sincer, bineînțeles.

Poate, dacă ar fi fost mai experimentată în relațiile cu bărbații, ar fi avut niște prezervative prin casă. Dar când se culcase ultima oară cu cineva? Demult. I-ar fi expirat pachetul de „balonașe” între timp.

Lunga perioadă de inactivitate sexuală se explica în cazul ei prin faptul că bărbații nu îi trezeau niciun interes. Se aflau pe ultimul loc pe lista priorităților ei. Undeva între detartrarea dinților și dușul mașinii la service.

Se întrebase adesea dacă e ceva în neregulă cu ea, în special când vedea cupluri ținându-se de mână pe stradă. Majoritatea celor de vârsta ei ieșeau frecvent la întâlniri, în căutarea partenerului ideal pentru un viitor mariaj. Ea era o excepție. Nu simțise niciodată dorința arzătoare de a fi cu un bărbat și se întrebase dacă nu cumva era lesbiană. Problema era că nu o atrăgeau nici femeile.

Așadar, noaptea trecută fusese o revelație.

Se întinse și o tensiune plăcută îi străbătu mușchii pulpelor. Închise ochii și îl simți în ea, cum o străpunge cu sexul lui, până când, ajuns în punctul culminant, se descarcă în ea cu un ultim spasm violent, zdrobind-o în brațe.

Trupul i se cutremură, fantezia stârnindu-i fiori între coapse. Ecourile acelor orgasme o făceau să își muște buzele.

Oftă, se ridică din pat și se duse la baie. Observă că-mașa pe care o smulsese de pe el aruncată în coșul de gunoi. O luă și își afundă nasul în ea. Țesătura neagră îi păstrase mirosul.

Fiorii deveniră și mai intenși.

Cum ajunsese el să îl cunoască pe Butch?

Lucra în poliție? Nu îl mai văzuse până atunci, dar era adevărat că nu îi știa chiar pe toți.

E de la Moravuri, socoti ea. Trebuie să fie polițist la Moravuri. Sau poate face parte din trupele de intervenție.

Părea într-adevăr genul care caută necazurile cu lumânarea și nu s-ar fi dat în lături de la o încăierare zdravănă.

Asemeni unei adolescente îndrăgostite, Beth ascunse cămașa sub pernă. Atunci zări pe podea sutienul pe care i-l

scoasese bărbatul. Doamne Dumnezeu, partea din față fusese retezată, tăiată parcă cu un obiect ascuțit.

Curios.

După un duș rapid, înghiți pe fugă două fursecuri cu ovăz, o mână de biscuiți și o cutie cu suc de fructe, și plecă spre birou. Stătea în separeul ei de vreo jumătate de ceas, cu ochii pironiți la ecranul computerului, când sună telefonul. Era José.

— Iar am avut o noapte agitată, o informă el, căscând.

— Altă bombă?

— Aș. Un cadavru acum. Am găsit o prostituată cu beregata tăiată, la intersecția dintre 3 și Trade. Dacă treci pe la secție, îți arăt fotografiile și rapoartele. Neoficial, se înțelege.

Închise și două minute mai târziu coborî în stradă, cu gândul să treacă mai întâi pe la secție și apoi pe la adresa de pe bv. Wallace.

Nu putea ascunde că tânjea să îl revadă pe vizitatorul său nocturn.

În drum spre poliție, observă că soarele ardea fără pic de milă în acea dimineață. Scotoci prin geantă în căutarea ochelarilor de soare. Cum aceștia nu îi erau de mare ajutor, își duse mâna streășină la frunte pentru a-și feri ochii. Simți o mare ușurare în clipa în care puse piciorul în clădirea răcoroasă și întunecată a poliției.

José nu era în biroul său, însă îl prinse pe Butch exact când ieșea din al lui.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet scurt și riduri fine se adunară în colțurile ochilor săi căprui.

— Uite cum dăm unul de altul când te-ai aștepta mai puțin.

— Am auzit că lucreți la un caz nou.

— Normal c-ai auzit.

— Doriți să declarați ceva, domnule detectiv?

— Oficial, nimic.

— Dar neoficial?

Butch scoase o gumă de mestecat din buzunar, o desfăcu meticulos, îndoi lama galbenă și o vârî în gură. Din câte își amintea Beth, fusese fumător la un moment dat, însă, în ultima perioadă nu îl mai văzuse trăgând din vreo țigară. *Probabil de-aia mesteca atâtea Wrigley's.*

— Neoficial, O'Neal, insistă ea. Pe cuvântul meu.

Bărbatul clătină din cap aprobator și se uită precaut în spate.

— Să intrăm undeva, atunci.

Biroul lui nu era mai mare decât separeul ei de la redacție, dar cel puțin avea o ușă și o fereastră. Mobila lui însă era mai urâtă. Masa era o vechitură din lemn atât de uzată, încât ai fi zis că fusese folosită drept banc de tâmplărie. Plesnise pe alocuri, iar lacul zgâriat părea să absoarbă lumina cu lăcomia unei vietăți însetate.

Polițistul îi azvârli un dosar înainte de a lua loc.

— A fost găsită după niște tomberoane. Mare parte din sânge s-a scurs în canalizare, dar legistul crede că a descoperit urme de heroină în organism. A făcut sex aseară, dar asta nu-i tocmai o noutate.

— O, Doamne, e Mary, exclamă Beth, privind fotografiile macabre, și se prăbuși pe un scaun.

— Avea doar douăzeci și unu de ani, spuse Butch, blestemând în barbă. Ce viață irosită.

— O cunosc.

— De la secție?

— De când eram copii. O vreme, am stat la același centru de plasament. Ulterior, ne-am mai întâlnit din când în când. De obicei aici.

Mary Mulcahy fusese o fetiță frumoasă. Trăia la centrul de plasament de aproape un an atunci când fusese trimisă înapoi la mama ei. Doi ani mai târziu, ajungea din nou în grija statului, pentru că mama sa o lăsase singură acasă o săptămână, la vârsta de doar șapte ani. Din spusele ei, copila se hrănise cu făină, în momentul în care rămăsese fără alte alimente.

— Auzisem eu că ai fost la casa de copii, zise Butch, privind-o gânditor. Te deranjează dacă întreb de ce-ai ajuns acolo?

— Tu de ce crezi? Fiindcă n-aveam părinți.

Închise dosarul și îl împinse pe masă.

— Ați găsit vreo armă?

Butch strânse din ochi, dar fără răutate. Părea să cumpănească dacă să îi răspundă sau să schimbe subiectul.

— Vreo armă? repetă ea.

— Tot o stea metalică. Erau urme de sânge pe ea, dar nu al victimei. De asemenea, în două locuri, am descoperit un fel de praf ars, ca și când cineva ar fi aprins rachete de semnalizare și le-ar fi pus pe pământ. E greu de închipuit, totuși, că uci-gașul ar fi vrut să atragă atenția asupra cadavrului.

— Crezi că există vreo legătură între ce-a pățit Mary și incidentul cu bomba?

Butch ridică nepăsător din umerii săi lați.

— E posibil. Dar dacă cineva dorește să i-o plătească lui Big Daddy, n-are sens să se încurce cu o prostituată. Ar trebui să lo-vească direct în proxenet.

Beth închise ochii și în minte îi apără imaginea lui Mary, la cinci ani, strângând la subraț o păpușă Barbie decapitată, într-o rochiță zdrențuită.

— Pe de altă parte, reluă Butch, poate că ăsta nu-i decât începutul.

Beth auzi scârțâitul scaunului și ridică privirile în momentul în care bărbatul ocoli biroul și veni lângă ea.

— Luăm cina diseară? întrebă el.

— Cina?

— Da. Eu și cu tine.

Durul îi dădea întâlnire? Iarăși?

Beth se ridică în picioare, vrând să se simtă pe picior de egalitate cu el.

— Uh, da... adică nu. Îți mulțumesc, dar nu se poate.

Chiar dacă nu erau legați de o relație profesională, ea avea alte planuri. Incredibil. Voia să fie liberă în eventualitatea în care bărbatul în haine din piele ar fi dorit să o vadă în acea noapte sau în acea dimineață.

Fir-ar să fie de treabă, avusese parte de o partidă bună de sex și deja își imagina că sunt un cuplu? Era cazul să se trezească la realitate.

Butch zâmbi cinic.

— Într-o bună zi va trebui să aflu de ce nu mă placi.

— Ba te plac. Nu permiți nimănui să te calce în picioare și, chiar dacă eu nu sunt de acord cu metodele tale, nu pot nega că m-am bucurat să aud că i-ai mai spart o dată nasul lui Billy Riddle.

Chipul aspru al lui Butch se mai îmblânzi. Privindu-l în ochii, Beth își spuse că numai o nebună nu s-ar simți atrasă de el.

— Și îți mulțumesc că ți-ai trimis aseară amicul pe la mine, adăugă ea, așezându-și geanta pe umăr. Deși m-a speriat de moarte la prima vedere.

Chiar înainte ca acesta să îi demonstreze care este întrebuințarea sublimă a corpului uman.

Butch se încruntă.

— Care amic?

— Știi tu. Ăla care arată ca un rocker fioros. Zi sincer, e de la Moravuri, nu-i așa?

— Habar n-am ce tot îndrugi acolo. N-am trimis pe nimeni la tine acasă.

Beth se făcu albă ca varul.

Suspiciunea și neliniștea întipărite pe chipul lui Butch o împiedicau să mai stăruie.

Se îndreptă spre ușă.

— Înseamnă că m-am înșelat.

Butch o înșfăcă de braț.

— Cine naiba a intrat în apartamentul tău aseară?

Beth și-ar fi dorit să știe răspunsul.

— Nimeni. Cum spuneam, m-am înșelat. La revedere.

Se îndepărtă grăbită pe coridor, cu inima bătându-i mai să îi sară din piept. Se năpusti pe ușă afară și tresări, izbită de dogoarea soarelui.

Un lucru era cert: nu avea să se ducă la întâlnirea cu necunoscutul, chiar dacă bv. Wallace nr. 816 era situat în zona bună a orașului și era ziua în amiaza mare.

În jurul orei patru după-masa, Wrath era la un pas de a exploda.

Noaptea trecută, nu mai reușise să ajungă la Beth.

Iar ea nu venise la întâlnirea din acea dimineață.

Absența ei se putea explica în două moduri: fie pășise ceva, fie îl lăsase cu buza umflată.

Își trecu degetele peste ceasul Braille. Mai erau câteva ore până la asfințit.

Blestematele astea de zile de vară. Erau prea lungi. Mult prea lungi.

Întră furios în baie, se stropi cu apă pe față și se sprijini cu brațele de blatul din marmură. La lumina stinsă a lumânării de lângă chiuvetă, se studie îndelung, nedeslușind altceva decât pletele negre, două sprâncene nedefinite și conturul feței.

Era la capătul puterilor. Nu dormise toată ziua, iar noaptea de dinainte fusese un dezastru. Mai puțin întâlnirea cu Beth. Acea fusese...

Slobozi o înjurătură și se șterse cu prosopul.

Ce dracu' îl apucase? Clipele fierbinți în compania acelei femei marcaseră începutul dezastrului. Din pricina lor, gândurile îi rățăceau aiurea, trupul îi era într-o permanentă stare de excitație și era indispus.

Cel puțin, acesta din urmă era un lucru obișnuit în cazul lui.

Doamne, ce catastrofă fusese noaptea trecută!

După ce se despărțise de frați, el și Vishous se duseseră în cealaltă parte a orașului pentru a inspecta atelierul auto. Toate intrările erau încuiate, și după ce dăduseră târcoale și izbutiseră să găsească o cale de acces, ajunseseră la concluzia că nu era folosit ca punct de întâlnire. Pe de o parte, clădirea dărăpănată era mult prea scundă și oricât căutaseră nu descoperiseră niciun semn care să indice că ar exista un subsol secret. Pe de altă parte, nu era situată în cel mai nimerit cartier. Din cele câteva restaurante deschise prin preajmă, unul era frecventat mai cu seamă de polițiști. Un centru de operațiuni în această zonă ar fi fost mult prea expus.

Se îndreptau amândoi către casa lui Darius, cu o scurtă escală la Screamer's fiindcă lui Vishous i se făcuse poftă de un pahar de Grey Goose, când începuseră necazurile.

Acela fusese momentul în care totul o luase razna.

Pe o alee, dăduseră de un vampir civil grav rănit și doi exterminatori pe punctul de a-l ucide. Durase ceva până să îi omoare pe exterminatori, căci amândoi erau bine antrenați, iar vampirul civil se stinsese înainte de terminarea luptei.

Tânărul fusese torturat, întregul corp fiindu-i mutilat de o sumedenie de tăieturi superficiale. Judecând după julturile din genunchi și pietrișul de pe palme, încercase să se târască de mai multe ori. Gura îi era mânjită cu sânge uman al cărui miros se răspândea prin aer, dar timpul nu le permisesse să o caute pe femeia mușcată.

Curând aveau să sosească și musafirii nedorți.

La scurt timp după ce îi trimiseseră pe exterminatori pe lumea cealaltă, se stârnise un vuiet de sirene, semn că cineva sunase la Urgențe, alarmat de zgomotul luptei ori de fulgerele luminoase. Abia apucaseră să urce vampirul mort în Fordul Escalade al lui Vishous și să se facă nevăzuți.

Odată ajunși la conacul lui Darius, V se apucase să examineze cadavrul. În portmoneu găsisese o bucată de hârtie scrisă în limba veche. Numele, adresa și vârsta posesorului. Se împliniseră doar șase luni de la tranziție. Era, deci, extrem de tânăr.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, transportaseră corpul la marginea orașului, la o casă arătoasă, ascunsă în inima pădurii. Un cuplu de civili cu vârste înaintate răspunsese la ușă, dar mirosul fricii emanat la vederea celor doi războinici îl izbi pe Wrath asemeni duhoriilor unui morman de gunoi ars. Imediat ce confirmaseră că aveau un fiu, Vishous se dusesse la mașină, de unde revenise cu rămășițele tânărului. Din pragul ușii, tatăl se năpustise către fiul său, luându-l din brațele lui Vishous. Wrath o prinsese pe mamă care era pe punctul de a se prăbuși fără simțire.

Vestea că moartea copilului nu rămăsese nepedepsită îl mai alinase pe tată. Însă nu era suficient. Nu pentru Wrath, cel puțin.

Nu avea să își găsească odihna până când toți exterminatorii nu erau șterși de pe fața pământului.

Wrath închise ochii, pe ritmurile muzicii lui Jay-Z de pe *The Black Album*, căznindu-se să își desprindă gândurile de la cele petrecute cu o noapte înainte.

Un ciocănit sacadat răsună peste muzică și vampirul deschise ușa cu puterea minții.

— Ce este, Fritz?

Majordomul intră, cu o tavă de argint în mână.

— Mi-am permis să vă pregătesc ceva de mâncare, stăpâne.

Așeză tava pe măsuta joasă de lângă canapea. Scoase capacul și Wrath simți miros de pui cu ierburi aromate.

Wrath își dădu deodată seama că îi este foame.

Luă loc și apucă o furculiță din argint masiv. Se uită atent la platou.

— Darius avea gusturi fine, nu-i așa?

— Ah, da. *Princepsul* meu merita tot ce e mai bun.

Majordomul se învârtea dintr-o parte în alta, în vreme ce Wrath era concentrat să curețe carnea de pe os cu ajutorul tacâmurilor. Mișcările delicate nu erau tocmai punctul său forte, așa că sfârși prin a lua pulpa cu degetele.

— Vă place puiul, stăpâne?

Wrath clătină aprobator din cap și mestecă în continuare.

— Ești un bucătar desăvârșit.

— Sunt atât de bucuros că ai decis să locuiți aici.

— Nu pentru mult timp. Dar stai liniștit, că nu vei rămâne fără stăpân.

Wrath înfipse furculița în ceea ce părea a fi piure de cartofi. În realitate era orez; se împrăștie pe jos. Trase o înjurătură și încercă să îl împingă pe furculiță cu degetul arătător.

— Ea nu o să-ți dea atâtea bătăi de cap ca mine.

— Aș prefera să vă port dumneavoastră de grijă, stăpâne. Promit să nu mai gătesc niciodată orez. Și voi fi atent să vă tai carnea înainte de a o servi. Nu mi-a trecut prin minte.

Wrath se șterse la gură cu un șervet din olandă.

— Fritz, nu te mai chinui să îmi faci pe plac.

Se auzi un râset ușor.

— Darius avea mare dreptate în privința dumneavoastră, stăpâne.

— Că sunt un ticălos nefericit? Avea o minte ageră, e adevărat.

Wrath fugări o bucată de broccoli cu furculița prin farfurie. Fir-ar să fie, detesta să mănânce, în special în prezența cuiva.

— N-am reușit deloc să pricep de ce tot insistă să locuiesc aici cu el. Nimeni nu e atât de disperat să aibă companie.

— Pentru binele dumneavoastră o făcea.

Wrath miji ochii, în spatele ochelarilor de soare.

— Ei, nu zău!

— Își făcea griji că sunteți prea singur. Departe de toți, fără o *shellan* adevărată, fără un *doggen*. Îmi spunea uneori că izolarea asta este un soi de autopedepsire.

— Să știi de la mine că nu este așa, îl întrerupse Wrath pe un ton tăios. Iar dacă vrei să mai stai aici, te abții să o mai faci pe psihologul cu mine. Ai băgat la cap?

Fritz tresări ca și cum ar fi primit o lovitură. Făcu o plecăciune și dădu să părăsească încăperea cu spatele.

— Îmi cer scuze, stăpâne. Nu se cuvenea să vă vorbesc astfel.

Ușa se închise fără zgomot.

Wrath se lăsă pe speteaza canapelei, strângând în palmă furculița lui Darius.

A dracului treabă. Afurisitul ăla de *doggen* era în stare să scoată și un sfânt din minți.

În plus, el nu era un însingurat. Niciodată nu fusese. Răzbunarea era o tovarășă excelentă.

Domnul X îi urmărea pe cei doi discipoli antrenându-se împreună. Erau la fel de înalți, aveau amândoi optsprezece ani și un fizic voinic, dar el știa care dintre ei va învinge.

În mod previzibil, o lovitură laterală, rapidă și dură, și unul dintre cursanți se trezi la podea.

Domnul X opri meciul și se abținu de la orice comentariu când învingătorul întinse mâna și îl ajută pe învins să se ridice de jos. Toată această politețe îl călca pe nervi. Ar fi vrut să îi pedepsească pe amândoi.

Prima regulă a societății era clară: odată ce ți-ai pus adversarul la pământ, continui să îl lovești până nu mai mișcă. Era cât se poate de simplă.

Totuși asta era doar o lecție, nu lumea reală. Iar părinții care își lăsau fiii să se scalde în violență, nu ar fi fost încântați să își primească odraslele acasă bune de înmormântare.

Cei doi discipoli se înclinară înaintea lui. Învingutul era aprins la față, și nu numai din cauza efortului. Domnul X permitea celorlalți elevi să îi privească, știind că rușinea și umilința joacă un rol esențial în corectarea greșelilor.

Clătină mulțumit din cap înspre învingător.

— Bine lucrat. Dar data viitoare să îl dobori și mai repede. Ne-am înțeles?

Apoi se întoarse către învins. Îl măsură din cap până-n picioare, remarcându-i respirația greoaie și tremurul picioarelor.

— Tu știi unde trebuie să te duci.

Învinsul clipi de mai multe ori și se îndreptă către peretele din sticlă ce dădea în hol. După cum cerea regula, trebuia să

stea în fața geamului, cu spatele drept astfel încât oricine ar fi intrat în clădire să îi poată vedea bine chipul. Dacă își ștergea lacrimile de pe obraz, urma să suporte aceeași pedeapsă și la cursul următor.

Domnul X îi împărți pe grupe, fiecare cu antrenamentele sale. El îi urmărea, le corecta poziția, însă gândurile sale zburau la alte probleme.

Noaptea trecută nu ieșise deloc bine. Absolut deloc.

Întors acasă, auzise prin stația de poliție că trupul prostituetei fusese găsit în jurul orei trei dimineața. Nimeni nu pomenise nimic despre vampir. Era posibil ca exterminatorii să îl fi luat cu ei ca să îl poată chinui în voie.

Mare păcat că lucrurile nu merseseră așa cum sperase, dar aștepta cu înfrigurare să iasă din nou la vânătoare. Avea să folosească un alt cadavru drept momeală, dar de data asta fără a mai greși. Trebuia mai întâi să descopere cantitatea optimă de tranchilizant din săgeți. Începuse cu o doză mică, de teamă să nu îl ucidă pe vampir înainte de a avea timp să se distreze cu el. În mod limpede nu era de ajuns.

În acea seară se pregătea să dea lovitura.

Domnul X se uită către învins.

Ziua era destinată recrutării. Aveau nevoie de forțe proaspete, după dispariția tânărului exterminator cu două nopți în urmă.

Cu secole în urmă, când lumea era plină de vampiri, Societatea lor număra sute de membri, împrăștiați pe tot cuprinsul Europei, dar și în primele așezări din America de Nord. În vremurile moderne însă, odată cu diminuarea populației de vampiri, Societatea lor pățise același lucru. Din rațiuni practice, desigur. Un exterminator plictisit și fără ocupație era un risc. Îi alegeau cu precădere pentru înclinația lor spre violență, dar nu le puteau controla impulsurile criminale doar pentru că nu existau destule ținte. Se văzuseră chiar obligați să elimine o

parte dintre ei, acuzați de a-și fi ucis semenii într-o luptă pentru supremație, o reacție agresivă previzibilă atunci când nu aveau de lucru. Sau, și mai rău, ajunseseră să omoare oameni, doar ca să se distreze.

Prima situație era o rușine și o mare neplăcere. Cea de-a doua era intolerabilă. Omega nu ar fi avut muștrări de conștiință din cauza victimelor umane. Dimpotrivă. Dar conform codului asasinilor, trebuiau să acționeze cu discreție, să se ferească de ochii lumii, să ucidă rapid și să se facă nevăzuți. Atenția oamenilor le-ar fi creat numai necazuri, și nimic nu îi trezea pe Homo sapiens din amorțeală mai bine decât niște cadavre.

Din acest motiv, noii recruți ridicau o problemă extrem de delicată. Adeseori ura care mocnea în ei era mai puternică decât concentrarea. Experiența era crucială, pentru ca războiul nesfârșit dintre vampiri și exterminatori să poată rămâne secret.

Dar, în ciuda acestor riscuri, trupele trebuiau reîmprospătate.

Se uită la învins și zâmbi, așteptând cu nerăbdare lăsarea întinericului.

Cu puțin înainte de ora șapte, domnul X părăsi suburbiile, îndreptându-se către strada Pillar nr. 3461. Parcă Hummerul și rămase în așteptare, încercând între timp să memoreze detaliile casei cu două niveluri, tipică pentru zona centrală a Statelor Unite. Cu o suprafață de aproape șapte sute cincizeci de metri pătrați, clădirea era ridicată în mijlocul unui teren minuscul pe care creștea un singur copac înalt. Casele vecinilor erau atât de aproape, încât aceștia puteau vedea ce fel de cereale mâncau copiii dimineța și ce bere beau adulții seara.

O existență fericită și sănătoasă. Cel puțin, așa dădea impresia din exterior.

Ușa cu geam se deschise brusc și învinsul de la cursul de după-amiază se repezi afară cu graba celui care vrea să părăsească o navă care se scufundă. Mama apăru imediat în urma lui și se opri în capul scărilor uitându-se la SUV-ul din fața casei de parcă ar fi fost o bombă gata să explodeze.

Domnul X coborî geamul și îi făcu semn cu mâna. Femeia îi răspunse cu același gest, după câteva secunde.

Învinsul sări în mașină, sorbind din ochi scaunele îmbrăcate în piele și cadraneele de pe bord.

— Bună seara, îi spuse domnul X și porni motorul.

Puștiul își ridică grăbit mâinile și înclină capul.

— *Sensei.*

Domnul X zâmbi.

— Mă bucur că ai putut veni.

— Mda. Mama e ca un ghimpe în cur, zise tânărul, accentuând ultimul cuvânt, ca să facă pe grozavul.

— Nu-i frumos să vorbești așa despre ea.

Învinsul rămase o clipă perplex, văzându-se nevoit să renunțe la aere.

— A zis să fiu acasă înainte de unsprezece. Că mâine trebuie să merg la muncă.

— O să avem grijă să ne întoarcem la timp.

— Unde mergem?

— În cealaltă parte a orașului. Vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

Câteva minute mai târziu, domnul X intră pe o alee care serpuia printre arbori iluminați și sculpturi din marmură cu aspect vechi. Tufele de cimșir frumos tunse semănau cu ornamentele de pe un tort verde de marțipan. O cămilă, un

elefant, un urs. Fără îndoială fuseseră încredințate unui specialist, căci era clar ce reprezenta fiecare.

S-au cheltuit bani frumoși pentru toate astea, își spuse domnul X.

— Uau, exclamă învinsul, rotindu-și capul în toate direcțiile. Ce-i asta? Un parc? Ia uite acolo. E un leu. Știi, mi-ar plăcea să fiu veterinar. Ar fi super. Știi tu, să salvez animale.

Nu trecuseră decât douăzeci de minute de când urcase puștiul în mașină, dar domnul X abia aștepta să scape de el. Era ca o scamă în mâncare, o chestie care te irita și pe care îți venea să o scuipi.

Și nu doar pentru că spunea „știi” întruna.

După un ultim viraj, le apăru în față un conac masiv din cărămidă.

În fața acestuia, rezemat de o coloană albă, îi aștepta Billy Riddle. Blugii largi îi atârnavă pe umeri, lăsând la vedere marginea lenjeriei intime. Se juca distrat cu un set de chei pe care le învârtea pe o sfoară. Când văzu Hummerul, își corectă poziția și zâmbi cu greu din pricina bandajului de la nas.

Învinsul începu să se foiască pe scaun, simțind că i se întinsese o cursă. Billy se apropie de portiera pasagerului, mișcându-și trupul musculos cu ușurință. Zărindu-l pe învins, îi aruncă o uitătură dușmănoasă. Învinsul își desprinse centura de siguranță și dădu să deschidă portiera.

— Nu-i nevoie, îl opri domnul X. Billy o să stea pe bancheta din spate.

Învinsul se lăsa înapoi în scaun, mușcându-și buzele.

Văzându-l că nu eliberează locul din față, Billy deschise furios portiera din spate și urcă. Întâlni privirea domnului X în oglinda retrovizoare, iar ostilitatea i se preschimbă în respect.

— *Sensei.*

— Billy, cum te simți astă-seară?

— Bine.

— Minunat. Fii amabil și ridică-ți pantalonii.

Billy își trase pantalonii, cu ochii pironiți în ceafa învinsului. Parcă ar fi vrut să facă o gaură în ea și, judecând după cum îi tremurau degetele, adversarul său o știa.

Domnul X zâmbi.

Atracția este esențială, gândi el.

Capitolul 12

Beth se lăsă pe speteaza scaunului și își întinse brațele în față. În fața ei, ecranul computerului strălucea.

Indiscutabil, internetul era o invenție nemaipomenit de utilă.

Potrivit rezultatelor căutării, clădirea de pe bv. Wallace nr. 816 se afla în proprietatea unui anume domn Fritz Perlmutter, care o cumpărase în 1978 contra sumei de două sute de mii de dolari. Căutând numele de Perlmutter, descoperi mai multe persoane cu inițiala F, însă niciuna nu locuia în Caldwell. După ce verifică fără folos bazele de date guvernamentale, apelă la talentele de hacker ale lui Tony.

După toate aparențele, Fritz era un cetățean model, cu frica lui Dumnezeu și a legii. Situația sa financiară era ireproșabilă. Nu avusese niciodată probleme nici cu Fiscul, nici cu poliția. Și nici căsătorit nu fusese vreodată. Pe deasupra, se număra printre „clienții privați” al băncii locale, ceea ce însemna că era foarte bogat. Tony nu reușise să afle mai mult.

Luând în calcul toate informațiile, Beth presupuse că respectabilul domn Perlmutter ar trebui să aibă peste șaptezeci de ani.

Dar ce să caute un astfel de om în compania unuia ca vizitatorul ei nocturn?

Poate că adresa nu era corectă.

Asta da surpriză. Un individ îmbrăcat în haine negre din piele și înarmat până-n dinți care să dea informații false? Imposibil.

Totuși nu avea nimic altceva în afară de adresa respectivă și de numele lui Fritz Perlmutter.

În arhiva de la *Caldwell Courier Journal* găsi câteva articole despre casă. Conacul era inclus pe lista monumentelor istorice, ca exemplu perfect de arhitectură federală. Existau chiar o serie de relatări și editoriale despre renovările la care fusese supus imediat ce intrase în posesia domnului Perlmutter. Era evident că experții de la Asociația pentru istorie se chinuiseră ani la rând să pătrundă în clădire pentru a vedea aceste modificări, dar domnul Perlmutter îi refuzase de fiecare dată. În scrisorile adresate editorului, se simțea frustrarea istoricilor siliți să recunoască acuratețea restaurării exterioare.

În timp ce recitea un editorial, Beth luă un antiacid și îi sparse între dinți. Iar avea arsuri la stomac. Îi era și foame. Excelentă combinație.

Era posibil să i se tragă de la enervare. Practic, investigația sa nu făcuse niciun progres.

Iar numărul de mobil pe care i-l lăsase necunoscutul? Nedetectabil.

Și toată această sărăcie de informații îi întărea convingerea că nu trebuie să se apropie de bv. Wallace nr. 816. În plus, îi trezea o vagă dorință de a se spovedi.

Se uită la ceas. Era aproape șapte.

Flămândă cum era, decise să meargă la masă. Decât hrană spirituală, mai bine ceva care să îi umple stomacul.

Se lăsă pe o parte și aruncă o privire peste peretele despărțitor al separeului ei. Tony plecase deja.

N-avea niciun chef să fie singură.

Sub impulsul momentului, ridică receptorul și formă numărul stației de poliție.

— Ricky? Beth la telefon. Detectivul O'Neal e prin preajmă? Bine, mulțumesc. Nu, nu-i nevoie să-i transmiți nimic. Nu-i da mesaj pe pager. Lasă că nu e important.

Mai bine că s-a întâmplat așa. Butch nu i-ar fi putut oferi genul de companie lejeră și degajată de care avea nevoie în acea clipă.

Își verifică ceasul și rămase cu privirea pierdută la secundarul care se învârtea impasibil în jurul cadranelui. Orele serii se întindeau înaintea ei asemeni unei curse cu obstacole, ore pe care trebuia să le depășească cu bine.

Și cât mai rapid, nădăjduia ea.

Voia să mănânce ceva în grabă și pe urmă să se ducă la cinema. Orice, numai să nu se întoarcă în apartament. Poate ar fi fost chiar indicat să închirieze o cameră la motel.

În caz că necunoscutul s-ar fi hotărât să-i mai facă o vizită.

Nici nu opriise bine computerul că sună telefonul. Îl lăsa să sune de două ori, apoi răspunse.

— Am auzit că mă cauți.

Glasul lui Butch O'Neal avea un timbru aspru și răgușit, dar plăcut auzului.

— A, da. Voiam să știu dacă ești liber să luăm cina, zise ea și își dădu părul pe spate.

La celălalt capăt al receptorului răsună un hohot de râs dogit.

— Te aștept în fața redacției într-un sfert de oră.

Îi închise telefonul în nas, înainte ca ea să reușească să îl lămurească pe un ton nonșalant că e doar o cină între prieteni.

La lăsarea nopții, Wrath intră în bucătărie aducând cu sine tava din argint pe care îi fusese servită masa. Tipic pentru Darius, și obiectele de aici erau de cea mai bună calitate, așezate fiecare la locul lui. Aparată electrocasnice din oțel inoxidabil. O mulțime de bufete și blaturi masive din granit. Și numeroase ferestre.

Prea multe lumini.

Fritz spăla ceva în chiuvetă. Întoarse capul.

— Nu era nevoie să o aduceți dumneavoastră, stăpâne.

— Ei, am adus-o și gata.

Wrath așeză tava pe un blat și se sprijini cu brațele de acesta.

Fritz închise robinetul.

— Doriți ceva?

Păi, pentru început, mi-aș dori să nu mai fii atât de dobitoc.

— Fritz, nu ai de ce să-ți faci griji în privința slujbei. Îți dau cuvântul meu.

— Vă mulțumesc, stăpâne, rosti majordomul pe un ton stins. Nu știu ce m-aș face dacă nu aș mai avea pe cine să îngrijesc. Iar casa asta este ca și căminul meu.

— Chiar așa este. Poți rămâne oricât dorești.

Wrath se întoarse și se pregăti să iasă. Ajunsese aproape de ușă când Fritz vorbi din nou.

— Este și căminul dumneavoastră, stăpâne.

Vampirul clătină dezaprobat din cap.

— Am unde dormi. Nu-mi trebuie altă casă.

Ieși în hol, năpădit de un sentiment de furie. Să nu care cumva să fi pățit ceva Beth. Să-l ferească Dumnezeu pe ăla care i-a făcut rău.

Dar dacă ea îl ocolea de bunăvoie? Nu conta. În curând, trupul ei avea nevoie de ceva ce numai el îi putea oferi. Mai de vreme sau mai târziu, tot avea să se dea pe brazdă. Altminteri murea.

Se duse cu gândul la pielea catifelată de pe gâtul ei. Rememoră cum își trecuse limba peste vena care îi urca de la inimă.

Scoase colții ca și când femeia s-ar fi aflat în fața lui. Ca și când și-ar fi putut înfige dinții în ea și sorbi sângele.

Wrath închise ochii, zguduit de fiori. Stomacul, deși plin, i se transformă într-un vid nesătul și dureros.

Încercă să-și amintească când se hrănise ultima oară. Tre-cuse un timp, dar nu atât de mult.

Se căzni să se tempereze. Să își regăsească liniștea. Parcă ar fi vrut să oprească un tren folosind frâna de mână, dar într-un final, torentul răcoros al rațiunii izbuti să alunge volbura sân-geroasă a nebuniei.

La trezirea din reverie, îl cuprinse neastâmpărul, întreaga lui ființă tânjea după aerul de afară.

Femeia aceea era un pericol pentru el. Dacă reușea să îl tul-bure în asemenea măsură chiar când nu era prezentă, exista riscul ca ea să fie *pyrocantul* său.

Detonatorul său, metaforic vorbind. Unealta autodistru-gerii sale.

Wrath își trecu degetele prin păr. Ce soartă ironică să o do-rească pe această femeie mai mult ca pe oricare alta!

Poate totuși nu era vorba de ironie. Poate tocmai acestea erau regulile după care funcționa *pyrocantul*. Nevoia disperată de a-l cuceri pe posibilul autor al distrugerii tale te făcea cu atât mai vulnerabil.

La urma urmelor, unde ar mai fi fost plăcerea dacă te-ai fi putut feri prea ușor de propriul explozibil lăuntric?

Blestemat fie el. Trebuia să scape de povara lui Beth. Re-pede. Imediat ce-și încheia tranziția, avea să o dea în grija unui bărbat potrivit. A unui civil.

Într-o străfulgerare lugubră, își zugrăvi în minte imaginea trupului însângerat și mutilat al tânărului vampir.

Cum ar fi putut să o protejeze un civil?

Nu cunoștea răspunsul. Dar ce altă variantă avea? Doar nu era să o țină cu el.

Ar fi putut să o încredințeze unuia dintre frații lui.

Grozavă idee, și pe care dintre smintiții ăia să-l aleagă? Pe Rhage? Care ar fi adăugat-o la lista lui nesfârșită de partenerere de sex ori, mai rău, ar fi omorât-o din greșeală? Lui V, cu toate problemele lui?

Lui Zsadist?

Și oare chiar își închipuia că va îndura gândul ca unul dintre războinicii lui să se culce cu ea?

Categoric nu.

Era stors de vlagă.

Vishous se materializă în fața lui. Renunțase la șapcă astă-seară, iar Wrath îi putea distinge vag tatuajul complicat de la ochiul stâng.

— I-am dat de urmă lui Billy Riddle, îl anunță V și aprinse o țigară între degetele-i sigure, înmănușate.

Dădu fumul afară și toată camera se umplu de aroma tutunului turcesc.

— A fost arestat pentru agresiune sexuală acum patruzeci și opt de ore. Locuiește împreună cu tatăl lui senator.

— E de familie bună.

— Mai bună de-atât nu se poate. Am mai făcut niște săpături. Tipul s-a băgat în tot soiul de belele de când era mic. Agresiuni sexuale. Îți dai seama ce fericit e agentul de campanie al lui taică-su că flăcăul a împlinit optsprezece ani. Toate tâmpeniile pe care le comite de-acum încolo vor fi făcute publice.

— Ai adresa?

— Da, zise Vishous cu un rânjet. O să-l altoiești zdravăn?

— Ca la carte.

— Atunci, s-o luăm din loc.

Wrath clătină din cap.

— Ne vedem tot aici, mai târziu. Să nu lipsească nimeni. Am un drum de făcut mai întâi.

Vampirul îl privea cu atenție, încercând să găsească o explicație cu mintea sa ascuțită. Dintre toți frații, Vishous era cel mai inteligent și plătea din plin pentru acest privilegiu.

Desigur, Wrath era chinuit de propriii demoni, însă nu și-ar fi dorit niciodată să poarte crucea lui Vishous. Puterea de a vedea viitorul era o povară uriașă.

V trase din țigară și dădu fumul afară agale.

— Te-am visat azi-noapte.

Wrath se încordă. Se aștepta la asta.

— Nu vreau s-aud nimic. Nu mă interesează.

— Cum dorești, dar ia aminte ce-ți spun.

— Zi.

— Doi paznici chinuiți vor lupta bucuroși unul împotriva celuilalt.

Capitolul 13

— **E**xcelentă cina, zise Beth în momentul în care mașina lui Butch ajunsese în fața blocului ei.

Bărbatul era perfect de acord cu afirmația ei. Beth se dovedise o companie amuzantă, spirituală și plăcută ochiului. Iar dacă el întrecuse pe alocuri măsura, ea nu se sfiise să îl pună la punct numaidecât.

Pe deasupra, era incredibil de atrăgătoare.

Butch opri mașina, dar lăsă motorul să meargă, de teamă să nu dea impresia că așteaptă o invitație din partea ei.

Ceea ce și aștepta, bineînțeles. Însă nu voia să o pună într-o situație stânjenitoare în cazul în care ea avea alte planuri.

Încetul cu încetul, se transforma într-un tip cumsecade.

— Pari mirată că te-ai simțit bine.

— Chiar sunt, un pic.

Butch o măsură din priviri, începând de la genunchii care se iveau discret de sub marginea fustei. În luminile de pe bord, îi deslușea silueta frumoasă, gâtul lung și delicat, buzele care erau întruchiparea perfecțiunii. Voia să o sărute, acolo, în lumina slabă, pe scaunul din față al mașinii, ca un cuplu de adolescenți.

Apoi își dorea să urce în apartamentul ei. Și să nu mai plece până dimineața.

— Îți mulțumesc, spuse ea, aruncându-i un zâmbet și dând să deschidă portiera.

— Stai.

Se mișcă rapid, ca niciunul dintre ei să nu aibă timp de gândire. Îi prinse capul între palme și o sărută.

* * *

Wrath se materializă în curtea interioară a blocului lui Beth și simți furnicături pe piele.

Femeia era prin apropiere. Dar în casă nu se zărea nicio lumină aprinsă.

Își urmă intuiția și dădu ocol blocului. În față, era parcată o berlină americană obișnuită. Beth se găsea înăuntru.

Wrath își continuă drumul pe trotuar, ca un simplu plimbăreț nocturn, și trecu prin dreptul mașinii.

Dintr-odată, încremeni.

Ochii săi nefolositori se dovediră suficient de ageri pentru a-l observa pe individul care mai avea puțin și se urca pe ea. De parcă dorința pur sexuală a bărbatului nu ar fi fost destul de evidentă.

Ei, asta era culmea, îi simțea efectiv mirosul prin geamurile și caroseria mașinii.

Wrath se năpusti spre ei. Primul impuls era să smulgă portierele și să-l ucidă pe nenorocitul care îndrăznise să-și pună mâinile pe ea. Să-l târască afară și să-i rupă gâtul.

Totuși, în ultima clipă se răzgândi și se retrase la adăpostul beznei.

Fir-ar al dracului! Se înfuriase atât de tare, încât vedea roșu în fața ochilor, la propriu.

Un alt bărbat care săruta buzele acelea, care îi atingea trupul...

Un mârâit gros i se înălță din piept și ieși pe gură.

E doar a mea.

Scoase o înjurătură. Mda. În ce univers paralel trăia? Femeia nu-i era *shellan*, ci o responsabilitate temporară. Avea voie să se vadă cu oricine dorea. Oriunde și oricând.

Dar Wrath avu senzația că îi plesnesc tâmplele numai la gândul că ea ar fi putut găsi plăcere în atingerile acelui individ, că ar fi preferat gustul sărutului de om.

Bine ai venit în minunata lume a geloziei, își zise el. Cei care achită taxa de intrare, vor fi răsplătiți cu o migrenă, un impuls ucigaș și cu un complex de inferioritate.

Ura!

Doamne, abia aștepta să revină la viața lui obișnuită.

În secunda în care o vedea scăpată de tranziție, pleca din oraș. Și avea de gând să se prefacă a nu fi cunoscut-o niciodată pe fiica lui Darius.

* * *

Butch O'Neal se pricepea să sărute.

Avea buze puternice, dar minunat de moi. Fără a fi agresiv, îi dădea de înțeles că e gata să o ducă în pat și să-i arate că nu glumește.

Unde mai pui că și mirosea frumos. Un amestec de after-shave și rufe proaspăt spălate. Beth întinse brațele către el. Îi simțea umerii lați și puternici sub palme, trupul arcuit peste ea. Era un monument de forță și, în acel moment, și-ar fi dorit să fie atrasă de el. Din tot sufletul ei.

Nu o încerca, însă, acea exaltare deznădăjduită, acea foame sălbatică. Așa cum se întâmplase cu o seară înainte alături de...

Grozav moment alesese să-și amintească de celălalt.

Butch se trase în spate, cu ochii întredeschiși.

— Nu reușesc deloc să te impresionez, nu-i așa?

Beth râse ușor. Țsta era felul lui. Direct și fără menajamente.

— Știi să săruți, O'Neal, trebuie să recunosc. Deci n-are legătură cu talentul.

Bărbatul reveni pe locul său, clătinând nemulțumit din cap.

— Mda, mersi pentru compliment.

Cu toate astea, nu părea din cale-afară de ofensat.

Acum că se gândea mai bine, era bucuroasă că nu simțise nicio atracție față de el. Dacă l-ar fi plăcut și dacă ar fi dorit să fie cu el, ar fi sfârșit cu inima frântă. Nu avea nicio îndoială în acest sens. Peste zece ani, dacă ar fi supraviețuit până atunci, Butch ar fi făcut implozie, din cauza stresului, a urâteniei slujbei sale și a gustului amar pe care i-l lăsa aceasta. Deja ajunsese să îl macine pe dinăuntru. Cu fiecare an, devenea mai încrâncenat și nimeni, absolut nimeni, nu îl putea salva de la prăbușire.

— Ai grijă, Randall, spuse el. Și așa mă simt prost că nu sunt în stare să-ți găsesc punctul sensibil. Nu te mai uita la mine cu milă, că mă scoate din minți.

— Scuze, zise Beth și zâmbi.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles.

— Care-i treaba cu tine și bărbații? Îți plac? Mai exact, îți plăcem?

Beth izbucni în râs, gândindu-se la noaptea petrecută cu acel necunoscut. Îi spulberase orice dubiu în privința orientării ei sexuale. Categorie și definitiv.

— Da, îmi plac bărbații.

— Ți-a făcut unul vreo fază nasoală? Ai suferit din cauza lui?

Beth infirmă, cu o clătinare a capului.

— Îmi place mie să fiu discretă.

Butch se uita la volan și își plimba degetele peste el.

— Mare păcat. Fiindcă ești o tipă trăsnet. Serios ți-o spun.

Își dresе glasul ca și când s-ar fi simțit stânjenit.

Era timid. Doamne, Dumnezeu! mare, Durul era timid.

Pe neașteptate, Beth se aplecă spre el și îl sărută pe obraz.

— Și tu ești formidabil.

— Da, știu, răspunse el și îi aruncă clasicul său zâmbet ironic. Acum mișcă-ți fundul în casă că e târziu.

Butch o urmări cum traversează strada în lumina farurilor, cu părul ei lung plutindu-i pe umeri.

E o tipă grozavă, își zise în sinea lui. O femeie realmente grozavă.

Și intuise exact cu cine avea de-a face. Tristețea din ochii ei era semn că îi văzuse viitorul sumbru.

În definitiv, mai bine că nu era atrasă de el. Altminteri s-ar fi dat peste cap să o facă să se îndrăgostească de el, doar ca să nu își aștepte moartea în singurătate.

Apăsă pe pedala de ambreiaj, ținând în același timp piciorul și pe frână, urmărind-o cum urcă treptele de la intrarea în clădire. Era cu o mână pe clanță, iar pe cealaltă o flutura către el, când Butch remarcă ceva mișcându-se în umbra blocului.

Opri motorul.

Un bărbat îmbrăcat în negru tocmai dădea colțul, îndreptându-se spre curtea din spate.

Butch ieși din mașină și o zbughi hoțeste peste peluza laterală.

Capitolul 14

Wrath își concentrase toată atenția asupra lui Beth. Pe omul din spatele său îl auzi abia când ajunsese pe la jumătatea curții interioare.

— Poliția! Stai pe loc!

Urmă zgomotul atât de familiar al pistolului armat și îndreptat spre el.

— Mâinile la vedere!

Adulmecându-i mirosul, Wrath schiță un zâmbet. Dorința se transformase în agresivitate, iar impulsul violent era la fel de intens precum cel sexual. Tipul deborda de energie astă-seară.

— Stai pe loc și ține mâinile la vedere!

Wrath se opri și căută o stea prin buzunar. Polițist sau nu, trebuia să se descotorosească de el, să-i lase o amintire frumoasă la jugulară.

În acea clipă, însă, Beth deschise ușa glisantă.

Îi simți imediat mirosul și, surpriza surprizelor, avu o erecție.

— Sus mâinile!

— Ce se întâmplă? întrebă Beth.

— Intră în casă, strigă polițistul. Sus mâinile, cretinule, sau îți fac o aerisire în ceafă!

Bărbatul se afla deja la mai puțin de trei metri în spatele vampirului, apropiindu-se vertiginos. Wrath ridică brațele. Nu voia să comită o crimă sub privirile lui Beth. Pe deasupra, în trei secunde, avea să fie o țintă sigură. Nici măcar el nu putea supraviețui unui glonț tras de la o distanță atât de mică.

— O'Neal...

— Beth, treci dracului în casă!

O mână grea îl prinse pe Wrath de umăr ca într-un clește. Se lăsă împins până la zidul blocului.

— Îmi spui și mie de ce te tot învârți pe aici? îl întrebă polițistul, pe un ton autoritar.

— Am ieșit la o plimbare, replică Wrath. Tu?

Butch îl apucă de mâini și i le trase la spate. Îi puse cătușele cât ai clipi. Tipul nu se juca.

Wrath înălță ochii spre Beth. Din câte putea vedea, femeia înlemnise cu mâinile strânse la piept. Un nor de frică se aduna în jurul ei, transformându-se într-o pătură groasă ce o învăluia din cap până-n picioare.

Am dat-o-n bară, își spuse el. Iarăși o speriasse.

— Nu te uita la ea, se răsti polițistul, lipindu-l cu fața de perete. Cum te numești?

— Wrath, răsună glasul lui Beth. Mi-a zis că îl cheamă Wrath.

Butch țipă la ea.

— Ești tare de urechi, păpușă? Dispari!

— Vreau să știu cine este.

— Te sun mâine-dimineață și-ți dau raportul. Ești mulțumită?

Wrath mârâi. Era de acord că femeia nu avea ce căuta acolo, dar îl deranja tonul pe care i se adresa polițistul.

Bărbatul vârî mâna în haina lui Wrath și începu să îi scoată armele. Trei stele, un briceag, un pistol, un lanț.

— Ferească Domnul, șopti polițistul, azvârlindu-l pe acesta din urmă alături de celelalte obiecte. Ai vreun act de identitate? Sau nu ți-a mai rămas loc și pentru el, după ce ai pus pe tine cînșpe kile de arme?

Dând peste un teanc gros de bancnote, polițistul slobozi o înjurătură.

— O să gălesc și droguri sau le-ai vândut pe toate?

Wrath se lăsă împins și îmbrâncit cu spatele de zid. Se uita la polițistul care îi scotea pumnalele din teci, gândindu-se cât de plăcut va fi să își înfigă colții în beregata lui groasă. Înclină capul spre el, neputându-se stăpâni.

— Ai grijă, O'Neal, strigă Beth, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Polițistul îi puse pistolul la gât.

— N-ai chef să-mi spui cum te cheamă?

— Mă arestezi?

— Exact.

— Care e motivul?

— Stai să mă gândesc. Încălcarea proprietății, arme ascunse. Ai cumva permis pentru pistol? Mă îndoiesc. Ah, da, și dacă socotesc și stelele, aș mai adăuga crimă. Presupun că e suficient.

— Crimă? murmură Beth.

— Numele? insistă polițistul, fixându-l cu o privire dușmănoasă.

— Probabil că ești clarvăzător, zise Wrath, cu un zâmbet rigid.

— Pardon?

— În legătură cu acuzația de crimă, spuse Wrath, râzând, după care adăugă pe un ton scăzut. Ai idee cum e într-un sac pentru cadavre, domnule ofițer?

Furia, pură și aproape palpabilă, se revărsa prin toți porii polițistului.

— Să nu-ndrăznești să mă ameninți tu pe mine.

— Nu te ameninț.

Brațul stâng al lui Butch se mișcă prin aer, cu viteza unei mingi de baschet, dar Wrath nu schiță nici un gest pentru a se feri. Pumnul zdravăn al polițistului îl izbi în maxilar, dându-i capul pe spate. O explozie de durere îi străbătu toată fața.

— Butch! Potolește-te!

Beth veni în goană spre ei, vrând parcă să se pună între cei doi bărbați, însă polițistul o prinse de braț și o opri.

— Mare pacoste ești. Vrei să pățești ceva? o întrebă el, împingând-o cât colo.

Wrath scuipe sânge.

— Are dreptate. Du-te în casă.

Fiindcă lucrurile aveau să se termine nasol.

Din pricina scenei sărutului la care asistase mai devreme, polițistul îi devenise oricum antipatic. Dar dacă îi mai vorbea o dată urât lui Beth, avea de gând să-i scoată toți dinții din gură, iar după asta, să-l trimită pe nenorocit pe lumea cealaltă.

— Pleacă, Beth, repetă Wrath.

— Ține-ți gura, zbieră polițistul.

— Și dacă nu mi-o țin, ce-o să faci? Îmi mai tragi una?

Butch își lipi fața de a vampirului.

— Nu, o să te-mpușc.

— Minunat. Îmi plac rănilor de glonț. Dar nu în fața ei, adăugă el pe un ton scăzut.

— Du-te-n mă-ta!

Totuși Butch își aruncă haina peste mormanul de arme, acoperindu-l. Pe urmă, apucă brațul lui Wrath și porni spre mașină.

Beth simțea că i se face rău, privind cum Butch îl trage pe Wrath după el.

Ostilitatea curgea între cei doi bărbați ca acidul de baterie și, cu toate că Wrath era încătușat și avea o armă ațintită asupra lui, Beth își făcea griji pentru viața lui Butch. Presimțea că Wrath se lasă de bunăvoie dus în arestul poliției.

Dar Butch trebuie să-și fi dat seama de asta, gândi ea. Altminteri și-ar fi băgat arma la loc și nu ar fi ținut-o la tâmpla prizonierului său.

Știa cât de brutal este Butch cu infractorii, dar era oare atât de nebun încât să-l ucidă pe unul?

Judecând după expresia sinistră de pe chipul lui, era tentată să răspundă afirmativ. Unde mai pui că ar mai și putea scăpa nepedepsit. Cine duce o viață violentă va avea un sfârșit violent, iar Wrath în mod limpede nu era vreun funcționaraș pașnic și cu frică de lege. Dacă avea să fie descoperit într-o bună zi cu un glonț în cap, pe o alee lăturalnică, ori pescuit din râu, nimeni nu ar fi fost surprins.

Mânată de un sentiment chinuitor, Beth ocoli blocul în goană.

Butch se îndrepta spre mașină cu precauția celui care duce în brațe o bombă, iar ea alergă să îi prindă din urmă.

— Stai! Vreau să-l întreb ceva.

— Vrei să știi ce număr poartă la pantofi sau ce?

— Patruzeci și opt, răspunse Wrath.

— O să țin minte când vine Crăciunul, cretinule!

Beth le tăie calea, astfel că cei doi aveau de ales între a se opri sau a o călca în picioare.

— De ce m-ai căutat? întrebă ea, uitându-se la Wrath.

Ar fi putut jura că îi vede ochii îmblânzindu-se în spatele ochelarilor de soare.

— Nu e momentul potrivit să îți explic.

Butch o îmbrânci din drum.

— Am eu o idee. Ce-ar fi să mă lași să-mi fac treaba?

— *Nu pune mâna pe ea*, mârâi Wrath.

— Da, acum o să stau să te-ascult pe tine! zise Butch și îl trase după el.

Ajunși în dreptul mașinii, Butch deschise portiera din spate și se strădui să îl împingă pe Wrath înăuntru.

— Cine ești? strigă Beth în urma lui.

Wrath se uită la ea, perfect neclintit, deși Butch continua să îl bruscheze.

— Tatăl tău m-a trimis, rosti el clar.

Apoi intră în mașină fără să protesteze.

Beth simți că i se taie răsuflarea.

Văzu ca prin ceață cum Butch trânteste portiera după care ocolește în fugă mașina și urcă la volan.

— Așteaptă! țipă ea.

Însă mașina plecase deja, lăsând două dâre de cauciuc pe asfalt.

Capitolul 15

Butch apucă stația și îi ceru dispecerului să trimită un echipaj la adresa lui Beth pentru a recupera armele și banii ascunși sub haina lui. Conducea cu un ochi la drum și celălalt în oglinda retrovizoare. Suspectul îl privea la rândul său, cu un zâmbet vag pe chipul său diabolic.

Doamne sfinte, rar mai vezi o asemenea matahală. Individul ocupa aproape toată bancheta din spate și trebuia să își aplece capul într-o parte ca să nu se lovească de plafon când treceau peste o groapă.

Butch abia aștepta să îl dea jos din mașină.

În mai puțin de cinci minute, ieși de pe strada Trade și opri în parcare la secției, cât mai aproape de intrarea secundară. Se dădu jos și deschise portiera din spate.

— Să fii cuminte, ai priceput? zise el, apucându-l pe Wrath de braț.

Vampirul se ridică în picioare și Butch îl smuci o dată zdravăn.

Dar suspectul porni în direcția opusă secției.

— Greșit, spuse Butch.

Îl prinse de lanțul cătușelor, se propti bine în călcâie și trase din toate puterile.

Suspectul, însă, nu se lăsă înduplecat. Își văzu de drum, târându-l pe Butch după el.

— Ai impresia că n-o să te-mpușc? strigă Butch, căutându-și pistolul.

Dar în acea clipă se întâmplă imposibilul.

Butch nu mai văzuse niciodată pe cineva care să se miște cu asemenea viteză. Adineaori individul era cu mâinile prinse la spate, iar în secunda următoare cătușele zăceau pe jos.

Fără a face risipă de energie, îl dezarmă pe Butch, îi băgă degetele-n gât și îl duse cu forța la adăpostul întunericului.

Dispărură în beznă amândoi. Chinuindu-se să scape, Butch observă că intraseră pe o alee îngustă, între secție și clădirea de birouri de vizavi. Nu era mai lată de doi metri, însă măsura vreo treizeci în lungime. În plus, era complet neluminată. Și nicio fereastră nu dădea spre ea.

În momentul în care se văzu izbit de peretele din cărămidă, expiră și ultimul strop de aer pe care reușise să îl păstreze în plămâni. Spre consternarea lui, simți cum necunoscutul îl ridică de la pământ cu o singură mână, ținându-l de gât.

— Nu trebuia să-ți bagi nasul unde nu te privește, domnule ofițer, rosti Wrath, pe un ton ce aducea mai degrabă cu un mârâit adânc. Trebuia să-ți vezi de treabă și s-o lași să vină la mine.

Butch își înfipse unghiile în mâna uriașă încheștată la gâtul lui care îi storcea și ultima picătură de viață într-o strânsoare implacabilă. Simțea că se înăbușă și căuta cu disperare o gură de aer. Vederea i se încetoșă, iar mintea îi deveni tot mai tulbure.

Nu exista nicio îndoială că nu avea cale de scăpare. Avea să părăsească aleea într-un sac de morgă. Exact cum îi promisese suspectul.

Un minut mai târziu, încetă să se mai zbată și brațele îi căzură moi pe lângă corp. Voia să se împotrivească. Avea voința necesară. Dar forța îi lipsea cu desăvârșire.

Aștepta împăcat ultima clipă. Murea la datorie, chiar dacă proteste, fiindcă nu ceruse întăriri. Era totuși preferabil să sfârșească în felul ăsta, decât să lăncezească pe un pat de spital, răpus încet de cine știe ce boală chinuitoare. Și mai onorabil decât dacă și-ar fi tras un glonț în cap. Opțiune la care Butch meditase de câteva ori.

Cu o ultimă zvâcnire de viață, deschise ochii și își privi adversarul în față. Acesta se uita la el cu o figură încremenită.

Tipul nu-i începător, îi trecu lui Butch prin minte. Nu-l deranjează deloc să ucidă.

Doamne, Beth.

Ce i-ar fi putut face lui Beth un asemenea om?

* * *

Wrath simți cum trupul polițistului devine inert. Nu murise, dar nici mult nu mai avea.

Curajul lui în fața morții era uluitor. Se enervase când fusese atacat, ripostase admirabil, însă nu-i fusese frică niciun moment. Iar acum când Marele Abis se întindea în fața lui, își accepta moartea cu resemnare. Poate chiar ca pe o alinare.

Fir-ar să fie! Wrath înțelegea perfect acest sentiment.

Era mare păcat să ucidă un om care știa să moară ca un adevărat războinic. Fără teamă ori șovăială. Astfel de bărbați erau o raritate, atât printre oameni, cât și printre vampiri.

Gura polițistului se mișcă ușor. Încercă să spună ceva. Wrath își apropie urechea de el.

— Nu... o... răni.

Involuntar, Wrath îi răspunse:

— Am venit să o salvez.

— Nu! răsună o voce în capătul aleii.

Wrath întoarse capul. Beth venea alergând spre ei.

— Dă-i drumul!

Își descleștă degetele de pe beregata bărbatului. Nu intenționa să îl ucidă în prezența ei. Era mai important să câștige încrederea femeii decât să-l lichideze pe polițist.

Când Beth se opri în dreptul lor, Wrath îi dădu drumul bărbatului, iar acesta se prăbuși la pământ. Gemete înăbușite și horcăieli ieșeau de undeva din beznă.

Beth îngenunche lângă polițistul care abia mai respira și înălță ochii spre celălalt.

— Era să-l omori!

Wrath trase o înjurătură, știind că trebuia să se facă nevăzut în curând, căci sigur alți polițiști erau pe drum.

Aruncă o privire spre celălalt capăt al aleii.

— Unde crezi că pleci? îi strigă ea cu un glas tăios.

— Vrei să rămân aici ca să mă mai aresteze o dată?

— Ar trebui să ajungi la închisoare!

Cu mișcări împleticite, Butch se căzni să se ridice, însă picioarele i se înmuieră sub greutatea corpului. Reuși totuși să împingă cât colo mâna pe care Beth o întindea spre el.

Wrath avea nevoie de un colț întunecos unde să se dematerializeze. Dacă evenimentele de mai devreme reușiseră să o sperie pe Beth, probabil că și-ar fi pierdut mințile definitiv dacă l-ar fi văzut cum se evaporă sub privirile ei.

Se îndepărtă. Nu suporta să o lase acolo singură, dar ce altceva ar fi putut face? Dacă era bătut sau împușcat, cine îi mai purta de grijă? Și nu își permitea să ajungă la închisoare. Celulele erau prevăzute cu gratii de oțel care îl împiedicau să se dematerializeze la venirea zorilor. Prins între aceste două opțiuni, ar fi fost obligat să ucidă dacă ar fi fost atacat de polițiști în acel moment.

Ce-ar mai crede Beth despre el atunci?

— Stai pe loc! țipă ea în urma lui.

Vampirul își văzu de drum și o auzi cum fuge după el.

— Am zis să stai!

Îl apucă de braț și trase cât putu de tare.

Se uită la ea, nemulțumit de cum decurseseră lucrurile. Din pricina lipsei lui totale de tact, femeia era acum îngrozită, ceea ce îi îngreuna și mai mult sarcina de a o apăra. Slabe șanse să o mai poată convinge să vină cu el de voie bună. Prin urmare, era nevoit să o ia cu forța în momentul în care începea tranziția. Lucru neplăcut pentru amândoi.

Simțindu-i parfumul în nări, știu că transformarea se apropia cu fiecare clipă care trecea.

Poate era mai înțelept să o ia cu el de pe acum.

Wrath privi în jur. Nu putea să o ridice pe umăr și să fugă cu ea la doar câțiva metri de secția de poliție. Și sub ochii nenorocitului ăla de polițist.

Nu. Mai bine trecea pe la ea chiar înainte de răsărit și o răpea. Avea să o lege în camera lui Darius, dacă nu se cumințea, fiindcă trebuia să aleagă între asta și moarte.

— De ce m-ai mințit? zberă ea. Nu l-ai cunoscut pe tata.

— Ba da, l-am cunoscut.

— Mincinosule, se răsti ea. Ești un criminal și un mincinos.

— Prima parte ai nimerit-o.

Beth căscă ochii mari, iar chipul i se îngălbeni de groază.

— Stelele alea... din buzunarul tău. Tu ai ucis-o pe Mary, nu-i așa?

Wrath se întunecă la față.

— N-am ucis nicio femeie.

— Deci am nimerit-o și cu a doua parte.

Wrath se uită pe furis la polițist, care era în continuare lungit pe jos, dar începea să își revină.

A dracului treabă! își zise el. Dacă Beth nu rezista până în zori? Dacă fugea și nu-i mai dădea niciodată de urmă?

— În ultima perioadă ți-a fost mult mai foame decât de obicei, nu-i așa? întrebă el cu voce scăzută.

Femeia se trase înapoi.

— Poftim?

— Ai mâncat mai mult, dar fără să te îngrași. Te-ai simțit obosită. Extrem de obosită. Și ochii te-au usturat, mai ales în timpul zilei. N-am dreptate? continuă el, aplecându-se spre ea. Te uiți la carnea crudă și te întrebi ce gust are. Te-au durut dinții de sus. Ai dureri de încheieturi și pielea parcă te strânge din ce în ce mai rău.

Femeia clipi și rămase cu gura căscată.

În spatele ei, polițistul se ridică în picioare, se clătină și căzu din nou în fund. Wrath se grăbi să termine ce avea de spus.

— Nu-ți găsești locul aici. Ai senzația că toți ceilalți se mișcă mai încet decât tine. Te consideri diferită, anormală, izolată. Nu ai liniște. Simți că se apropie ceva, un lucru fenomenal, dar nu știi despre ce este vorba și nici cum să-l împiedici. Noaptea, zaci întinsă cu mintea trează, temându-te de propriile vise, pierdută printre peisaje familiare.

Făcu o scurtă pauză.

— Apetitul sexual este foarte scăzut, poate chiar inexistent, însă bărbații sunt foarte atrași de tine. Orgasmele de noaptea trecută au fost primele din viața ta.

Era tot ce își amintea despre trăirile sale umane înainte de tranziție.

Beth se uita la el, mută de uimire.

— Dacă vrei să afli ce se întâmplă cu tine, trebuie să vii cu mine. În scurt timp te vei simți foarte rău. Eu sunt singurul care te poate ajuta.

Femeia mai făcu un pas înapoi. Întoarse capul spre polițistul care părea să mediteze la beneficiile statului pe jos.

Wrath ridică brațele în aer.

— N-o să te rănesc. Îți jur. Dacă voiam să te ucid, o puteam face aseară în zece feluri diferite, nu-i așa?

Beth își reîndreptă atenția către el, iar Wrath închise ochii dându-și seama că femeia rememorează tot ce îi făcuse el cu o noapte în urmă. Dorința ei îi umplea nările ca un parfum dulce, însă reveria se încheie brusc.

— Aveai de gând să-l omori pe Butch adineaori.

Sincer vorbind, nu era prea convins că asta ar fi făcut. Un adversar redutabil era greu de găsit.

— Dar nu l-am omorât.

— Dar ai fi putut.

— Chiar contează? Omul e viu.

— Pentru că am venit eu la timp.

Wrath scoase un mârâit și decise să folosească asul din mânecă.

— Am să te duc în casa tatălui tău.

Beth făcu ochii mari, apoi îi miji, examinându-l cu neîncredere.

Se uită din nou la polițist. Stătea în picioare, cu o mână ținându-se de zid, în timp ce capul îi atârna într-o parte ca și când gâtul nu i-ar fi putut susține greutatea.

— A tatălui meu zici?

I se citea suspiciunea în glas. Și suficientă curiozitate pentru ca Wrath să înțeleagă că o cucerise.

— Nu mai avem timp de pierdut, Beth.

Se lăsă un lung moment de tăcere.

Polițistul înălță capul și privi în josul aleii.

Peste câteva minute, tipul avea să încerce să îl mai aresteze o dată. Hotărârea lui era palpabilă.

— Eu plec, zise Wrath. Vino cu mine.

Femeia își încleștă degetele pe geantă.

— Dar să-ți fie clar că nu am încredere în tine

Wrath clătină din cap.

— Ce motiv ai avea?

— Iar orgasmele alea n-au fost primele din viața mea.

— Atunci de ce-ai părut așa surprinsă? întrebă el blând.

— Mai repede, bombăni ea, îndepărtându-se de polițist.

Luăm un taxi de pe Trade. Nu m-am gândit să-i cer șoferului care m-a adus până aici să mă aștepte.

Capitolul 16

In timp ce străbătea aleea cu pași grăbiți, Beth era conștientă că își riscă viața. Era foarte posibil ca totul să fie o înșelătorie. Pusă la cale de un criminal.

Și totuși, cum de știa acel bărbat prin ce trece ea?

Ajunsă la colțul străzii, se mai întoarse o dată spre Butch. Îl văzu cum întinde mâna, vrând parcă să o oprească. Întunericul îi ascundea chipul, însă deznădejdea lui plutea prin aer până la ea. Femeia ezită și încetini.

Wrath o prinse de braț.

— Vino, Beth.

Cu Dumnezeu înainte. Începu din nou să alerge.

În clipa în care intrară pe strada Trade, Beth strigă după un taxi. Slavă Domnului că opri unul imediat. Urcară și Wrath îi indică șoferului o adresă aflată la doar câteva străzi de bv. Wallace. Era o stratagemă de-a lui, indubitabil.

Cine știe câte adrese false are, medită Beth.

Când taxiul porni, Beth îi simți privirile ațintite asupra ei.

— Polițistul ăla, rosti el, îți e apropiat?

Femeia scoase mobilul din geantă și formă numărul disperatului de poliție.

— Te-am întrebat ceva, reluă el, pe un ton aspru.

— Du-te naibii!

La auzul vocii lui Ricky, Beth trase aer în piept.

— José e pe-acolo?

În mai puțin de un minut detectivul ridică receptorul și îndată ce terminară discuția porni în căutarea lui Butch. José nu îi ceruse prea multe lămuriri, dar Beth știa că nu va scăpa așa de ușor. Cum o să-i explice de ce fugise cu suspectul?

Din cauza asta putea fi acuzată de complicitate, nu-i așa?

Beth vârî mobilul la loc în geantă. Îi tremurau mâinile și era ușor amețită. Răsufla greu, deși în taxi domnea o răcoare plăcută. Coborî puțin geamul. O adiere fierbinte și umedă îi trecu prin păr.

Cât de iresponsabilă fusese? Aseară, cu trupul său. Astăzi, cu viața sa.

Ce prostie era pe cale să mai facă? Avea să dea foc la apartament?

O enerva Wrath fiindcă o ademenise cu unicul lucru căruia nu îi putea rezista. Da, tipul era clar un criminal. Da, o înspăimânta. Dar cu toate acestea, o treceau fiori numai gândindu-se la sărutările lui.

Și o mai deranja faptul că el știa că acelea fuseseră primele ei orgasme.

— Oprește aici, spuse Wrath șoferului după zece minute.

Beth îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari, bucuroasă că luase bani la ea. Cât despre banii lui Wrath, zăceau în continuare în curtea interioară a blocului ei. Era normal ca ea să plătească.

Chiar mergea acasă la acest bărbat?

Taxiul plecă, iar ei își văzură de drum pe trotuarul curat al unui cartier elegant. Peisajul se schimbase radical. De la violența de pe alea întunecoasă, la peluze frumos tunse și straturi cu flori.

Ar fi putut paria că locuitorii acelor case nu fugiseră nicio dată de poliție.

Se uită la Wrath care rămăsese puțin în urmă. Cerceta împrejurimile, așteptându-se parcă să fie atacat, cu toate că ea tot nu înțelegea cum poate distinge ceva prin ochelarii de soare. Nu pricepea de ce îi poartă. Pe lângă faptul că îi îngreunau vederea, lentilele alea lucioase atrăgeau privirile oricui. Cine îl vedea o dată putea face o descriere precisă într-o clipită.

De parcă părul lung și negru și statura nu ar fi fost de ajuns pentru a atrage atenția.

Întoarse capul. Pașii lui răsunau pe ciment asemeni unor pumni care izbesc într-o ușă masivă.

— Să revenim la polițist, rupse el tăcerea. E iubitul tău?

Beth își înăbuși un hohot de râs. Doamne Dumnezeule, ai fi zis că e gelos.

— Nu vreau să răspund.

— De ce?

— Fiindcă nu sunt obligată s-o fac. Nu te cunosc. Nu-ți datorez nimic.

— Cred că m-ai cunoscut al naibii de bine azi-noapte, spuse el încet. Și eu te-am cunoscut *foarte* bine.

Să schimbăm subiectul, își zise Beth în sinea ei, simțind brusc cum o trec fiori fierbinți între picioare. Doamne, ce lucruri știa să facă tipul ăla cu limba.

Își încrucișă brațele pe piept și rămase cu privirile ațintite la o casă în stil colonial. Luminile licăreau la ferestre, dându-i un aspect îmbietor și oarecum familiar. Poate pentru că toate locurile primitive se aseamănă. Și toate sunt fermecătoare.

I-ar fi prins bine să petreacă o săptămână într-o astfel de locuință.

— Ceea ce s-a-ntâmplat astă-noapte a fost o greșeală, spuse ea.

— Mie nu mi s-a părut.

— Înseamnă că te-ai înșelat. Te-ai înșelat în *toate* privințele.

Bărbatul o prinse înainte ca ea să îi sesizeze mișcarea. Cu o clipă în urmă mergea pe jos, iar acum se trezise în brațele lui. Cu o mână o apucase de gât. Cealaltă îi presa șoldurile de ale lui. Îi simțea penisul tare lipit de stomacul ei.

Beth închise ochii. Fiecare centimetru de piele prindea viață, tot trupul îi era mistuit de o flacără nevăzută. O enerva modul în care reacționa la apropierea bărbatului, dar ca și el, nu se putea stăpâni.

Aștepta ca el să o sărute, dar nu se întâmplă nimic. Wrath își apropie buzele de urechea ei.

— N-ai decât să nu mă crezi. Ori să nu mă placi. Puțin îmi pasă. Dar să nu mă mai minți *vreodată*, rosti el, și inspiră adânc, ca și când ar fi încercat să o absoarbă. Îți simt dorința cum iese prin fiecare por. Te-aș putea întinde aici pe trotuar și așa intra în tine într-o clipă. Iar tu nu te-ai opune deloc, n-am dreptate?

Nu, probabil că nu m-aș opune.

Pentru că era o tâmpită. O tâmpită care căuta necazurile cu lumânarea.

Buzele lui îi mângâiară gâtul. Apoi limba îi alunecă ușor peste piele.

— E alegerea ta. Ori ne purtăm civilizat și așteptăm până ajungem acasă, ori o facem chiar aici. Indiferent ce-ar fi, abia aștept să te am din nou. Și știi că tu n-o să ai nicio obiecție.

Beth îl apucă de umeri prin haina din piele. Ar fi trebuit să îl respingă, dar nu o făcu. Dimpotrivă, se lipi și mai tare de el, strivindu-și sânii de pieptul lui.

Un oftat disperat se prelinse de pe buzele lui, un amestec de geamăt fericit și implorare sumbră.

Aha, jubilă ea, recăpătându-și întrucâtva stăpânirea de sine.

Se smulse din brațele lui cu o satisfacție crudă.

— Singurul lucru care face ca situația asta să fie relativ suportabilă este faptul că tu mă dorești mai mult.

Ridică fruntea cu mândrie și își văzu de drum pe propriile picioare. Îi simțea privirile pe corp, ca și cum ar fi atins-o cu mâinile.

— Ai dreptate, zise el. Aș fi în stare să ucid ca să fiu cu tine.

Beth se învârti în loc, agitându-i un deget prin față.

— Deci asta era problema. M-ai văzut sărutându-mă cu Butch în mașină. Nu-i așa?

Wrath ridică dintr-o sprânceană și zâmbi ușor. Nu îi dădu niciun răspuns.

— De-aia l-ai atacat?

— N-aveam chef să mă aresteze.

— Da, cum să nu! murmură ea. Hai, zi adevărul! Ne-ai văzut când ne sărutam?

Wrath se apropie de ea, cu un aer înfricoșător.

— Da, v-am văzut. N-am suportat să-și pună mâinile pe tine. Te excită chestia asta? Vrei să mă pedepsești spunându-mi că e mai bun la pat decât mine? Ar fi o minciună sfruntată, dar tot m-ar durea.

— De ce îți pasă atât de mult? întrebă ea. Am petrecut o noapte împreună. Nici măcar atât. Câteva ore.

Wrath o privea cu gura încleștată. Beth își dădea seama că scrâșnește din dinți după cum i se contractau mușchii feței. Și se bucura că poartă ochelari întrucât presimțea că privirea lui i-ar fi înghețat sângele în vene.

O mașină trecu pe stradă, amintindu-i că amândoi erau fugari. Ce naiba îi apucase de stăteau și se certau pe trotuar ca doi... îndrăgostiți?

— Uite care-i treaba, Wrath, n-aș vrea să fiu arestată de poliție astă-seară.

Cine s-ar fi așteptat să rostească vreodată aceste cuvinte?

— Hai să plecăm înainte să ne găsească.

Se întoarce cu spatele, dar el o prinse zdravăn de braț.

— Poate nu o știi încă, spuse el cu un glas sumbru, dar *îmi aparții*.

Pentru o fracțiune de secundă, tânăra femeie păru hipnotizată.

Dar imediat scutură din cap și își îngropă fața în palme, încercând să îl convingă să tacă.

Se simțea înfierată ca un animal, însă oricât de straniu ar fi părut, acest lucru nu o deranja. Pentru că și ea îl dorea pe el.

Ceea ce ridica anumite semne de întrebare în privința sănătății ei mintale.

Doamne, dacă ar fi putut da timpul înapoi! Să se întoarcă cu patruzeci și opt de ore în urmă, când stătea la birou și Dick îi făcea avansurile lui obișnuite.

Ar fi schimbat două lucruri. Ar fi chemat un taxi în loc să meargă pe jos, evitând întâlnirea cu Billy Riddle. Iar odată ce-ar fi ajuns acasă, și-ar fi pus câteva haine într-o valiză și ar fi închiriat o cameră la motel pentru câteva zile. În așa fel încât acest baron al drogurilor, acest seducător periculos în haine din piele, să nu îi dea de urmă.

Nu voia decât să revină la viața ei jalnică și monotonă. O veritabilă răsturnare de situație, dacă se gândea că nu cu mult timp înainte crezuse că unica ei șansă de salvare era să-și ia lumea-n cap.

— Beth, spuse Wrath, pe un ton stins. Uită-te la mine.

Ea clătină din cap, obligându-l să îi desprindă cu forța mâinile de pe față.

— Totul o să fie bine.

— Da, sigur! Probabil exact în clipa asta poliția cere mandat de arestare pe numele meu. Iar eu alerg în miez de noapte cu unul ca tine. Și toate astea fiindcă sunt disperată să afl

ceva despre părinții mei morți. Îmi risc viața pentru o informație cât de mică. Nu știu cum va mai putea să fie „bine” vreodată.

Wrath îi dezmiardă obrazul cu vârful degetelor.

— Nu te voi răni. Și nu voi lăsa pe nimeni să te rănească.

Beth se scărpină pe frunte, întrebându-se dacă se va mai simți normală cândva.

— Aș vrea să nu fi venit la ușa mea. Să nu-ți fi văzut fața. Wrath îi dădu drumul.

— Nu mai avem mult, spuse el scurt.

* * *

Butch abandonează orice încercare de a se ține pe picioare și se lăasă jos.

Rămase acolo o vreme, doar inspirând și expirând. Nu părea capabil să se miște.

Nu pentru că l-ar fi durut capul, deși îl durea. Și nu pentru că avea picioarele moi, deși erau.

Se simțea rușinat.

Problema nu era că fusese învins de un adversar mai solid, cu toate că orgoliul său primise o lovitură groaznică.

Nu, problema era că o dăduse în bară și pusese în primejdie viața unei tinere. Când ceruse prin stație ca o patrulă să se ocupe de armele lăsate la blocul lui Beth, ar fi trebuit de asemenea să roage doi polițiști să îl aștepte la ușa secției. Știa că suspectul este extrem de periculos, dar își imaginase că se poate descurca pe cont propriu.

Într-adevăr, se descurcase de minune. Mai întâi, individul îl bătuse măr. Și pe urmă, Beth plecase împreună cu un criminal.

Numai Dumnezeu știe ce-o să se-ntâmpale cu ea.

Butch închise ochii și își sprijini bărbia pe genunchi. Gâtul îl dorea îngrozitor, însă capul îl îngrijora cel mai tare. Parcă se defectase ceva în el. Era incapabil să își adune gândurile, să raționeze. Poate fusese privat de oxigen prea mult timp și asta îi afectase creierul.

Se căzni să se adune, dar se trezi și mai confuz.

Iar după toate astea, fiindcă latura lui masochistă își făcea simțită prezența în cele mai nepotrivite momente, trecutul scoase la iveală capul său spinos.

Din amalgamul de imagini ce i se învârteau prin minte, se desprinsese una care îi umplu ochii de lacrimi. O fată, nu mai mare de cincisprezece ani. Care urcă într-o mașină necunoscută. Și îi face cu mâna în timp ce se îndepărtează.

Sora lui mai mare, Janie.

Îi găsiseră trupul, în dimineața următoare, în pădurea din spatele terenului de baseball. Fusese violată, bătută și strangulată. Nu tocmai în acea ordine.

După răpirea ei, Butch începuse să sufere de insomnie. Trecură douăzeci de ani, dar el tot nu reușea să își găsească odihna.

Îi veni în minte imaginea lui Beth privindu-l peste umăr în vreme ce se îndepărta cu suspectul. Ideea că plecase împreună cu ucigașul acela era singurul lucru care îi dădu forța să se ridice și să se târască până la secție.

— Hei, O'Neal, strigă José, venind spre el în viteză. Ce-ai pățit?

— Trebuie să-i dăm în urmărire generală.

Aia era vocea lui? Era răgușită, de parcă ar fi asistat la un meci de fotbal și-ar fi ținut vreo două ore.

— Bărbat caucazian, doi metri înălțime, o sută douăzeci de kile și părul negru până la umeri. Poartă haine din piele neagră și ochelari de soare.

Butch întinse un braț și se sprijini de zidul clădirii.

— Suspectul nu este înarmat. L-am depozitat eu de toate armele. Sigur o să facă rost de altele în mai puțin de o oră.

Făcu un pas și își pierdu echilibrul.

— Doamne ferește!

José îl apucă de braț, susținându-l să nu cadă.

Butch se străduia să nu se lase cu toată greutatea pe polițist, dar nu avea încotro. Picioarele nu îl ascultau deloc.

— Și o femeie caucaziană, reluă el cu un glas spart. Un metru optzeci, păr lung, negru. Poartă fustă albastră și cămașă albă.

Se opri o secundă.

— E Beth.

— Știu. Ne-a sunat, zise José, părând tot mai îngrijorat. Nu i-am cerut amănunte. Din cum vorbea, nu cred că mi-ar fi spus oricum ceva.

Butch simți că i se înmoaie genunchii.

— Hopa, domnule detectiv, exclamă José apucându-l mai zdravăn. S-o luăm ușurel.

În clipa în care pășiră pe ușa din dos a secției, Butch se împletici din nou.

— Trebuie s-o caut.

— Odihnește-te puțin pe o bancă.

— Nu...

José îi dădu drumul și Butch se prăbuși la pământ ca un bolovan.

Exact în momentul în care jumătate din secție venea spre el într-un suflet. Îl cuprinse rușinea când se trezi față în față cu o armată de bărbați în uniforme bleumarin și insigne.

— N-am nimic, se răsti el, apoi își puse capul între genunchi.

Cum îngăduise să se întâmple așa ceva?

Dacă de dimineață aveau să găsească cadavrul lui Beth...

— Domnule detectiv, interveni José, lăsându-se pe vine pentru a intra în câmpul lui vizual. Am chemat o ambulanță.

— N-am nevoie de ambulanță. Ați emis comunicatul?

— De asta se ocupă Ricky chiar acum.

Butch înălță capul încet.

— Ce naiba ai pățit la gât? întrebă José aproape șoptit.

— L-a folosit cineva ca să mă ridice de la pământ, replică el și înghiți de câteva ori. Ați luat armele de la adresa pe care v-am dat-o?

— Da. Și armele și banii. Cine dracu' mai e și individul ăsta?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Capitolul 17

Wrath urcă treptele din fața casei lui Darius. Ușa se deschise înainte să apuce să pună mâna pe clanța din alamă. Fritz îl aștepta la intrare.

— Stăpâne, nu știam că sunteți...

Doggenul încremeni când dădu cu ochii de Beth.

Da, știi cine este, zise Wrath în gând. *Dar să ne păstrăm calmul.*

Femeia era și așa destul de tulburată.

— Fritz, ți-o prezint pe Beth Randall.

Majordomul nu reușea să își dezlipească privirile de la ea.

— Ai de gând să ne lași înăuntru?

Fritz făcu o plecăciune adâncă.

— Desigur, stăpâne. Domnișoară Randall, sunt onorat să vă cunosc în sfârșit.

Beth părea uluită, însă izbuti să schițeze un zâmbet în momentul în care majordomul se îndreptă și plecă din cadrul ușii.

Când întinse mâna spre el, Fritz scoase un icnet și privi către Wrath cerându-i încuviințarea.

— N-am nimic împotriva, bombăni Wrath și trase ușa după el.

Era peste puterile lui să înțeleagă regulile stricte ale *doggenilor*.

Cu un gest reverențios, Fritz îi strânse degetele între palme și își plecă fruntea peste mâinile lor unite. Rosti iute câteva cuvinte în limba veche.

Beth era evident mirată. Însă nu avea de unde să știe că acea strângere de mână era cea mai înaltă onoare de care se putea bucura specia lui. În calitate de fiică a unui *princeps*, ea făcea parte din înalta aristocrație.

Fritz avea să radieze de fericire zile în șir.

— Ne găsești în camera mea, îl anunță Wrath când terminară cu politețurile.

— Stăpâne, a sosit Rhage, rosti *doggenul* pe un ton șovăitor. A avut un... mic accident.

Wrath trase o înjurătură.

— Unde e?

— În toaleta de la parter.

— Ață și ac?

— Le-a luat cu el.

— Cine-i Rhage? se interesă Beth în timp ce traversau holul.

Wrath se opri în dreptul salonului.

— Așteaptă-mă aici.

Însă ea se luă după el.

Bărbatul se întoarse și îi făcu semn cu mâna.

— N-a fost o rugămintă.

— Nu te-aștept acolo.

— Fir-ar să fie. Fă cum îți spun.

— Nu vreau.

Nu i se adresase pe un ton pățimaș. Îl sfida cu un calm și o hotărâre de neclintit.

Și un preș i-ar fi stat mai mult în cale decât el.

— N-ai decât, dar să nu te smiorcăi dacă o să-ți taie pofta de mâncare.

Mergând spre toaletă, Wrath adulmecă mirosul de sânge încă de pe hol. Nu prevestea nimic bun și ar fi dorit din tot sufletul ca Beth să nu se încăpățâneze să vină.

Împinse ușa băii și Rhage se uită spre ei. Își ținea brațul deasupra chiuvetei. Totul era mânjit cu sânge, o baltă neagră în mijlocul camerei și una mai mică pe blatul din marmură.

— Rhage, omule, ce belea a dat peste tine?

— M-au făcut franjuri. Un exterminator m-a crestat zdravăn, direct în venă, până la os. Sângerez ca un porc.

Ca prin ceață, Wrath văzu mâna lui Rhage cum coboară pe umăr, apoi se ridică în aer. Jos pe umăr, sus în aer.

— I-ai venit de hac?

— Normal.

— Ah... sfinte Doamne, îngăimă Beth. Își... coase...

— Hei, cine-i păpușica? zise Rhage, oprindu-se din cusut.

Se auzi un sunet sugrumat și Wrath se așează în fața lui Beth, blocându-i vederea.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el, deși atât el, cât și fratele său știau că nu are cum să-l ajute.

Era atât de orb încât nici propriile răni nu și le putea coase, darămite pe ale altuia. Faptul că era în permanență obligat să apeleze la frații săi ori la Fritz pentru astfel de treburi îl apăsa ca o povară rușinoasă.

— Nu, mulțumesc, râse Rhage. Sunt meseriaș la cusut, doar ai simțit-o pe propria piele. Acum, zi-mi cine-i prietena ta?

— Beth Randall, ți-l prezint pe Rhage. Unul dintre asociații mei. Rhage, ea e Beth, și nu e pasionată de vedetele de cinema. Ai băgat la cap?

— Am băgat, zise Rhage și se aplecă într-o parte, încercând să îl ocolească pe Wrath. Îmi pare bine să te cunosc, Beth.

— Nu vrei să mergi la spital? spuse ea cu glas stins.

— Ba. Nu-i cine știe ce. Când poți să-ți folosești mâțele pe post de curea, atunci e cazul să consulți un expert.

Un geamăt răgușit ieși din pieptul lui Beth.

— Noi mergem la subsol, spuse Wrath.

— Da, te rog, murmură ea. Chiar aș vrea să mergem la sub...sol.

O luă în brațe și înțelese îndată cât de tulburată era după cum se topise la pieptul lui. Era o senzație atât de plăcută să o vadă cum caută adăpost lângă el.

Prea plăcută, la drept vorbind.

— Te descurci? îl întrebă Wrath pe fratele său.

— Fără probleme. Plec imediat ce termin. Am trei urne de adunat.

— Nu-i rău.

— Ar fi fost și mai bine dacă nu mă trezeam cu acest cadou prin poșta aeriană. Nu-i de mirare că preferi stelele în loc de arme.

Rhage făcu o mișcare largă din braț, ca și când ar fi legat un nod.

— Să știi că Tohr și gemenii, reluă el, apucând o foarfecă cu care tăie ața, continuă ce-am început noi azi-noapte. Ar trebui să se întoarcă în vreo două ore ca să dea raportul, cum le-ai cerut.

— Zi-le să bată la ușă.

Rhage încuviiță din cap și se abținu de la orice comentariu.

În timp ce o conducea pe Beth, Wrath realizează că o mângâia pe umăr. Apoi pe spate. Apoi o prinse de mijloc și își afundă degetele în carnea ei moale. Se potrivea perfect lângă el, capul îi ajungea până la piept și se odihnea pe el, în timp ce mergeau.

Prea confortabil. Prea familiar, gândi el. Mult prea plăcut.

Însă nu se dezlipi de ea.

Regreta ce îi spusese afară, pe trotuar. Cum că i-ar aparține lui.

Fiindcă era o minciună. Nu voia să îi fie *shellan*. Gelozia îi luase mințile. Imaginea polițistului care o pipăia. Furia de a nu-l fi ucis. Cuvintele îi ieșiseră din gură fără nicio intenție.

A *dracului treabă*. Femeia se jucase cu mintea lui. Reușise cumva să îi anihileze autocontrolul și să îl facă să-i dezvăluie cele mai profunde dorințe.

Un interlocutor pe care prefera să îl evite.

La urma urmelor, accesele de nebunie erau apanajul lui Rhage.

Iar Frăția nu avea nevoie de încă un țicnit.

* * *

Beth închise ochii și se sprijini pe Wrath, căznindu-se să-și șteargă din minte imaginea rănii deschise. Era ca și cum ar fi încercat să se apere de soare cu mâinile: oricum le-ar fi ținut, frânturi de lumină tot i se strecurau printre degete. Roșul aprins, sângele strălucitor, mușchiul roz, albul izbitor al osului. Și acul. Străpungea pielea, dezvelea carnea de dedesubt și o prindea cu fir negru...

Deschise ochii.

Era mai bine așa.

Indiferent ce i-ar fi spus bărbatul, rana aceea nu era tocmai o zgârietură inofensivă. Trebuia să meargă la spital. Ar fi stăruit cu mai multă convingere dacă n-ar fi fost atât de ocupată să nu vomite toată mâncarea thailandeză pe care o înghițise mai devreme.

În plus, tipul părea foarte iscusit la cusut răni.

Și era incredibil de atrăgător. Cu tot sângele din jur, nu se putuse abține să nu îi remarce chipul și corpul care-ți tăiau

răsuflarea. Părul blond tuns scurt, ochii albaștri ce își schimbau culoarea, chipul unei vedete de cinema. Purta haine asemănătoare cu ale lui Wrath, pantaloni negri din piele și ghete, dar își scosese cămașa. La lumina becului îi observase mușchii bustului atât de perfect conturați, o impresionantă etalare de forță. Iar tatuajul sub forma unui dragon multicolor care îi acoperea tot spatele era absolut spectaculos.

În definitiv, nu își închipuise nicio clipă că Wrath își petrece timpul în compania vreunui mototol firav, cu înfățișare de contabil.

Traficanți de droguri. Clar asta erau. Pistoale, arme, o grămadă de bani. Pe deasupra, cine altcineva s-ar fi amestecat într-o luptă cu cuțitul, pentru ca apoi apoi să se cârpească singur?

Își aminti că zărise pe pieptul bărbatului aceeași cicatrice rotundă pe care o observase și la Wrath.

O fi însemnul vreunei bande, gândi ea. Sau al mafiei.

Îi veni brusc să se desprindă de Wrath, iar el o lăsă chiar în momentul în care pătrunseră într-o încăpăre de culoarea lămâii. Beth încetini. Totul părea scos dintr-un muzeu sau din revista *Architectural Digest*. Draperiile groase, în nuanțe pale încadrau ferestrele mari, tablourile prețioase în ulei străluceau pe pereți, obiectele de artă erau aranjate cu mult rafinament. Coborî ochii spre covor. Valora probabil mai mult decât apartamentul ei.

Poate că nu se ocupă exclusiv cu traficul de cocaină, ecstasy și heroină, medită ea. Poate fac și trafic de obiecte de artă.

Ei, asta era o combinație rarisimă.

— E frumos, șopti ea, trecându-și degetele peste o casetă veche. Foarte frumos.

Neprimind niciun răspuns, se întoarse spre Wrath. Stătea aproape de ușă, cu mâinile încrucișate peste piept, mereu vigilent, deși era la el acasă.

Oare se relaxează vreodată? se întrebă Beth.

— De când colecționezi? se interesă ea, încercând să câștige timp pentru a-și mai astâmpăra neliniștea.

Se apropie de un tablou al Școlii Hudson River. Dumnezeu mare, era un Thomas Cole. Probabil valora sute de mii de dolari.

— E minunat.

Întoarse capul spre Wrath. Atenția lui era ațintită asupra ei, nu asupra tabloului. Iar pe chip nu i se citea mândria de a fi posesorul acestuia.

Nu așa reacționezi când cineva îți admiră lucrurile.

— Asta nu e casa ta, rosti ea.

— A fost a tatălui tău.

Da, vezi să nu!

Ei și ce-i cu asta? Dacă tot a venit până aici, ce o costa să intre în jocul lui?

— Înseamnă că a fost putred de bogat. Cu ce se ocupa?

Wrath străbătu camera, îndreptându-se către un tablou superb, în mărime naturală ce părea să reprezinte un rege.

— Vino cu mine.

— Poftim? Vrei să trec prin perete?

Wrath apăsă pe una dintre marginile tabloului care se roti, dezvăluind un coridor întunecos.

— Ah, murmură ea.

Wrath îi făcu semn cu mâna să intre.

Beth se apropie cu băgare de seamă. Flăcările lămpilor cu gaz licăreau peste zidurile negre. Vârî capul înăuntru și observă un șir de trepte care dispăreau undeva în subteran.

— Ce-i acolo jos?

— Un loc unde putem sta de vorbă.

— Și de ce nu stăm aici?

— Pentru că e mai bine să avem o discuție între patru ochi. În curând vor sosi frații mei.

— Frații tăi?

— Exact.

— Câți sunt în total?

— În momentul de față, cinci. Nu mai trage de timp. Coboară. N-o să pățești nimic, pe cuvântul meu.

Ah, da. Sigur.

Totuși, puse piciorul peste marginea aurită a ramei. Și păși în întuneric.

Capitolul 18

Beth trase adânc aer în piept și întinse mâinile șovăitoare spre pereții din piatră. Nu era aer închis, nici urmă de igrasie respingătoare, ci doar beznă, neagră și de nepătruns. Coborî treptele încet, băjbâind cu piciorul. Felinarele erau mai curând ca niște licurici, luminițe stinghere, aproape inutile celui care ar fi folosit scările.

Ajunse la capăt. În dreapta se zărea o ușă deschisă, iar prin aceasta auzi pâlpâitul slab al unor lumânări.

Camera nu era cu mult diferită de galerie: aceiași pereți negri, lumina palidă, dar aceasta era bine întreținută. Licărul lumânărilor îți dădea o senzație liniștitoare. Își așază geanta pe măsuta de cafea, întrebându-se dacă acolo doarme Wrath.

Patul era numai bun pentru el.

Avea cumva cearșafuri din satin negru?

Se duse cu gândul la mulțimea de femei care se perindaseră probabil prin vizuina lui. Nu trebuia să fii un geniu ca să îți dai seama ce se petrecea acolo după ce se închideau ușile.

Tresări la auzul zăvorului tras.

— Să revenim la tata, zise ea dintr-odată.

Wrath trecu pe lângă ea și se dezbracă de haină. Pe dedesubt purta un tricou fără mâneci și Beth nu putu rămâne indiferentă la vederea brațelor sale puternice, a mușchilor ce zvâcniră pe sub piele în momentul în care aruncă haina din piele. Își scoase tocul gol pentru arme, etalându-și tatuajele de pe interiorul antebrațelor.

Intră în baie și Beth auzi clipocitul apei. Wrath reveni în cameră ștergându-se pe față cu un prosop. Își puse ochelarii la ochi înainte să se uite la ea.

— Tatăl tău, Darius, a fost un om remarcabil.

Azvrâli nepăsător prosopul în baie și se duse spre canapea. Se așeză pe aceasta, cu trunchiul aplecat în față și palmele pe genunchi.

— A fost un aristocrat din vechea țară înainte de a deveni războinic. Este... a fost prietenul meu. M-a susținut ca un frate în tot ce am făcut.

Frater. Pronunța întruna acest cuvânt.

Erau mafioți. Nu încăpea nicio îndoială.

Pe chipul lui Wrath înflori un zâmbet palid, ca și când și-ar fi amintit ceva plăcut.

— D era foarte abil. Rapid, ager la minte și priceput în mânăuirea pumnalului. Dar era și cult. Un gentleman desăvârșit. Cunoștea opt limbi străine. Îi plăcea să studieze totul, de la religie până la istoria artei și filosofie. Era în stare să-ți facă capul calendar cu chestiuni financiare și pe urmă să-ți explice de ce Capela Sixtină aparține de fapt stilului manierist și nu celui renescentist.

Wrath se lăsă pe spate și-și rezemă unul din brațele sale solide pe marginea canapelei. Își depărtă genunchii și rămase cu picioarele desfăcute.

Își dădu părul pe spate cu un aer foarte relaxat.

Și înfiorător de sexy.

— Darius nu-și pierdea niciodată cumpătul, indiferent de situație. Își vedea de sarcina lui până când o ducea la îndeplinire. Și a murit bucurându-se de respectul absolut al fraților săi.

După toate aparențele, Wrath îi ducea dorul tatălui ei. Sau bărbatului de care se folosea pentru a o...

Ce naiba urmărește? se întrebă ea. *De unde scoate ideile astea?*

— Din câte mi-a zis Fritz, să știi că te-a iubit foarte mult.

Beth strânse din buze.

— Presupunând că aș crede toate astea, am totuși o nelămurire. Dacă m-a iubit așa de mult, de ce nu s-a obosit niciodată să ia legătura cu mine?

— E mai complicat.

— Da, știu. E foarte greu să te duci la fiica ta, să-i întinzi mâna și să-i spui cum te cheamă. Tare dificil.

Tot plimbându-se prin cameră, se trezi în dreptul patului. Se îndepărtă în grabă.

— Și ce-s toate aiurelile astea războinice? Era mafiot?

— Mafioți? Nu suntem nici pe departe mafioți.

— Deci sunteți un fel de asasini liber-profesioniști și traficanți de droguri?

Hmm... la o adică, diversificarea afacerilor nu era tocmai o idee rea. În plus, întreținerea unei astfel de case înghițea o grămadă de bani. Darămite s-o mai și ticsești cu opere de artă demne de Muzeul Metropolitan.

— Darius a moștenit toți acești bani și a știut cum să-i administreze.

Wrath își lăsă capul pe spate, de parcă ar fi privit casa de deasupra lui.

— Ca fiică a lui, toate astea îți revin.

Beth îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu zău?

El încuviință din cap.

Ce tâmpenie, își zise ea.

— Atunci, unde-i testamentul? Unde-i executorul testamentar care să-mi dea documentele? Stai, dă-mi voie să ghi-cesc, sunt încă la comisia de validare. De vreo treizeci de ani încoace.

Se frecă la ochi.

— Să știi, Wrath, că nu e nevoie să mă minți ca să te culci cu mine. Deși mi-e rușine s-o recunosc, nu trebuie decât să mă rog.

Scoase un oftat adânc și trist. Nu realizase până în acea clipă că, într-o oarecare măsură, sperase să obțină unele răspunsuri. Într-un final.

Disperarea, însă, îl transformă și pe cel mai înțelept om într-un nerod.

— O iau din loc. Toată chestia asta a fost...

Wrath se așeză în fața ei înainte ca ea să apuce să clipească.

— Nu te pot lăsa să pleci.

Frica îi îngheța sufletul, dar se ținu tare.

— Nu mă poți forța să rămân.

Wrath își ridică mâinile spre fața ei. Femeia se trase în spate, dar el nu îi dădu drumul.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare. De câte ori se apropia de ea, parcă o vrăjea, și la fel se întâmplă și acum. Își simți trupul înclinându-se spre el.

— Nu te mint, rosti el. Tatăl tău m-a trimis la tine fiindcă vei avea nevoie de ajutorul meu. Ai încredere în mine.

Beth se smulse din îmbrățișare.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt de la tine.

Tipul ăsta, un criminal care fusese la un pas să ucidă un polițist sub privirile ei, se aștepta ca ea să înghită toate minciunile pe care le debita el.

În timp ce îi dezmierda chipul ca un îndrăgostit.

Probabil o considera idioată.

— Uite ce e. Mi-am văzut actele. Pe certificatul de naștere, în dreptul tatălui scrie că este necunoscut. Dar exista o însemnare în dosar. Mama i-a spus unei asistente că e mort. Nu a apucat să-i rostească numele pentru că a intrat în șoc din cauza hemoragiei, și pe urmă a murit.

— Îmi pare rău, dar nu e adevărat.

— Ți pare rău? Sunt convinsă.

— Nu încerc să te păcălesc...

— Ba exact asta faci! Doamne, cum am putut fi atât de fraieră încât să-mi imaginez că l-aș putea cunoaște măcar pe unul dintre ei, chiar și indirect? exclamă ea, țintuindu-l cu o privire dezgustată. Ești atât de crud.

Wrath trânti o înjurătură urâtă.

— Nu știu cum să te conving.

— N-are rost să te agiți. Ești un mincinos, zise ea, luându-și geanta. Poate e mai bine așa. Prefer să-l știu mort decât să mă gândesc că a fost un criminal. Sau că a trăit în același oraș cu mine și nici măcar o dată nu a avut curiozitatea să vadă cum arăt.

— Știa cum arăți, șopti Wrath de lângă ea. Te cunoștea.

Beth se întoarse spre el. Era atât de aproape încât o copleșea cu statura lui.

Se dădu în spate.

— Încetează.

— Te cunoștea.

— Nu o mai repeta.

— *Tatăl tău te cunoștea*, strigă Wrath.

— Atunci de ce n-a vrut să aibă de-a face cu mine?

Wrath tresări.

— Ba a vrut. A vegheat asupra ta. Tot timpul a fost în preajma ta.

Beth închise ochii și își strânse brațele în jurul corpului. Nu îi venea să creadă că era tentată să se lase din nou vrăjită de el.

— Beth, uită-te la mine. Te rog.

Femeia deschise pleoapele.

— Dă-mi o mână, zise el. Dă-mi-o.

Văzând că nu reacționează, îi luă palma și și-o lipi de piept, în dreptul inimii.

— Îți jur pe onoarea mea că nu te-am mințit.

După aceea, rămase nemișcat, vrând parcă să îi dea ocazia de a-i studia și cea mai imperceptibilă expresie a feței și a corpului.

Poate fi adevărat? se întrebă ea.

— Te-a iubit, Beth.

Nu-l crede, nu-l crede, nu...

— Atunci de ce n-a venit după mine? spuse ea în șoaptă.

— A sperat că nu va trebui să îl cunoști. Că nu va trebui să duci o viața ca a lui. Și pe urmă, s-a stins.

Se lăsă un moment prelung de tăcere.

— Cine a fost tata? oftă ea.

— A fost ceea ce sunt și eu.

Wrath deschise gura.

Colți. Avea colți.

Beth se cutremură de groază. Îl îmbrânci.

— Ticălosule!

— Ascultă-mă, Beth...

— Îmi spui mie că ești un nenorocit de vampir? țipă ea și se năpusti asupra lui, izbindu-l cu pumnii în piept. Ticălos dement ce ești! Caută-ți pe altcineva care să-ți satisfacă fanteziile bolnave.

— Tatăl tău...

Beth îl lovi cu palma, cât putu ea de tare. Direct peste obraz.

— Nu începe. Las-o baltă.

O ustura palma și și-o lipi de stomac. Îi venea să plângă. Pentru că pe ea o durea. Pentru că voise să îl rănească, iar el nu părea deloc afectat de lovitura ei.

— Aproape că mă păcăliseși, bombăni ea. Dar a trebuit să exagerezi și să-mi arăți dinții ăia falși.

— Sunt adevărați. Uită-te mai bine.

Mai multe lumânări începură să ardă în cameră, fără să le fi aprins cineva.

Beth simți că i se taie respirația. Dintr-odată, o năpădi sentimentul că nimic nu este ceea ce pare. Toate legile firii dispăruseră. Realitatea aluneca spre un alt tărâm.

Fugi în capătul celălalt al încăperii.

El o aștepta la ușă. Femeia se ghemui la pământ, recitând parcă o rugăciune care să o păzească de el.

— Nu te apropia de mine, zbieră ea, cu mâna pe clanță.

Împinse în ușă cu tot corpul. Nici chip să o clinească.

Spaima îi aluneca prin vene ca o otravă.

— Beth...

— Dă-mi drumul!

Clanța îi sfâșiasse palma după cât trăsesese de ea.

Simțindu-i mâna pe umăr, începu să țipe.

— Nu mă atinge!

Țâșni de lângă el. Dădu ocol camerei. El o urmă, apropiindu-se încet, implacabil.

— Te voi ajuta.

— Lasă-mă-n pace!

Trecu în goană pe lângă el și se repezi spre ușă. De data asta se deschise înainte ca ea să atingă clanța.

Ca și cum el ar fi deschis-o cu puterea minții.

Întoarse privirile către el, îngrozită.

— Nu e adevărat.

O rupse la fugă pe scări și reuși să nu se împiedice decât o dată. Își rupse o unghie în zăvorul de pe tablou, dar în cele din urmă îl trase. Traversă salonul în viteză. Dădu buzna afară pe ușa de la intrare și...

Dădu cu ochii de Wrath care o aștepta pe peluza din față. Beth se opri brusc.

Fiori reci îi străpungeau trupul, spaima și consternarea îi strângeau inima ca într-un pumn. Gânduri nebune i se învoldau prin minte.

— Nu! strigă ea, și o luă la fugă nebunește, numai să fie departe de el.

Îl simțea pe urmele ei și iuți pasul cât putu de tare. Fugi până când rămase fără suflare, până când i se împăienjeniră ochii de oboseală și simți arsuri în coapse. Alergă până la epuizare și tot nu reuși să scape de el.

Se prăbuși pe iarbă, suspinând.

Strânsă ghem, ca pentru a se feri de lovituri, Beth plângea cu lacrimi fierbinți.

Nu opuse rezistență în momentul în care el o ridică de jos.

Ce rost avea? Dacă visa, avea să se trezească în cele din urmă. Iar dacă era real...

Wrath avea mult mai multe explicații să-i dea, și nu doar despre viața tatălui ei.

* * *

În timp ce Wrath o ducea înapoi în cameră, teama și nedumerirea se revărsau din ea asemeni unor valuri de suferință. O așeză pe pat și trase cearșaful de deasupra ca să o poată înveli cu el. Apoi luă loc pe canapea, gândindu-se că era mai indicat să o lase singură.

Într-un final, Beth se răsuci și el îi simți privirile ațintite asupra lui.

— Aștept să mă trezesc. Să sune ceasul, spuse ea cu o voce răgușită. Dar n-o să sune, nu-i așa?

Wrath clătină din cap.

— Cum e posibil? Cum...

Tuși ușor pentru a-și drege glasul.

— Vampiri?

— Suntem doar o altă specie.

— Băutori de sânge. Ucigași.

— O minoritate persecutată, mai degrabă. Tocmai de-aia spera tatăl tău ca tu să nu te transformi.

— Să mă transform?

Wrath încuviință din cap, cu o expresie mohorâtă pe chip.

— Oh, Doamne, zise ea și își astupă gura cu mâna, de parcă i-ar fi venit să vomite. Nu-mi spune că o să mă...

Un val de panică se prăvăli peste ea, stârnind un curent de aer rece care ajunsese până la Wrath. Nu suporta să fie martorul suferinței ei și ar fi dorit să facă ceva pentru a o alina. Nu știa, însă, cum să își manifeste compasiunea.

Ce simplu ar fi fost dacă ar fi trebuit să se lupte pentru ea.

Ei bine, nu avea niciun adversar în acel moment. Absolut niciunul. Adevărul nu era o țintă pe care să o poată elimina. Nu era dușmanul ei, deși o rănea. Adevărul exista... și atât.

Se ridică și veni spre pat. Observând că ea nu se retrage din fața lui, îndrăzni să se așeze. Lacrimile pe care le vărsase femeia miroseau a ploaie de primăvară.

— Ce-o să se-ntâmpale cu mine? murmură ea.

După deznădejdea din glasul ei intuia că nu lui i se adresa, ci lui Dumnezeu. Cu toate astea, îi răspunse.

— Te vei transforma în curând. Toți trecem prin asta când ne apropiem de douăzeci și cinci de ani. O să te-nvăț cum să-ți porți de grijă. O să-ți arăt ce să faci.

— Doamne Dumnezeule mare...

— La sfârșit, va trebui să te hrănești.

Beth se înecă și sări în picioare.

— N-o să omor pe nimeni!

— Nici nu trebuie. Vei avea nevoie de sângele unui vampir mascul. Asta-i tot.

— Asta-i tot, repetă ea pe un ton înghețat.

— Noi nu vânăm oameni. Chestia asta e un mit.

— Deci n-ai ucis niciodată... un om?

— Nu de foame, se eschivă el. Sunt și vampiri care o fac, dar nu te ajută prea mult. Ca să fim puternici, trebuie să ne hrănim cu sângele semenilor noștri.

— Când o spui tu, pare o chestie atât de normală.

— Așa și este.

Beth tăcu. Apoi, ca săgetată de un gând...

— O să mă lași să...

— Vei bea de la mine. Când va veni vremea.

Beth slobozi un geamăt înăbușit, ca și când ar fi vrut să țipe, dar i se ridică un nod în gât.

— Beth, știu că nu e ușor...

— Ba nu știi!

— Pentru că și eu am trecut prin aceeași situație.

Femeia se uită la el.

— Și pe tine te-a luat vestea pe neașteptate?

Nu era o acuzație, ci mai degrabă speranța ei de a-și găsi un frate de suferință. Oricine ar fi fost acesta.

— Eu mi-am cunoscut părinții, zise el. Dar au murit înainte ca eu să mă transform. Eram singur pe lume. Nu știam la ce să mă aștept. Deci îți înțeleg foarte bine confuzia.

Beth se întinse la loc pe perne.

— Și mama a fost vampir?

— Ea era om, din câte mi-a povestit Darius. S-a auzit despre vampiri care s-au împerecheat cu oameni. Însă copilul rareori supraviețuiește.

— Nu se poate opri transformarea? S-o împiedic cumva?

Wrath clătină din cap.

— O să doară?

— O să te simți...

— Nu la mine mă refeream. Pe tine o să te rănesc?

Wrath își ascunse mirarea. Era pentru prima oară când cineva se arăta preocupat de soarta lui. Vampirii și oamenii deopotrivă se temeau de el. Semenii lui îl venerau. Dar nimeni nu își făcuse vreodată griji pentru el. Nu știa cum să reacționeze în fața unui asemenea sentiment.

— Nu, nu mă vei răni.

— E posibil să te omor?

— Nu te voi lăsa.

— Juri? rosti ea disperată, ridicându-se în capul oaselor și prinzându-l de mână.

Nu îi venea să creadă că trebuie să promită că se va proteja. La cererea ei.

— Îți jur.

Întinse mâna spre a ei, dar se opri înainte de a o atinge.

— Când va începe?

— Nu știu sigur, cât de curând.

Beth îi dădu drumul și se întinse pe perne. Apoi, se ghemui pe o parte, departe de el.

— Poate mă voi trezi, șopti ea. Poate totuși mă voi trezi.

Capitolul 19

Butch dădu primul pahar de whisky pe gât dintr-o înghițitură. Mare greșeală din partea lui. Băutura îi arse gâtul rănit de parcă ar fi sărutat o lampă de sudură. Când tusea i se potoli, îi mai ceru un pahar lui Abby.

— O vom găsi, îi spuse José, lăsând jos berea.

El nu bea tărie, fiindcă îl aștepta familia acasă. Butch, pe de altă parte, era liber să își dea în petec cât dorea.

José se juca neliniștit cu halba, învârtind-o de colo-colo pe teigheaua barului.

— Nu te învinovăți, domnule detectiv.

Butch pufni în râs și dădu pe gât și cel de-al doilea whisky.

— Da, au fost o grămadă de persoane în mașina mea cu suspectul, replică el și ridică un deget pentru a-i atrage atenția lui Abby. Iar am rămas pe gol.

— Se rezolvă imediat, spuse ea și veni spre el cu sticla în mână, zâmbindu-i în clipa în care îi turnă în pahar.

José începu să se foiască pe scaun, vrând parcă să își arate dezaprobarea față de viteza cu care Butch consuma whisky

după whisky. Efortul de a se abține de la orice comentariu îi dădea o stare de agitație.

Când Abby se duse la un alt client, Butch se uită spre José.

— Astă-seară mă fac mângă. Ar fi mai bine să pleci.

José băgă câteva alune în gură.

— Nu te las aici.

— O să chem un taxi.

— Nu. Îți țin companie. Când te liniștești, te duc acasă. O să te privesc vreo oră cum îți verși mațele și pe urmă te bag în pat. Înainte să plec, o să-ți pregătesc filtrul de cafea pentru dimineață și-o să-ți las o aspirină lângă zaharniță.

— N-am zaharniță.

— Nicio problemă. O las lângă pungă.

Butch zâmbi.

— Ai fi o soție minunată, José.

— Așa-mi zice și nevastă-mea.

Se lăsă un moment de tăcere până când Abby umplu paharul cu numărul patru.

— Stelele pe care i le-am confiscat suspectului, vorbi Butch. Au fost analizate?

— Sunt identice cu cele găsite la locul exploziei și lângă cadavrul lui Cherry. Marca Typhoon. Fiecare are optzeci și opt de grame și e din oțel inoxidabil 440. Diametru de zece centimetri. Se pot cumpăra de pe internet la prețul de doisprezece dolari bucata sau de la academiile de arte marțiale. N-am găsit nicio amprentă pe ele.

— Și celelalte arme?

— Un set de cuțite. Băieții de la laborator s-au îndrăgostit de ele. Sunt bimetalice, rezistente ca diamantul și frumos lucrate de mână. Nu au putut descoperi producătorul. Pistolul e un Beretta obișnuit de nouă milimetri, model 92G-SD. Foarte bine întreținut și evident cu seria ștearsă. Chestia cea mai

șocantă au fost gloanțele. N-am mai văzut așa ceva. Goale pe dinăuntru și umplute cu un fel de lichid. Criminaliștii cred că e apă. Dar de ce-ar umple cineva gloanțele cu apă?

— Faci mișto de mine.

— Deloc.

— Adică nu există nicio amprentă?

— Absolut niciuna.

— Pe niciun obiect?

— Pe niciunul.

José golise castronul cu alune și făcu semn cu mâna către Abby.

— E șmecher rău suspectul. Nu face nicio greșală. Un veritabil profesionist. Punem pariu că vine din New York? E mult prea tare pentru Caldwell.

— Spune-mi, te rog, că ai sunat la Poliția din New York cât m-a consultat medicul de pe ambulanță.

Abby se apropie de ei, cu alune proaspete și încă un whisky.

— Se fac analizele balistice ale armei ca să vedem dacă are ceva aparte, zise José pe un ton placid. La fel și banii, să aflăm dacă au fost furați. Măine-dimineață la prima oră, le trimitem celor din New York informațiile pe care le avem, dar n-o să fie cine știe ce.

Butch trase o înjurătură, urmărind-o pe Abby cum toarnă alunele.

— Dacă pățește ceva Beth...

Își lăsa ideea neterminată.

— O să-i găsim. Să-l ferească Dumnezeu să-i fi făcut ceva. Da, Butch avea să îl vâneze și în gaură de șarpe.

— Să-l ferească Dumnezeu, rosti el și dădu pe gât whisky-ul.

Wrath obosise să stea pe canapea și să o aștepte să spună ceva. Își simțea trupul moleșit și oasele slăbite sub greutatea mușchilor.

Rememorând scena petrecută în dosul secției de poliție, își dădu seama că uitase să șteargă amintirile polițistului. Prin urmare polițistii îl vor căuta pe baza unei descrieri exacte.

Tâmpenia dracului! Se zăpăcise în asemenea hal încât uitase să se protejeze.

Începea să devină neglijent. Neglijența era primejdioasă.

— Cum ai știut despre orgasme? vorbi Beth pe neașteptate.

Simți cum i se ridică pulsul. La fel și penisul, la simplul auz al acelor cuvinte rostite de gura ei.

Se foi ușor pentru a face mai mult loc în pantaloni, întrebându-se cum ar putea evita răspunsul. Nu era momentul să discute despre sex. Nu acum, când ea stătea lungită pe pat, la doar câțiva metri în fața lui.

Se gândi la pielea ei. Moale. Fină. Caldă.

— Cum ai știut? insistă ea.

— E adevărat, nu-i așa?

— Da, șopti ea. De ce-a fost altfel cu tine? Fiindcă nu ești... fiindcă ești... Fir-ar să fie, nici nu pot să pronunț cuvântul.

— E posibil, zise el, împreunându-și palmele. Nu știu.

Și pentru el fusese altfel, cu toate că ea era practic încă om.

— Butch nu e iubitul meu. Știi la cine mă refer. Polițistul. Chiar nu e.

Wrath râsuflă ușurat.

— Mă bucur.

— Deci, dacă te ciocnești vreodată de el, nu-l omorî.

— Bine.

Se lăsă un lung moment de tăcere, după care o auzi răsucindu-se în pat. Cearșafurile din satin foșneau ușor sub atingerea trupului ei.

Și-o imaginea frecându-și coapsele una de alta și pe el despărțindu-i-le cu mâna. Cum își vâră capul între ele, făcându-le să se desfacă și mai mult. Cum o sărută în locul în care visa să ajungă.

Înghiți în sec și parcă toată pielea se strânse pe el.

— Wrath?

— Da?

— Aseară chiar nu intenționai să te culci cu mine, așa e?

Imagini încetoșate cu ea îi năpădeau gândurile.

— Ai dreptate.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

Cum aș fi putut să n-o fac? își zise el, strângând din dinți. Dorința fusese mai puternică decât el.

— Wrath?

— Pentru că n-am avut încotro, răspunse el și își întinse brațele, încercând să se liniștească.

Inima însă îi zvâcnea în piept precum tunetul, instinctele i se deșteptau la viață, ca și când s-ar fi aflat în toiul unei bătălii. Îi auzea respirația scurgându-i-se de pe buze, freamătul inimii, sângele care-i alerga prin vene.

— De ce? șopti ea.

Trebuia să plece. Să o lase în pace.

— Spune-mi de ce.

— Tu m-ai făcut să înțeleg cât sunt de rece.

Beth se răsuci prin pat.

— Mi-a plăcut să te încălzesc, rosti ea cu glasul înecat de emoție.

O foame sumbră îi inundă stomacul, strângându-i-l ca o gheară de oțel.

Wrath își ținu respirația. Așteptă să vadă dacă va trece. Dar senzația devenea și mai intensă.

De data asta nu mai era o nevoie pur sexuală. Acum era vorba de sânge.

De sângele ei.

Se ridică și se refugie cât mai departe de ea. Trebuia neapărat să plece de acolo. Să iasă pe stradă. Să se lupte cu cineva.

Pe deasupra, trebuia să se hrănească.

— Ascultă-mă. Eu o să plec. Dar tu să rămâi aici.

— Nu pleca.

— Trebuie.

— De ce?

Wrath deschise gura, dezvelindu-și colții care pulsau pe măsură ce se alungeau. Fermoarul pantalonilor îi strivea penisul tare. Se simțea sfâșiat între două dorințe. Sex și sânge.

Ea era obiectul amândurora.

— Fugi de mine? murmură ea.

Semăna a întrebare, dar cu o tentă ușor ironică.

— Ai grijă, Beth.

— De ce?

— Mai am un pic și explodez.

Femeia coborî din pat și veni spre el. Își puse mâna pe pieptul lui, chiar deasupra inimii. Cu cealaltă îl prinse de talie.

Wrath scoase un șuierat printre dinți în clipa în care îi simți trupul lipit de al său.

Din fericire, dorința sexuală îi suprimă foamea.

— Ai de gând să mă refuzi? întrebă ea.

— Nu vreau să profit de tine, zise el, scrâșnind din dinți. Ți-a ajuns prin câte-ai trecut astă-seară.

Beth își încleștă degetele în umerii lui.

— Sunt furioasă. Speriată. Dezorientată. Vreau să faci dragoste cu mine până când nu mai simt nimic, până când uit de toate. E exact invers decât îți închipui tu, fiindcă eu aș profita de tine, zise ea și lăsă ochii în pământ. Doamne, ce urât sună.

Urât pe naiba. Wrath era mai mult decât încântat să se lase folosit de ea în felul acesta.

Îi împinse capul pe spate cu un singur deget. Deși parfumul trupului ei îi transmitea exact ce își dorea ea, voia să îi vadă chipul.

— Nu pleca, șopti ea.

Nu voia să o facă, însă pofta lui de sânge o puneă în pericol. Transformarea trebuia să o surprindă în deplinătatea forțelor. Iar el era îndeajuns de înfometat pentru a-i bea și ultimul strop de sânge.

Beth își retrase mâna stângă de pe mijlocul lui și se opri pe fermoarul pantalonilor.

Vampirul se cutremură din tot trupul și își pierdu suflul. Geamătul său sparse tăcerea din cameră.

— Știi că mă dorești, spuse ea. Iar eu vreau să fiu a ta.

Îi masa penisul tare, atingerea trecând dureros de limpede prin pielea pantalonilor.

Doar sex. Era în stare. Își putea înfrâna cealaltă dorință. Sigur putea.

Totuși, era oare dispus să îi riște viața mizând pe puterea lui de autocontrol?

— Nu mă refuza, Wrath.

Apoi se ridică pe vârfurile picioarelor și își puse buzele pe gura lui.

Sfârșit de joc, își zise în sinea lui, și o strânse lângă el.

Îi vârî limba în gură și o prinse de șolduri, frecându-și în același timp sexul de mâna ei. Gemetele de plăcere ale femeii îl stârneau și mai mult, iubea durerea ascuțită pe care i-o pricinuiau unghiile ei înfipite în spate, căci însemna că îl dorea cu aceeași patimă.

Într-o secundă, o culcă pe pat și se întinse peste ea. Îi ridică fusta și îi rupse chiloții cu o înfrigurare sălbatică. Nu se arătă mai milos nici cu bluza, nici cu sutienul. Avea timp să savureze momentul mai târziu. Deocamdată era interesat doar de sex, animalic și nestăpânit.

În timp ce îi săruta sânii, simți cum degetele ei se mișcă grăbite să îi descheie cămașa. O lăsa să îi desfacă pantalonii și să îi elibereze penisul. După aceea, își strecură brațul pe sub unul dintre genunchii ei și pătrunse în ea.

O auzi cum geme sub apăsarea lui, simți cum se afundă în căldura ei fragedă care pulsa la apropierea orgasmului. Se opri, absorbind senzația juisării ei, lăsându-se inundat de esența ființei sale.

Un instict posesiv și copleșitor îl străbătu prin tot corpul.

Remarcă îngrozit că își dorea să o însemneze. Să o însemneze ca fiind a lui. Voia să o învăluie în parfumul lui, astfel încât niciun alt bărbat să nu îndrăznească să se apropie de ea. Ca să știe cu toții cui îi aparține. Ca să se teamă de consecințele dorinței de a o poseda.

Știa, însă, că nimic nu îi dădea dreptul să facă un asemenea lucru. Ea nu îi aparținea.

Simți cum trupul ei se liniștește sub el și o privi.

— Wrath? murmură ea. Ce-i cu tine?

Făcu un gest ca și cum ar fi vrut să iasă din ea, dar Beth îi prinse capul între palme.

— Ești bine?

Îngrijorarea din glasul ei îl tulbură cu desăvârșire.

Sub un impuls extraordinar, trupul i se eliberă din capcana minții. Fără să mai poată gândi, fără să se poată opri, se sprijini în brațe și se înfipse adânc în ea. Tăblia patului se lovea de perete în ritmul mișcărilor lui, iar Beth se prinse de încheieturile lui, străduindu-se să rămână în loc.

Un sunet înăbușit străbătu camera, devenind tot mai puternic, până ce Wrath realizează că venea de la el. Pe măsură ce căldura febrilă îi cuprindea pielea, nasul său înregistra parfumul întunecat al dorinței de posesiune.

Era incapabil să se stăpânească.

Își dezveli colții, în timp ce mușchii i se frământau și se zvârcoleau peste trupul ei. Scăldat în sudoare, amețit, înnebunit, epuizat, voia să profite de tot ce îi oferea ea. Să profite și să ceară mai mult, transformându-se într-un animal, deopotrivă cu ea, până ce din amândoi nu mai rămânea decât sălbăticia.

Ejaculă violent, umplând-o, revărsându-se în ea într-un orgasm nesfârșit, până când observă că ea juia alături de el, două trupuri lipite luptându-se cu valurile pustiitoare ale pasiunii.

Nu mai trăise o asemenea uniune sublimă.

Dar imediat după aceea, totul se preschimbă într-un coșmar.

În clipa în care ultimul fior îi părăsi trupul și se prelinse în al ei, când oboseala puse stăpânire pe el, balanța dorințelor sale se răsturnă. Pofa de sânge ardea în el ca o flăcără mistuitoare, la fel de puternică pe cât fusese dorința trupească.

Își dezveli colții și se năpusti asupra gâtului ei, asupra venei ce pulsa atât de aproape de suprafața pielii ei albe. În secunda în care se pregătea să o muște, chinuit de o foame care îi sfâșia sufletul, se retrase brusc, oripilat de ceea ce era pe cale să facă.

Se smulse de lângă ea, băjbâi prin pat și se prăvăli pe podea.

— Wrath?

Alarmată, Beth venea spre el.

— Nu!

Foamea de sângele ei era mult prea puternică, instinctul, de netăgăduit. Dacă s-ar fi apropiat prea tare...

Wrath scoase un geamăt, încercând să înghită. Își simțea gâtul aspru ca glaspapirul. Sudoarea curgea în valuri peste el, dar de data asta ca un șuvoi respingător.

— Ce s-a-ntâmplat? Am făcut eu ceva?

Wrath se trase în spate, săgetat de dureri prin tot corpul și cu pielea în flăcări. Mirosul sexului ei îl lovea ca un bici, zădărniciindu-i orice încercare de a se controla.

— Lasă-mă, Beth. Trebuie să...

Dar ea nu se oprea. Wrath se izbi cu spatele de canapea.

— Stai dracului departe de mine! strigă el, arătându-și colții și scoțând un șuierat puternic. Dacă vii lângă mine, o să te mușc, pricepi?

Beth încremeni. Spaima plutea între ei, dar apoi femeia clătină neîncrezătoare din cap.

— Nu mi-ai face rău, zise ea, cu o siguranță pe care vampirul o găsea primejdios de naivă.

Se căzni să vorbească.

— Îmbracă-te. Du-te la etaj. Roagă-l pe Fritz să te conducă acasă. O să trimit pe cineva să te păzească.

Gâfâia, durerea din stomac era aproape la fel de chinuitoare precum cea pe care o resimțise în noaptea în care se transformase. Niciodată nu avusese mai mult nevoie de Marissa.

Dumnezeule. Ce se petrecea cu el?

— Nu vreau să plec.

— Nu există altă soluție. Am să trimit pe cineva să stea cu ochii pe tine până când te voi putea contacta.

Coapsele îi tremurau, mușchii se răzvrăteau împotriva voinței. Rațiunea și nevoile fizice își declaraseră război și

pășiseră pe câmpul de luptă cu săbiile scoase. Iar Wrath știa prea bine care dintre ele avea să învingă dacă Beth nu pleca.

— Beth, te implor. E foarte dureros. Și nu știu cât timp mă mai pot stăpâni.

Femeia șovăi. După care, începu să se îmbrace.

Se duse la ușă și se întoarse spre el.

— *Du-te.*

Iar ea îl ascultă.

Capitolul 20

Trecuse cu puțin de ora nouă când domnul X se îndreptă spre McDonald's drive-in.

— Mă bucur că v-a plăcut filmul amândurora. Pentru seara asta m-am gândit la altceva, dar va fi nevoie să ne mișcăm repede. Unul dintre voi trebuie să ajungă acasă înainte de unsprezece.

Billy înjură în barbă în momentul în care oprire în fața panoului luminos pe care era afișat meniul. Comandă de două ori mai mult decât Învingutul. Acesta din urmă se oferă să își plătească consumația.

— Stai liniștit. Fac eu cinste, zise domnul X. Dar ai grijă să nu dai ceva pe jos.

În vreme ce Billy își devoră porția, iar Învingutul se juca nervos cu mâncarea, domnul X îi duse la War Zone. Arena de laser-tag era locul în care se adunau tinerii sub optsprezece ani, interiorul său întunecos fiind ideal pentru a le ascunde atât coșurile, cât și dorințele adolescente ridicole. Clădirea spațioasă, cu un singur etaj, era plină de băieți agitați și fete plictisite și împopoțonate pe care aceștia încercau să le impresioneze.

Domnul X închirie treis puști și treis veste electronice și dădu câte una însoțitorilor săi. Billy se echipă în mai puțin de un minut, ținând arma în mâini cu o asemenea lejeritate, încât ai fi zis că este o prelungire a brațelor sale.

Domnul X se uită spre Înving care nu reușea să își fixeze bretelele vestei pe umeri. Tânărul părea absolut demoralizat, buza de jos îi atârna moale și degetele se chinuiau cu cataramele din plastic. Billy îl urmărea de asemenea. Cu privirea vânătorului care și-a ochit prada.

— M-am gândit să ne întrecem ca între prieteni, rosti domnul X în momentul în care trecură în sfârșit prin turnichete. Să vedem care dintre voi îl nimerește pe celălalt de mai multe ori.

Odată ce pătrunseră în arenă, ochii domnului X se adaptară rapid la bezna profundă și flashurile luminoase ale celorlalți jucători. Era suficient spațiu pentru cele treizeci de persoane care topăiau pe lângă obstacole, râzând și țipând în timp ce trăgeau cu raze luminoase.

— Să ne despărțim, spuse domnul X.

Dacă Învingul rămase pe loc, clipind din ochi ca un miop, Billy, în schimb, o luă din loc imediat, agil ca o fiară sălbatică. O secundă mai târziu, senzorul de pe pieptul Învingului se declanșă. Băiatul privi în jos, nepricepând parcă ce se întâmplă.

Billy dispăru în întuneric.

— Ai face bine să te adăpostești, fiule, îi șopti domnul X la ureche.

Domnul X stătea deoparte, urmărindu-le fiecare mișcare. Billy îl lovi pe Înving de nenumărate ori, din diverse unghiuri, strecurându-se printre obstacole, apropiindu-se când mai repede, când mai încet, trăgând de la mare distanță. Cu fiecare luminiță aprinsă pe pieptul lui, Învingul devenea tot mai nedumerit și mai temător, iar disperarea îl făcea să se miște

dezlânat ca un copil mic. Scăpă arma din mâini. Se împiedică în propriile-i picioare. Se izbi cu umărul de o barieră.

Billy era sublim. Deși ținta sa era neputincioasă și tot mai slabă, el nu arăta pic de milă. Chiar și când Învinsul scăpă arma și se sprijini epuizat de un perete, Billy îl mai lovi o dată.

După care se ascunse în întuneric.

De data asta, domnul X îl urmări pe Billy, analizându-i mișcările cu un alt scop decât acela de a-i evalua performanțele. Riddle era iute, ocolea obstacolele, revenea la locul în care se găsea Învinsul pentru a-l ataca pe la spate.

Domnul X anticipa direcția în care se îndrepta Billy. Dintr-o simplă mișcare spre dreapta, îi blocă drumul.

Și îl împușcă de la mică distanță.

Billy își privi pieptul șocat. Era prima oară când senzorii lui se declanșau.

— Te-ai descurcat bine astă-seară, fiule, îi zise domnul X. Ai jucat excelent. Până adineaori.

Billy se uită la el, cu mâna pe ținta care îi pâlpâia pe piept. Chiar deasupra inimii.

— *Sensei.*

Rosti cuvântul cu tonul unui îndrăgostit, cu aceeași evlavie și adorație.

Beth nu intenționa să îl roage pe majordom să o conducă, fiindcă era mult prea zdruncinată pentru a purta o conversație civilizată cu cineva. În timp ce mergea, își scoase mobilul pentru a chema un taxi. Tocmai se pregătea să formeze numărul când zgomotul unui motor de mașină îi atrase atenția.

Majordomul coborî din Mercedes și făcu o plecăciune.

— M-a chemat stăpânul. Ar dori să vă însoțesc eu acasă, stăpână. Iar mie... mi-ar face plăcere să vă conduc.

Vorbea cu o asemenea sinceritate, aproape cu optimism, de parcă i-ar fi făcut o favoare dacă i-ar fi permis să se ocupe de ea. Însă Beth avea nevoie de spațiu. După toate cele întâmplate, trebuia să își limpezească gândurile.

— Mulțumesc, dar am să refuz, zise ea, silindu-se să zâmbească. O să...

Fața bărbatului se posomorî. Semăna cu un câine bătut.

Acolo unde bunele ei maniere dădeau greș, intervenea imediat sentimentul de vinovăție.

— Ah, bine.

Nici nu apucă să ocolească mașina, că ea se și instalase pe locul din dreapta șoferului. Majordomul păru ușor deranjat de inițiativa ei, dar își reveni rapid, și zâmbetul vesel îi înflori din nou pe chipul său veștejit.

În clipa în care se așeză la volan și porni motorul, Beth spuse:

— Locuiesc pe...

— Știu unde locuiți. Noi am știut întotdeauna unde sunteți. Mai întâi la secția de terapie intensivă neonatală de la spitalul St. Francis. După care ați fost luată acasă de o asistentă. Noi am sperat că va putea să vă păstreze, dar direcțiunea spitalului a obligat-o să renunțe la dumneavoastră. Apoi ați fost încredințată unui asistent maternal. Ne-am supărat tare din cauza asta. Prima dată, v-au dus la familia McWilliams, pe bv. Elmwood, însă v-ați îmbolnăvit de pneumonie și ați ajuns din nou la spital.

Porni semnalizatorul și viră la stânga în dreptul semaforului.

Beth îl asculta atât de încordată, încât i se tăia respirația.

— După asta, ați fost repartizată la familia Ryan, dar aveau deja prea mulți copii. Așa ați ajuns la familia Goldrich care locuia într-o casă cu etaj pe strada Raleigh. Ne-am gândit că vă vor păstra, dar doamna a rămas însărcinată. În cele din urmă,

v-au dus la orfelinat. Noi am fost mânăniți, fiindcă acolo nu prea vă lăsau să vă jucați în aer liber.

— Spui întruna „noi”, șopti ea, temându-se să creadă ce auzea.

Dar vrând să o facă.

— Așa este. Tatăl dumneavoastră și eu.

Beth își astupă gura cu dosul palmei, privirea ei agățându-se de profilul majordomului, ca și când ar fi fost un obiect pe care putea să-l păstreze.

— Știa de mine?

— Da, stăpână. De la bun început. V-a văzut când erați la grădiniță, la școala generală și la liceu.

Privirile celor doi se intersectară.

— Am fost atât de mândri când ați obținut acea bursă universitară. Am fost prezent la ceremonia de absolvire. Am făcut poze ca să vă vadă și tatăl dumneavoastră.

— Știa cine sunt.

Rosti cuvintele, cu senzația pregnantă că vorbește despre părintele altcuiva.

Majordomul întoarse capul spre ea și zâmbi.

— Am păstrat fiecare articol pe care l-ați scris. Chiar și pe cele din liceu și facultate. Când v-ați angajat la *Caldwell Courier Journal*, tatăl dumneavoastră nu se culca până nu îi aduceam ediția de dimineață. Oricât de grea ar fi fost noaptea de dinainte, nu închidea ochii dacă nu vă citea articolul. Tare mândru era.

Beth scotoci prin geantă în căutarea unui șervețel.

— Pofțiți, zise Fritz și îi întinse un pachet întreg.

Beth își suflă nasul cât putu de delicat.

— Stăpână, trebuie să înțelegeți cât de greu i-a fost să stea departe de dumneavoastră. Dar dacă s-ar fi apropiat prea mult, v-ar fi pus în pericol. Familiile de războinici trebuie protejate,

iar dumneavoastră erați expusă fiindcă erați crescută ca om. Spera din tot sufletul să fiți cruțată de tranziție.

— Pe mama ai cunoscut-o?

— Foarte puțin. Nu au fost împreună mult. Ea a dispărut la scurt timp după ce s-au cunoscut pentru că aflase că domnul nu era om. Nu i-a spus că este însărcinată și abia când i-a venit sorocul a luat legătura cu dumnealui. Cred că se temea foarte mult de ce va aduce pe lume. Din nefericire, a intrat în travaliu și a fost dusă la spital înainte ca domnul să ajungă la ea. Să știți de la mine că a iubit-o foarte mult.

Beth absorbea informațiile, mintea ei le filtra și umplea spațiile goale.

— Tata și Wrath au fost apropiați?

Majordomul șovăi.

— Tatăl dumneavoastră îl iubea pe Wrath. Cu toții îl iubim. E stăpânul nostru. Regele nostru. De aceea tatăl dumneavoastră l-a trimis să vă vegheze. Să nu vă fie frică de Domnia Sa. Nu vă va face niciun rău.

— Știu.

În momentul în care zări blocul unde locuia, Beth își dori să fi putut petrece mai mult timp în compania majordomului.

— Am ajuns, anunță Fritz. Bv. Redd nr. 1188, apartamentul 1B. Trebuie să vă mărturisesc că nici eu, nici tatăl dumneavoastră n-am fost încântați că locuiți la parter.

Mașina se opri. Beth n-ar mai fi vrut să coboare.

— Pot să te întreb mai multe? Cu altă ocazie? îl rugă ea.

— Desigur, stăpână. Am atâtea să vă povestesc!

Majordomul coborî din mașină, însă Beth închidea deja portiera în momentul în care ajunse lângă ea.

Beth se gândi să îi întindă mâna și să îi mulțumească într-un mod protocolar.

În schimb, îl cuprinse în brațe pe bătrânelul mărunț și îl strânse la piept.

După plecarea lui Beth setea lui Wrath se întee, înțepându-l violent, de parcă ar fi știut că el este vinovat pentru plecarea femeii.

Își trase pantalonii și se târî până la telefon. Mai întâi îl sună pe Fritz, apoi pe Tohrment. Glasul îi era stins și trebui să repete de mai multe ori pentru a se face înțeles.

Imediat ce termină discuția cu Tohr, îi veni să vomite. Se duse împleticindu-se până în baie, strigând-o pe Marissa în gând. Se încovoie peste vasul toaletei, dar nu prea avea ce să elimine din stomac.

Am așteptat prea mult, își zise în sinea lui. Ignorase semnalele pe care corpul i le transmintea de o vreme încoace. Pe urmă apăruse Beth, iar asta îl dăduse și mai mult peste cap. Nu era de mirare că începea să își piardă mințile.

— Stăpâne? îl strigă ea.

— Am nevoie de...

Beth, gândi el, pradă halucinațiilor. O vedea în fața lui, îi auzea glasul. Întinse mâna spre năluca.

— Stăpâne? Vrei să vin? întrebă Marissa din cealaltă cameră.

Wrath își șterse sudoarea de pe față și ieși, împleticindu-se ca un bețiv. Bâjbâi cu brațele prin aer, repezindu-se înainte.

— Wrath! strigă Marissa și alergă spre el.

Vampirul se prăbuși pe pat, agățându-se de ea și doborând-o. Trupurile lor se atinseră.

El o simți pe Beth.

Își afundă obrazul în cearșafurile ce păstrau parfumul ei. Inspiră adânc, căutând să se calmeze, dar nu simți decât mirosul lui Beth.

— Stăpâne, trebuie să te hrănești, răsună vocea Marissei de undeva din depărtare.

Privi în direcția de unde venea sunetul, însă nu zări nimic. Era orb cu desăvârșire.

Glasul Marissei deveni curios de puternic.

— Uite aici, stăpâne. Prinde-mi încheietura. Haide!

Wrath simți o mână caldă în palma lui. Deschise gura, dar brațele nu voiau să îl mai asculte. Întinse mâna, dădu de umăr, de claviculă, de linia gâtului.

Beth.

Foamea puse stăpânire pe el. Se aplecă peste corpul femeii. Cu un răget, își înfipse colții în carnea moale de deasupra arterei. Bău cu nesaț, în timp ce prin minte i se învârteau imaginile femeii brunete care îi aparținea, o vedea cum i se dăruiește, își închipuia că pe ea o strânge în brațe.

* * *

Marissa scoase un icnet înăbușit.

Brațele lui Wrath păreau să o rupă în două, trupul lui masiv o împresura ca zăbrelile unei temnițe, în timp ce se hrănea. Pentru întâia oară de când erau împreună, îi simțea fiecare linie a corpului.

Inclusiv ceea ce părea a fi o erecție, lucru care nu se mai întâmplase până atunci.

Posibilitățile erau incitante. Și înfricoșătoare.

Se relaxă și încercă să respire. Asta își dorise dintotdeauna de la el, deși pasiunea lui era absolut șocantă. Dar la ce s-ar fi putut aștepta? Era un mascul cu sânge pur. Un războinic.

Care înțelesese într-un final că are nevoie de ea.

După ce bucuria ei șterse orice urmă de disconfort, Marissa își trecu timid degetele peste umerii lui goi, o libertate pe care nu și-o permisesese niciodată până atunci. Wrath scoase un sunet gutural, ca și când i-ar fi spus să nu se oprească. Cu o plăcere infinită, femeia își înfipse mâinile în părul lui. Era atât

de fin. Cine și-ar fi imaginat? Un bărbat atât de dur, cu plete atât de fine. Asemeni rochiilor ei din satin.

Marissa voia să îi citească gândurile, lucru pe care nu îndrăznise să-l facă până atunci de teamă să nu îl supere. Acum însă totul se schimbase. Poate chiar avea să o sărute la sfârșit. Să facă dragoste cu ea. Poate că îi va îngădui să rămână cu el. I-ar fi plăcut să locuiască în casa lui Darius, alături de el. Sau oriunde altundeva. Nu conta.

Închise ochii și pătrunse în mintea lui.

Doar ca s-o vadă pe femeia la care se gândea el cu adevărat. O ființă *umană*.

O frumoasă cu părul negru și cu ochii pe jumătate închiși. Stătea întinsă pe spate, cu sânii dezveliți. El îi mângâia coapsele, sfârcurile roz, în timp ce buzele lui alunecau pe pântec în jos.

Marissa alungă imaginea, ca arsă.

Wrath nu era lângă ea. Nu de la gâtul ei bea. Nu pe ea o îmbrățișa.

Iar erecția nu i se datora ei.

Nu îi era menită.

Lăsându-l să bea în continuare, strivită între brațele lui, Marissa își deplângea soarta nedreaptă.

Speranțele ei. Dragostea ei. Pe el.

Îi convenea de minune că el o secătuia de sânge. Și cât și-ar fi dorit să meargă până la capăt! Să îi soarbă și ultima picătură. Să o lase să moară.

Îi luase ani de zile, o eternitate, să vadă adevărul.

El nu fusese niciodată al ei. Și nu avea să fie vreodată.

Doamne, acum, când visul se sfârșise, nu îi mai rămânea absolut nimic.

Capitolul 21

Beth își puse geanta pe măsuta din hol, îl salută pe Boo și intră în baie. Se uită la duș, dar se hotărî să mai amâne. Deși jetul fierbinte i-ar fi prins bine, prefera să mai păstreze un timp mirosul lui Wrath pe piele. Era un parfum minunat, erotic, o aromă misterioasă. Diferită de tot ce cunoscuse până atunci, pe care nu o mai putea nicidecum șterge din minte.

Deschise robinetul și se răcori cu puțină apă, simțindu-și tot corpul străbătut de o durere dulce, în special în zona dintre picioare. Puțin îi păsa de durere. Wrath îi putea face orice dorea.

El era...

Nu găsea cuvintele potrivite. Doar imaginea lui revărsându-se în ea, umerii săi lucind de transpirație, pieptul scuturat de convulsii în clipa în care i se dăruise pe de-a-ntregul. Când își pusese asupra ei amprenta proprietății.

Chiar așa se simțise. Că este dominată și însemnată de un bărbat. Subjugată.

Tânjea după acea senzație din nou. Tânjea după el.

Clătină brusc din cap, spunându-și că nu mai are voie să facă sex neprotejat. Era destul de grav că se întâmplase deja de două ori. Data viitoare, aveau să fie mai precauți.

Ieșind din baie, își surprinse reflexia în oglindă și se opri. Se aplecă și își examină fața îndeaproape.

Arăta exact ca dimineața trecută. Dar se simțea straniu.

Căscă gura și își cercetă dinții. Când apăsă pe canini simți o durere.

Dumnezeule mare, cine era? *Ce era?*

Își aminti cum se purtase Wrath, după ce făcuseră dragoste. Cum se îndepărtase de ea, cu trupul pe jumătate dezgolit, încordat ca un arc, cu mușchii umflați și pielea gata să-i plesnească. Când își arătase colții, aceștia erau mai lungi decât prima dată. De parcă ar fi crescut între timp.

Chipul lui frumos era schimonosit de chinuri.

Asta o aștepta și pe ea?

Din camera alăturată se auzi un ciocănit, ca și când cineva ar fi bătut în geam. Îl auzi pe Boo mieunând. Beth aruncă o privire, ascunsă după tocul ușii.

Era cineva la ușa glinsată. O persoană înaltă.

— Wrath?

Alergă la ușă și o deschise înainte să verifice identitatea vizitatorului.

Văzând cine o aștepta acolo, regretă că nu fusese mai atentă.

Nu era Wrath, cu toate că necunoscutul aducea puțin cu el. Avea părul negru tuns scurt. O față aspră. Ochi de un albastru închis. Și era îmbrăcat în piele din cap până-n picioare.

Nările îi fremătau și se uita la ea încruntat, fixând-o cu privirea. Bărbatul se calmă însă rapid.

— Beth? i se adresă el, pe un ton grav, dar prietenos.

Îi zâmbi, dezvelindu-și colții.

Femeia nici măcar nu tresări.

Fir-ar să fie, m-am obișnuit deja cu toate ciudățeniile!

— Sunt Tohrment, prietenul lui Wrath, zise el și îi întinse mâna. Poți să-mi spui Tohr.

Beth clătină din cap, neștiind bine ce s-ar cuveni să zică.

— O să stau pe-aici o vreme. Dacă ai nevoie de ceva, mă găsești afară.

Bărbatul... vampirul — orice-ar fi fost el — se întoarse, îndreptându-se spre masa de picnic.

— Stai! strigă ea. Nu vrei să... Intră, te rog.

Tohr înălță din umeri.

— Bine.

În momentul în care intră, Boo scoase un mieunat puternic și dădu cu lăbuța peste ghetetele lui Tohr. Pisica și bărbatul se salutară ca doi prieteni vechi. În momentul în care vampirul se îndreptă, i se desfăcu haina. Pumnale. Identice cu ale lui Wrath. Beth presimțea că, dacă i-ar fi scotocit prin buzunare, ar fi găsit aceleași arme pe care Butch i le confiscase lui Wrath.

— Vrei ceva de băut? zise ea și o trecu un fior. *Nu sânge. Te rog să nu ceri sânge.*

Bărbatul rânji ca și când i-ar fi citit gândurile.

— Ai o bere?

Bere? Bea bere?

— Cred că am.

Dispăru în bucătărie. Se întoarse cu două sticle de Sam Adams. Simțea și ea nevoia să bea niște alcool.

În definitiv, trebuia să fie o gazdă bună pentru vampir. Tatăl ei fusese vampir.

Iubitul ei era vampir.

Duse sticla la gură și bău cu poftă.

Tohrment râse ușor.

— Ai avut o noapte grea?

— Nici nu-ți poți imagina, răspunse ea și se șterse la gură.

— Ba cred că pot.

Vampirul se așează în fotoliul ei, revărsându-se peste brațele acestuia și făcând spătarul înalt să pară absolut minuscul.

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit. Tatăl tău mi-a tot vorbit despre tine.

— Serios?

— Era foarte mândru de tine. Trebuie să știi că s-a ținut la distanță doar ca să te protejeze, nu pentru că nu te-ar fi iubit.

— Așa mi-a zis și Fritz. Wrath, de asemenea.

— Cum te-mpaci cu el?

— Cu Wrath?

— Da.

Simțea cum îi ard obrajii și intră în bucătărie, înainte ca el să observe. Luă o pungă cu fursecuri de pe frigider și puse câteva pe o farfurie.

— E... E... Cum să mă exprim?

Se căznea să găsească un răspuns potrivit.

— Cred că știi ce vrei să spui.

Beth reveni cu farfuria și o întinse spre el.

— Nu vrei un fursec?

— Cu ovăz și stafide. Preferatele mele, spuse el și luă trei.

— Eu credeam că vampirii se hrănesc numai cu sânge.

— Nu-i chiar așa. Sângele conține multe substanțe nutritive, dar avem nevoie și de mâncare normală.

— Dar usturoiul?

— Mor după el, o lămuri el, lăsându-se pe spate și ronțaindu-și fericit fursecurile. Mai ales prăjit în puțin ulei de măsline.

Doamne ferește! Tipul ăsta e atât de degajat, își zise Beth.

Ba nu, se înșelase. Ochii lui ageri cercetau în permanență ferestrele și ușa din sticlă, de parcă ar fi supravegheat perimetrul. Beth era convinsă că, dacă ar fi observat ceva suspect, ar fi sărit din fotoliu într-o secundă. Și nu ca să verifice încuietorile. Ci ca să atace.

Tohr mușcă dintr-un alt fursec.

Cel puțin, era o companie plăcută. Aproximativ.

— Ești altfel decât Wrath, rosti ea pe neașteptate.

— Nimeni nu-i ca Wrath.

— Ai dreptate.

Beth se așează pe pat, mâncându-și fursecul.

— E o forță a naturii, zise Tohr, luând o gură de bere. Și e letal, fără nicio îndoială. Dar nimeni nu te va proteja mai bine ca el, presupunând că ar fi de acord să o facă. Iar în cazul tău, a acceptat.

— De unde știi? murmură ea, întrebându-se ce îi mai povestise Wrath.

Tohr își limpezi glasul și se îmbujoră ușor.

— Te-a însemnat.

Beth se încruntă și lăsă ochii în pământ.

— Îmi dau seama după miros, o lămuri Tohr. Îi simt amenințarea pe pielea ta.

— Amenințarea?

— Ca și când i-ai fi *shellan*.

— Ce să fiu?

— Perechea lui. Parfumul de pe pielea ta e un avertisment pentru toți ceilalți masculi.

Așadar, avusese dreptate. În legătură cu relația lor fizică și semnificația acesteia.

Chestia asta n-ar trebui să mă încânte chiar atât de tare, medită ea.

— Nu te deranjează, nu-i așa? reluă Tohr. Să fii a lui?

Nu avea chef să-i răspundă. Pe de o parte, își dorea să îi aparțină lui Wrath. Pe de altă parte, s-ar fi simțit mai în siguranță dacă ar fi trăit așa cum o făcuse dintotdeauna. Adică independent.

— Tu ai așa ceva? se interesă ea. O parteneră, vreau să spun.

Pe chipul vampirului se întipări o expresie de devotament.

— O cheamă Wellsie. Am fost făgăduiți unul altuia încă dinainte de tranziție. A fost un mare noroc că ne-am îndrăgostit. Sincer vorbind, dacă aș fi zărit-o pe stradă, nici nu i-aș fi dat atenție. Soarta a aranjat lucrurile exact cum trebuie.

— Da. Din când în când ne arată un strop de bunăvoință, șopti Beth.

— Așa e. Unii masculi nu au o singură *shellan*, dar pentru mine e de neconceput să fiu cu mai multe femei. Probabil de-asta a apelat Wrath la mine.

Beth ridică dintr-o sprânceană.

— Poftim?

— Ceilalți frați au femeile lor, de la care se hrănesc, dar nu au nicio legătură afectivă cu ele. Nimic nu i-ar împiedica să...

Se opri și mai mușcă o dată din fursec.

— Înțelegi la ce mă refer. Ținând cont că ești...

— Cum sunt?

Avea senzația că nu mai știa cine e. Și era dispusă să primească orice indiciu, fie și de la un străin.

— Frumoasă. Wrath n-ar fi putut să te lase în grija celorlalți, fiindcă, dacă s-ar fi dat la tine, ar fi ieșit un mare scandal, zise el și ridică din umeri. Iar vreo doi dintre frați sunt chiar periculoși. N-ai lăsa nicio femeie în compania lor, mai ales una la care ții.

Beth nu era sigură că își dorea să îi cunoască pe toți acești frați.

Ia stai puțin, îi veni ei o idee.

— Wrath are deja o *shellan*?

Tohr dădu pe gât și ultima picătură de bere.

— Cred că ar trebui să discuți cu el despre asta.

Nu era tocmai negația pe care o aștepta.

Un sentiment de neagră dezamăgire i se instalează în piept și se retrase iarăși în bucătărie.

Fir-ar al naibii! Acum începea să suspine după Wrath. După două partide de sex ea își și pierduse capul.

Treaba asta o să doară rău, își zise ea în timp ce desfăcea o sticlă nouă de bere. *Când relația noastră va începe să scârțâie, o să doară al dracului de tare.*

Și ca să pună capac la toate, mai era și problema tranziției.

Ah, Doamne.

— Mai vrei fursecuri? strigă ea.

— Da, te rog.

— Bere?

— Nu. Mi-a ajuns una.

Veni cu toată punga din bucătărie și ronțăiră prăjiturilele, chiar și pe cele fărâmițate de pe fundul pungii, în tăcere.

— Altceva nu mai ai de mâncare? întrebă Tohr.

Beth se ridică, simțindu-se și ea ușor flămândă.

— Să văd ce pot încropi.

— Ai televiziune prin cablu? zise el, făcând semn cu capul spre televizor.

Beth îi aruncă telecomanda.

— Normal că am. Dacă nu mă-nșală memoria, astă-seară e un maraton Godzilla pe TBS.

— Super! exclamă vampirul și își întinse picioarele. De când mă știu am avut o pasiune pentru monștri.

Beth se uită la el și zâmbi.

— Da, și eu.

Capitolul 22

Butch se deșteaptă fiindcă cineva îi înfigea un cui în cap.
Miji ochii.

Ba nu, se înșelase. Suna telefonul.

Ridică receptorul și îl ținu la o oarecare distanță de ureche.

— Alo?

— Bună dimineața, rază de soare! răsună glasul lui José, împlântând mai adânc cuiul în capul lui Butch.

— Cât e ceasul? bombăni el.

— Unsprezece. Mă gândeam că te interesează să afli că Beth tocmai ne-a sunat. Părea în regulă.

O senzație de ușurare învălui corpul detectivului, alungând orice urmă de încordare.

— Și individul?

— N-a pomenit nimic de el. Dar a zis că vrea să discute cu tine pe parcursul zilei de azi. Am anulat urmărirea generală, pentru că ne-a sunat de-acasă.

Butch se ridică în capul oaselor.

Apoi se culcă la loc.

Nu era în stare să plece nicăieri.

— Nu mi-e prea bine, murmură el la telefon.

— Mi-am dat seama. Tocmai de-aia i-am spus că ești ocupat până după-masă. Și ca să știi și tu, abia pe la șapte am plecat de la tine.

Ah, drăcia dracului!

Încercă încă o dată să se ridice, opintindu-se să stea drept. Camera se învârtea. Nu își revenise după bătaia pe care o încasase. Pe deasupra, era și mahmur.

Să mai zică cineva că nu sunt capabil să fac mai multe lucruri deodată.

— Vin chiar acum.

— Nu te-aș sfătui. Căpitanul abia așteaptă să-ți tragă o să-puneală zdravănă. Și au mai apărut și ăia de la Afaceri Interne să se intereseze de tine și de Billy Riddle.

— De Riddle? De ce?

— Haide, domnule detectiv. Ce naiba!

Într-adevăr, știa foarte bine motivul.

— Ascultă-mă pe mine. N-are rost să dai nas în nas cu șeful în starea în care te afli, vorbi José, pe un ton calm, pragmatic. Așteaptă să te pui pe picioare. Adună-te și pe urmă vii la secție. Te acopăr eu.

— Mersi.

— Ți-am lăsat aspirina lângă telefon. Și un pahar mare cu apă. M-am gândit că nu o să fii în stare să mergi până la filtrul de cafea. Ia trei pastile, scoate telefonul din priză și trage un pui de somn. Dacă se întâmplă ceva interesant, vin eu și te iau de-acasă.

— Te iubesc, scumpo.

— Atunci să-mi cumperi o haina de nurcă și niște cercei frumoși.

— S-a făcut.

După două încercări eșuate, izbuti în sfârșit să așeze receptorul la loc în furcă și închise ochii. Un pic de somn. Poate avea să se simtă mai bine.

Beth se uită în grabă peste ultimul articol primit spre revizuire despre un val de furturi de identitate. Din pricina corecturilor roșii textul semăna cu un trup însângerat, lui Beth nerămânându-i decât să constate că fenomenul se generalizase. Băieții lui Dick deveneau tot mai neglijenți, fiindcă se bazau pe ea. Și nu mai era vorba doar de greșeli nevinovate, se ajunsese deja la erori gramaticale și de topică. Ca și când oamenii ăia nici măcar nu auziseră de *Chicago Manual of Style*.

În cadrul unei colaborări, nu o deranja să se ocupe și de corectură. Cu condiția ca persoana care redacta articolul să facă o minimă verificare a textului.

Beth salvă articolul în *outbox* și căută ceva pe ecranul monitorului. Deschise un fișier pe care îl accesase toată ziua.

Bun. Ce altceva mai dorea să știe?

Aruncă o privire peste lista cu întrebări.

Voi putea circula pe timpul zilei? Cât de des va trebui să mă hrănesc? Cât voi trăi?

Degetele îi zburau peste tastatură.

Ce dușmani ai?

Apoi, Ai o...

Care era cuvântul? *Shellan?*

În locul acestuia scrisese *soție*.

O treceau fiori reci gândindu-se la ce i-ar fi putut răspunde Wrath. Și chiar dacă n-avea, de la cine se hrănea?

Se întrebă ce o să simtă când el se va năpusti asupra ei ca un animal înfometat.

Presimțea că era o experiență asemănătoare sexului. Pe jumătate sălbatică. Mistuitoare. Din care ea avea să iasă vlăguită și plină de vânătăi.

Și îmbătată de extaz.

— Muncești din greu, Randall? răsună glasul lui Dick.
Beth închise fișierul și intră în contul de e-mail.

— Ca întotdeauna.

— Circulă un zvon despre tine.

— Serios?

— Da. Cică ai fost la întâlnire cu detectivul ăla de la Omucideri, O'Neal. De două ori, chiar.

— Și ce-i cu asta?

Dick se aplecă peste biroul ei. Beth purta o bluza la baza gâtului, așa că bărbatul nu prea avea ce admira. Se trase înapoi.

— Bravo ție. Vrăjește-l și vezi ce scoți de la el. Am putea face un reportaj despre brutalitatea poliției cu el în prim-plan. Ține-o tot așa, Randall, și poate mă îndupleci să te promovez.

Dick se îndepărtă cu pași leneși, vizibil satisfăcut de rolul său de binefăcător.

Mare bou.

Sună telefonul și Beth își rosti iritată numele în receptor.

Urmă un scurt moment de tăcere.

— Stăpână? Vă simțiți bine?

Era majordomul.

— Ah... scuze. Da, sunt bine.

Își sprijini capul în mâna rămasă liberă. După ce avusese de-a face cu unii ca Wrath și Tohr, aerele de mascul feroce ale lui Dick păreau de-a dreptul ridicole.

— Aveți nevoie de ceva...

— Nu, nu-mi trebuie nimic, răspunse ea, râzând. Mă descurc singură.

— Poate nu s-ar fi convenit să vă sun, spuse Fritz, cu un glas tot mai stins, dar n-am vrut să fiți luată pe nepregătite. Stăpânul mi-a cerut să pregătesc o cină specială diseară. Doar

pentru dumneavoastră și domnul. Mă gândeam să trec să vă iau și să vă cumpărăm o rochie împreună.

— O rochie?

Pentru o întâlnire cu Wrath?

Cu toate că ideea o încânta, își propuse să nu se mai lase dusă de val. Nici măcar nu știa ce o așteaptă în toată această poveste.

Ori dacă în viața lui Wrath mai exista și altcineva.

— Stăpână, știu că este o mare îndrăzneală din partea mea. Vă va telefona și domnul...

În momentul acela, Beth primi un apel pe o altă linie.

— Voiam doar să fiți pregătită pentru diseară.

Telefonul afișă numărul pe care o pusese Wrath să îl memoreze. Pe chipul lui Beth apăru un zâmbet tâmp.

— Mi-ar face mare plăcere să-mi cumpăr o rochie. Ar fi absolut minunat.

— Perfect. Mergem la Galleria. Au acolo și un magazin Brooks Brothers. Stăpânul și-a comandat haine noi la ei. Cred că vrea să vă impresioneze.

Convorbirea luă sfârșit, dar zâmbetul idiot nu i se șterse de pe față.

* * *

Wrath îi lăsa lui Beth un mesaj în mesageria vocală, apoi se răsuci prin pat, în căutarea ceasului tactil. Trei după-amiaza. Dormise în jur de șase ore, adică mai mult decât în mod obișnuit, dar era o nevoie fiziologică normală după ce se hrănea.

Doamne, cât și-ar fi dorit să o aibă lângă el.

Tohr îl sunase în zori pentru a-i da raportul. Stătuseră trei amândoi toată noaptea și se uitaseră la filme cu Godzilla.

Judecând după vocea vampirului, ar fi zis că se îndrăgostise de ea.

Lucru pe care Wrath îl înțelegea și îl detesta în același timp.

Se felicita totuși pentru alegerea făcută. Rhage sigur i-ar fi făcut avansuri, iar Wrath s-ar fi văzut obligat să-i aplice o corecție zdravănă fratelui său. Să-i rupă un picior. Poate pe amândouă. În ceea ce-l privea pe Vishous, cu toate că nu era la fel de atrăgător ca Rhage, știa cum să fărmece femeile. Phury jurase să se abțină de la plăcerile trupești. Ce rost avea să îi scoată ispita în cale?

Zsadist?

Pe el nici nu îl luase în calcul. Cicatricea de pe fața lui ar fi îngrozit-o pe Beth. Până și Wrath își dădea seama de acest lucru. În plus, pe Zsadist îl excita să vadă spaima pe chipul partenerelor sale. Chestia asta îl înfierbânta așa cum pe majoritatea bărbaților îi excită un calendar de la Victoria's Secret.

Era limpede. Tot la Tohr avea să apeleze dacă se mai punea vreodată problema.

Wrath se întinse din toate încheieturile. Atingerea cearșafurilor din satin pe pielea lui goală îl făcu să tânjească după Beth. Pentru că se hrănise își simțea trupul mai viguros ca oricând, ca și când oasele i-ar fi fost din carbon, iar mușchii, cabluri din oțel. Își revenise și ardea de nerăbdare să treacă la treabă.

Singurul său regret era că îi făcuse rău Marissei.

Rememoră evenimentele din noaptea trecută. Imediat ce își scosese colții din gâtul ei, realizase că fusese la un pas să o ucidă. Și nu fiindcă băuse mai mult decât trebuia.

Femeia se îndepărtase de el, cu chipul împietrit de durere în timp ce se chinuia să coboare din pat.

— Marissa...

— Stăpâne, te dezleg de legământ. Ești liber.

Wrath blestemase, cuprins de remușcări pentru ceea ce-i făcuse.

— Nu-ți înțeleg mânia, îi zisese ea cu voce stinsă. Asta ți-ai dorit dintotdeauna, iar acum îți ofer libertatea.

— Niciodată n-am vrut...

— Nu m-ai vrut pe mine, șoptise ea. Știu.

— Marissa...

— Te rog, nu mai spune nimic. N-aș suporta să aud adevărul de pe buzele tale, deși îl știu prea bine. Mereu te-ai simțit rușinat să fii legat de mine.

— Ce naiba îndrugi acolo?

— Te dezgust.

— Poftim?

— Crezi că n-am observat? Abia aștepti să scapi de mine. Mă lași să mă hrănesc și imediat ce termin fugi de lângă mine de parcă ai fi făcut un mare efort să mă suporti.

Începuse să suspine.

— Am încercat mereu să fiu curată când vin la tine. Stăteam ore în șir în cadă, spălându-mă de o mie de ori. Însă nu pot îndepărta mizeria pe care doar tu o vezi.

— Încetează, Marissa. Termină cu astea. Tu nu ai nicio vină.

— Da, știu. Am văzut-o pe femeia aceea. În mintea ta, rostise ea, străbătută de un fior.

— Îmi pare rău, zisese el. Îți jur că niciodată nu m-ai dezgustat. Ești frumoasă...

— Nu-mi spune asta. Nu acum, spusese ea și glasul îi devenise tăios. Dacă e să regreti ceva, atunci regretă că mi-a luat atâta vreme să văd adevărul de sub nasul meu.

— Am să te protejez și de-acum înainte, îi promisese el.

— Ba nu. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Oricum, nu ți-ai făcut niciodată.

Apoi dispăruse, parfumul proaspăt al oceanului persistând în urma ei câteva secunde înainte de a se risipi.

Wrath se frecă la ochi. Era hotărât să se revanșeze cumva față de ea. Nu știa prea bine cum să o scoată la capăt, ținând cont de suferința pe care i-o provocase. Însă nu avea de gând să o lase să plece din viața lui ferm convinsă că nu reprezentase nimic pentru el. Sau că el o considera impură.

Nu o iubise niciodată, asta nu putea nega. Dar nu dorise să o rănească, motiv pentru care o îndemnase de atâtea ori să îl părăsească. Dacă s-ar fi retras din proprie inițiativă, dacă ar fi spus răspicat că nu îl vrea, ar fi putut ține fruntea sus în fața aristocraților malițioși. În lumea ei, o *shellan* respinsă de partenerul ei era privită ca o marfă stricată.

Iar acum, faptul că ea îl părăsise o scutea de orice umilință. Iar Wrath presimțea că nimeni nu va fi șocat la aflarea veștii.

Curios lucru cum niciodată nu se gândise că el și Marissa se vor despărți. Poate pentru că, după atâtea secole petrecute împreună, nici nu-și imagina că ar mai fi posibil. În mod cert, nu se așteptase ca ruptura să intervină din cauza atașamentului său față de o altă femeie.

Exact asta se întâmpla. Beth era cealaltă femeie. După ce o însemnase cu o noapte înainte, nu putea nega existența unei legături afective.

Trase o înjurătură zdravănă, căci cunoștea suficient de bine comportamentul și psihologia bărbaților-vampiri pentru a-și da seama că are necazuri mari. Amândoi aveau necazuri acum.

Un bărbat îndrăgostit era periculos.

În special când trebuia să își părăsească partenera.

Și să o lase în grija altuia.

Căznindu-se să își alunge aceste gânduri din minte, Wrath puse mâna pe telefon și sună la etaj pentru a cere o gustare.

Cum nu îi răspunse nimeni, bănuî că Fritz plecase la magazin să cumpere alimente.

Înțelept lucru. Wrath își invitase frații la el, iar acestora le plăcea să mănânce din belșug. Era timpul să se informeze, să afle în ce stadiu se găsește investigația lor.

Dorința de a-l răzbuna pe Darius îi ardea sufletul.

Și cu cât era mai aproape de Beth, cu atât focul se întetea.

Capitolul 23

Butch ieși din biroul căpitanului. În lipsa pistolului, tocul de pe umăr îi părea prea ușor. Și portmoneul se subțiasse vizibil fără insigna de polițist în el. Se simțea aproape dezbrăcat.

— Cum a mers? se interesă José.

— O să-mi iau o vacanță.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Butch o porni pe coridor, spre ieșire.

— Din New York v-au trimis vreo informație despre suspect?

José îl prinse de braț și îl trase după el într-o sală de interogatoriu.

— Ce s-a-ntâmplat?

— M-au suspendat fără plată, până la încheierea anchetei interne. Știm prea bine amândoi că voi fi găsit vinovat de abuz de forță.

José își trecu o mână prin păr.

— Frate! Și ți-am zis s-o lași mai moale cu suspiecții.

— Individul ăla, Billy Riddle, o merita cu vârf și-ndesat.

— Nu-i o scuză.

— Ciudat, la fel a spus și căpitanul.

Butch se apropie de geamul-oglină și se privi în el. Începea să îmbătrânească. Sau poate era doar sătul de singura meserie pe care își dorise vreodată să o practice.

Brutalitatea forțelor de poliție. Să se ducă dracului cu porcăriile astea. El era apărătorul celor nevinovați, nu vreun mardeiaș cu ifose căruia i se scula când spărgea capul cuiva. Necazul era că existau mult prea multe legi care protejau infractorii. Victimele, ale căror vieți fuseseră distruse de violență, nu erau la fel de norocoase.

— Oricum n-am ce căuta aici, rosti el pe un ton calm.

— Poftim?

Lumea nu mai are nevoie de oameni ca mine, își zise Butch în sinea lui.

Butch se întoarse.

— Deci poliția New York a aflat ceva?

José îl măsură îndelung din priviri.

— Te-au suspendat așadar?

— Cel puțin până mă dau oficial afară.

José își puse mâinile în șold și lăsa ochii în pământ, clătînd nemulțumit din cap de parcă și-ar fi certat pantofii. În cele din urmă, îi răspunse.

— *Nada*. Individul zici c-ar fi apărut de nicăieri.

Butch trânti o înjurătură.

— Stelele alea. Știu că le poți cumpăra de pe internet, dar și din oraș, n-am dreptate?

— Da, prin academiile de arte marțiale.

— Avem și noi vreo două.

José încuviință, clătînd ușor din cap.

Butch își scoase cheile din buzunar.

— Pe curând.

— Stai o clipă. Am trimis deja pe cineva să se intereseze. În ambele locuri i s-a spus că niciunul dintre cumpărători nu se potrivește cu descrierea suspectului.

— Mersi pentru pont, zise Butch și porni spre ușă.

— Domnule detectiv. Hei, O'Neal, strigă José și îl apucă de antebrăț. Oprește-te naibii!

Butch îi aruncă o privire nervoasă peste umăr.

— Acum mă avertizezi să nu mă amestec în problemele poliției? Îți răcești gura degeaba.

— Fir-ar să fie de treabă, Butch. Doar nu-ți sunt dușman. José îl fixă cu ochii săi negri.

— Eu și băieții suntem de partea ta. În ceea ce ne privește, ai făcut ce trebuia să faci și niciodată n-ai greșit. Dacă ai caftit pe cineva, ăla sigur a meritat-o. Dar e posibil să fi avut noroc până acum. Dacă se-ntâmplă să rănești o persoană care nu e...

— Lasă predicile. Nu mă pasionează.

Puse mâna pe clanța ușii.

José nu renunță cu una, cu două.

— Nu mai ești polițist, O'Neal. Dacă te-arunci cu capul înainte într-o anchetă care nu mai e treaba ta, n-o s-o aduci înapoi pe Janie.

Butch expiră zgomotos ca și când ar fi încasat un pumn.

— Acum vrei să mă lovești fix unde mă doare mai tare?

José luă mâna de pe el, cu o expresie înfrântă pe chip.

— Îmi pare rău. Dar, dacă vrei să dezgropi morții, îți faci mai mult rău. N-o s-o ajute pe sora ta. N-a ajutat-o niciodată.

Butch legănă lent din cap.

— Știu asta, ce dracu'!

— Ești sigur?

Da, era foarte sigur. Îi făcuse plăcere să îl lovească pe Billy Riddle, să îl pedepsească pentru ce îi făcuse lui Beth. Nu avea nicio legătură cu sora lui. Janie se dusesese. Dispăruse de atâta vreme.

Cu toate astea, privirea mahnită a lui José îl făcea să se simtă ca un bolnav incurabil.

— O să fie bine, se trezi el spunând.

Deși nici el nu credea.

— Nu... nu-ți forța norocul, domnule detectiv.

Butch izbi ușa de perete.

— Doar cu forța știu eu să lucrez, José.

* * *

Domnul X se lăsă pe speteaza fotoliului, meditănd la noaptea care urma. Era dispus să mai încerce o dată, cu toate că zona centrală era extrem de expusă în momentul de față din cauza exploziei și a prostituatei ucise. Era periculos să vâneze vampiri prin preajma barului Screamer's, iar riscul de a fi arestat de poliție îi îngreuna și mai mult sarcina.

Dar, cum îi plăcea lui să spună, dacă vrei să prinzi un rechin, nu pescuiești într-un lac. Trebuia să meargă acolo unde erau vampirii.

Nerăbdarea îi dădea frisoane.

În ultima perioadă își perfecționase tehnicile de tortură. Iar în acea dimineață, înainte să plece spre academie, aruncase o privire prin atelierul pe care îl amenajase în hambar. Armele erau toate la un loc, lucind de curățenie: o trusă de dentist, cuțite de diverse dimensiuni, un ciocan cu cap rotund și o daltă, un ferăstrău-sabie.

Plus o cupă pentru înghețată. Pentru ochi.

Secretul era să îți ții victima la limita dintre durere și moarte. O durere pe care să o poți prelungi pe parcursul mai multor ore. Chiar zile. Moartea era întrerupătorul suprem.

Auzi o bătaie în ușă.

— Intră, zise el.

Era recepționera, o femeie solidă, cu brațe groase ca de bărbat și fără sâni. Atitudinea ei contradictorie nu înceta să îl uimească. Deși îi invidia pe bărbați, motiv pentru care se îndopa cu steroizi și trăgea de fiare ca o țicnită, se ambiționa să

se machieze. Și să se coafeze. Îmbrăcată în tricouri scurte și colanți, amintea mai curând de un travestit.

Domnul X simțea o repulsie teribilă la vederea ei.

Trebuie mereu să știi cine ești, își zicea el. Și cine nu ești.

— E un tip aici care vrea să vă vorbească, îl anunță ea, cu un glas nefiresc de gros. O'Neal, parcă a zis că-l cheamă. Se poartă ca un polițist, dar nu mi-a arătat nicio insignă.

— Spune-i că vin imediat. *Ființă monstruoasă ce ești*, adăugă în sinea lui.

Și totuși îl pufni râsul în clipa în care ușa se închise după ea. Ia uite cine vorbea. Tocmai el.

El, un bărbat fără suflet, ucigaș de vampiri, tocmai el se găsisese să o numească monstru?

Da, dar cel puțin el era călăuzit de un scop.

Ea avea să meargă din nou, ca în fiecare seară, la sala de forță Gold. Bineînțeles, nu înainte de a se bărbieri.

* * *

Era aproape ora șase când Butch opri mașina nemarcată în fața blocului lui Beth. Regulamentul îl obliga să o predea până la urmă, dar deocamdată era doar suspendat, nu concediat. Căpitanul trebuia să i-o ceară personal.

Trecuse pe la ambele academii de arte marțiale și discutase cu directorii. Unul dintre ei era absolut nesuferit. Nebunul tipic, dornic de lingușeli și obsedat de autoapărare, care ajunsese să se convingă singur că este asiatic. Cu toate că era la fel de alb ca Butch.

Celălalt individ era pur și simplu ciudat. Semăna cu un lăptar din anii '50, cu părul blond și pomădat, și un zâmbet larg și enervant ca în reclamele la Pepsodent de acum o jumătate de secol. Tipul păruse extrem de săritor și dornic să-l ajute,

însă ceva era suspect. Butch se prinsese că joacă teatru imediat ce domnul Mayberry deschisese gura.

Pe lângă asta, se vedea de la o poștă că era un fătălău și-un fricos.

Butch urcă scările în fugă și sună la ușa lui Beth. Îi lăsase un mesaj și la serviciu și acasă, anunțând-o că trece pe la ea. Se pregătea să apese din nou pe butonul soneriei, când o zări prin ușa din sticlă venind pe holul blocului.

Oh, drace.

Purta o rochie neagră petrecută care îi venea atât de bine, încât îl apucă din nou durerea de cap. Decolteul în V era suficient de adânc pentru a lăsa la vedere o parte din sâni. Talia bine conturată îi evidenția șoldurile suple. Iar crăpătura laterală îi dezvelea coapsa la fiecare pas. Din cauza tocurilor înalte, gleznele ei păreau încântător de fragile.

Femeia ridică ochii de la geanta prin care scormonea și se uită mirată la el.

Își prinsese părul în coc. Butch își imaginează cum ar fi să i-l desfacă.

Beth descuie ușa.

— Butch.

— Salut.

Se fâstâcea ca un adolescent timid.

— Am primit mesajele de la tine, îi zise ea cu blândețe.

Butch se trase în spate pentru a-i face loc să iasă.

— Ai puțin timp să stăm de vorbă? întrebă el deși știa ce răspuns va primi.

— Nu chiar acum.

— Unde mergi?

— Am o întâlnire.

— Cu cine?

Beth îi înfruntă privirea cu o asemenea stăpânire de sine, încât Butch înțelese numaidecât că următoarea replică va fi o minciună.

— Nu e cineva important.

Da, vezi să nu.

— Ce s-a-ntâmplat cu individul de-aseară? Unde e?

— Habar n-am.

— Minți.

Privirea ei era imperturbabilă.

— Dacă ești amabil...

Butch o apucă de braț.

— Nu te duce la el.

Huruitul slab al unui motor de mașină îi întrerupse. Un Mercedes mare și negru cu geamuri fumurii opri în dreptul blocului. Exact cum te-ai aștepta de la un traficant de droguri.

— Ah, las-o dracului de treabă, Beth, izbucni Butch strângând-o de braț, în încercarea disperată de a-i atrage atenția. Stai cuminte. Vrei să fii complicele unui infractor?

— Dă-mi drumul, Butch.

— Tipul e un pericol public.

— Și tu nu ești?

Bărbatul își retrase mâna.

— Măine, îi zise ea, făcând un pas înapoi. Vorbim mâine. Ne vedem după ce ies de la muncă.

Scos din minți, Butch se așează în calea ei.

— Nu te pot lăsa să...

— Mă arestezi?

Nu mai era polițist, deci nu putea. Doar dacă ar fi fost repus în funcție.

— Nu. Nu te arestez.

— Mulțumesc.

— Nu o lua ca pe o favoare, zise el cu amărăciune, în clipa în care femeia trecu pe lângă el. Beth, te rog.

Beth vorbi după o scurtă pauză.

— Nimic nu e ceea ce pare.

— N-aș fi așa sigur. Pentru mine e destul de limpede. Protejezi un infractor și riști să sfârșești și tu între patru scânduri. Nu pricepi cine-i tipul ăsta? Am avut timp să mă uit bine la fața lui. În timp ce el încerca să mă sugrume. Un om ca ăsta are crima în sânge. Așa îi e firea. Cum te poți duce la el? Cum îi poți îngădui să umble liber pe străzi?

— Nu e așa cum spui.

Însă cuvintele ei sunau mai mult a întrebare.

Portiera mașinii se deschise și din ea coborî un bătrân mărunț îmbrăcat în smoching.

— E vreo problemă, stăpână? Întrebă el îngrijorat, aruncându-i în același timp o uitătură urâtă lui Butch.

— Nu, Fritz. Nu e nicio problemă.

Beth zâmbi, însă era un zâmbet forțat.

— Pe mâine, Butch.

— Dacă mai apuci ziua de mâine.

Femeia se albi la față, dar coborî treptele în grabă și intră în mașină.

Câteva secunde mai târziu, Butch se urcă în mașina lui. Și porni pe urmele lor.

* * *

Auzind zgomot de pași venind spre salon, Havers ridică îngândurat privirile din farfurie. Sperase să poată lua masa fără a fi întrerupt.

Însă nu era unul dintre *doggeni* care să îl anunțe că sosise un nou pacient.

— Marissa! exclamă el și se ridică repede de pe scaun.

Femeia se strădui să zâmbească.

— M-am gândit să cobor la tine. M-am săturat să tot stau în camera mea.

— Mă bucur că-mi ții de urât.

Când Marissa se apropie de masă, fratele său trase un scaun pentru ea. Se felicita că insistase ca totul să fie pregătit pentru două persoane, deși își pierduse de mult speranța că ea o să vină să mănânce împreună cu el. În seara aceea, părea să-și fi dat silința nu doar să ia masa cu el. Îmbrăcase o rochie frumoasă din mătase neagră, peste care purta un taior cu guler înalt și scrobit. Părul ei blond, despletit, împrăștiat scânteieri aurii în lumina lumânărilor. Era încântătoare și Havers simți cum crește în el un val de ciudă. Era o mare insultă că Wrath nu reușea să aprecieze ceea ce avea ea să-i ofere, că această femeie superbă, cu sânge nobil, nu era suficient de bună pentru el.

În afară de a-i servi drept sursă de hrană.

— Cum merge la lucru? se interesă ea, în timp ce unul dintre *doggeni* îi turna vin în pahar.

Altul îi așeza o farfurie cu mâncare în față.

— Mulțumesc, Phillip. Karolyn, mâncarea arată absolut delicios.

Luă furculița și împunse cu blândețe friptura de vită.

Slavă Domnului, gândi Havers. Poate lucrurile vor reintra în normal.

— Lucrul, ziceai? Merge bine. Excelent chiar. Cum ți-am mai spus, am făcut o descoperire. În curând, s-ar putea să nu mai fim nevoiți să bem sânge.

Ridică paharul și luă o înghițitură. Vinul roșu ar fi trebuit să meargă de minune cu friptura de vită, dar de data asta îi părea ușor searbăd. Ca de altfel toată mâncarea.

— Azi după-amiază mi-am făcut o transfuzie de sânge și până acum m-am simțit bine.

Nu era tocmai adevărat. Cu toate că nu-i era rău, un lucru îi dădea de gândit. Obişnuitul aflux de energie întârzia să se facă simţit.

— Bietul meu Havers, rosti ea compătimator, încă ți-e dor de Evangaline, nu-i așa?

— Dureros de tare. Nu mă trage deloc inima să... beau.

Refuza cu obstinație să rămână în viață pe calea tradițională. Din acel moment, avea să fie un proces clinic. Un ac steril înfipt în braț și o perfuzie cu sânge.

— Mi se rupe sufletul când te văd, zise Marissa.

Havers întinse mâna către ea și o lăsă pe masă cu palma în sus.

— Îți mulțumesc.

Marissa își puse mâna în palma lui.

— Și te rog să mă ierți că am fost atât de... prinsă cu alte treburi. Dar lucrurile se vor îndrepta.

— Așa este, se grăbi el să confirme.

Wrath era o brută care nu s-ar fi dat în lături să se hrănească direct de la sursă, dar cel puțin Marissa putea fi cruțată de această umilință.

— Ai putea să încerci și tu transfuzia. Nu ai mai depinde de nimeni.

Femeia își retrase mâna și apucă paharul cu vin. Ridicându-l la gură, vărsă câteva picături pe taior.

— Of, fir-ar să fie, bombăni ea, ștergând vinul de pe mătese. Tare neîndemânatică mai sunt.

Își scoase taiorul și îl așeză pe scaunul vecin.

— Să știi că mi-ar plăcea să încerc. Nici pentru mine nu mai e o plăcere să beau.

Havers simți în sfârșit o ușurare, un licăr de speranță. Era o emoție aproape uitată, căci de mult nu o mai trăise. Gândul că lucrurile ar putea reintra pe făgașul cel bun îi devenise cu totul străin.

— E adevărat ce spui? rosti el în șoaptă.

Marissa încuviință din cap, își dădu părul peste umăr și ridică furculița.

— Da, chiar așa e.

În acea clipă, Havers observă urmele de pe gâtul ei.

Două puncte inflamate. O urmă roșie în locul de unde îi fusese supt sângele. Vânătași pe claviculă, unde fusese apucată de o mână puternică.

Aversiunea îi curmă pofta de mâncare și se lăsă ca o pâclă peste ochii lui.

— Cum a putut să fie atât de grosolan? zise el, printre dinți.

Marissa își duse mâna la gât apoi trase repede o suviță de păr peste rană.

— N-am nimic. Serios, n-am nimic.

Havers nu se neclinti, continuând să vadă rana ascunsă de ea.

— Havers, te rog. Hai să mâncăm.

Ridică furculița din nou, ca și când ar fi vrut să îi arate cum se face.

— Haide. Mănâncă împreună cu mine.

— Cum aș mai putea acum? spuse el și azvârli cât colo tacâmurile din argint.

— Pentru că s-a sfârșit.

— Ce anume?

— Am rupt legământul cu Wrath. Nu-i mai sunt *shellan*. Nu îl voi mai vedea.

Havers o privi amuțit vreme de câteva secunde.

— Cum de s-a întâmplat?

— A găsit-o pe femeia pe care și-o dorea.

Furia îngheță sângele în venele lui Havers.

— Și cine este persoana pe care o preferă în defavoarea ta?

— Nu o cunoști.

— Cunosco toate femeile de rangul nostru. Despre cine e vorba? Întrebă el.

— Nu e dintre ai noștri.

— E una dintre Alesele Fecioarei Scrib, atunci?

Pe scara ierarhică a societății vampirilor, doar acestea erau mai presus de o aristocrată.

— Nu. E om. Sau cel puțin hibrid, din câte am dedus din gândurile lui.

Havers ședea ca o stană de piatră în scaunul său. Om. Un om?

Renunțase la Marissa pentru o... Homo sapiens?

— Fecioara Scrib a fost anunțată?

— Asta e datoria lui, nu a mea. Dar te asigur că o va face. Gata, s-a terminat totul.

Marissa tăie o bucățică din friptura de vită și o duse la gură. O mestecă agale, de parcă uitase cum se procedează. Ori poate înghițea cu noduri din pricina umilinței chinuitoare.

Degetele lui Havers erau încleștate pe brațele scaunului. Sora lui, frumoasa și imaculata lui soră, fusese ignorată. Exploatată. Maltrată, pe deasupra.

Și tot ce rămânea în urma relației cu regele lor era rușinea de a fi fost alungată din cauza unei muritoare.

Dragostea ei nu însemnase niciodată nimic pentru Wrath. Nici trupul ei, nici descendența ei desăvârșită.

Iar acum, războinicul îi pătase și onoarea.

Lucrurile erau departe de a se fi încheiat.

Capitolul 24

Wrath îmbracă sacoul de la Brooks Brothers. Îl strângea la umeri, lucru de înțeles date fiind dimensiunile sale, iar el uitase să îl atenționeze pe Fritz.

Pe de altă parte, chiar de ar fi fost făcut la comandă, tot l-ar fi incomodat. Se simțea mult mai în largul său în haine din piele și înarmat până-n dinți decât în porcăria aia din cam-garn.

Intră în baie și se privi în oglindă. Costumul era negru. La fel și cămașa. Mai mult nu putu distinge.

Doamne Dumnezeule, arăta probabil ca un avocat.

Scoase sacoul și îl lăsă pe blatul din marmură al chiuvetei. Își dădu repede părul pe spate și îl legă cu o bandă din piele.

Pe unde umbla Fritz? *Doggenul* plecase după Beth de aproape un ceas. Cei doi ar fi trebuit să ajungă deja, dar casa părea să fie goală.

Termină cu prostiile. Dacă ar fi trecut doar un minut de la plecarea majordomului, Wrath tot ar fi stat ca pe ace. Era nerăbdător să o vadă pe Beth, agitat și cu capul în nori. Singura lui dorință era să își îngroape fața în părul ei în timp ce făceau dragoste.

Doamne, și ce gemete ieșeau de pe buzele ei în momentul orgasmului.

Aruncă o privire în oglindă. Își puse sacoul la loc.

Totuși nu era vorba doar de sex. Voia să o trateze cu respect, nu să o bage imediat în pat. Voia să facă lucrurile pas cu pas. Să ia cina cu ea. Să discute. Să îi ofere ce își doresc toate femeile: tandrețe și atenție.

Încercă să zâmbescă. Puțin mai larg. Avea senzația că îi va plesni pielea de pe obraji.

Evident nu era genul de amarez sentimental pe care îl vezi pe felicitările Hallmark. Dar putea încerca măcar să dea impresia că era romantic. Așa să fi fost oare?

Își masă maxilarul. În definitiv, ce știa el despre gesturile romantice?

Dintr-odată, se simți ca un idiot.

Ba nu, era chiar mai rău de-atât. Era complet descoperit în costumul acela scump, iar revelația care urmă îi lăsă un gust amar.

Încerca să se schimbe din cauza unei femei. Pentru simplul motiv de a fi pe placul ei.

Asta pățești când amesteci afacerile cu plăcerea, își zise în sinea lui. Tocmai de-asta n-ar fi trebuit să o însemneze și n-ar fi trebuit în vecii vecilor să se implice atât de mult.

Își repetă încă o dată că, imediat ce se va încheia transformarea ei, va pune capăt relației. Va reveni la vechea lui viață. Iar ea va...

De ce se simțea ca și când ar fi fost împușcat în inimă?

— Wrath, omule? strigă Tohrment.

Glasul baritonal al fratelui său coborî peste el ca o binecuvântare, aducându-l cu picioarele pe pământ.

Ieși din baie și se strâmbă nemulțumit la auzul fluierăturii acestuia.

— Ce fercheș ești azi, zise Tohr, învârtindu-se în jurul lui.

— Să ți-o trag.

— Nu, mulțumesc. Știi că prefer femeile, râse fratele lui. Deși, trebuie să admit că ești tare frumușel când te aranjezi puțin.

Wrath își încrucișă mâinile pe piept, dar sacoul îl ținea atât de rău încât se temea să nu plesnească la cusături. Lăsă brațele pe lângă corp.

— De ce-ai venit?

— Te-am sunat pe mobil, dar nu mi-ai răspuns. Ai zis că vrei să ne întâlnim cu toții diseară. La ce oră să fie?

— Până la unu sunt ocupat.

— Unu? spuse Tohr târăgănat.

Wrath își puse mâinile în șold. Îl năpădi brusc o senzație de profundă neliniște, ca atunci când îți intră un hoț în casă.

Toată chestia asta e o greșală, medită el. Întâlnirea. Cu Beth.

Era însă prea târziu să contramandeze.

— Hai să zicem miezul nopții, spuse Wrath.

— Îi anunț pe toți să fie pregătiți.

Presimțea că Tohr zâmbește ironic, dar vocea lui nu trăda nimic. Se lăsă un moment de tăcere.

— Hei, Wrath?

— Ce-i?

— E frumoasă exact cum ai zis. Mă gândeam că ai vrea o confirmare.

Dacă aceste cuvinte ar fi venit din partea altui bărbat, Wrath i-ar fi spart nasul. Și chiar dacă Tohr le rostise, tot simți că îi crește tensiunea. Nu suporta să i se spună cât de atrăgătoare este. Îl ducea inevitabil cu gândul la bărbatul care avea să își petreacă viața alături de Beth.

— Ai ceva de spus ori vrei să stăm la taclale?

Nu era o invitație la replică, însă Tohr își asumă riscul.

— Ești mult prea atașat de ea.

Ar fi fost mult mai înțelept dacă s-ar fi rezumat la un „Du-te dracului!”, își zise Wrath în sinea lui.

— Și din ce-am văzut, e valabil și pentru ea, continuă el.

Ah, minunat. Se simțea mult mai bine acum când aflase că i-ar putea frânge inima.

Doamne, proastă idee avusese cu întâlnirea asta. Unde spera să ajungă cu toate tâmpeniile astea siropoase?

Wrath își dezveli colții.

— Stau cu ea doar până se transformă. După asta, gata.

— Vezi să nu!

Auzindu-l cum mârâie, Tohr înălță din umeri.

— Ce vrei? E prima oară când te îmbraci la patru ace pentru o femeie.

— E fiica lui Darius. Ai vrea să mă port ca Zsadist cu târfele lui?

— Ferească sfântul. Așa mult mi-aș dori să se mai îndrepte și el. Îmi place relația ta cu Beth. Ți-a ajuns cât ai fost singur.

— Asta-i părerea ta.

— Și a altora.

Broboane de sudoare se prelingeau pe fruntea lui Wrath.

Sinceritatea lui Tohr îl făcea să se simtă încolțit. La fel și faptul că unica lui datorie era să o protejeze pe Beth, iar el se dădea peste cap să îi creeze falsa impresie că este foarte importantă pentru el.

— Tu n-ai nicio altă treabă?

— Absolut niciuna.

— Ce noroc pe mine.

Simțind nevoia să facă ceva, se duse la canapea și luă haina din piele. Trebuia să înlocuiască armele care îi fuseseră confiscate și, cum Tohr nu părea prea grăbit să plece, o astfel de ocupație era preferabilă decât să se certe cu el.

— În noaptea în care-a murit, rosti Tohr, Darius mi-a spus că ai refuzat să ai grijă de ea.

Wrath deschise dulapul și vârî mâna în cutia în care ținea stelele, pumnalele și lanțurile. Alese câteva pe bâjbâite.

— Și ce-i cu asta?

— De ce te-ai răzgândit?

Wrath strânse tare din dinți, abia stăpânindu-se să nu răbufnească.

— Moartea lui. Îi eram dator.

— Îi erai dator și când trăia.

Wrath se întoarse înfuriat spre el.

— Mai ai vreo treabă cu mine? Dacă nu, valea!

Tohr ridică mâinile în aer.

— Ușurel, frate.

— Ușurel, pe dracu'. N-am chef să discut despre Beth. Ai priceput? Și să nu te pună sfântul să le pomenești celorlalți despre ea.

— Bine, bine, zise Tohr, îndreptându-se către ușă. Dar ai grijă de tine. Lămurește lucrurile cu femeia aia. Dacă îți cunoști slăbiciunile, te aperi mai bine.

Wrath scoase un mârâit și își luă poziția de atac, cu trunchiul aplecat în față.

— Cine-mi vorbește mie de slăbiciuni? Unul care-a fost într-atât de imbecil încât să se îndrăgostească de o *shellan*? Faci mișto de mine.

Urmă un lung moment de tăcere.

După care Tohr vorbi cu blândețe.

— Sunt norocos că am găsit dragostea. Nu trece zi fără să-i mulțumesc Fecioarei Scrib că a adus-o pe Wellsie în viața mea.

Wrath își ieși din fire, fără un motiv concret.

— Ești penibil!

Tohr şuieră printre dinți.

— Iar tu ești mort de sute de ani. Dar ești prea meschin ca să-ți găsești o groapă și să stai acolo pentru totdeauna.

Wrath azvârli haina din piele pe jos.

— Cel puțin eu nu sunt sub papucul unei muieri.

— Îți stă bine la costum.

Din doi pași, Wrath străbătu distanța care îi despărțea și celălalt vampir îl întâmpină fără ezitare. Tohr era înalt, cu umeri lați și brațe lungi și puternice. Ostilitatea dintre ei era aproape tangibilă.

Wrath îi aruncă un rânjete fioros și colții i se lungiră.

— Dacă ai petrece mai puțin timp alergând după fustele femeii tale și mai mult apărându-ți specia, poate că nu l-am fi pierdut pe Darius! Te-ai gândit vreodată la asta?

Durerea părea să erupă din toată ființa fratelui său precum sângele dintr-o rană, iar agonia sa încingea aerul din încăpere. Wrath inspiră cu nesăț, absorbindu-l în plămâni, în chiar sufletul său. Gândul că aplicase o asemenea lovitură josnică unui bărbat onorabil și curajos îl umplea de dezgust față de propria persoană. Și în timp ce aștepta riposta lui Tohr, întâmpină această ură lăuntrică ca pe un vechi prieten.

— Nu-mi vine să cred că ai spus așa ceva, rosti Tohr cu un tremur în glas. Trebuie să...

— N-am nevoie de sfaturile tale inutile!

— Du-te-n mă-ta! izbucni Tohr și îl lovi zdravăn în omoplat. O să ți-o iei cu vârf și-ndesat. Ai face bine să afli cine-ți sunt adevărații dușmani, imbecil înfumurat ce ești. Înainte să rămâi de unul singur.

Wrath auzi ca prin vis ușa trântindu-se. Vocea care îi striga în minte că este un ticălos ordinar estompa orice alt sunet.

Trase adânc aer în piept, după care își goli plămânii cu un urlet sălbatic. Zgomotul se revărsă în toată cameră, zgâlțâi ușile, armele și oglinzile din baie. Lumânările îi răspunseră pâlپând violent, limbile lor de foc biciuірă zidurile, fericite să se desprindă de fitiluri și să distrugă totul în calea lor. Continuă să urle până când crezu că îi explodează gâtul, că îi ia foc pieptul.

În clipa în care închise gura, nu simți nicio ușurare. Doar remușcări.

Se duse la dulap și scoase un pistol Beretta de nouă milimetri. Îl încărcă și îl ascunse la spate, la cureaua pantalonilor. După aceea ieși din cameră și o porni pe scări în sus, sărind două câte două.

Pătrunse în salon și ciuli urechile. Din fericire, era liniște pretutindeni. Avea nevoie de un răgaz pentru a-și limpezi mintea.

Tot plimbându-se prin casă, ajunsese în dreptul mesei din sufragerie. Fusese așezată exact cum ceruse el. Două farfurii la unul dintre capete. Cristal și argint. Și lumânări.

Tocmai el se găsisese să-i spună lui Tohr că e penibil?

Dacă n-ar fi fost vorba de nimicurile prețioase ale lui Darius, le-ar fi aruncat pe toate pe jos. Unul din brațe se întinse singur, pregătit parcă să dea curs impulsului, dar sacoul strâmt îl opri. Wrath apucă reverele, gata să sfâșie stofa și s-o arunce în foc, însă tocmai atunci se deschise ușa de la intrare. Întoarse capul.

Era Beth. Intră. Traversă holul.

Brațele lui Wrath căzură moi pe lângă corp.

Purta o rochie neagră. Își prinsese părul. Mirosea... a trandafiri nocturni. Vampirul inspiră adânc, tot trupul i se încordă, instinctele cerându-i să o posede.

Apoi însă, îl învăluiră emoțiile ei. Era prudentă, neliniștită. Îndoielile ei erau evidente, dar ceea ce îl încânta din cale-afară pe Wrath era faptul că șovăia să-l privească în ochi.

Își regăsi stăpânirea de sine. Totul mergea ca uns.

Fritz tocmai închidea ușa, iar fericirea plutea în jurul lui ca o aură incandescentă.

— Am pus o sticlă de vin în salon. Aduc primul fel în treizeci de minute. E bine așa?

— Nu, ordonă Wrath. Acum luăm loc.

În primul moment, Fritz se arată nedumerit, dar imediat după aceea înțelese încotro bate vampirul.

— Cum doriți, stăpâne. Numaidecât.

Majordomul dispăru ca și când ar fi uitat ceva pe foc.

Wrath rămăsese cu privirea încremenită la Beth.

Femeia făcu un pas în spate. Probabil intimidată de căută-tura lui firoasă.

— Ești... schimbat, rosti ea. Îmbrăcat așa.

— Dacă îți închipui că hainele m-au făcut mai manierat, te înșeli.

— Nici nu mă așteptam.

— Foarte bine. Acum, hai s-o facem odată și pe-asta.

Wrath plecă spre sufragerie, socotind că ea îl va urma dacă va dori. Iar dacă nu voia, cu atât mai bine. El nu se grăbea deloc să se așeze la masă.

Capitolul 25

Beth îl urmări pe Wrath cum se îndepărtează, de parcă puțin i-ar fi păsat dacă ea îl însoțea ori nu.

S-ar fi simțit îngrozitor de lezată, dacă ea însăși nu ar fi avut îndoieli. El o invitase la cină. Atunci de ce o trata ca un nesuferit încă de când sosise? O bătea gândul să plece și să-l lase în plata Domnului.

Cu toate astea, porni după el fiindcă simțea că nu are de ales. Erau atâtea lucruri pe care dorea să le afle, lucruri pe care doar el i le putea explica.

Deși Dumnezeu îi era martor că, dacă ar fi putut obține informațiile de la oricine altcineva, atunci ar fi plecat.

Mergând în spatele lui, se uita țintă la ceafa bărbatului, căznindu-se să îi ignore mersul viril. Fără niciun folos. Mișcările sale erau absolut superbe. De câte ori punea piciorul jos, umerii îi tresăltau sub sacoul scump, atenuând forța călcăturii. Îl urmărea cum își leagănă brațele și știa că pulpele sale se încordează și se destind la fiecare pas. Și-l imaginea dezbrăcat, cu mușchii fremătându-i pe sub piele.

Cuvintele lui Butch îi răsunau prin minte. *Un om ca ăsta are crima în sânge. Așa îi e firea.*

Și totuși, cu o seară înainte, Wrath îi ceruse să plece pentru a nu-i primejdui viața.

Nu avea rost să își bată capul încercând să împace toate acele contradicții. Era la fel de folositor ca ghicitul în frunze de ceai. Trebuia să-și urmeze instinctul, iar acesta îi șoptea că Wrath este singurul care o putea ajuta.

În clipa în care intră în sufragerie, rămase mută de uimire văzând masa atât de frumos aranjată. În mijlocul ei erau flori. Tuberoze și orhidee. Și lumânări ivorii. Tacâmuri și veselă strălucitoare.

Wrath ocoli masa, trase un scaun și o așteptă să ia loc. Asemeni unei siluete uriașe și amenințătoare.

Cât de bine îi stătea în costum. Și gulerul descheiat al cămășii îi lăsa gâtul la vedere, pielea sa părând bronzată în contrast cu mătasea neagră. Păcat că era nervos. Proasta dispoziție se reflecta pe chipul său sever, iar din cauza părului prins la spate, încheștarea agresivă a maxilarului devenea și mai clară.

Ceva îl scosese din sărite. Rău de tot.

Grozav partener mi-am găsit, își zise Beth. Un vampir iute la mânie și lipsit de orice tact.

Se apropie de masă cu prudență. În momentul în care împinse scaunul sub ea, ar fi putut jura că Wrath se aplecase peste părul ei și îi inspirase parfumul.

— De ce-ai întârziat atât? întrebă el și se așeză în capul mesei.

Văzând că nu primește niciun răspuns, vampirul ridică dintr-o sprânceană, arcu negru al acesteia ivindu-se din spațele ochelarilor săi negri.

— Bietul Fritz a trebuit să ducă muncă de lămurire cu tine?

Ca să nu stea degeaba, Beth apucă șervetul din dreptul ei și îl aranjă în poală.

— În niciun caz.

— Atunci, zi-mi tu ce s-a întâmplat.

— Ne-a urmărit Butch. Mai întâi a trebuit să scăpăm de el. Simți cum spațiul din jurul lui Wrath se întunecă, de parcă furia lui ar fi absorbit lumina.

Fritz intră în sufragerie cu două farfuriuțe cu salată pe care le puse pe masă.

— Doriți puțin vin? întrebă el.

Wrath încuviință cu o clătinare a capului.

După ce majordomul își termină treaba și ieși, Beth luă una din furculițele din argint masiv și se forță să mănânce.

— De ce te temi de mine?

Îi vorbea pe un ton sarcastic, ca și când ar fi fost sătul de spaimile ei.

Beth înfipse furculița în salată.

— Hm. Poate pentru că arăți de parcă ai vrea să omori pe cineva?

— Erai speriată încă de când ai intrat. Tremurai de frică înainte să dai ochii cu mine. Vreau să-mi explici motivul.

Beth nu își ridica ochii din farfurie.

— Nu pot uita așa ușor că aseară ai fost la un pas să-mi ucizi amicul.

— Să n-o luăm de la capăt cu asta.

— Tu m-ai întrebat, îi replică ea. Nu te supăra dacă nu-ți convine răspunsul.

Wrath se șterse la gură nervos.

— Nu l-am omorât, bine?

— Fiindcă te-am oprit eu.

— Și asta te deranjează? În general, oamenilor le place să pozeze în eroi.

Beth lăasă furculița din mână.

— Știi ceva? N-am chef de compania ta acum.

— Și de ce-ai mai venit?

— Pentru că m-ai rugat.

— Nu-ți face griji pentru mine. Nu sufăr prea tare când sunt refuzat.

Ca și cum puțin i-ar fi păsat de ea.

— A fost o greșeală din partea mea, spuse Beth, așezând șervetul lângă farfurie și ridicându-se.

Wrath trase o înjurătură.

— Stai jos.

— Nu-mi da ordine.

— Permite-mi să reformulez. Stai jos și taci din gură.

Femeia căscă ochii de uimire.

— Nesimțit arogant ce ești...

— Mulțumesc frumos, dar e deja a doua oară când mi se spune așa în seara asta.

Fritz profită de acel moment pentru a-și face apariția cu un platou cu chifle calde.

Beth îi aruncă o privire mânioasă lui Wrath, prefăcându-se că se întinde după sticla cu vin. Nu voia să plece de față cu Fritz. Pe lângă asta, îi venise brusc chef să mai stea.

Ca să mai poată țipa un pic la Wrath.

Rămași singuri, se întoarse spre el și rosti printre dinți:

— Cum îți permiți să-mi vorbești așa?

Vampirul luă o ultimă înghițitură de salată, așeză furculița pe marginea farfuriei și se șterse cu șervetul la colțurile gurii. De parcă ar fi primit lecții de bune maniere de la însăși Emily Post.

— Să lămurim o chestiune, zise el. Tu ai nevoie de mine. Așa că nu te mai gânde la ce *i-aș fi putut* face individului. Deocamdată e viu și nevătămat. Care-i problema?

Beth îl studia cu atenție, încercând să distingă ceva în spațele ochelarilor, o fărâmbă de bunătate, o emoție de care să se agațe. Însă lentilele negre îi ascundeau ochii cu desăvârșire, iar pe chipul lui nu se citea nimic.

— Cum e posibil ca viața să însemne atât de puțin pentru tine? medită ea cu glas tare.

— Pentru tine, cum e posibil ca moartea să însemne atât de mult? îi răspunse el, cu un zâmbet înghețat.

Beth se lipi de speteaza scaunului. Sau, mai exact, se trase cât mai departe de Wrath. Nu-i venea să creadă că făcuse dragoste — nu, cuvântul potrivit era sex — cu el. Era atât de nepăsător și rece.

O durere neașteptată îi săgetă inima. Nu din cauza cruzimii lui, ci a propriei dezamăgiri. Sperase ca el să fie altfel decât lăsa impresia. Sperase ca acele manifestări de tandrețe la care asistasă să nu fie înăbușite de asprimea lui.

Duse o mână la piept, în locul dureros.

— Aș vrea să plec, dacă nu te superi.

Se lăasă tăcerea.

— La dracu', bombăni el. Chestia asta e mult prea ciudată.

— Da, este.

— Mă gândeam că meriți... nici nu știu cum să-i spun. O întâlnire. Ceva de genul ăsta. Ceva normal.

Izbucni într-un râs sarcastic, văzând mirarea de pe chipul lui Beth.

— Tâmpită idee, știu. Ar trebui să mă rezum la lucrurile la care mă pricep. Mi-ar fi mult mai ușor să te învăț să ucizi.

Sub învelișul său arogant, Beth intuit că se ascunde și altceva. Nesiguranță? Nu, nu era asta. În cazul lui, ar fi fost mult mai intensă.

Ură de sine.

Fritz intră în sufragerie, luă farfuriile cu salată și reveni cu supă. Era supă-cremă de praz, servită rece. *Interesant*, își zise Beth distrată. De regulă, se servește întâi supă și apoi salata. Parcă așa era. Pe de altă parte, era de așteptat ca vampirii să aibă obiceiuri diferite. Ca de pildă, bărbații care aveau mai multe partenere.

Simți un gol în stomac. Refuza să se gândească la asta.

— Ascultă-mă, ca să lămurim odată această problemă, spuse Wrath, în timp ce apucă limba. Lupt ca să îi apăr pe alții, nu fiindcă sunt psihopat. Am luat mii de vieți. Mii, Beth. Înțelegi ce-ți zic? Deci, dacă vrei să joc teatru și să dau impresia că mă deranjează moartea, nu ți-ai găsit omul. Pur și simplu, nu pot.

— Mii? murmură ea, copleșită.

Wrath încuviință din cap.

— Dar cine naiba-s ăștia cu care te lupti?

— Nenorociții care te-ar omorî imediat ce te transformi.

— Vânători de vampiri?

— Exterminatori. Oameni care și-au vândut sufletul lui Omega pentru a putea semăna teroare.

— Cine sau ce este acest Omega?

Lumânările pâlpâiră violent în clipa în care pronunță acel nume, torturate parcă de o mână invizibilă.

Wrath șovăia. Părea stânjenit să discute despre acel subiect. El, care nu se temea de absolut nimic.

— E diavolul? stăruie Beth.

— Mai rău decât diavolul. Nu există comparație între ei. Primul e doar o metaforă. Celălalt e cât se poate de real. Din fericire, Omega are un adversar pe măsură, Fecioara Scrib, spuse el cu un zâmbet forțat. Poate „din fericire” e un pic cam mult spus. În orice caz, important este că există un echilibru.

— Dumnezeu și Lucifer.

— Pe limba ta, poate. Dar în legendele noastre se povestește că vampirii sunt creația Fecioarei Scrib, copiii ei preaiubiți. Omega o dușmănea pentru capacitatea ei de a zămisli viață și pentru puterile speciale cu care a înzestrat specia noastră. Societatea Exterminatorilor a fost înființată tocmai pentru a i se opune. Se folosește de oameni pentru că este

incapabil de creație, dar și pentru că oamenii sunt violenți prin firea lor.

Chestia asta este mult prea bizară, cugetă Beth. Suflete vândute. Morți vii. Lucrurile astea nu existau în lumea reală.

Pe de altă parte, ea lua cina în compania unui vampir. Să fi fost oare adevărate toate poveștile astea?

Se duse cu gândul la bărbatul blond și superb pe care îl văzuse deunăzi cosându-și singur rănille.

— Sunt și alții care luptă alături de tine, nu-i așa?

— Da, frații mei, răspuse el și sorbi din paharul cu vin. Când a început războiul, au fost aleși cei mai puternici bărbați. Au fost instruiți în tehnicile de luptă, după care li s-a dat mână liberă să ucidă exterminatori. Generații la rând, războinicii s-au împerecheat cu cele mai puternice femei până când a apărut o subspecie aparte de vampiri. Cei mai rezistenți au fost inițiați în învățăturile Frăției Pumnalului Negru.

— Sunteți frați de sânge?

— Se poate spune și-așa, zise cu un surâs jalnic.

Chipul îi deveni brusc impenetrabil, de parcă ar fi vorbit despre chestiuni intime. Beth intuia că discuția despre Frăție se încheiase, însă era curioasă să afle mai multe despre războiul pe care îl purta.

Mai cu seamă că nu peste mult timp ea însăși urma să fie unul dintre cei care aveau nevoie de protecția lui.

— În concluzie, omori oameni.

— Da, numai că, teoretic, ei sunt deja morți. Ca să dea luptătorilor săi longevitatea și forța necesare pentru a ne ține piept, Omega a fost nevoit să le ia sufletele.

O undă de dezgust trecu peste chipul lui aspru.

— A nu se înțelege că nu suntem vânați și de cei cu suflet.

— Nu prea ne... ai la inimă, din câte observ eu.

— În primul rând, jumătate din sângele care-ți curge prin vene e moștenire de la tatăl tău. În al doilea rând, de ce i-aș

simpatiza pe oameni? Înainte să mă transform, m-au bătut crunt, iar acum mă lasă în pace doar pentru că le e groază de mine. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă s-ar afla de existența vampirilor? Ne-ar vâna ca pe niște animale, indiferent dacă sunt exterminatori sau nu. Oamenii se simt amenințați de orice iese din tiparele lor, iar soluția este întotdeauna să sară la bătaie. O adunătură de brute care-l chinuiesc pe cel mai slab și se plocnesc în fața celui mai puternic.

Wrath clătină nemulțumit din cap.

— În plus, mă scot din sărite. Uită-te și tu în ce hal suntem descriși în legendele lor. Dracula, un ucigaș barbar care-i atacă pe cei lipsiți de apărare. Pe urmă, sunt porcăriile alea de filme porno sau de mâna a doua. Ca să nu mai vorbim de toată demența din jurul Halloweenului. Colți din plastic. Pelerine negre. Singurele lucruri pe care le-au nimerit imbecilii sunt că trebuie să bem sânge și nu putem umbla la lumina zilei. Restul sunt tâmpenii menite să ne prezinte într-o lumină nefavorabilă și să semene isterie în masă. Sau, și mai jignitor, ca să creeze un soi de aură mistică pentru plictisiții care își închiuie că partea întunecată e foarte distractivă.

— Dar nu ne vânezi și pe noi, nu-i așa?

— Greșit formulat. Nu mai spune „pe noi”, ci „pe ei”. Nici acum nu ești pe de-a-ntregul om, iar în curând, nu vei mai fi deloc, rosti el, după care se lăsă un scurt moment de liniște. Ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu îi vânez. Dar, dacă îmi stau în cale, n-o să le fie prea bine.

Beth reflectă la cele auzite, străduindu-se să facă abstracție de spaima ce o năpădea ori de câte ori se gândea la transformarea prin care pare-se urma să treacă peste puțin timp.

— Dar când l-ai atacat pe Butch... Mă îndoiesc că el ar fi... exterminator.

— Voia să mă despartă de tine, vorbi el, scrâșnind din dinți. Îl termin pe ăla care încearcă așa ceva. Nu mă interesează dacă ți-e iubit sau nu, dar dacă îmi mai face o dată faza aia...

— Mi-ai promis că nu-l vei ucide.

— N-o să-l ucid, dar nici bine nu-i va fi.

N-ar fi rău să îl avertizez pe Butch, își zise ea.

— De ce nu mănânci? Întrebă el. Ai nevoie de hrană.

Beth lăasă ochii în jos. Hrană? Viața ei părea scoasă dintr-un roman de Stephen King și pe el îl interesa dieta ei?

— Mănâncă, o îndemnă el, făcând un semn spre bolul din fața ei. Trebuie să fii puternică în momentul tranziției.

Beth ridică lingura, doar ca să scape de insistențele lui. Supa avea gust de clei, cu toate că nu se îndoia că fusese impecabil preparată și aseasonată.

— Ești înarmat chiar și acum, nu-i așa? spuse ea.

— Da.

— Renunți vreodată la arme?

— Nu.

— Dar când am făcut...

Închise gura înainte să apuce să rostească „dragoste”.

Wrath se aplecă peste masă.

— Întotdeauna păstrez ceva la îndemână. Chiar și când mă culc cu tine.

Beth înghiți în sec. Gânduri fierbinți se ciocneau cu revelația înfiorătoare că Wrath este paranoic, ori că răul pândește cu adevărat la fiecare colț.

Afurisită treabă, medită ea. Oricât de ciudat ar fi fost Wrath, isteric sigur nu era.

Niciunul nu mai spuse nimic, până când Fritz nu debarasă masa de bolurile cu supă și aduse farfuriile cu friptură de miel. Beth observă că porția lui Wrath fusese deja tăiată în bucăți mărunte. *Curios*, își zise ea.

— Vreau să-ți arăt ceva după ce terminăm cina.

Vampirul își luă furculița și se chină de câteva ori să ia o bucată de carne.

În acea clipă Beth realizează că el nu se uită în farfurie, ci atenția îi este îndreptată spre capătul opus al mesei.

O trecu un fior rece. Ceva nu era în ordine.

Îi examinează cu atenție ochelarii de soare.

Își aminti cum degetele lui îi mângâiaseră fața, în primele noapte, ca și când ar fi încercat să o vadă pe pipăite. Apoi se gândi că poartă mereu acei ochelari, vrând parcă nu doar să își ferească ochii de lumină, dar și să-i ascundă.

— Wrath? rosti ea ușor.

Vampirul întinse mâna după paharul cu vin și îl apucă între degete abia când simți atingerea cristalului în palmă.

— Ce este?

Ridică paharul la buze, dar îl puse la loc pe masă, fără a sorbi.

— Fritz? Mai adu niște vin roșu.

— Numaidecât, stăpâne.

Majordomul se întoarse rapid cu altă sticlă.

— Stăpână?

— Da, te rog.

Când ușa dinspre bucătărie se închise, Wrath spuse:

— Dorești să mă mai întrebi ceva?

Beth își dresă glasul. Era nevoită să citească printre rânduri. Disperată să îi descopere o slăbiciune, încerca să se convingă că este orb.

Dacă ar fi fost deșteaptă — și nu era încă edificată în această privință — l-ar fi asaltat cu toate întrebările care o frământau. Și pe urmă, s-ar fi dus acasă.

— Beth?

— Ah, da. Deci e adevărat că nu puteți umbla pe timpul zilei?

— Vampirii nu se împacă cu lumina soarelui.

— Ce pățiți?

— Imediat ce ieșim la soare, suferim arsuri de gradul doi și trei. În scurt timp, ne facem scrum. Nu e de glumit cu soarele.

— Dar eu pot ieși afară acum.

— Fiindcă nu te-ai transformat. Deși, cine știe? S-ar putea ca tu să tolerezi lumina și după aceea. E altfel pentru cei care au un părinte uman. Trăsăturile de vampir se mai estompează.

Luă o înghițitură din paharul cu vin și se linse pe buze.

— Pe de altă parte, faptul că te vei transforma înseamnă că sângele lui Darius e puternic în tine.

— Cât de des va trebui să mă... hrănesc?

— La început, destul de des. De două-trei ori pe lună, poate. E imposibil de spus cu certitudine.

— Prima oară o să mă ajuți tu, dar după aceea cum o să-mi gălesc pe cineva de la care să beau...

Mârâitul lui Wrath îi curmă ideea. Se uită la el și se făcu mică în scaun. Iar se supăraseră.

— O să-ți gălesc pe cineva, rosti el, cu un glas mai gros decât de obicei. Până atunci, mă vei avea pe mine.

— Să sperăm că nu va dura mult, murmură ea, gândindu-se cât de îmbufnat pare să o aibă pe capul lui.

Wrath strânse din buze și întoarse capul.

— Tânjești după altcineva?

— Nu, credeam doar că...

— Ce? Ce credeai?

Tonul său era tăios, la fel de tăios ca privirile pe care i le arunca din spatele ochelarilor.

Lui Beth îi venea greu să redea în cuvinte ce simțea acum, când aflase că el nu dorește să fie legat de ea. Respingerea era dureroasă chiar dacă, în mod cert, i-ar fi fost mult mai bine fără el.

— A... păi, mi-a zis Tohr că ești un fel de rege al vampirilor. Mă gândeam că ai destule pe cap.

— Amicul meu ar trebui să învețe să-și țină gura.

— E adevărat că ești rege?

— Nu, se răsti el.

Acum chiar că-i trântise ușa în nas.

— Ești căsătorit? Adică, ai o parteneră? Sau două? Întrebă ea pe nerăsuflăte, gândindu-se că nu are sens să se mai abțină.

El era deja cu capsă pusă. Mai rău de atât oricum nu se putea.

— Doamne ferește! Nu.

Vestea o mulțumi întrucâtva. Deși era limpede ce părere avea Wrath despre relații.

Beth luă o înghițitură de vin.

— Există o femeie în viața ta?

— Nu.

— Atunci de la cine te hrănești?

Tăcere lungă. Descurajantă.

— A fost cineva.

— A fost?

— Exact.

— Până când?

— Până de curând, spuse el, înălțând din umeri. N-am avut niciodată o relație strânsă. Nu ne potriveam.

— Acum la cine apelezi?

— Ei drăcie, chiar ți-ai luat în serios rolul de reporter!

— La cine? insistă ea.

Wrath o privi îndelung. Expresia chipului i se schimbă, ostilitatea părând a se topi încetul cu încetul. Lăsa furculița ușor în farfurie și întinse mâna cealaltă peste masă cu palma în sus.

— Fir-ar al naibii!

În ciuda înjurăturii, atmosfera se mai destinsese.

Inițial, Beth primi această metamorfoză cu scepticism, dar apoi el își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Când îi puse la loc, observă că pieptul i se ridica și cobora ca și cum ar fi încercat să se calmeze.

— Ei bine, Beth, cred că mi-aș fi dorit să fii tu aceea. Chiar dacă eu voi fi mai mult plecat după ce te vei transforma, rosti el, legănând supărat din cap. Doamne, mare imbecil mai sunt.

Beth clipi, simțind cum o inundă un val de căldură la gândul că el i-ar putea bea sângele pentru a supraviețui.

— Stai liniștită, continuă el. Nu va fi cazul. Îți voi găsi un bărbat cât mai repede.

Împinse farfuria cât colo, pe jumătate plină.

— Când te-ai hrănit ultima oară? întrebă ea, amintindu-și de foamea cumplită cu care îl văzuse luptându-se.

— Aseară.

Greutatea din piept îi tăie răsuflarea.

— Dar nu m-ai mușcat.

— S-a-ntâmplat după plecarea ta.

Își imaginează o altă femeie în brațele lui. Întinse o mână tremurândă după paharul cu vin.

Ei, asta-i bună. În seara aceea, emoțiile se succedau cu o viteză uluitoare. Trecuse de la groază, la furie și la gelozie nebună.

Era curioasă ce urma.

Nu fericirea, bănuia ea.

Capitolul 26

Beth puse paharul pe masă, supărată că nu se poate stăpâni mai bine.

— Te deranjează, nu-i așa? rosti Wrath pe un ton scăzut.

— Ce anume?

— Să beau de la o altă femeie.

Beth râse amar, năpădită de dispreț față de sine. Față de el. Față de întreaga situație.

— Acum vrei să-mi faci în ciudă, sau ce?

— Nu, spuse el apoi tăcu câteva secunde. Numai când mă gândesc că într-o zi ai să-ți înfigi colții în pielea altui bărbat și sângele lui va ajunge înăuntrul tău și îmi vine să omor pe cineva.

Beth se uita la el cu ochi mari.

Atunci de ce nu rămâi cu mine? întrebă ea în sinea ei.

Wrath clătină din cap.

— Trebuie să înăbuși astfel de gânduri.

— De ce?

— Pentru că nu poți fi a mea. Indiferent ce-am spus mai demult.

Fritz intră, luă farfuriile murdare și aduse desertul. Căpșuni pe o farfurie cu bordură aurie. Un castronaș cu sos de ciocolată. Și un fursec.

În alte împrejurări, Beth ar fi dat totul gata numaidecât, însă acum era mult prea tulburată ca să aibă chef de mâncare.

— Nu-ți plac căpșunile? întrebă Wrath și duse una la gură.

Dinții săi albi se înfipseră în carnea roșie a fructului.

Beth înălță din umeri, fără să se uite la el.

— Ba îmi plac.

— Poftim.

Luă o căpșună din farfuria lui și se aplecă spre ea.

— Dă-mi voie să te hrănesc.

Întinse brațul prin aer, degetele sale lungi strângând bine codița.

Beth și-ar fi dorit din tot sufletul să îi accepte oferta.

— Mă pot hrăni și singură.

— Normal că poți, zise el tandru. Dar nu asta e ideea.

— Te-ai culcat cu ea? îl chestionă Beth.

Sprâncenele lui Wrath tresăriră.

— Aseară?

Beth încuviință din cap.

— Când te hrănești, faci dragoste cu ea?

— Nu. Lasă-mă să-ți răspund la următoarea întrebare. Nu mă culc cu absolut nimeni în afară de tine în momentul de față.

În *momentul de față*, repetă ea în gând.

Beth își privea mâinile, cuprinsă de o dezamăgire absurdă.

— Lasă-mă să te hrănesc, murmură el. Te rog.

Nu te mai purta ca o puștoaică, își zise în sinea ei. Erau amândoi adulți. În pat, se înțelegeau excepțional, lucru care nu i se mai întâmplase cu niciun alt bărbat. Era dispusă să renunțe la Wrath pentru simplul motiv că, mai devreme sau mai târziu, îl va pierde?

În plus, chiar de i-ar fi promis un viitor fericit, el nu era tocmai genul de bărbat care să se așeze la casa lui. Tipul era un luptător care își petrecea mare parte din timp în tovărășia altora ca el. O viață tihnită l-ar fi plictisit de moarte.

Dar acum era al ei. Iar ea îl dorea.

Beth se aplecă în față, deschise gura, prinse căpșuna între buze și o luă pe toată. Nările lui Wrath fremătau, văzând-o cum mușcă din fruct. O dâră de lichid dulce i se prelinse pe bărbie și el scoase un șuierat.

— Vreau să-l ling, rosti el în șoaptă, mai mult pentru sine. Se întinse spre ea și o apucă de bărbie. Apoi luă șervetul.

Beth îl opri.

— Fă-o cu gura.

Un geamăt, ieșit parcă din adâncul pieptului, străbătu camera.

Wrath se apropie de ea cu capul înclinat într-o parte. Deschise gura și scoase limba, dezvelindu-și ușor colții. Îi linse suc de pe piele, după care se trase înapoi.

Ochii lui stăruiau asupra ei. Îl privi și ea. Lumânările începură să pâlpâie.

— Vino cu mine, zise el, întinzând o mână spre ea.

Beth se supuse fără să ezite. Își puse palma în mâna lui și se lăsă condusă. Traversară salonul și intrară prin ușa secretă. Îl urmă pe treptele din piatră, silueta lui profilându-se colosală în întunericul profund.

Odată ajunși la ultimul nivel, o conduse în dormitor. Beth se uită la pat. Era făcut, pernele ședeau frumos aliniate lângă tăblie, cearșafurile din satin perfect întinse scânteiau ca oglinzi unei ape încremenite. O trecu un fior prin tot corpul, amintindu-și-l deasupra ei, intrând în ea.

E limpede ce va urma, gândi ea. Aștepta acel lucru cu înfrigurare.

Un mârâit gros o făcu să întoarcă privirea. Ochii lui Wrath o fixau ca și când ar fi fost o pradă.

Îi citise gândurile. Îi știa dorințele. Și era pregătit să i le îndeplinească.

Beth auzi ușa închizându-se și încuindu-se. Wrath veni spre ea. Cercetă rapid camera, întrebându-se dacă mai era cineva înăuntru. Nu era nimeni.

Bărbatul își puse mâna pe gâtul ei și îi dădu capul pe spate cu o simplă apăsare a degetului mare.

— Toată seara am vrut să te sărut.

Beth își adunase toate forțele în așteptarea unui sărut sălbatic, însă buzele lui coborâră tandru peste gura ei. Îi simțea dorința în fiecare mușchi, dar era clar că nu voia să se grăbească. Wrath înălță capul și îi zâmbi.

Colții nu mă mai șochează deloc, medită ea.

— Astă-seară, o luăm mai ușor, zise el.

Însă ea îl opri înainte să o sărute din nou.

— Stai un pic. Vreau să... E ceva ce... Ai prezervative?

El se încruntă.

— Nu. De ce?

— Cum de ce? N-ai auzit de sex protejat?

— Eu n-am nicio boală, iar de la tine nu pot lua.

— De unde știi?

— Vampirii sunt imuni la virusurile umane.

— Deci poți face sex cât vrei? Fără nicio grijă?

Simți că i se face rău, în clipa în care el clătină aprobator din cap. Doamne, cu câte femei o fi...

— În plus, nu ești în perioada fertilă.

— Pe asta de unde o știi?

— Crede-mă, dacă ai fi, am ști-o amândoi. N-o să simți nevoia încă vreo cinci ani după ce te transformi. De altfel, chiar și când o să te apuce, nu e garantat că vei rămâne însărcinată pentru că...

— Stai o clipă. Despre ce nevoie e vorba?

— Femeile sunt fertile o dată la zece ani. E o binecuvântare, te asigur.

— De ce?

Wrath își dresă glasul. Dădea impresia că ar fi ușor jenat de subiect.

— E o perioadă riscantă. Orice bărbat reacționează într-un fel sau altul când este în prezența unei femei fertile. Nu se poate stăpâni. Din cauza asta se iscă o mulțime de scandaluri. Iar femeia...a... are niște pofte extrem de puternice. Cel puțin așa am auzit.

— Nu ai copii?

Wrath negă cu o clătinare a capului. Apoi chipul i se întuneacă.

— O, Doamne!

— Ce e?

— Când mă gândesc că o să te apuce și pe tine...

Se clătină pe picioare, de parcă ar fi stat cu ochii închiși.

— Când mă gândesc că eu pot să fiu cel de care te vei folosi...

Părea să emane dorință prin toți porii. Beth simți efectiv un curent de aer fierbinte.

— Cât durează? întrebă ea cu glas răgușit.

— Două zile. Dacă femeia este... satisfăcută și bine hrănită, se pune rapid pe picioare.

— Și bărbatul?

— El e complet epuizat. Stors de vlagă. Și de sânge, unde mai pui. El se reface mai greu, dar n-am auzit să se plângă cineva. Niciodată.

Urmă un moment de tăcere.

— Mi-ar plăcea să fiu eu cel care te satisface.

Făcu brusc un pas în spate. Aerul deveni rece căci dispoziția lui se schimbase radical, iar căldura dispăruse.

— Dar asta va fi datoria altui bărbat. Și privilegiul lui.

Îi sună celularul.

Îl scoase din buzunar cu un mârâit nervos. Beth îl compătimea pe cel care suna.

— *Ce e?*

Apoi liniște.

Se duse în baie pentru a-i oferi puțină intimitate. Și pentru că ea însăși avea nevoie. Informațiile i se învolburau în minte, amestecându-se. Două zile. Două zile în care să aibă parte doar de el?

Când reveni în cameră, îl găsi pe canapea, cu coatele pe genunchi, cufundat în gânduri. Își scosese sacoul, iar cămașa neagră îi accentua umerii lați. Se apropie de el și dădu cu ochii de pistolul ascuns sub haină. O trecu un fior scurt.

— Vreau să-ți văd ochii, îi spuse ea.

— Nu, replică el și se trase puțin înapoi.

— De ce nu?

— Ce importanță are cum sunt?

Beth se încruntă.

— Mi-e greu să citesc ceva pe fața ta dacă porți ochelari. Mi-ar plăcea să știu ce gândești în acest moment.

Sau ce simți.

În cele din urmă, el acceptă, ridicând din umeri.

— Fie, n-ai decât.

Văzând că el nu și-i scoate singur, Beth îi apucă de ramă și i-i luă de la ochi. Erau închiși, iar genele negre contrastau cu pielea. Nu îi deschise.

— Nu vrei să mi-i arăți?

El strânse din dinți.

Beth examinează ochelarii. Când îi puse în dreptul unei lumânări, nu reuși să distingă aproape nimic prin lentilele negre.

— Ești orb, nu-i așa? rosti ea cu blândețe.

Gura lui se lăți, dar nu într-un zâmbet.

— Ți-e teamă că nu pot avea grijă de tine?

Ostilitatea lui nu o mira. Își închipuia că un astfel de bărbat își detesta orice slăbiciune.

— Cătuși de puțin. Dar tot aş vrea să-ți văd ochii.

Cu o mișcare fulgerătoare, Wrath o trase peste genunchii lui, singurul lucru care o împiedica să cadă fiind forța brațelor sale. Buzele îi erau strânse, desenând o linie sinistră.

Ridică pleoapele încet.

Beth simți că i se taie respirația.

Ochii lui aveau cea mai fascinantă culoare. Un verde deschis strălucitor, atât de deschis, încât părea aproape alb. Încadrați de genele negre și înfundați în orbite, sclipeau de parcă ar fi fost aprinși din interior, luminându-i intens chipul.

După aceea, îi remarcă pupilele. Era o problemă cu ele. Două cercuri negre, minuscule și absente.

Îl mângâie pe obraz.

— Ai ochi frumoși.

— Nefolositori.

— *Frumoși.*

Îl privi cum îi studiază fața. Se chinuia, încercând să distingă ceva.

— Dintotdeauna ai avut problema asta?

— M-am născut cu un defect de vedere. Dar situația s-a agravat după transformare.

— Deci ceva tot vezi?

— Mda.

Îi atinse părul. Când i se revărsă pe umeri, își dădu seama că el îi scoate agrafele din coc.

— Știu că îmi place când ai părul desfăcut, de exemplu. Și mai știu că ești foarte frumoasă.

Degetele lui îi alunecară peste față, apoi coborâră pe gât până la claviculă. Nu se opriră acolo, ci merseră și ajunseră în spațiul dintre sâni.

Inima lui Beth bătea nebunește. Furtuna de gânduri se astâmpără. Lumea deveni tot mai mică, până ce din ea nu mai rămase decât Wrath.

— Vederea e mult supraevaluată, șopti el, acoperindu-i pieptul cu palma.

Era grea. Caldă. Un preludiu al trupului lui întins peste ea.

— Pipăitul, gustul, mirosul, auzul. Celelalte patru simțuri sunt la fel de importante.

Se aplecă spre ea și își frecă fața de gâtul ei, zgâriind-o ușor. *Colții*, își zise ea. Alunecau în sus și în jos.

Își dorea să fie mușcată.

Wrath inspiră adânc.

— Parfumul pielii tale mă excită. Într-o secundă. E de-ajuns să te miros.

Beth își arcui spatele, frecându-se de coapsele lui, înălțându-și sânii spre el. Lăsă capul pe spate și scoase un geamăt slab.

— Dumnezeu, cât îmi place să te aud făcând așa, zise el, dezmierdându-i gâtul. Mai fă o dată, Beth.

O sărută pe gât. Ea se supuse.

— Țsta e, exclamă el. Țsta e.

Degetele lui o mângâiau din nou, de data asta îndreptându-se către cordonul rochiei. Îl dezlegă.

— Nu l-am lăsat pe Fritz să schimbe așternuturile.

— Poftim? murmură ea.

— Cearșafurile de pe pat. După ce-ai plecat. Voiam să-ți simt mirosul.

Îi desfăcuse rochia și aerul rece îi atingea pielea în timp ce mâna lui se plimba peste pieptul ei. Când ajunse la sutien, desenă un cerc în jurul cupei din dantelă, apoi își strecură încet degetele înăuntru până atinse sfârcul.

Beth se cutremură din tot trupul și îl apucă de umăr. Mușchii îi erau tari ca piatra din pricina efortului de a o susține. Îi privi chipul înfricoșător și magnific.

Ochii îi sclipeau la propriu. Irisurile sale răspândeau lumină, iar aceasta îi învăluia sânii. Scrâșnetul dinților îi trăda dorința violentă și promitea o partidă de sex dezlănțuit. La fel și căldura pe care o emana din tot corpul. Și încordarea pieptului și a picioarelor.

Însă el era complet stăpân pe sine. Și pe ea.

— Am fost mult prea lacom cu tine, rosti el, aplecându-și capul aproape de clavicula ei.

O mușcă ușor, fără să o rănească. Își trecu limba peste semnul rămas, dezmiardând-o cu atingeri moi. Apoi, o luă în jos, către piept.

— Până acum, nu am făcut dragoste așa cum ar fi trebuit.

— Aș vrea să te contrazic, spuse ea.

Wrath izbucni într-un râs gutural, înfiorându-i pielea cu respirația lui caldă și umedă. O sărută lent pe unul dintre sâni până la sfârc, prin dantelă. Beth își arcui spatele din nou, simțind un val de căldură între picioare.

Bărbatul înălță capul și zâmbi, în așteptarea a ceea ce urma.

Trase ușor de breteaua sutienului și îndepărtă țesătura dantelată. Sfârcul ei se întări, privindu-l cum îi acoperă pielea albă cu părul lui negru. Limba sa, moale și roz, apăru dintre buze și începu să o lingă.

Își desfăcu coapsele, iar el râse din nou, un sunet gros și masculin de satisfacție.

Degetele lui alunecară printre pliurile rochiei, îi atinseră soldul în treacăt, înaintând lent spre pântec. Ajunse la slip și își strecură arătătorul pe sub dantelă. Numai puțin.

Îl plimba ușor, gâdilând-o senzual la doar câțiva centimetri de locul în care și l-ar fi dorit ea. De locul în care avea nevoie să îl simtă.

— Mai mult, ceru ea. Vreau mai mult.

— Vei primi mai mult.

Mâna lui dispăru sub dantela neagră. Beth scoase un strigăt în clipa în care îi atinse punctul fierbinte și umed.

— Beth?

— Da? rosti ea ca prin vis, absolut mistuită de mângâierea lui.

— Vrei să afli ce gust ai? zise el, cu gura lipită de sân.

Simți un deget care intră în ea. Ca și când el ar fi vrut să îi dea de înțeles că nu la gura ei se referise.

Își înfipse degetele în spatele lui, prin cămașa din mătase, zgâriindu-l cu unghiile.

— A piersică, spuse el.

Coborî cu gura până la stomac.

— Ca și când aş mânca o piersică. Carne moale pe buze și limbă, când sorb. Dulce și delicat când înghit.

Beth îi răspunse cu un geamăt, atât de aproape de orgasm, atât de departe de rațiune.

Cu un gest rapid, o luă în brațe și o duse până la pat. O lăsa jos, îi desfăcu picioarele cu capul și își puse gura pe dantela neagră dintre coapsele ei.

Beth oftă adânc și își înfipse degetele în părul lui, rămânând agățată de el. Wrath își smulse banda din piele cu care și-l legase. Valuri negre se revărsară peste pântecul ei, asemeni aripilor unui șoim.

— Exact ca piersica, spuse el și îi scoase slipul. Îmi plac piersicile la nebunie.

Strălucirea aceea splendidă și nepământească din ochii lui se revărsă peste ea. Apoi Wrath își coborî capul din nou.

Capitolul 27

Întors în laborator, Havers se plimba agitat dintr-o parte în alta, mocasinii săi lipăind pe podeaua îmbrăcată în lino-leum. După ce dădu ocol camerei de două ori, se opri în dreptul mesei de lucru. Mângâie tandru tubul grațios și lăcuit al microscopului. Se uită la mulțimea de pahare și fiole de pe șa-jera de deasupra. Ascultă zumzetul frigiderelor, torsul mono-ton al aparatului de aer condiționat fixat în tavan. Adulmecă mirosul persistent și chimic al dezinfectantului.

Această atmosferă îi amintea de preocupările sale savante.

De mândria pe care i-o trezea capacitatea sa intelectuală.

Se considera o persoană civilizată. Capabilă să își contro-leze emoțiile. Priceput să răspundă logic la stimuli. Dar ura și furia pe care le simțea în acel moment sfidau orice rațiune. Sentimentul era prea violent, prea intens.

Mintea îi era frământată de o puzderie de planuri, planuri teribile și sângeroase.

Pe cine încerca să păcălească? Dacă ar fi îndrăznit să ridice un briceag în fața lui Wrath, ar fi sfârșit într-o baltă de sânge.

Avea nevoie de un ucigaș versat. De cineva care să se poată apropia de războinic.

În momentul în care descoperi soluția, totul se limpezi. Știa exact pe cine și unde să caute.

Havers se duse spre ușă, cu un zâmbet mulțumit întipărit pe față.

Când își zări însă reflexia în oglinda de deasupra chiuvetei, rămase înmărmurit. Privirea din ochii săi ageri era mult prea aprigă și înverșunată. Nu mai văzuse niciodată acel zâmbet răutăcios. Iar îmbujorarea îi trăda nerăbdarea cu care aștepta îndeplinirea planului său macabru.

Nu se recunoștea sub această mască răzbunătoare.

Își detesta noua înfățișare.

— Ah, Doamne!

Cum îi putuseră trece astfel de gânduri prin cap? El era medic. Vindecător. Își închinase viața salvării vieților, nu curmării acestora.

Marissa îi spusese că s-a terminat totul. Rupsesse legământul. Nu voia să îl mai revadă pe Wrath.

Și totuși, nu merita oare să fie răzbunată pentru modul în care fusese tratată?

Era momentul să dea lovitura de grație. Acum, când Marissa nu mai risca să fie prinsă în mijlocul conflictului.

Havers simți cum îl străbate un fior rece prin tot corpul, și bănuî că era din cauza ororii pe care o resimțea în fața propriilor uneltiri. Apoi însă, se clătină pe picioare și trebui să se țină bine ca să nu cadă. Cuprins de amețeală, avea senzația că se învarte camera cu el. Se duse împleticindu-se până la un scaun și se prăvăli în el.

Cu respirația tăiată, își desfăcu nodul papionului.

Sângele, își zise el. *Transfuzia e de vină.*

Nu funcționa.

Se prăbuși deznădăjduit în genunchi. Doborât de propriul eșec, închise ochii și se lăsă înghițit de neant.

Wrath se așează pe o parte fără a-i da drumul lui Beth din îmbrățișare. Cu sexul încă zvâcnind în interiorul ei, o mângâie pe păr. Era umed de transpirația ei delicată.

E a mea.

O sărută pe buze și observă cu satisfacție că tot mai găfâia.

Am făcut dragoste cu ea așa cum se cuvine, gândi el. Cu grijă și fără grabă.

— Rămâi cu mine?

— Mă îndoiesc că sunt în stare să mă țin pe picioare acum. Cea mai bună idee ar fi să mai lenevesc aici, îi răspunse ea, râzând răgușit.

O sărută pe frunte.

— Mă întorc înainte să se lumineze.

Părăsi coconul cald al trupului ei, iar ea ridică privirile spre el.

— Unde te duci?

— Mă întâlnesc cu frații mei și pe urmă ieșim.

Coborî din pat și intră în baie unde se îmbracă în hainele sale din piele și își puse tocul de armă pe umeri. Vârî câte un pumnal de-o parte și de alta și își luă haina.

— Fritz va fi aici în permanență, zise el. Dacă ai nevoie de ceva, formează steluță 40. E numărul de la etaj.

Beth se dădu jos din pat, înfășurată în cearșaf.

— Wrath, rosti ea și îi atinse brațul. Stai cu mine!

El se aplecă și o sărută grăbit.

— Vin înapoi.

— O să te lupți?

— Da.

— Dar cum reușești? Doar ești...

Se opri înainte de a-și duce vorba la bun sfârșit.

— De trei secole sunt orb.

Beth rămase fără suflu.

— Atât de bătrân ești?

Wrath izbucni în râs.

— Cam așa ceva.

— În cazul ăsta, trebuie să-ți spun că te ții foarte bine.

Se întunecă brusc la față.

— Eu cât o să trăiesc?

Un fior înghețat de teamă se prelinse în sufletul lui Wrath.

Dacă nu va supraviețui tranziției?

Wrath simți că i se întoarce stomacul pe dos. Tocmai el, care era prieten la cataramă cu Doamna cu Coasa, să fie dintr-odată doborât de o spaimă cum nu-i mai fusese dat să trăiască.

Dar ea va supraviețui, nu-i așa? Nu-i așa?

Realiză că se uită la tavan și se întrebă cu cine naiba vorbește. Cu Fecioara Scrib?

— Wrath?

O trase pe Beth lângă el și o strânse la piept, ca și când ar fi putut-o feri cu trupul lui de soarta crudă.

— Wrath, mormăi ea, cu gura în umărul lui, Wrath, iubire, nu pot... nu pot să respir.

Slăbi numaidecât strânsoarea și se uită în ochii ei, străduindu-se să o vadă. I se zbăteau tâmpilele din cauza efortului uriaș.

— Wrath, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pentru că nu știu.

Beth păru mirată inițial, apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe buze.

— Mă rog, nu știu cât mi-o fi dat să trăiesc, dar știu că aş vrea să stai cu mine astă-seară.

Cineva bătu la uşă.

— Hei, Wrath? răsună glasul lui Rhage prin oţel. Ne-am adunat cu toţii.

Beth făcu un pas înapoi şi îşi strânse braţele în jurul corpului. Vampirul o simţi înstrăinându-se din nou de el.

Îl bătea gândul să o încuie înăuntru, dar nu-l lăsa inima să o țină prizonieră. Iar instinctul îi şoptea că, oricât de mult şi-ar fi dorit Beth ca situaţia să fie alta, era împăcată cu soarta ei, precum şi cu rolul pe care îl juca el. De asemenea, era ferită de exterminatori deocamdată, căci în ochii lor ar fi trecut drept un simplu om.

— Mă aştepţi până mă întorc?

— Nu știu.

— Dacă pleci, vreau să știu unde să te gălesc.

— De ce?

— Din cauza transformării, Beth. Crede-mă când îţi spun că eşti mai în siguranţă aici.

— E posibil.

Wrath îşi înăbuşi o înjurătură. Nu avea chef să se roage de ea.

— Uşa cealaltă de pe hol, spuse el. Dă în camera tatălui tău. Cred că ţi-ar plăcea să arunci o privire înăuntru.

Wrath plecă înainte să se facă complet de râs.

Un războinic nu implora pe nimeni. Rare erau cazurile în care cerea ceva. De regulă, lua ce dorea ori ucidea pentru acel lucru, dacă era forţat de situaţie.

El însă spera din tot sufletul să o găsească tot acolo la întoarcerea sa. Îi plăcea să o ştie dormind în patul lui.

Beth intră în baie și făcu un duș, lăsând apa caldă să o mai liniștească. La final, se șterse și observă halatul negru ce atârna în cuier. Îl îmbracă.

Își afundă nasul în reverele acestuia și închise ochii. Mirosul a Wrath, un amestec de săpun, aftershave și de... vampir mascul.

Doamne Dumnezeule mare! Chiar i se întâmplau toate astea?

Reveni în dormitor. Wrath lăsase dulapul deschis și ea se apropie pentru a-i studia hainele. Descoperi în schimb un veritabil arsenal de arme care îi îngheță sângele în vine.

Se uită la ușa dinspre scări. Se gândi să plece, dar oricât de mult și-ar fi dorit, era conștientă că Wrath avea dreptate. Era mai adăpostită aici.

Pe lângă asta, gândul de a vedea dormitorul tatălui ei era extrem de ispititor.

Voia să dea o raită prin el, în speranța că nu va descoperi nimic șocant. Cu iubitul ei, surprizele se țineau lanț.

Părăsi camera, ținându-se strâns de reverele halatului. Felinarele cu gaz pâlpâiau, iar zidurile păreau vii. Se uită la ușa de la capătul opus al culoarului. De teamă să nu se piardă cu firea, se duse iute la ea, apăsă pe clanță și împinse.

O beznă profundă o întâmpină în partea cealaltă, un zid întunecat care o făcu să se gândească la un abis fără fund ori la spațiul infinit. Intră pipăind pereții, sperând că va găsi un întrerupător și nu vreo vietate care să o muște.

Nicio șansă cu lumina. Mâna însă era încă la locul ei, teafără și nevătămată.

Pășea prin neant, îndreptându-se cu pași mărunți spre stanga, până când se izbi de ceva masiv. Judecând după mirosul din alamă și mirosul de ceară cu lămâie, bănuie că era vorba despre un scrin. Merse mai departe pe băjbăite și atinse cu mana o lampă.

Se aprinse cu un clinchet, orbind-o cu lumina ei. Piciorul lămpii, o frumoasă vază orientală, era așezat pe o măsuță sculptată din mahon. În mod evident, încăperea era la fel de luxos mobilată ca și cele de la etaj.

Imediat ce se obișnuie cu lumina, se uită în jur.

— Oh, Doamne!

Pretutindeni erau fotografii cu ea. În alb și negru, color. La toate vârstele, bebeluș, copil, adolescentă. La facultate. Una era chiar foarte recentă. O surprinsese când ieșea de la *Calwell Courier Journal*. Își amintea bine acea zi. Căzuse prima zăpadă a iernii, iar ea se uitase la cer și râsese veselă.

Cu opt luni în urmă.

Gândul că și-ar fi putut cunoaște tatăl cu doar câteva luni înainte o lovi ca o tragică revelație.

Când murise? Ce fel de viață dusese?

Un lucru era limpede: avea gusturi impecabile. Era elegant. Și aprecia lucrurile rafinate. Camera tatălui său era absolut superbă. Pereții văruiți în roșu carmin scoteau în evidență o nouă colecție spectaculoasă de peisaje aparținând Școlii Hudson River, montate în rame aurite. Podeaua era acoperită cu covore orientale, albastre, roșii și aurii care străluceau precum vitraliile. Patul era o adevărată capodoperă. Cadrul său masiv, sculptat de mână, era ornat cu draperii din catifea purpurie ce cădeau grele dintr-un baldachin. Pe noptiera din stânga, se găseau o carte și o altă fotografie a ei. Pe cea din dreapta, erau un ceas, o carte și un pahar.

Dormise pe partea aceea.

Se apropie și luă cartea cu coperti cartonate. Era scrisă în franceză. Sub carte, era o revistă. *Forbes*.

Le puse la loc și examinează paharul. Rămăseseră câțiva centimetri de apă în el.

Ori dormise cineva aici, ori tatăl său murise de curând.

Se uită de jur împrejur, căutând niște haine sau o valiză care să indice prezența unui oaspete. Biroul din mahon din capătul opus al camerei îi atrase atenția. Se așează în fotoliul impozant ca un tron, lăsându-se îmbrățișată de brațele sculptate ale acestuia. Lângă mapa de birou din piele se afla un teanc de hârtii. Facturi de electricitate, telefon, cablu. Toate pe numele lui Fritz.

Totul era atât de... normal. Și ea ținea aceleași lucruri pe birou.

Se uită din nou la paharul cu apă de pe noptieră.

A murit pe neașteptate, își zise în sinea ei.

Se simțea ca un intrus, însă curiozitatea o îndemnă să deschidă primul sertar al biroului. Stilouri, agrafe, un capsator. Îl împinse la loc, după care se aplecă și trase un sertar mai încăpător. Era plin cu dosare. Apucă unul la întâmplare. Conținea documente financiare.

Sfinte Hristoase! Tatăl ei era putred de bogat. Fără nicio exagerare.

Se mai uită la o pagină. Milionar chiar.

Puse dosarul la loc și închise sertarul.

Acum își explica de ce își putea permite o asemenea casă. Mașina. Majordomul.

Lângă telefon, observă o fotografie de-a ei, în ramă argintie. O luă în mână, încercând să și-l imagineze pe el cum o privește.

Fotografiile lui unde sunt? se întrebă ea. *Oare poți fotografia un vampir?*

Dădu ocol camerei încă o dată, studiind fiecare imagine. Era ea. Numai ea. Numai...

Beth se aplecă.

Întinse o mână tremurândă către o ramă aurită.

Era fotografia alb-negru a unei femei brunete care se uita sfioasă spre aparat. Ridicase mâna în dreptul feței, părând stânjenită.

Ochii ăștia..., medită Beth, uimită. În fiecare zi vedea în oglindă unii identici.

Era mama ei.

Trecu un deget peste sticla ramei. Se prăbuși pe pat și apropiă fotografia de ochi cât putu de mult fără ca privirea să i se înceteșeze. Ca și când apropierea ar fi anulat distanța și timpul și ar fi purtat-o lângă femeia frumoasă din fotografie.

Mama ei.

Capitolul 28

Așa mai merge treaba, își zise domnul X și ridică pe umăr un vampir civil leșinat. Îl transportă grăbit pe alee, deschise portiera din spate a dubitei și își aruncă victima înăuntru ca pe un sac cu cartofi. Apoi o acoperi precaut cu o pătură neagră din lână.

Era convins că noul său sistem de vânătoare avea să dea roade, mai ales după ce trecuse de la tranchilizantul Demosedan la Acepromazine. Ideea de a folosi tranchilizante de cai în locul sedativelor pentru oameni se dovedise un succes. Avusese nevoie de două doze de Acepro pentru vampir, dar până la urmă îi venise de hac.

Domnul X aruncă o privire în spate înainte de a se urca la volan. Prostituata pe care o omorâse zăcea întinsă peste o gură de canalizare, iar sângele său plin de heroină se scurgea laolaltă cu apele reziduale. Biata fată avusese chiar amabilitatea de a-l ajuta cu seringă, neștiind, desigur, că aceasta conținea numai heroină pură.

Nici că i se injecta o doză suficient de mare pentru a doborî un elan.

Poliția avea să îi descopere cadavrul în zori, dar, ca de obicei, el lucrase cu mare precauție. Mănuși chirurgicale. Părul bine acoperit cu o pălărie. Haine din nailon care să nu lase fibre.

Și Dumnezeu îi era martor că tânăra nu se împotrivise deloc.

Domnul X porni motorul și intră pe strada Trade.

Câteva broboane de sudoare, rodul emoției, îi străluceau deasupra buzei superioare. Excitația, adrenalina care îi pompa prin vene, îi aminteau cu regret de zilele când putea încă să facă sex.

Deși vampirul nu deținea nicio informație importantă, seara se anunța totuși distractivă.

Voi începe cu ciocanul, cugetă el.

Ba nu, freza dentară era mai nimerită. Pe sub unghii.

Aceasta ar fi trebuit să-l trezească pe vampir din cel mai adânc somn. La urma urmelor, nu avea niciun farmec să tortureze o ființă inconștientă. Ca și cum ai lovi un cadavru cu picioarele, mai degrabă un soi de exercițiu aerobic. Nici măcar unul prea interesant. El o știa mai bine ca oricine.

Ținând seama de ce putuse face cu leșul tatălui său când îl găsisese.

Din spate se auzi un sunet înăbușit. Întoarse capul. Vampirul începea să se agite sub pătură.

Minunat. Era viu.

Încruntat, domnul X își reîndreptă atenția către șosea. Se aplecă înainte cu degetele încleștate pe volan.

La mică distanță în față se vedea lumina unor faruri.

Mașinile așteptau, înșirate una în spatele celeilalte. Câteva conuri portocalii erau aranjate pe drum. Avertizoarele luminoase, albastre și albe, anunțau prezența poliției.

Un accident?

Nu. Un baraj rutier. Doi polițiști cu lanterne în mâini verificau interiorul fiecărei mașini. Pe un panou stătea scris: CONTROLUL ALCOOLEMIEI.

Domnul X apăsă pe frână. Vârî mâna în geanta neagră, scoase pistolul cu săgeți și trase încă două în corpul vampirului pentru a-l reduce la tăcere. Cu geamurile fumurii și pătura neagră, avea o șansă să înșele vigilența polițiștilor. Cu condiția ca vampirul să stea nemișcat.

Când observă că polițistul se îndreaptă spre el, domnul X coborî geamul. Lanterna acestuia luminează bordul mașinii.

— Bună seara, domnule ofițer, spuse domnul X, cu o figură prietenoasă.

— Ați consumat băuturi alcoolice în această seară?

Bărbatul era întruchiparea clasică a polițistului de vârstă mijlocie, șters și banal. Cu o burtică rotunjoară. O mustață zbârlită, care ar fi trebuit mai bine tunsă. Un păr încărunțit care ieșea ciufulit de sub chipiu. Una peste alta, semăna izbitor de bine cu un câine ciobănesc, doar că nu avea zgardă antipurici și coadă.

— Nu, domnule ofițer, nu am consumat alcool.

— Ei, ca să vezi, dar eu vă cunosc!

— Serios? rosti domnul X, zâmbind și mai larg în timp ce se uita la beregata omului.

Exasperat, se gândea la cuțitul pe care îl ținea ascuns în portiera mașinii. Lăsă brațul în jos și mângâie mânerul acestuia pentru a se calma.

— Chiar așa. Sunteți instructorul de jiu-jitsu al fiului meu.

În clipa în care polițistul se trase înapoi, își mișcă lanterna într-o parte, luminând movilița neagră de pe bancheta din spate.

— Hei, Darryl, vino să-ți fac cunoștință cu *senseiul* lui Phillie.

În așteptarea celui alt polițist, domnul X se asigură că geanta sa este bine închisă. Nu avea niciun rost să etaleze pistolul cu săgeți ori Glockul de nouă milimetri pe care le avea înăuntru.

Timp de aproape cinci minute, făcu schimb de amabilități cu băieții în albastru, imaginându-și totodată diverse modalități de a le închide gura definitiv.

Când, într-un final, dubița se puse în mișcare, realizează că ținea cuțitul în mână, aproape pe genunchi.

Trebuia să se elibereze cumva de toată agresivitatea pe care o adunase în el.

Wrath se străduia să distingă contururile înceteșate ale clădirii cu un etaj. El și Rhage supravegheau Academia de Arte Marțiale de două ore, așteptând să vadă dacă se derulează vreo activitate nocturnă. Instituția era amplasată la capătul cel mai îndepărtat al unui mic centru comercial, chiar la marginea pădurii. După calculele lui Rhage, care studiase terenul cu o noapte înainte, acoperea o suprafață de aproximativ șase mii de metri pătrați.

Suficient de mare pentru a adăposti un centru pentru exterminatori.

Parcarea se întindea în fața academiei, oferind în jur de zece-cincisprezece locuri de parcare pe fiecare latură. Avea două intrări. O ușă dublă, din sticlă, în față, și una fără geam, imediat după colț. De la postul lor de observație, vedeau atât parcarea goală, cât și ambele căi de acces în clădire.

Toate celelalte imobile nu le oferiseră nicio informație. La Gold's Gym se adunau tot felul de musculoși fără creier. Se închidea la miezul nopții și se deschidea la cinci dimineața, iar în ultimele nopți fusese liniște și pace. Aceași situație și la

arena de paintball, o clădire absolut goală din momentul în care se închideau ușile. Cele mai bune piste păreau cele două academii. Vishous și gemenii o supravegheau pe cealaltă, aflată în direcția opusă.

Cu toate că exterminatorii puteau umbla la lumina zilei, preferau să pornească noaptea la vânătoare, căci atunci ieșeau la iveală țintele lor. La apropierea zorilor, centrele de recrutare și de antrenament ale Societății erau deseori folosite drept locuri de adunare, dar nu întotdeauna. De asemenea, pentru că exterminatorii își schimbau sediile în mod frecvent, un spațiu putea fi activ vreme de o lună, trei luni sau un an, după care era abandonat.

Întrucât moartea lui Darius survenise cu doar câteva zile în urmă, Wrath spera ca Societatea să nu se fi mutat încă.

Își pipăi ceasul.

— Fir-ar să fie! E aproape trei.

Rhage se foi în spatele copacului care îi servea drept ascunzătoare.

— Presupun că Tohr nu mai apare astă-seară.

Wrath înălță din umeri, nădăjduind ca partenerul său să nu încerce să dezvolte subiectul.

Nu a fost cazul.

— Nu-i stă în fire, continuă Rhage, după care făcu o scurtă pauză. Dar văd că pe tine nu te miră.

— Nu, nu mă miră.

— De ce?

Wrath își trosni degetele.

— I-am trântit niște chestii urâte. Am greșit.

— N-o să întreb ce anume i-ai zis.

— Foarte bine.

Apoi, dintr-un motiv absurd, continuă.

— Trebuie să îi cer scuze.

— Asta da surpriză.

— Sunt chiar atât de nemernic?

— Nu, spuse Rhage, fără bravada sa obișnuită. Doar că tu greșești foarte rar.

Era șocant să îl audă pe Hollywood vorbind cu asemenea sinceritate.

— Așa o fi, dar cu Tohr m-am purtat mizerabil.

Rhage îl bătu ușor pe umăr.

— Ascultă-mă pe mine care sunt expert în jignirea oamenilor. Cam orice greșeală se poate repara.

— Am băgat-o și pe Wellsie în discuție.

— Proastă idee.

— Și sentimentele lui pentru ea.

— Nasol.

— Da, foarte nasol.

— Dar de ce-ai făcut asta?

— Pentru că...

Pentru că se simțise ca un idiot încercând să realizeze chiar și o părticică din câte făcuse Tohrment de-a lungul a două secole. În ciuda vocației sale războinice, Tohr reușise să întrețină o relație cu o femeie demnă. Și nu era vorba de o relație oarecare, ci de o uniune serioasă, puternică și tandră. El era singurul dintre frați care izbutise o asemenea performanță.

Wrath se duse cu gândul la Beth. O văzu venind spre el, rugându-l să nu plece de lângă ea.

Spera cu deznădejde să o găsească tot în patul lui la întoarcere. Și nu pentru că o dorea, ci pentru că așa ar fi putut dormi lângă ea. S-ar fi odihnit, știind-o la adăpost, alături de el.

A dracului treabă. Avea presimțirea teribilă ca va fi obligat să rămână lângă acea femeie. O vreme, cel puțin.

— Pentru că? stăruie Rhage.

Wrath simți o mâncărime în nas. Un parfum ușor dulceag, ca pudra de talc, plutea prin aer.

— Pregătește-te să ne întâmpinăm amicii, spuse el, desfăcându-și haina.

— Câți sunt? întrebă Rhage, învârtindu-se în loc.

Sunetul de bețe rupte și foșnetul frunzelor tulburară liniștea nopții. Devenind din ce în ce mai puternic.

— Trei. Cel puțin.

— Ura!

Exterminatorii veneau direct în direcția lor, printr-un lămiș din pădure. Făceau gălăgie, mergeau și vorbeau fără nicio grijă, până când unul dintre ei se opri. Ceilalți doi îi urmau exemplul și tăcură.

— Sal'tare, băieți, li se adresă Rhage, ieșind din ascunzătoare.

Wrath alege o abordare mai discretă. În timp ce exterminatorii dădeau roată fratelui său, cu spatele încovoiat și cuțitele în mâini, el înainta la adăpostul copacilor.

La un moment dat, țâșni din beznă, îl ridică pe unul dintre exterminatori de la pământ și dădu start luptei. Îi tăie gâtul rapid, dar nu avu timp să îl lichideze. Rhage se lupta cu doi deodată, însă al treilea era pe punctul de a-l lovi pe vampir cu o bătă de baseball în cap.

Wrath se năpusti asupra zombiului cu aere de baseball, îl doborî la pământ și îi înfipse cuțitul în gât. Gâlgaiele înăbușite se înălțară prin aer. Wrath aruncă o privire împrejur, verificând dacă vin și alți dușmani ori dacă fratele său are nevoie de ajutor.

Rhage se descurca de minune.

Chiar și pentru ochii aproape orbi ai lui Wrath, războinicul angajat în luptă oferea un spectacol sublim. O furtună de lovituri. Mișcări rapide. Agilitate de animal. Forță și rezistență. Vampirul era un maestru al luptei corp la corp, iar exterminatorii cădeau, o dată și încă o dată, ridicându-se din ce în ce mai greu.

Wrath se întoarse la primul exterminator și îngenunche lângă corpul lui. Acesta începu să se zvârcolească în timp ce îi scotocea prin buzunare, adunând toate hârtiile pe care le găsea.

Se pregătea să îl înjunghie în piept când auzi o împușcătură.

Capitolul 29

— **D**eci, Butch, ce-ai de gând? Mai stai pe-aici până ies din tură?

Abby zâmbi și îi mai turnă un whisky.

— Posibil.

Nu avea niciun chef, dar dacă dădea pe gât încă vreo două pahare, poate că se răzgândea. Presupunând că i se va mai scula beat fiind.

Barmanița se aplecă spre stânga, peste umărul lui Butch și aruncă o ocheadă unui alt client, etalându-și în același timp decolteul.

Nu cumva să rămână descoperită. O idee bună, probabil.

Butch simți cum îi vibrează celularul prins la cureaua și îl apucă grăbit.

— Alo?

— Încă o prostituată moartă, îl anunță José. Mă gândeam că te-ar interesa.

— Unde?

Se dădu jos de pe scaunul de la bar, de parcă ar fi trebuit să plece. Pe urmă, se așeză încet la loc.

— La intersecția dintre Trade și 5. Să nu vii încoace. Pe unde ești?

— La McGrider's.

— Ne vedem în zece minute?

— Te aștept.

Butch împinse paharul cu whisky cât colo, ros de ciudă.

Asta avea să fie viața lui de acum înainte? Urma să se îmbete criță în fiecare seară? Sau poate că voia să se angajeze ca detectiv particular sau agent de pază, până era concediat pe motiv de neglijență? Avea de gând să trăiască singur cuc în apartamentul de două camere până îi ceda ficatul?

Niciodată nu fusese adeptul planurilor pe termen lung, dar poate sosise vremea să își stabilească niște priorități.

— Nu-ți place? îl întreabă Abby, încadrând paharul cu whisky între sâni.

Instinctiv, Butch întinse mâna după pahar, îl duse la gură și îl goli dintr-o înghițitură.

— Ei, așa mai vii de-acasă.

Dar în momentul în care dădu să i-l umple din nou, bărbatul îl astupă cu palma.

— Mi-a ajuns pentru o singură seară.

— Da, cum să nu? zise ea, zâmbind când el clătină din cap. Dacă ai nevoie de ceva, știi unde mă găsești.

Da, din nefericire.

José nu ajunsese chiar în zece minute. Dură aproape o jumătate de oră până ce Butch îl zări pe detectiv croindu-și loc prin mulțimea de bețivi, o siluetă sumbră în ținuta sa de stradă.

— Se știe cine e? întreabă Butch, nelăsându-l nici măcar să ia loc.

— Tot una din fetele lui Big Daddy. Carla Rizzoli. Alias Candy.

— Același mod de operare?

José comandă o vodcă simplă.

— Da. Beregata tăiată, o baltă de sânge. Avea niște urme pe buze, de parcă ar fi făcut spume la gură.

— Heroină?

— Se prea poate. Legistul o să se ocupe de autopsie mâine-dimineață la prima oră.

— Alte indicii la locul crimei?

— O săgeată. Ca alea cu care tranchilizezi animalele. Am trimis-o la laborator.

José dădu vodca pe gât.

— Am înțeles că Big Daddy e super ofticat. Vrea să se răzbune.

— Da, mă rog. Nu pot decât să sper că o să-și verse nervii pe iubitul lui Beth. Poate că un război l-ar scoate pe nenorocit din bârlog.

Butch se rezemă cu coatele de bar. Își frecă ochii dureroși.

— A dracului treabă. Nu-mi vine să cred că e dispusă să îl protejeze.

— La asta nu mă așteptam. În sfârșit își găsește și ea un bărbat și ăla e...

— O jigodie ordinară.

— Va trebui să o chemăm la secție, spuse José.

— Era previzibil.

Butch strânse din ochii ca să vadă mai bine.

— Uite cum facem. Mâine mă văd cu ea. Lasă-mă pe mine să încerc să scot ceva de la ea. De acord?

— Nu se poate, O'Neal. Nu mai ești...

— Ba se poate. O chemi la secție poimâine.

— Investigația progresează...

— Te rog.

Lui Butch nu-i venea să creadă că ajunsese să se roage de cineva.

— Haide, José. Știi că pe mine m-ar asculta mai mult decât pe alții.

— De ce anume?

— Fiindcă a fost de față când era să mă omoare individul. José coborî privirile la suprafața crăpată a barului.

— Ai o zi la dispoziție. Dar nu care cumva să sufli vreun cuvânt despre asta, că mă scalpează căpitanul. Pe urmă, orice s-ar întâmpla, trebuie să o interoghez la secție.

Butch încuviință din cap, în timp ce Abby venea legănându-se spre ei, cu o sticlă de whisky într-o mână și una de vodcă în cealaltă.

— Ați rămas pe uscat, din câte văd eu, remarcă ea, chicotind.

Mesajul din zâmbetul ei ademenitor și ochii goi devenea tot mai fățiș, tot mai disperat pe măsură ce orele nopții se scurgeau.

Butch se gândi la portmoneul său gol. La tocul de armă gol. La apartamentul gol.

— Trebuie să ies din ea, bolborosi el, dându-se jos de pe taburet. Adică... de-aici.

* * *

Brațul lui Wrath absorbi șocul împușcăturii, iar trunchiul i se răsuci ca o nuia sub forța impactului. Căzu, dar se ridică imediat. Se lăsă la pământ și se retrase iute din calea trăgătorului, de teamă să nu mai încaseze un glonț.

Cel de-al cincilea exterminator apăruse ca din senin. Și era înarmat cu o pușcă cu țeavă scurtă și gloanțe de calibru mare.

Ascuns în spatele unui pin, Wrath își evaluează grăbit rana. Nu era foarte adâncă. Doar niște piele și mușchi smulse din biceps. Osul era neatins. Putea continua lupta.

Apucă o stea din oțel și ieși în câmp deschis.

În acea secundă o lumină orbitoare inundă luminișul.

Se întoarse rapid la adăpostul întunericului. *Fir-ar al dracului!*

Nu mai exista cale de întoarcere. Fiara din Rhage se dezlănțuia. Promitea să fie un masacru general.

Ochii lui Rhage aruncau scânteii albe în timp ce corpul său se metamorfoza într-un concert macabru de trosnete și plesniri. În locul lui apăru o ființă monstruoasă, cu solzi ce sclipeau în lumina lunii și gheare ce sfâșiau aerul. Exterminatorii nici nu știură ce i-a lovit, când creatura se năpusti asupra lor, cu colții ascuțiți ca pumnalele, vânându-i unul câte unul, până ce sângele lor se prelinse în șiroaie peste pieptul său masiv.

Wrath se ținu la distanță. Nu era pentru prima dată când asista la acest spectacol, și știa că bestia nu are nevoie de ajutor. În plus, dacă s-ar fi amestecat, risca să iasă el însuși șifonat.

Când totul se sfârși, creatura slobozi un urlet atât de puternic, încât copacii se îndoiră și ramurile lor se cutremurară.

Măcelărise tot ce îi ieșise în cale. Era imposibil să îi identifice pe exterminatori căci din corpurile lor nu mai rămăsese nimic. Le devorase până și hainele.

Wrath ieși în luminiș.

Creatura se întoarse spre el, gâfâind.

Wrath i se adresă pe un ton scăzut, ținându-și mâinile lipite de corp în tot acest timp. Rhage era undeva în interiorul bestiei, dar până când ieșea la iveală, nu avea certitudinea că aceasta îi recunoștea pe membrii Frăției.

— Gata, gata. Ușurel, îi zise Wrath. Am mai trecut prin asta, noi doi.

Pieptul bestiei se umfla și cobora, iar nările fremătânde adulmecau aerul. Ochii săi sticloși erau pironiți pe dâra de sânge de pe brațul lui Wrath. Scoase un sforăit și ridică ghearele.

— Fii cuminte. Te-ai distrat destul. Te-ai ghiftuit. Acum, dă-mi-l înapoi pe Rhage.

Creatura își scutură capul uriaș, însă solzii săi începură să vibreze. Un urlet ascuțit de protest ieși din gâtul ei, urmat de o altă erupție de lumină.

Rhage se prăbuși la pământ în pielea goală, aterizând pe burtă.

Wrath alergă spre el, se lăsa în genunchi și îl atinse. Pielea războinicului era acoperită de sudoare, iar el tremura de frig ca un nou-născut.

Simțindu-i mâna, Rhage se mișcă ușor. Încercă să ridice capul, dar nu izbuti.

Wrath luă mâna fratelui său și o strânse între degete. Durerea revenirii în corp era întotdeauna atroce.

— Liniștește-te, Hollywood. Toate-s bune. N-ai pățit nimic. Își scoase haina de pe el și își înveli fratele.

— Stai aici cuminte că am eu grijă de tine. Bine?

Rhage bâigui ceva și se strânse ghem.

Wrath deschise clapeta telefonului și formă un număr.

— Vishous? Ne trebuie o mașină. Imediat. Ce? Îți bați joc de mine? Nu. Trebuie să-l iau pe Rhage de aici. Tocmai am scăpat de geamănul lui diabolic. Spune-i lui Zsadist să nu facă vreo tâmpenie.

Închise și se uită la Rhage.

— Urăsc chestia asta, spuse acesta.

— Da, știu.

Wrath îi îndepărtă părul transpirat de pe față.

— O să ajungem acasă cât de curând.

— M-am enervat când am văzut că te-au împușcat.

— Evident, zise Wrath și zâmbi cu blândețe.

Beth se frământă, afundându-și capul și mai adânc în pernă.

Se petrecea ceva.

Deschise ochii exact în clipa în care un glas gros de bărbat curmă liniștea din încăpere.

— Ia te uită, ce avem noi aici?

Beth se ridică dintr-un salt. Se uită îngrozită în direcția sunetului.

Un bărbat înalt, aplecat peste ea, o privea cu ochi negri lipsiți de viață. O față severă, străbătută de o cicatrice urâtă. Un păr atât de scurt, încât părea mai degrabă ras. Și doi colți albi, lungi și dezveliți.

Femeia țipă.

El zâmbi.

— Ah, sunetul meu preferat.

Beth își acoperi gura cu palma.

Doamne, cicatricea aceea. Îi traversa fruntea, cobora pe nas, de-a lungul obrazului, și urca până la gură. Capătul acestui S deformat îi desfigura buza superioară, ridicând unul dintre colțuri într-un rictus permanent.

— Îmi admiri capodopera? zise el târăgănat. Stai să vezi și restul corpului.

Ochii lui Beth se îndreptară instinctiv către pieptul necunoscutului. Purta un tricou negru, mulat, cu mâneci lungi. Pe sub acesta, pe ambii pectorali se distingeau cercuri mici, ca și când ar fi avut cercei în sfârcuri. Beth își reîndreptă atenția spre chipul lui și observă o dungă neagră tatuată în jurul gâtului și un cercel *plug* în lobul urechii stângi.

— Îți place de mine, nu?

Privirea lui înghețată părea desprinsă dintr-un coșmar, din străfundurile tenebrelor unde nu există licăr de speranță, din infernul însuși.

Las-o-ncolo de cicatrice, își zise Beth. Ochii sunt cei mai fioroși.

Iar aceștia o studiau cu asemenea atenție ca și când i-ar fi luat măsurile pentru sicriu. Ori fiindcă se gândea să se culce cu ea.

Se îndepărtă de el. Se uită în jur, în căutarea unui obiect cu care să se apere.

— Ce e? Nu-ți place de mine?

Beth aruncă o privire scurtă spre ușă, lucru care îl făcu să izbucnească în râs.

— Crezi că ești destul de rapidă? zise el, scoțându-și tricoul din pantalonii din piele.

Apoi, își duse mâna la fermoar.

— Pun pariu că nu ești.

— Las-o-n pace, Zsadist.

Vocea lui Wrath aduse cu sine o dulce alinare. După care Beth băgă de seamă că nu mai are cămașa pe el și își ține brațul într-o eșarfă.

El însă păru să nici nu o observe.

— E timpul să pleci, Z.

Zsadist îi aruncă un zâmbet rece.

— Nu vrei să împarți femeia cu nimeni?

— Ție oricum nu-ți place decât sexul pe bani.

— Îi las douăzeci de dolari la sfârșit. Dacă mai trăiește.

Wrath venea spre celălalt vampir, până când se treziră față în față. Aerul pocnea în jurul lor, supraîncărcat de agresivitate.

— Nu pui mâna pe ea, Z. Nu te uiți la ea. Spui noapte bună și te cari de-aici.

Wrath își trase brațul din eșarfă, scoțând la iveală un pansament prins peste biceps, cu o pată roșie în mijloc, de parcă ar fi sângerat. Cu toate acestea, părea hotărât să își înfrunte adversarul.

— Precis ești ofticat că ai avut nevoie de șofer astă-seară, zise Zsadist. Și că eu am fost cel mai la îndemână.

— Nu mă face să regret și mai tare.

Zsadist făcu un pas spre stânga și Wrath îl urmă, folosindu-și trupul ca scut în fața lui Beth.

— Chiar vrei să te bați pentru o muritoare? spuse Zsadist și râse răutăcios.

— E fiica lui Darius.

Zsadist plecă capul într-o parte, examinând trăsăturile femeii cu ochii săi ca două găuri negre. După câteva secunde, chipul său brutal se îmblânzi ușor, iar rânjetul se mai estompă. Apoi își îndesă tricoul la loc în pantaloni, privind-o în ochi. Ca și cum i-ar fi cerut iertare.

Dar Wrath rămase neclintit.

— Cum te cheamă? o întrebă Zsadist.

— O cheamă Beth, îi răspunse Wrath, blocându-i vederea cu capul. Iar tu pleci chiar în momentul ăsta.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Da, bine. Cum vrei tu.

Zsadist se duse spre ușă cu același mers agil și letal ca al lui Wrath. Înainte să iasă, se opri și întoarse capul.

Cândva a fost probabil extrem de atrăgător, gândi Beth. Cu toate că nu cicatricea îl urâțea, ci focul diabolic care îl mistuia pe dinăuntru.

— Încântat de cunoștință, Beth.

Femeia respiră adânc văzând ușa închisă și zăvoarele trase în urma lui.

— Te simți bine? întrebă Wrath.

Îi simți privirile alergându-i pe corp, apoi bărbatul o atinse cu blândețe.

— Sper că nu te-a... atins, continuă el. Te-am auzit țipând.

— Nu. Doar m-a speriat. M-am trezit cu el în cameră.

Wrath se lăsă pe pat, mângâind-o încontinuu de parcă ar fi vrut să se asigure că e nevătămată. Mâinile vampirului tremurau.

— Ești rănit, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

O prinse cu brațul sănătos și o strânse la piept.

— Nu-i nimic grav.

— Atunci de ce-ai nevoie de-o eșarfă? Și de pansament? De ce sângerezi?

— Șșș.

Își rezează bărbia pe capul ei. Beth îl simțea cum tremură din tot corpul.

— Ești bolnav?

— Vreau doar să te țin în brațe câteva minute. Bine?

— Bine.

De îndată ce frisoanele încetară, Beth se desprinse din îmbrățișare.

— Ce se petrece?

El îi luă capul între palme și își lipi buzele de gura ei.

— N-aș fi suportat dacă... mi te-ar fi luat.

— Cine? Individul ăla? Stai liniștit că nu plec nicăieri cu el.

După aceste cuvinte, realizează că Wrath nu se referea la o eventuală întâlnire amoroasă.

— Crezi că m-ar fi ucis?

La drept vorbind, n-ar fi fost deloc exclus. Atât de reci. Acei ochi erau atât de reci.

În loc să-i răspundă, Wrath o sărută cu patimă. Dar ea îl opri.

— Cine e? Și ce s-a-ntâmplat cu el?

— Nu vreau să-l mai văd vreodată în preajma ta, rosti el și îi dădu o șuviță de păr după ureche.

Atingerea lui era tandră. Vocea însă, nu.

— Auzi ce-ți spun?

Ea încuviință din cap.

— Dar ce...

— Dacă intră în vreo cameră și eu sunt acasă, vii imediat după mine. Dacă sunt plecat, te încui într-una din camerele de

la subsol. Zidurile sunt din oțel, așa că nu se poate materializa înăuntru. Și nu care cumva să-l atingi vreodată. Nici măcar din greșeală.

— Și el e tot războinic?

— Ai reținut ce ți-am zis?

— Da, dar mi-ar prinde bine să știu mai multe.

— Face parte din Frăție, dar îi lipsește sufletul aproape cu desăvârșire. Din păcate, avem nevoie de el.

— De ce, dacă e atât de periculos? Sau e violent doar cu femeile?

— Urăște pe toată lumea. Mai puțin pe geamănul său, presupun.

— Ah, minunat. Mai e unul ca el?

— Slavă Domnului că există Phury. El e singurul care poate relaționa cu Z, deși n-aș fi prea convins.

Wrath o sărută pe frunte.

— Nu vreau să te sperii, dar trebuie să iei ce-ți spun în serios. Zsadist e o brută, dar cred că l-a respectat pe tatăl tău, așa că e posibil să nu te deranjeze. Problema e că nu-mi pot asuma acest risc. Nici tu, de altfel. Promite-mi că te ții departe de el.

— Promit.

Beth închise ochii și se sprijini pe Wrath. El puse un braț în jurul ei, după care se trase înapoi.

— Haide, spuse el, ridicând-o în picioare. Să mergem în camera mea.

Abia intraseră în dormitor, când Beth auzi dușul oprindu-se. O clipă mai târziu, se deschise ușa băii.

Din ea ieși agale războinicul pe care îl întâlnise mai demult, vampirul frumos ca o vedetă de cinema care își cosea singur rănilile. Avea un prosop înfășurat în jurul taliei și părul încă ud. Se deplasa de parcă ar fi avut optzeci de ani, de parcă l-ar fi durut toți mușchii.

Doamne sfinte, își zise ea. Nu părea deloc în apele lui, iar stomacul îi era diform. Umflat, ca și când ar fi înghițit o minge de baschet. Negăsind nicio explicație, Beth își imaginează că i se infectase rana. Părea să aibă febră.

Îi examinează umărul și se încruntă remarcând că cicatricea era aproape invizibilă. Ai fi crezut că se rănisese cu luni în urmă.

— Rhage, frate, cum te simți? întrebă Wrath, îndepărtându-se de Beth.

— Mă doare burta.

— Da, e de înțeles.

Rhage se uită prin cameră, clătinându-se pe picioare, cu ochii abia mișiți.

— Plec acasă. Unde-mi sunt hainele?

— Le-ai pierdut, zise Wrath, prinzându-l de mijloc. Și nu pleci nicăieri. Te culci în camera lui D.

— Ba nu.

— Nu mă lua cu de-astea. Unde să pleci când abia te ții pe picioare? Sprijină-te pe mine și nu mai face pe eroul.

Celălalt vampir se dezechilibrează și Wrath își încordă mușchii pentru a-l susține. Traversară încet palierul și intrară în dormitorul lui Darius. Din discreție, Beth se ținu la distanță, urmărindu-l pe Wrath cum își ajută prietenul să se așeze în pat.

Războinicul puse capul pe pernă și strânse pleoapele. Duse o mână la stomac, se strâmbă și o lăasă să cadă în lături, ca și când cea mai mică atingere era o tortură.

— Mi-e rău.

— Da, e nasol să ai indigestie.

— Vrei un Tums? se trezi Beth vorbind. Sau niște Alka-Seltzer?

Cei doi vampiri se întoarseră în direcția ei și ea se simți ca o intrusă.

Dintre toate ineptiile de pe lume...

— Da, șopti Rhage, iar Wrath îi făcu semn din cap.

Beth se duse să își caute geanta și optă pentru Alka-Seltzer fiindcă acesta conținea și aspirină pentru durere. Intră în baia lui Wrath, luă un pahar și turnă apă peste tableta efervescentă.

Întoarsă în camera tatălui ei, îi întinse paharul lui Wrath. Bărbatul o refuză, clătinând din cap.

— Eu mai mult l-aș vărsa.

Beth se îmbujoră de rușine. Uita mereu că el nu prea vedea.

Se aplecă peste Rhage, însă nu reuși să ajungă la gura lui. Își ridică puțin halatul, se cocoșă pe pat și rămase în genunchi lângă bolnav. I se părea stânjenitor să se afle atât de aproape de un bărbat dezbrăcat și viril, chiar sub ochii lui Wrath.

Ținând cont de ce pățise Butch.

Totuși Wrath nu avea niciun motiv de îngrijorare. Oricât de seducător ar fi fost celălalt vampir, nu îi trezea nicio emoție.

În plus, era exclus ca el să îi facă avansuri, dată fiind starea în care se afla.

Ridică blând capul lui Rhage și duse paharul la buzele lui frumos conturate. Trecură cam cinci minute până să izbutească să înghită medicamentul. Când, într-un final, termină, Beth dori să se dea jos din pat. Nici nu apucă bine să facă vreo mișcare, căci vampirul se răsuci brusc pe o parte, își așează capul în poale ei și o prinse cu unul dintre brațele lui puternice după talie.

Căuta alinare.

Beth nu era foarte lămurită cu ce i-ar fi putut fi de folos, însă puse paharul de-o parte și îl mângâie pe spate, trecându-și degetele peste tatuajul său fioros. Îi șopti lucruri pe care și-ar fi dorit să le audă ea însăși când era bolnavă. Îi fredonă ceva în surdină.

În scurt timp, corpul vampirului se relaxă. Respirația îi reveni la normal.

Când avu certitudinea că bărbatul adormise, se desprinse cu grijă din strânsoarea lui. Se întoarse spre Wrath, pregătindu-se de ce era mai rău. Înțelegea și el că nu era nimic deplasat...

Văzându-i chipul, însă, încremeni de uimire.

Nu era supărat. Nici pe departe.

— Îți mulțumesc, rosti el cu un glas răgușit, ținându-și capul plecat în semn de respect vecin cu smerenia. Îți mulțumesc că ai avut grijă de fratele meu.

Își scoase ochelarii.

În privirea sa se citea adorația absolută.

Capitolul 30

Domnul X azvârli ferăstrăul-sabie pe bancul de lucru și își șterse mâinile pe un prosop.

Asta e, gândi el. Blestematul de vampir murise.

Încercase să îl trezească prin orice mijloc. Chiar și cu dalta, și făcuse o mizerie de nedescris în hambar. Mânjise totul de sânge.

Măcar era ușor de curățat.

Domnul X se duse la ușa dublă și o deschise larg. În față, soarele se înălța peste creasta îndepărtată, învăluind totul într-o lumină aurie. Făcea câte un pas în spate pe măsură ce lumina pătrundea în interiorul hambarului.

O mare de flăcări mistui corpul vampirului, iar balta de sânge de sub masă dispăru într-un nor de fum. Briza dulce a dimineții șterse mirosul de carne arsă.

Domnul X ieși în lumina zorilor și admiră ceața care plutea pe deasupra pășunii. Nu era dispus să se declare învins. Planul ar fi funcționat dacă nu i-ar fi ieșit în cale afurisiții de polițiști, obligându-l să își tranchilizeze prizonierul mai mult decât era indicat. Trebuia să o ia de la capăt.

Plăcerea pe care i-o provoca tortura era aproape orgasmică.

Deocamdată, însă, trebuia să se mulțumească cu prostituate. Cretinii de gabori îi amintiseră un lucru util: nu era singur pe lume și nu putea face chiar tot ce îl tăia capul. Altminteri risca să fie prins.

Cu toate că o eventuală problemă cu legea ar fi fost doar un inconvenient minor, se mândrea cu tactica sa impecabilă.

Tocmai de aceea le folosea pe prostituate ca momeală. În primul rând, dacă omora una sau două, acest lucru nu ar fi suscitât mare indignare. Era puțin probabil să aibă rude îndurerate care să ceară arestarea unui suspect. Cât despre inevitabilele anchete, cercul de suspecti era extrem de larg, din pricina proxeneților și a celorlalte scursuri care își făceau veacul pe aleile lăturalnice. Poliția avea opțiuni din belșug.

Dar nu își permitea să fie neglijent. Nici să abuzeze de Valea Curvelor.

Se întoarse în hambar, își aranjă ustensilele și porni spre casă. Înainte de a intra la duș, își verifică mesajele.

Primise destul de multe.

Cel mai important era de la Billy Riddle. În mod evident, tipul avusese parte de o întâlnire neplăcută cu o seară înainte și îl sunase în jurul orei unu dimineața.

E bine că a apelat la mine pentru îmbărbătare, își zise domnul X. Sosise vremea să poarte o discuție serioasă despre viitorul lui.

O oră mai târziu, domnul X se urcă în mașină și plecă spre academie. Odată ajuns, deschise ușile și le lăsă larg deschise.

Exterminatorii pe care îi chemase la raport începeau să se adune. Îi auzea șușotind pe holul de lângă biroul său. Văzându-l că iese, tăcură cu toții și întoarseră privirile spre el. În mulțimea de haine negre și chipuri severe, unul singur se distingea. Domnul O, cu părul său închis la culoare, tuns periută, și ochii lui negri.

Cu cât un exterminator activa mai mult în cadrul Societății, cu atât trăsăturile sale individuale se estompau. Orice culoare ar fi avut părul la început — șaten, negru ori roșcat — sfârșea inevitabil într-o nuanță de cenușiu șters. Pielea, galbenă, roșiatică sau măslinie, devenea lividă. De regulă, procesul dura în jur de zece ani, însă pe capul domnului O nu apăruse nici măcar o șuviță blondă.

Îi numără rapid. Întrucât toți membrii detașamentelor frunțase erau prezenți, încuie ușile academiei și conduse grupul la subsol. Ghetele tropăiau pe scara metalică, ca un simbol al forței fizice.

Domnul X nu amenajase cartierul general în vreun fel special. O sală de clasă normală, cu douăsprezece scaune, o tablă, un televizor și o platformă în față.

Decorul absolut banal nu era doar un subterfugiu. Nu dorea ca atenția să le fie distrasă de cine știe ce gadget high-tech. Rostul și scopul acestor întâlniri era dinamica de grup.

— Spuneți-mi cum a mers aseară, zise el, măsurându-și asasinii din priviri. Cum v-ați descurcat?

Ascultă rapoartele, impasibil la scuzele aduse. Săvârșiseră două omoruri cu o seară în urmă. Deși el stabilise norma la zece.

Pe deasupra, era absolut umilitor că autorul amândurora fusese domnul O, cel mai proaspăt membru.

Domnul X își încrucișă brațele pe piept.

— Care e problema?

— N-am găsit niciunul.

— Eu am găsit unul, răbufni domnul X. Fără să mă agit prea tare. Iar domnul O a găsit doi.

— Ei bine, noi n-am reușit, rosti M, uitându-se la ceilalți. Numărul celor din zonă s-a diminuat.

— Problema nu e geografică, mormâi un glas din fundul sălii.

Domnul X se uită printre exterminatori, fixându-și privirea pe fața domnului O care ocupa un scaun în spate. Nu era o surpriză că acesta luase cuvântul.

Cu toate că fusese de curând recrutat, O promitea să devină unul dintre cei mai buni asasini. Beneficiind de reflexe impecabile și forță, era un luptător excepțional. Dar, ca orice persoană puternică, era greu de controlat. Din acest motiv, domnul X îl pusese în echipă cu unii care aveau secole de experiență. Domnul O amenința să domine orice grup sau individ care îi era inferior.

— Ești amabil să ne explici pe larg, domnule O?

Domnul X nu era câtuși de puțin interesat de opinia lui, însă era hotărât să îl etaleze pe noul recrut în fața celorlalți.

O ridică nepăsător din umeri și li se adresa pe un ton tărăgănat care friza insolența.

— Problema e motivația. Faptul că eșecul nu se pedepsește.

— Și ce ne-ați sugera? întrebă domnul X.

O făcu un pas în față, îl apucă pe M de păr și îi tăie beregata cu un cuțit.

Ceilalți exterminatori săriră în lături și își luară pozițiile de atac. Domnul O se așază calm pe scaunul său și șterse lama cuțitului cu degetele.

Domnul X își dezveli dinții. Apoi își recăpătă stăpânirea de sine.

Traversă cameră până la M, care era încă în viață. Horcăia și se chinuia să oprească sângerarea cu mâinile.

Domnul X se lăsă în genunchi lângă el.

— Toată lumea afară! Imediat. Ne vedem mâine-dimineață, când sper să aveți vești mai bune. Domnule O, rămâi pe loc.

Când asasinul ignoră ordinul și dădu să se ridice, domnul X îl ținut pe scaun, controlându-i corpul muscular cu puterea

minții. Pe moment, O păru buimăcit, apoi încercă să se elibereze din presiunea care îi imobiliza brațele și picioarele.

Era o luptă pe care nu o putea câștiga. Omega acorda întotdeauna anumite avantaje celor pe care îi numea Supraexterminatori. Controlul mental al celorlalți asasini era unul dintre ele.

De îndată ce sala se goli, domnul X scoase un pumnal și îl înfipse în pieptul lui M. Un fulger de lumină urmat de un pocnet scurt și trupul exterminatorului se dezintegrează.

Domnul X își ridică privirile furioase către O.

— Dacă mai faci vreodată o tâmpenie ca asta, te predau lui Omega!

— Ba n-o să mă predai.

Deși era la mâna domnului X, O dădea dovadă de o aroganță nemăsurată.

— Ar însemna să recunoști că nu îți poți stăpâni propriii oameni.

Domnul X se ridică.

— Ai mare grijă, O. Subestimezi gustul lui Omega pentru sacrificii. Mi-ar fi recunoscător dacă i te-aș da ca ofrandă, rosti domnul X, plimbând un deget peste obrazul prizonierului său. Dacă te-aș lega frumos și l-aș chema, cu câtă plăcere și-ar despacheta micul cadou. Și ce plăcere mi-ar face și mie să asist la spectacol.

O smuci capul pe spate, mai mult iritat decât speriat.

— Nu pune mâna pe mine.

— Eu sunt superiorul tău. Pot face cu tine orice doresc.

Domnul X îl apucă de falcă și îi îndesă un deget în gură. Apoi îi trase capul spre el.

— Fii atent cum te porți. Să nu cumva să mai ucizi vreun membru fără voia mea. Dacă ești cuminte, ne vom înțelege de minune.

Ochii negri ai lui O aruncau flăcări.

— Ei, și-acum ce-mi spui? întrebă domnul X, dându-i pe spate părul de un ciocolatiu intens.

O mormăi ceva.

— Mai tare.

Domnul X apăsă cu degetul mare pe punctul moale de sub limba lui O, făcându-l să lăcrimeze de durere. Apoi îi dădu drumul și îi mângâie tandru buza inferioară.

— Mai tare, am zis.

— Da, *sensei*.

— Bravo. Așa te vreau.

Capitolul 31

Marissa se zvârcolea în pat, nereușind să își găsească o poziție comodă. Pe orice parte s-ar fi învârtit, oriunde și-ar fi așezat perna, nimic nu o mulțumea.

În mod inexplicabil, salteaua păreau umplută cu pietre, iar cearșafurile erau aspre ca șmirghelul.

Dădu plapuma la o parte și se duse la ferestrele cu obloanele trase și îmbrăcate în draperii groase din satin. Avea nevoie de aer proaspăt, dar nu putea deschide nicio fereastră. Era dimineată.

Se așeză în șezlong și își înveli picioarele goale cu cămașa de noapte din mătase.

Wrath.

Nu își putea lua gândul de la el. Și de câte ori își amintea ceva legat de el, îi venea să blesteme. Lucru șocant.

Docilitatea era una din principalele ei trăsături. Gingășia. Iandretețea și grația. O astfel de furie nu-i stătea în fire.

Dar cu cât se gândea mai mult la Wrath, cu atât simțea o nevoie mai mare să lovească ceva.

Presupunând că știa cum să strângă pumnul.

Își privi mâna. Mda, știa. Cu toate că studiindu-l mai bine îi părea ridicol de mic.

Mai ales în comparație cu al lui.

Doamne, câte îi fusese dat să îndure. Iar el nici nu băgase de seamă cu ce greutate se lupta.

Ce chin să fie *shellan* a celui mai puternic vampir, dar cu toate astea o fată bătrână și virgină. Insuccesul său ca femeie îi răpise și ultima fărâmbă de respect de sine. Izolarea îi primejduia sănătatea mintală. Rușinea de a trăi împreună cu fratele său pentru că nu avea o casă a ei fusese usturătoare.

Privirile insistente ale celor din jur și bârfele o exasperaseră. Știa că este un subiect constant de discuție. Că este invidiată, compătimită, spionată, transformată într-un personaj de basm. Știa că povestea ei era spusă tinerelor, însă prefera să nu afle dacă servea drept avertisment ori model.

Wrath nici nu bănuia prin câte trecuse.

O parte din vină îi aparținea. I se păruse firesc să joace rolul de femeie supusă. Vedea în asta singura modalitate de a fi demnă de el, unica șansă ca într-o zi să fie împreună.

Și pentru ce făcuse toate astea?

Pentru ca el să renunțe la ea, în favoarea unei muritoare cu părul negru.

Răsplata pentru eforturile ei depășea sfera nedreptății și intra în cea a cruzimii.

În plus, nu doar ea suferise. Bietul Havers se frământase de grija ei secole la rând.

Lui Wrath, în schimb, toate îi merseseră de minune. Fără îndoială, la fel se întâmpla și acum. Chiar în momentul de față, stătea întins, gol, lângă femeia aceea. Folosindu-se cum știa el mai bine de... membrul său viril.

Marissa închise ochii.

Retrăi senzația de a fi strânsă lângă corpul său, zdrobită între brațele sale puternice, devorată. Atunci, șocul o împiedicase să simtă căldura. Gesturile lui agresive, degetele înfipite în părul ei, gura lui care sorbea cu lăcomie de la gâtul ei. Și falusul său impunător care o intimidase.

Ce ironie!

De atâta vreme visa la acel moment. Să fie posedată de el. Să îi ofere fecioria ei și să afle ce înseamnă să aibă un bărbat în ea.

Ori de câte ori avea astfel de fantezii, un val de căldură îi inunda corpul și pielea i se înfiora. Realitatea, însă, o copleșise. O luase pe nepregătite. Își dorea să fi durat mai mult, ca experiența să fi fost mai puțin violentă. Poate, dacă totul s-ar fi desfășurat mai lent și mai tandru, ar fi descoperit și ea plăcerea.

Dar lui nici nu-i păsase de ea.

Marissa strânse pumnul din nou.

Nu voia ca Wrath să se întoarcă la ea. Voia doar să îl vadă suferind.

* * *

Wrath o prinse în brațe pe Beth și o trase spre el, privindu-l pe Rhage peste creștetul ei. Imaginea ei alinându-l pe celălalt bărbat dădămase înăuntrul lui tot soiul de bariere.

Darul unui frate este darul tuturor fraților, gândi el. Cel mai vechi cod al războinicilor.

— Vino în pat, îi șopti el la ureche.

Beth se lăsă trasă de mână și dusă în camera lui. Odată ajunși acolo, Wrath încuie ușa și stinse toate lumânările, cu excepția uneia. După care, îi desfăcu cordonul halatului, iar satinul îi alunecă de pe umeri. Pielea ei goală strălucea în lumina lumânării.

Wrath își scoase pantalonii din piele. Și se întinseră amândoi pe pat.

Nu intenționa să se culce cu ea. Nu chiar atunci. Voia doar să împartă o clipă de liniște. Voia să îi simtă pielea caldă lipită de el, respirația care îi mângâia ușor pieptul, inima bătându-i lângă a lui. Să îi mulțumească, oferindu-i la rândul său aceeași atingere tandră.

Îi dezmierdă părul lung și moale și inspiră adânc.

— Wrath?

Vocea ei suna încântător în liniștea obscură a camerei. Îi plăcea să simtă vibrațiile gâtului ei lovindu-se ușor de pectoralii lui.

— Da, zise el și o sărută pe creștet.

— Pe cine ai pierdut?

Beth își schimbă poziția și își rezemă bărbia de pieptul lui.

— La ce te referi?

— Pe cine ți-au răpit exterminatorii?

Întrebarea părea deplasată. Dar nu era. Văzuse cu ochii ei efectele unei lupte. Intuia cumva că el nu lupta numai pentru rasa lui, ci și pentru el.

Răspunsul vampirului se lăsă îndelung așteptat.

— Pe părinții mei.

Simți cum curiozitatea femeii se preschimbă în tristețe.

— Îmi pare rău.

O bună perioadă de timp, niciunul nu spuse nimic.

— Cum s-a întâmplat?

O întrebare interesantă, își zise el. Fiindcă existau două variante. În folclorul vampirilor, acea noapte sângeroasă fusese înzestrată cu o mulțime de semnificații eroice, toate culminând cu nașterea unui mare războinic. Legenda nu era creația lui. Poporul său avea nevoie să își pună speranțele în el, așa că născocise o poveste care să îi susțină credința nejustificată.

El era singurul care cunoștea adevărul.

— Wrath?

Ochii lui cercetau frumusețea tulbure a chipului ei. Era greu să îi ignore tonul blând. Dorea să îi ofere compasiunea sa și, dintr-un motiv inexplicabil, asta voia și el.

— S-a întâmplat înainte de tranziția mea, șopti el. A trecut mult de-atunci.

Mâna i se opri pe capul lui Beth, amintirile redeștep-tându-i-se în minte, proaspete și cumplite.

— Fiind Prima Familie, ne credeam feriți de exterminatori. Casele noastre erau bine păzite, ascunse în adâncul pădurii, iar noi ne mutam în permanență.

Descoperi că îi era mai ușor să vorbească dacă îi mângâie părul.

— Era într-o iarnă. O noapte rece de februarie. Unul dintre servitori ne-a trădat ascunzătoarea. A venit o trupă de exterminatori — în jur de cincisprezece-douăzeci — și au masacrat tot ce mișca pe moșie înainte de a pătrunde prin fortificațiile de piatră. N-am să uit niciodată cum izbeau în ușile camerelor noastre. Tata și-a luat armele și m-a obligat să intru într-o galerie îngustă. M-a încuiat acolo înainte ca ei să spargă ușa cu berbecule. Tata era un maestru al sabiei, dar ei erau prea mulți pentru a le ține piept.

Beth îi acoperi fața cu palmele. Auzi ca prin vis cuvintele dulci care se desprindeau de pe buzele ei.

Wrath închise ochii, revăzând imaginile înfiorătoare care îl smulgeau și acum din mrejele somnului.

— Mai întâi, i-au măcelărit pe servitori, pe urmă pe părinții mei. Am văzut totul printr-o gaură din ușa de lemn. Pe vremea aceea, vedeam mult mai bine.

— Wrath...

— Exterminatorii au făcut o asemenea gălăgie în timpul masacrului, încât țipetele mele au trecut neauzite.

Tresări.

— M-am zbatut să ies de acolo. M-am chinuit să sparg zăvorul, dar era solid, iar eu slab. Am zgâriat lemnul până mi-am umplut unghiile de sânge și așchii. Am lovit cu picioarele...

Corpul său părea să re trăiască oroarea de a fi închis, respirația era tot mai accelerată, iar pielea acoperită de sudoare rece.

— După ce-au plecat, tata a încercat să se târască până la mine. Îl înjunghiaseră în inimă și era... Și-a dat duhul la nici un metru de ascunzătoare, cu mâna întinsă spre mine. L-am strigat și l-am tot strigat până am rămas fără glas. L-am implorat să nu moară, chiar și când vedeam cum i se stinge lumina din ochi. Am stat închis acolo ore în șir, uitându-mă la cadavrele lor și la balta de sânge care se făcea tot mai mare. În noaptea următoare, au venit niște vampiri civili și mi-au dat drumul.

Simți o atingere alinătoare pe umăr. Duse mâna lui Beth la gură și îi sărută palma.

— Înainte să plece, exterminatorii au tras toate draperiile de la ferestre. Când a răsărit soarele, trupurile părinților mei s-au transformat în scrum. N-am avut nici ce să îngrop.

Îi căzu ceva pe față. O lacrimă. Lacrima lui Beth.

Întinse mâna și o mângâie pe obraz.

— Nu plânge.

Cu toate că tânjea după duiosia ei.

— De ce nu?

— Pentru că nu se mai poate schimba nimic. Eu am plâns și asta nu i-a salvat de la moarte.

Se întoarse pe o parte și o strânse lângă el.

— Dacă-ai fi putut măcar... Încă visez acea noapte. Atât de laș am fost. Trebuia să rămân lângă tata, să lupt umăr la umăr cu el.

— Ai fi murit.

— Ca un bărbat adevărat, care își apără familia. Așa cum cer legile onoarei. Dar eu ce-am făcut? Am stat și m-am smiorcăit într-o gaură.

Scoase un șuierat de dezgust.

— Ce vârstă aveai?

— Douăzeci și doi de ani.

Beth se încruntă, poate pentru că și-l imaginase mult mai tânăr.

— Ai zis că era înainte de tranziție?

— Da.

— Cum erai pe atunci? Întrebă ea, dându-i părul pe spate. E greu să mi te închipui încăpând într-un spațiu îngust, la cât de mare ești acum.

— Eram altfel.

— Ai zis că erai slab.

— Da.

— Deci poate că aveai nevoie să fii ocrotit.

— Ba nu, se inflamă el. Rolul unui bărbat este să ocrotească, nu să fie ocrotit.

Beth nu mai insistă.

În tăcerea interminabilă, Wrath ghici că ea reflectează la faptele lui. Năpădit de rușine, își luă mâinile de pe ea. Se răsuci pe spate.

N-ar fi trebuit să îi mărturisească acele lucruri.

Bănuia ce părere i-au făcut. În definitiv, cum să nu fie indignată de lașitatea lui? De neputința lui în clipa în care familia avea nevoie de el?

Cu sufletul strâns, se gândi dacă ea îl va mai dori. Dacă îl va mai primi în căldura trupului ei. Ori s-a sfârșit totul, acum că aflase adevărul?

Se aștepta să o vadă îmbrăcându-se și plecând.

Ea însă nu se mișcă din pat.

Normal că nu pleacă, își zise el. A înțeles că e aproape de tranziție și că va avea nevoie de sângele meu. E o alegere pragmatică.

O auzi cum suspină prin întuneric. Ca și când s-ar fi resemnat.

Nu știa cât timp trecuse de când stăteau unul lângă altul, fără să se atingă. Câteva ore, probabil. Ațipi câteva minute și se trezi cu Beth care se foia lângă el și își pusese un picior peste al lui.

Un fior de dorință îl săgetă, dar îl suprimă cu sălbăticie.

Degetele lui Beth alunecară peste pieptul lui. Coborâră spre stomac, apoi ajunseră pe șold. Wrath își ținu respirația și penisul i se întări, dureros de aproape de locul în care îl mângâia ea. Își lipi trupul de el, sâniile ei îi atingeau coastele, sexul i se freca de coapsă.

Poate că încă dormea.

Imediat, însă, ea îl prinse în mână.

Wrath scoase un geamăt și își arcui spatele.

Atingerea ei era delicată, dar sigură.

Se precipită spre ea instinctiv, avid după plăcerile pe care i le promitea, însă ea îl opri. Femeia se așeză pe genunchi și se propti cu mâinile în umerii lui, obligându-l să se întindă la loc.

— E rândul tău acum, șopti ea, sărutându-l dulce.

Stupefiat, Wrath abia reuși să articuleze o propoziție.

— Încă mă... dorești?

Beth se încruntă, nedumerită de întrebare.

— De ce nu te-aș dori?

Cu un geamăt sfâșietor de ușurare și recunoștință, vampirul vru din nou să se repeadă spre ea. Dar ea îl opri și de data asta. Îl împinse la loc pe perne, îl prinse de încheieturi și îi ridică brațele deasupra capului.

Îl sărută pe gât.

— Data trecută, ai fost extrem de... generos. Meriți să te bucuri de același tratament.

— Da, dar plăcerea ta e și plăcerea mea, protestă el cu o voce răgușită. Nici nu-ți imaginezi cât de mult îmi place să îți ofer orgasme.

— Nu fii așa sigur, îi replică ea.

O simți mișcându-se, apoi degetele ei alunecară în treacăt peste sexul lui. Spatele bărbatului se cambră și de pe buzele sale ieși un murmur adânc.

— Cred că am o oarecare idee.

— Nu e nevoie să faci asta, rosti el, chinuindu-se iarăși să o atingă.

Beth se lăsă cu toate greutatea pe încheieturile lui, ținându-l.

— Șșșt. Fac ce vreau eu. Eu sunt șefa.

Năucit și cu răsuflarea tăiată, Wrath nu putu decât să o privească cum își pune buzele pe gura lui.

Îi introduse limba ei moale în gură. Îl penetra. Plimbându-o înainte și înapoi, ca și când ar fi făcut sex cu el.

Toți mușchii lui Wrath erau încordați.

Cu fiecare pătrundere, limba ei se înfigea și mai adânc în el, în pielea și în creierul lui. În sufletul lui. Îl stăpânea. Îl posedea. Îl însemna.

Se dezlipi de gura lui, dar continuă să îi exploreze corpul. Îi linse pe gât, îl mușcă de sfârcuri, își trecu unghiile peste abdomenul lui, își înfipse dinții în oasele soldului.

Vampirul își încleștă degetele de tăblia patului și trase cu putere, făcându-l să se clatine și să scârțâie în semn de protest.

Valuri de căldură înțepătoare se revărsară peste trupul lui Wrath care avea impresia că va leșina. Pielea îi strălucea de sudoare. Inima îi bătea atât de tare, încât bărbatul se temea că va exploda.

Cuvinte fără noimă i se revărsară de pe buze, cuvinte rostite în limba veche, mărturie liberă și guturală a senzațiilor pe care i le provoca ea, a frumuseții ei în ochii lui.

În clipa în care Beth îi luă sexul în gură, Wrath aproape că atinse orgasmul. Scoase un strigăt și corpul i se cutremură de spasme. Beth se opri, lăsându-l să se calmeze.

După care, tortura reîncepu.

Știa exact când să accelereze și când să se oprească. Gura ei umedă care îi mângâia vârful penisului gros și mâinile care urcau și coborau pe sexul lui îi stârneau o dublă senzație căreia cu greu îi putea rezista. Îl aduse în pragul orgasmului de nenumărate ori, forțându-l să implore.

În cele din urmă, se urcă peste el și zăbovi un moment. Wrath se uită la spațiul dintre trupurile lor. Coapsele ei, larg deschise deasupra sexului său ce zvâcnea de dorință, îl scoteau din minți.

— Ia-mă, o rugă el. Te implor.

Ea se înfipse în el, iar plăcerea se răspândi prin tot corpul vampirului. Strâmtă, umedă, fierbinte, Beth începu să se miște lent, dar ferm, iar el nu mai rezistă mult. Odată cu orgasmul, simți o văpaie în viscere, energia eliberată creând o undă de șoc ce se propagă prin întreaga cameră, zguduind mobilierul și stingând lumânarea.

Revenindu-și din emoția intensă, Wrath realizează că era pentru prima dată când cineva își dăduse atât de mult interesul pentru a-l satisface.

Îi venea să plângă la gândul că ea încă îl dorea.

Beth zâmbi în beznă, auzindu-l pe Wrath cum geme în timp ce trupul lui tresărea sub ea. Intensitatea orgasmului său o făcu

și pe ea să juisseze. Apoi se prăbuși pe pieptul lui palpitând de efort, inundată de voluptatea propriei plăceri.

Temându-se să nu fie prea grea, vru să se dea jos de pe el, însă Wrath o opri, cuprinzându-i șoldurile între brațe. Revărsă peste ea o cascadă de cuvinte frumoase, pe care Beth, însă, nu le înțelegea.

— Poftim?

— Rămâi acolo unde ești, îi zise el în engleză.

Beth se tolăni pe corpul lui și toată ființa ei se destinse.

Se întreba ce îi șoptise oare în timp ce făceau dragoste, dar tonul său, adorator și aproape evlavios, era destul de edificator. Orice i-ar fi spus, erau vorbele unui îndrăgostit.

— Ai o limbă frumoasă.

— Nu există cuvinte demne de tine.

Glasul lui era schimbat. El însuși părea schimbat.

Au căzut barierele, medită Beth. Într-adevăr, nu îi mai despărțea niciun obstacol în acel moment. Acea suspiciune implacabilă, acea atitudine de animal de pradă mereu vigilent, toate dispăruseră.

În mod curios, se trezi în ea instinctul de a-l ocroti.

Era straniu să o încerce un asemenea sentiment față de cineva a cărui forță fizică o depășea cu mult pe a ei. Dar cu toate astea, Wrath avea nevoie de protecție. În acele clipe de acalmie, în întunericul profund, vulnerabilitatea lui era cu atât mai evidentă. Inima războinicului era expusă.

Doamne, și cât de oribilă fusese toată povestea despre moartea părinților lui!

— Wrath?

— Da?

Voia să îi mulțumească pentru că i-o împărtășise. Dar se temea să nu distrugă fragila legătură dintre ei.

— Ți-a mai spus cineva cât ești de frumos? îl întrebă ea.

— Războinicii nu sunt frumoși, zise el, chicotind.

— Tu ești. Pentru mine, ești extraordinat de frumos.

Wrath își ținu respirația. Apoi o dădu jos de pe el și dintr-un salt coborî din pat. Câteva secunde mai târziu, se aprinse lumina în baie și Beth auzi apa curgând.

Ar fi trebuit să-și dea seama că se va termina repede. Cu toate astea, îi venea să plângă.

Își căută hainele pe băjbăite, le descoperi și se îmbrăcă.

Se îndrepta spre ușă când el ieși din baie.

— Unde te duci? întrebă el.

— La serviciu. Habar n-am cât e ceasul, însă de obicei ajung acolo la nouă. Sigur am întârziat azi.

Nu vedea prea bine, dar, în cele din urmă, dibui ușa.

— Nu vreau să pleci.

Beth tresări, trezindu-se cu Wrath lângă ea.

— Am și eu o viață. Nu pot să mă rup de ea.

— Viața ta e aici.

— Ba nu e.

Degetele ei tatonau în jurul zăvoarelor, dar nu reuși să le tragă oricât s-ar fi opintit.

— Îmi dai drumul sau nu? spuse ea, îmbufnată.

— Beth.

Îi luă mâinile în palme, obligând-o să se oprească. Lumânările licăriră slab și se aprinseră, ca și când el dorea ca ea să îl vadă.

— Îmi pare rău că sunt... atât de dificil.

Beth își smulse mâinile din strânsoare.

— N-am vrut să te fac să te simți prost. Am vrut doar să-ți spun ceea ce simt. Nimic mai mult.

— Mi se pare greu de crezut că nu te dezgust.

Beth îl privi cu ochi mari.

— Asta-i culmea, de ce m-ai dezgusta?

— Fiindcă ți-am spus ce s-a întâmplat.

— Cu părinții tăi? spuse ea și rămase cu gura căscată. Hai să lămurim un lucru. Îți închipui că aş putea fi dezgustată de tine pentru că ai fost obligat să asişti la uciderea părinților tăi?

— N-am făcut nimic ca să îi salvez.

— Erai *încuiat*.

— Am fost un laș.

— *Ba n-ai fost!*

Era nedrept să se enerveze pe el, dar de ce nu putea să înțeleagă odată care fusese situația?

— Cum poți spune că...

— Am încetat să mai strig, rosti el și vocea sa se împrăstie prin toată cameră, sperind-o.

— Cum? murmură ea.

— Am încetat să mai strig. După ce mi-au ucis părinții și *doggenul*, m-am oprit. Exterminatorii verificau camerele. Mă căutau *pe mine*. Iar eu am tăcut. Mi-am astupat gura cu mâna și m-am rugat să nu mă găsească.

— E absolut normal, spuse ea cu blândețe. Nu voiai să mori.

— Greșit, strigă el. Mi-era *frică* să mor.

Beth ar fi dorit să îl îmbrățișeze, însă era convisă că el o va respinge.

— Wrath, chiar nu pricepi? Ai fost o victimă, la fel ca și ei. Singurul motiv pentru care ești în viață acum este că tatăl tău te-a iubit atât de mult, încât te-a pus la adăpost. Ai tăcut fiindcă voiai să supraviețuiești. Nu e nicio rușine în asta.

— M-am purtat ca un laș.

— Nu fi ridicol! Părinții tăi tocmai fuseseră omorâți sub ochii tăi.

Beth clătină din cap și glasul îi deveni tăios din cauza frustrării.

— Ascultă-mă pe mine. Trebuie să te gândești mai bine la ce s-a petrecut. Orele acelea de coșmar te-au marcat pe viață. Cine te-ar putea învinovăți? Ideea este că privești lucrurile dintr-o perspectivă greșită. Complet greșită. Las-o dracului de onoare de luptător și fii mai îngăduitor cu tine!

Tăcere.

Ei, fir-ar să fie. Acum chiar o comisese. El își deschisese sufletul, iar ea nu făcea altceva decât să îl umilească și mai mult. Genială metodă de a încuraja intimitatea.

— Iartă-mă, Wrath. Nu trebuia să...

El o întrerupse. Chipul și vocea îi erau împietrite.

— Nimeni nu mi-a mai vorbit în felul ăsta.

Drace.

— Îmi pare rău. Pur și simplu, nu pricep de ce...

Wrath o trase lângă el și o strânse sălbatic, vorbind din nou în limba necunoscută. Când îi dădu drumul, își încheie monologul cu un cuvânt care aducea a *leelan*.

— Așa ziceți voi, vampirii, la *scorpie*?

— În niciun caz, spuse el și o sărută. Să zicem că e un mod de a-ți spune cât de mult te respect. Chiar dacă avem opinii contrare despre trecutul meu.

Beth îl apucă de gât și îl zgâlțâi ușor.

— Dar vei accepta că evenimentele trecute nu îmi schimbă părerea despre tine. Chiar dacă îmi pare nespus de rău pentru ce-a pățit familia ta și pentru ce-ai îndurat tu.

Se lăasă un lung moment de liniște.

— Repetă după mine, Wrath: „Beth, înțeleg și am încredere în sinceritatea sentimentelor tale față de mine”.

Îl zgâlțâi încă o dată.

— O spunem împreună.

Tăcere.

— Acum, nu mai târziu.

— Bine, spuse el printre dinți.

— Bine ce?

— Bine, Beth.

— *Am încredere în sinceritatea sentimentelor tale față de mine.*

Haide. Repetă.

Wrath mormăi cuvintele, mai mult sau mai puțin exact.

— Bravo. Foarte frumos.

— Îți place să joci dur, nu-i așa?

— Cum altfel, dacă stau în preajma ta?

El îi luă fața în palme.

— Mi-ar plăcea asta, spuse el pe un ton feroce.

— Ce anume?

— Să te am în preajmă.

Beth simți că i se taie răsuflarea. Flacăra speranței se reaprinse în sufletul ei.

— Într-adevăr?

Wrath închise ochii săi scânteietori.

— Mda. E absolut stupid, nebunesc și periculos.

— Deci mă încadrez perfect în scenariul vieții tale.

El râse și își coborî privirile spre ea.

— Cam așa ceva.

Tandrețea din ochii lui îi sfâșia inima.

— Beth, vreau să fiu cu tine, dar trebuie să înțelegi că vei fi o țintă. Nu știu cum să te protejez pe deplin. Nu știu cum naiba să...

— Vom găsi *noi* o soluție, spuse ea. Împreună.

O sărută. Prelung. Senzual. Protector.

— Deci, nu mai pleci nicăieri?

— Ba nu, trebuie să ajung la serviciu.

— Nu vreau să pleci.

O prinse de bărbie.

— Mă omoară gândul că trebuie să te las singură pe timpul zilei.

Cu toate astea, zăvoarele se traseră în lături și ușa se deschise.

— Cum faci chestia asta?

— Te întorci până la apus, zise el pe un ton poruncitor.

— La scurt timp după ce se înserează.

Wrath mormăi nemulțumit.

— Promit să te sun dacă intervine ceva ciudat.

Își dădu ochii peste cap. „Ciudat” era deja un cuvânt banal.

— Ceva și *mai ciudat*, vreau să spun.

— Nu-mi place deloc situația asta.

— O să fiu prudentă.

Îl sărută o ultimă dată și urcă treptele. Îi simțea încă privirea fierbinte în spate în clipa în care împinse tabloul în lături și păși în salon.

Capitolul 32

Beth trecu pe la apartament pentru a-i da de mâncare lui Boo, iar în jurul orei douăsprezece ajunse la redacție. Pentru întâia oară în viața ei nu îi era foame, așa că sări peste masa de prânz și rămase să lucreze în birou. Mai mult sau mai puțin. Neputându-se concentra, se mulțumi să învârtă teancul de hârtii de pe masă dintr-o parte în alta.

În tot acest timp, Butch îi trimise două mesaje prin care confirma întâlnirea de la opt.

La ora patru, Beth hotărî să o anuleze.

Nu avea cum să se sfârșească bine. Era exclus ca ea să îl denunțe pe Wrath. În plus, ar fi fost o naivitate din partea ei să își închipuie că Durul o va menaja doar pentru că o simpatiza și pentru că se întâlneau la ea acasă.

Cu toate astea, nu avea de gând să vâre capul în nisip precum struțul. Știa prea bine că va fi chemată la interogatoriu. Cum altfel? Atâta vreme cât Wrath era considerat suspect, intra și ea în colimatorul poliției. Cel mai nimerit lucru era să angajeze un avocat bun și să aștepte să fie convocată.

Venind dinspre fotocopiator, aruncă o privire pe fereastră. Spre seară, cerul începuse să se înnozeze, iar aerul apăsător

prevestea furtună. O dureau ochii și, oricât ar fi clipit, disconfortul persista.

Se așează din nou la birou, înghiți două aspirine și sună la secție pentru a da de Butch. Aflând de la Ricky că detectivul primise concediu administrativ, ceru să discute cu José. Acesta îi răspunse imediat.

— Am auzit că Butch e suspendat. Când s-a-ntâmplat? se interesă ea.

— Ieri după-amiază.

— Or să-l dea afară?

— Neoficial vorbind, e foarte probabil.

Deci Butch nu avea să o viziteze, până la urmă.

— Unde ești, B? întrebă José.

— La serviciu.

— Mă minți cumva?

Glasul său era mai degrabă trist decât agresiv.

— N-ai decât să verifici numărul de pe care te sun.

José scoase un oftat prelung.

— Trebuie să vii la secție.

— Știu. Mă mai lași puțin, până-mi găsesc un avocat?

— Crezi c-o să ai nevoie de avocat?

— Da.

José înjură.

— Stai departe de individul ăla.

— Te sun eu mai târziu.

— A mai fost ucisă o prostituată azi-noapte. Același mod de operare.

Vestea o făcu să cadă pe gânduri. Habar nu avea ce făcuse Wrath cât fusese plecat. Dar de ce-ar fi omorât o prostituată?

Ba chiar două, dacă o socotea și pe cealaltă.

Tâmpurile începură să îi zvâcnească din pricina neliniștii.

Cu toate astea, nu reușea să și-l imagineze pe Wrath tăind beregata unei biete femei lipsite de apărare, ca apoi să o lase să

moară în chinuri pe vreo alee dosnică. El era războinic, nu asasin. Și, cu toate că acționa în afara legii, era greu de crezut că ar fi ucis o persoană inofensivă. Mai ales după ce pățiseră părinții lui.

— Ascultă-mă bine, Beth, reluă José. Nu e nevoie să-ți spun cât de gravă e situația. Omul tău e suspectul principal în trei cazuri de crimă. Obstrucționarea justiției se pedepsește sever. Oricât de tare m-ar durea, nu voi ezita să te bag la închisoare.

— N-a omorât pe nimeni azi-noapte, zise ea și simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Așadar recunoști că știi unde se află.

— Trebuie să închid, José.

— Beth, te rog, nu-l mai proteja. E periculos.

— Nu el le-a ucis pe femeile alea.

— Asta crezi tu.

— Ai fost un prieten minunat, José.

— Ah, fir-ar să fie, spuse el și adăugă câteva cuvinte în spaniolă. Fă-ți repede rost de un avocat.

Beth puse receptorul în furcă, își luă poșeta și opri computerul. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se trezească cu José la birou și să iasă de-acolo cu cătușe la mâini. Trebuia să meargă acasă, să-și ia niște haine și să se întoarcă la Wrath în cel mai scurt timp.

Poate că era de acord să fugă împreună. Nu întrezărea altă soluție. Fiindcă, mai devreme sau mai târziu, poliția tot avea să îi găsească dacă rămâneau în Caldwell.

Coborî în strada Trade cu un nod în stomac, iar zăpușeala o lovi direct în moalele capului. În clipa în care puse piciorul în apartament, își turnă niște apă rece într-un pahar și dădu să o bea. Stomacul însă i se contractă violent. S-o fi procopsit cu o gastroenterită. Înghiți iute două pastile de Tums și se gândi la Wrath. Poate chiar de la el se molipsise.

Doamne, în ce hal o dureau ochii.

Deși era conștientă că trebuia să își facă bagajele, se dezbracă de hainele de stradă, își puse un tricou și o pereche de pantaloni scurți și se lungi pe saltea. Voia doar să își tragă sufletul câteva minute, dar odată lungită, nu mai izbuti să facă nicio mișcare.

Doborâtă de toropeală — ca și când creierul său își întrerupea activitatea — revăzu rana lui Wrath. Nu-i spusese cum se alesese cu ea. Dacă o atacase pe prostituată, iar femeia ripostase?

Beth își masă tâmpilele, simțind că o apucă greața. O puzderie de luminițe îi jucau prin fața ochilor.

Nu, nu era vorba de gastroenterită. O păștea o migrenă cumplită.

* * *

Wrath mai sună o dată.

În mod evident, Tohrment îi recunoștea numărul și refuza să răspundă.

Drăcia dracului! Wrath era catastrofal când trebuia să-și ceară scuze, dar voia să încheie odată această poveste. Altminteri ar fi fost extrem de aiurea.

Luă telefonul cu el în pat și se rezemă de tăblie. Voia să o sune pe Beth. Doar ca să-i audă vocea.

Și el care se gândise că totul o să revină la normal după tranziția ei. Acum nu suporta să stea departe de ea nici două ore.

Îi căzuse cu tronc femeia aia. Nici lui nu-i venea să creadă ce lucruri putuse spune în timp ce făcea dragoste cu ea. Unde mai pui că la finalul elucubrațiilor sale, chiar înainte de plecarea ei, o numise *leelan*.

Nu avea rost să se păcălească singur. Era îndrăgostit.

Și, de parcă asta nu era suficient de șocant, ea era pe jumătate om. Și fiica lui Darius.

Dar cum ar fi putut cineva să nu o iubească? Era atât de puternică și la fel de hotărâtă ca el. Își aminti cum îi ținuse piept, cum îl obligase să își înfrunte trecutul. Puțini ar fi avut această îndrăzneală, dar Wrath știa de la cine moștenise Beth curajul. De la tatăl ei, care ar fi procedat probabil în mod identic.

La auzul soneriei telefonului, deschise clapeta și răspunse.

— Da?

— Avem probleme, îl anunță Vishous. Am citit în ziar că s-a găsit cadavrul altei prostituate. Pe o alee. A murit din cauza hemoragiei.

— Și ce-i cu asta?

— Am spart baza de date de la Institutul de medicină legală. În ambele cazuri, s-au găsit mușcături pe gâtul victimelor.

— Rahat. Asta-i opera lui Zsadist.

— Așa m-am gândit și eu. I-am spus întruna că trebuie s-o lase mai ușor. Vorbește și tu cu el.

— Diseară. Zi-le celorlalți că ne vedem aici. O să-l pun la punct în fața tuturor.

— Bună idee. Așa vom fi destui ca să te ținem să nu-l sugrumi când o să-nceapă să vocifereze.

— Auzi, ai idee unde-i Tohr? Nu reușesc să dau de el.

— Habar n-am, dar dacă vrei trec pe la el în drum spre tine.

— Așa să faci. Vreau să fie prezent diseară.

Wrath închise.

Fir-ar a dracului de treabă! Cineva trebuie să-i pună botniță lui Zsadist.

Ori să-i înfigă un cuțit în piept.

Butch lăsa mașina să se oprească domol. Nu spera să o găsească pe Beth acasă, însă merse până la ușa blocului și sună la interfon. Nu îi răspunse nimeni.

Ce surpriză.

Ocoli clădirea și intră prin curtea din spate. Se înserase, iar în apartamentul ei nu se zărea nicio lumină aprinsă. Își făcu mâinile căuș, le duse la tâmpile și se lipi cu fruntea de geamul ușii glisante.

— Beth! Dumnezeu!

Trupul ei era întins cu fața în jos pe podea, unul din brațe era întins spre telefonul la care nu reușise să ajungă. Avea picioarele desfăcute, ca și când s-ar fi tăvălit de durere.

— Nu! strigă el, izbind cu pumnii în ușă.

Femeia se clinti puțin, părând a-l fi auzit.

Butch se duse la una dintre ferestre, își scoase pantoful și vârî mâna înăuntru. Lovi geamul până când izbuti să îl crape și, în cele din urmă, să îl spargă. Căută zăvorul interior și se tăie, însă puțin îi păsa dacă își pierdea un braț încercând să o salveze pe Beth. Dădu buzna în casă și se repezi spre ea, răsturnând o masă care-i stătea în drum.

— Beth! Mă auzi?

O văzu cum deschide gura. O mișcă ușor, dar fără a articula vreun cuvânt.

Butch verifică dacă pierduse sânge și, cum nu găsi niciun strop, o întoarse grijiu cu fața în sus. Era albă ca o fantomă, nădușită și aproape inconștientă. Când deschise ochii, îi remarcă pupilele complet dilatate.

Îi întinse brațele și căută urme de injecții. Nu văzu niciuna, însă Butch nu voia să piardă timp scoțându-i pantofii pentru a o controla între degetele de la picioare.

Deschise clapeta mobilului și sună la Urgențe.

Auzind un glas la capătul celălalt, sări peste politețuri și trecu direct la subiect.

— Am un posibil caz de supradoză.

Beth mișcă un braț și clătină din cap. Încearca să îl facă să lase telefonul.

— Stai cuminte, frumoaso. Am eu grijă de...

Glasul operatorului îi curmă vorba.

— Alo? Domnule?

— Du-mă la Wrath, îngăimă Beth.

— Dă-l dracului de nenorocit!

— Poftim? spuse operatorul. Domnule, îmi puteți spune ce se întâmplă?

— O supradoză. Heroină, presupun. Are pupilele fixe și dilatate. Încă n-a vomat...

— Wrath. Trebuie să ajung la Wrath.

— ... dar are pierderi de conștiență...

În acel moment, Beth țâșni spre el și îi smulse telefonul din mână.

— O să mor...

— Nici să nu te gândești! zbieră el.

Beth îl apucă de reverele cămășii. Tremura din tot corpul și îl umplu de sudoare pe partea din față a cămășii.

— Am nevoie de el.

Butch o privi în ochi.

Se înșelase. Cât de tare se înșelase. Nu era o supradoză. Era în sevraj.

Clătină din cap.

— Nu, puiule.

— *Te implor*. Am nevoie de el. O să mor.

Dintr-odată, se îndoi de la mijloc, ghemuindu-se în poziția fetală, ca și cum durerea ar fi rupt-o în două. Scăpă telefonul din mână, care alunecă cât colo.

— Butch... te rog.

Fir-ar să fie. Nu arată deloc bine. Zici că trage să moară.

Dacă o ducea la spital, risca să moară pe drum sau așteptând să primească îngrijiri. Iar metadona era folosită pentru a ușura efectele sevrajului, nu pentru a scoate un drogat din supradoză.

Rahat.

— Ajută-mă!

— Blestematul dracului! răbufni Butch. Unde stă?

— Pe Wallace.

— Bulevardul Wallace?

Beth încuviință din cap.

Butch nu avea timp de stat pe gânduri. O ridică în brațe și traversă cu ea curtea interioară.

De data asta avea să i-o plătească jigodiei.

Wrath își încrucișă mâinile pe piept și se sprijini de peretele salonului. Frații ședeau adunați în jurul lui și așteptau ca el să rupă tăcerea.

Venise și Tohr, dar încă de când intrase pe ușă împreună cu Vishous ocolea cu obstinație privirile lui Wrath.

Foarte bine, își zise Wrath. O să ne spălăm rufele în public.

— Fraților, avem două probleme de rezolvat, rosti Wrath, uitându-se la Tohr. Am adus o ofensă gravă unuia dintre voi. Prin urmare, îi ofer lui Tohrment un *rythe*.

Brusc, Tohr deveni atent. Frații păreau deopotrivă de mirați.

Era un gest fără precedent, iar Wrath știa acest lucru. În principiu, prin *rythe* i se dădea ocazia celui care îl primise să își înfrunte adversarul cu o armă la alegerea sa. Cu pumnul, pumnalul, pistolul ori lanțuri. Prin acest ritual, atât victima, cât și vinovatul își puteau spăla onoarea. La final, amândoi ieșeau purificați.

Nu gestul în sine stârnise uimire. Toți frații erau familiarizați cu acest ritual. Dată fiind firea lor impulsivă, fiecare dintre ei jignise la un moment dat pe cineva.

Wrath, însă, nu oferise niciodată un *rythe* nimănui, oricât de gravă i-ar fi fost vina. Deoarece, conform legii vampirilor, oricine ridică o mână sau o armă asupra lui era pasibil de pedeapsa cu moartea.

— În fața acestor martori, ascultă-mă, Tohrmen, spuse el tare și clar. Nu vei suferi nicio repercusiune. Accepți?

Tohr lăsă capul în pământ. Își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor săi din piele și clătină ușor din cap.

— Nu te pot lovi, stăpâne

— Dar nici nu mă poți ierta, nu-i așa?

— Nu știu.

— Nu te pot învinovăți.

Dar cât și-ar fi dorit ca Tohr să îi accepte oferta. Amândoi aveau nevoie să își regăsească liniștea.

— Îți voi oferi șansa altă dată.

— Iar eu te voi refuza din nou.

— Cum dorești.

Apoi Wrath se întoarse spre Zsadist cu o privire mohorâtă.

— Acum, să discutăm puțin despre viața ta amoroasă.

Z, care până atunci stătuse în spatele geamănului său, făcu un salt în față.

— Dacă e cineva care i-a tras-o fetei lui Darius, tu ești ăla, nu eu. Care-i problema?

Câțiva dintre frați înjurară printre dinți.

Wrath își dezveli colții.

— O să ignor această remarcă, Z. Fiindcă știu cât de mult îți place s-o încasezi, și n-am chef să te fac fericit.

Se îndreptă pentru a para un eventual atac din partea fratelui.

— Vreau s-o lași mai moale cu curvele. Sau măcar să faci curat în urma ta.

— Ce tot îndrugi acolo?

— N-avem nevoie de scandal.

Zsadist se uită spre Phury, cerând explicații.

— Cadavrele. Le-a găsit poliția, îl lămuri geamănul său.

— Ce cadavre?

Wrath clătină nemulțumit din cap.

— Fir-ar să fie, Z. Ai impresia că polițiștii vor trece cu vederea două femei omorâte?

Zsadist veni atât de aproape de Wrath, încât piepturile lor se atingeau.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești. N-ai decât să mă miroși. Spun adevărul.

Wrath inspiră adânc. Simți mirosul indignării, o aromă înțepătoare de parcă cineva i-ar fi pulverizat spray de portocale în nas. Dar nu detecta nici neliniște, nici vreun șiretlic emoțional.

Din păcate, Z era nu numai un ucigaș fără suflet, ci și un mincinos desăvârșit.

— Te cunosc prea bine ca să cred ce-mi spui, zise Wrath cu blândețe.

Z începu să mârâie, iar Phury îl prinse iute de gât cu un braț și îl trase în spate.

— Ușurel, Z, îi spuse Phury.

Zsadist își apucă geamănul de încheietura mâinii și se eliberă din strânsoare. Ochii lui aruncau flăcări de ură.

— Cât de curând, *stăpâne*, o să...

Un bubuit asemeni unei ghiulele care lovește un zid îl întrerupse.

Cineva bătea de mama focului în ușa de la intrare.

Frații părăsiră salonul și se strânseră în hol. Zgomotul de pistoale armate le acompania pașii grei.

Wrath se uită la monitorul video fixat pe perete.

Vâzând-o pe Beth în brațele polițistului, avu senzația că i se taie respirația. Deschise ușa violent și se întinse după corpul femeii imediat ce Butch se năpusti înăuntru.

A început, gândi el. E în tranziție.

Polițistul clocotea de furie în clipa în care i-o dădu pe Beth.

— Ticălos nenorocit! Cum ai putut să-i faci așa ceva?

Wrath nu se obosi să-i răspundă. Cu Beth cuibărită la pieptul său, își croi loc printre frații lui. Le ghicea surprinderea, dar nu avea vreme de explicații.

— Nimeni n-are voie să se atingă de bărbat, cu excepția mea, le spuse pe un ton poruncitor. N-are voie să părăsească această casă până nu mă întorc eu.

Wrath trecu rapid prin salon, dădu tabloul la o parte și coborî în goană pe trepte.

Timpul era prețios.

* * *

Butch privi cum traficanțul de droguri se face nevăzut împreună cu Beth. Capul ei se legăna, iar părul plutea în urma lor asemeni unui steag din mătase.

Preț de câteva secunde, se simți complet încremenit, prins între dorința de a țipa și nevoia de a plânge.

Ce pierdere. Ce cumplită pierdere.

După care, auzi ușa încuiată în spatele lui. Realiză că este inconjurat de cinci namile fioroase cum nu mai văzuse vreodată.

O mână îl prinse de umăr ca o menghină.

— Nu vrei să rămâi la cină?

Butch înălță ochii. Tipul purta șapcă și avea niște semne... tatuaaj era ăla de pe *fața* lui?

— N-ai vrea să fii tu cina? i se adresează altul, cu înfățișare de supermodel.

O furie de nestăvilit îl cuprinsese pe Butch, îi umflă mușchii și îi întări oasele.

Își ridică pantalonii sfidător.

Băiețarii ăștia au chef de joacă? își zise el. *Perfect. Să vezi ce zbenguială le trag eu.*

Ca să le arate că nu se teme, îi privi pe fiecare în ochi. Mai întâi, pe cei doi care îi vorbiseră. Apoi, pe unul cu aspect aparent normal, care se ținea mai în spate. Pe altul cu o coamă impresionantă, genul de coafură pentru care femeile plătesc sute de dolari la saloanele de lux.

După aceea, veni rândul celui din urmă.

Butch îi examinează fața desfigurată de cicatrice. Necunoscutul îl întâmpină cu o privire sumbră.

Ăsta e periculos, reflectă Butch.

Cu o smucitură energică, scăpă de mâna care îl strângea de umăr.

— Hei, băieți, explicați-mi și mie un lucru, spuse el pe un ton tăragănat. Vi se scoală când vă vedeți îmbrăcați în piele? Adică, v-o mai trageți și-ntre voi, din când în când?

Se trezi izbit de ușă cu asemenea violență, încât îi clănțăniră măselele de minte.

Agresorul, fotomodelul, mai că își lipi fața perfectă de a lui.

— În locul tău, mi-aș ține gura.

— Ce rost are, dacă tot stai tu cu ochii pe ea? Ai de gând să mă săruți acum?

Din gâtul individului se înălță un mârâit cum lui Butch nu-i mai fusese dat să audă.

— Gata, gata, zise individul cu aspect mai normal, ieșind din grup. Dă-i pace, Rhage. Haide, omule, calmează-te.

Dură un minut până ce fotomodelul se îndură să îi dea drumul.

— Aşa, ne liniştim, continuă domnul Normalitate, bătându-şi fratele pe umăr, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Butch. Pentru binele tău, închide naibii pliscul!

Butch ridică din umeri.

— Ce vină am eu dacă blondinul vrea să mă pipăie?

Rhage se năpusti încă o dată asupra poliţistului. Domnul Normalitate îşi dădu ochii peste cap şi nu mai interveni.

Pumnul care se abătu asupra maxilarului lui Butch îi întoarse capul într-o parte. Cu cât durerea devenea mai intensă, cu atât creştea furia în el. Teama pentru viaţa lui Beth, ura faţă de derbedeii aceia, frustrarea legată de serviciu, toate se umflau în el, gata să explodeze. Sări pe adversarul său şi îl trânti la pământ, în ciuda diferenţei de gabarit.

Pe moment, acesta păru bulversat, ca şi când nu s-ar fi aşteptat la o asemenea forţă ori viteză de reacţie din partea poliţistului, iar Butch profită de ezitarea lui. Se răzbună pe Blondin aplicându-i o lovitură în gură, după care îşi înfipse degetele în beregata lui.

Câteva secunde mai târziu, se pomeni pus la podea şi cu tipul, cât un camion, călare pe pieptul lui.

Individul îi apucă faţa cu o singură mână şi o stoarse ca pe o lămâie, zdrobindu-i trăsăturile în pumn. Aproape sufocat, Butch găfâia din greu.

— Poate-o s-o caut pe nevastă-ta, îi zise tipul, să i-o trag ei de câteva ori. Ce părere ai?

— N-am nevastă.

— Vreo iubită atunci?

Butch se chinui să respire.

— N-am pe nimeni.

— Dacă nici femeile nu vor să şi-o tragă cu tine, eu de ce-aş vrea?

— Încercam doar să te enervez.

Individul își îngustă ochii fabuloși de un albastru electric. *Sigur poartă lentile de contact, se gândi Butch. Nimeni nu are astfel de ochi.*

— Și de ce mă rog voiai să mă enervezi?

— Dacă te atacam eu primul, zise Butch și mai trase o gură de aer, ar fi intervenit amicii tăi. M-ar fi omorât înainte să apuc să pun mâna pe tine.

Blondinul slăbi puțin strânsoarea și izbucni în râs, scoțându-i în acest timp portmoneul, cheile și mobilul din buzunare.

— Știți care-i culmea? Începe să-mi fie simpatic prostă-nacul ăsta, spuse individul.

Cineva își drese glasul, într-un mod destul de ceremonios.

Blondinul sări în picioare și Butch se răsuci pe o parte, găfăind. Când ridică ochii, crezu că are vedenii.

În capătul holului apăruse un bătrânel mărunț, îmbrăcat cu livrea. Și cu o tavă din argint în mână.

— Mă scuzați, domnilor. Cina va fi servită în cincisprezece minute.

— Ai făcut clătite cu spanac? Mor după ele, spuse Blondinul, arătând spre tavă.

— Da, domnule.

— Super tare.

Ceilalți bărbați se adunară în jurul majordomului, luând fiecare câte o porție. Și un șervețel. Atenți parcă să nu murdărească podeaua.

Unde dracu' am nimerit?

— Se poate să vă cer o favoare? li se adresă majordomul. Domnul Normalitate clătină aprobator din cap.

— Mai adu-ne o tavă și omorâm pe cine dorești.

Hm, se pare că tipul nu e chiar așa de normal. Doar parțial.

Majordomul zâmbi, părând emoționat la auzul acelor vorbe.

— Dacă intenționați să îl linșați pe musafir, vă supărați dacă vă rog să o faceți în curtea din spate?

— Nicio problemă, îl asigură domnul Normalitate și mai îndesă o clătită în gură. Să dea naiba, Rhage, aveai dreptate. Chestiile astea chiar sunt bune.

Capitolul 33

Deznădejdea începea să îl cuprindă pe Wrath. Nu reușea să o facă pe Beth să își vină în fire.

Pielea ei devenea din ce în ce mai rece.

O mai scutură o dată.

— Beth! Beth! Mă auzi?

Observă un ușor zvâcnet al mâinilor, însă presimțea că spasmele erau involuntare. Își lipi urechea de gura ei. Încă respira, dar alarmant de rar. Iar suflul era îngrijorător de slab.

— Fir-ar să fie!

Își suflecă mânecile cămășii și se pregătea să își facă o tăietură cu colții, când își dădu seama că dorea să o țină în brațe dacă era în stare să bea.

Când avea să fie în stare să bea.

Se debarasă de tocul de armă, scoase un pumnal și se dezbracă de cămașă. Își pipăi gâtul până descoperi jugulara. Înfipse vârful pumnalului în piele și se creștă. Sângele începu să curgă numaidecât.

Își umezi vârfurile degetelor în acesta și i le duse la buze. Îi picură sângele în gură, dar limba ei rămase inertă.

— Beth, șopti el. Întoarce-te la mine.

Îi mai dădu niște sânge.

— Să nu cumva să mori!

Lumânările din cameră pâlpăiră.

— Te iubesc, pricepi? Nu te da bătută!

Pielea femeii se învinețise, până și el putea observa.

Wrath începu să se roage cu frenezie, rugăciuni din timpurile de demult, rostite în vechea limbă a vampirilor. Cuvinte pe care le crezuse uitate.

Beth nu mișca deloc. Corpul ei era mult prea rigid.

Lumea de Dincolo se deschidea deasupra ei.

Copleșit de mânie, Wrath scoase un strigăt și îi apucă trupul cu putere. O zgâlțâi cu asemenea violență, încât îi încălci părul lung, împrăștiat pe pernă.

— *Beth, nu te las să pleci. Vin cu tine, dar nu te las să...*

Un geamăt sfâșietor se desprinsese de pe buzele lui în timp ce o strângea la piept. Îi legăna corpul înghețat, ochii săi orbi privind pierduți zidul negru din fața sa.

* * *

Marissa se îmbracă cu cea mai mare atenție, hotărâtă să se prezinte impecabil la cea dintâi masă a serii. După ce își inspectă garderoba, alege o rochie din șifon crem. O cumpăraseră cu un an în urmă de la Givenchy, însă nu o purtase niciodată. Corsajul era mai strâmt și mai decoltat decât al celorlalte rochii, dar talia Empire îi dădea un aer absolut decent.

Își pieptănă părul, lăsându-l despletit pe umeri. Era deja atât de lung, încât îi ajungea până la șold.

Privindu-l, își aminti de Wrath. Cândva îi remarcase moli-ciunea, iar ea îl lăsase să crească, presupunând că în felul acesta îi va plăcea și mai mult. Că o va plăcea pe ea mai mult.

Poate ar fi trebuit să își taie pletele blonde? Să bage foarfeca în ele și să le tundă.

Furia, care se mai domolise, începea să clocotească din nou în ea.

Luă brusc o hotărâre. Nu dorea să mai țină totul în ea. Venise vremea să spună ce avea de spus.

Apoi, însă, îi veni în minte statura impozantă a lui Wrath. Trăsăturile sale împietrite și dure. Prezența sa intimidantă. Avea oare puterea de a-l înfrunta?

Nu avea de unde ști dacă nu încerca. În plus, nu îl putea lăsa să-și vadă netulburat de viața lui, fără să îi spună ce îi apăsa sufletul.

Aruncă o privire la ceasul Tiffany. Dacă nu cobora la cină, iar apoi nu își ajuta fratele la clinică, Havers ar fi devenit bănuitor. Era mai înțelept să aștepte câteva ore înainte de a-l vizita pe Wrath. Știa că nu se mutase din casa lui Darius. Avea să îi facă o vizită mai târziu.

Și era hotărâtă să nu se miște de acolo până când el nu se întorcea acasă.

Pentru unele lucruri merita să aștepte.

* * *

— Mulțumesc că mi-ați acordat această întrevedere, *sensei*.

— Cum o mai duci, Billy?

Domnul X puse de-o parte meniul pe care îl studiase din lipsă de ocupație.

— Apelul tău m-a îngrijorat. Plus faptul că n-ai venit la curs.

Riddle luă loc în separeu, fără obișnuitul său aer șmecheresc. Ochii îi erau în continuare vineți, iar epuizarea se citea în toate mișcările sale.

— E cineva pe urmele mele, *sensei*, spuse Billy, încrucișându-și mâinile pe piept.

Tăcu câteva clipe, parcă neștiind cât de amănunțit ori de succint să povestească.

— Are vreo legătură cu accidentul de la nas?

— Posibil. Habar n-am.

— Mă bucur că ai apelat la mine, fiule.

Un nou moment de liniște.

— Poți avea încredere în mine.

Riddle trase aer în piept, ca și când s-ar fi pregătit să plonjeze într-o piscină.

— Tata e la Washington, ca de obicei. Așa că aseară am invitat câțiva prieteni pe la mine. Fumam și noi niște marijuana...

— Asta nu e bine. Drogurile ilegale nu fac decât rău.

Billy se foi stânjenit, jucându-se cu lanțul de platină de la gât.

— Da, știu.

— Zi mai departe.

— Deci, cum spuneam, stăteam cu prietenii lângă piscină și unul se trezește că vrea să-și facă de cap cu iubita. I-am zis să folosească cabina, dar când s-au dus acolo, ușa era încuiată. Am intrat în casă să iau cheia și când să mă întorc mi-a ieșit în cale un individ. Așa ca din senin. Era al dra... — era mare rău. Cu un păr lung și negru. Îmbrăcat în piele...

Chelnerița veni spre ei cu pași vioi.

— Cu ce să vă...

— Nu acum! o repezi domnul X.

Femeia se îndepărtă ofensată, iar domnul X îi făcu semn lui Billy să continue.

Riddle luă paharul cu apă al domnului X și bău.

— S-a ridicat părul pe mine când l-am văzut. Se uita la mine de parcă mai avea un pic și mă înghițea. Atunci m-a strigat amicul meu, fiindcă nu știa unde am dispărut cu cheia.

Individul mi-a zis pe nume și pe urmă a dispărut pur și simplu, exact când venea amicul meu.

Billy clătină din cap a neîncredere.

— Ce nu-nțeleg eu e cum a putut trece de zidul casei. Tata a înconjurat toată partea din spate după ce-a primit amenințări de la teroriști. Are vreo patru metri înălțime. Iar ușile din față erau încuiate și alarma pornită.

Domnul X se uită la mâinile lui Billy. Își ținea degetele încleștate.

— Ăă... mi-e cam frică, *sensei*.

— Așa și trebuie.

Riddle păru oarecum îngreșat, auzindu-și temerile confirmate.

— Spune-mi, Billy, ai ucis vreodată ceva?

Tânărul se încruntă când schimbă subiectul.

— La ce vă referiți?

— Știi eu? O pasăre? O veveriță? O pisică sau un câine, chiar?

— Nu, *sensei*.

— Nu? zise domnul X, fixându-l cu privirea. N-am timp de pierdut cu mincinoșii.

Billy își dres glasul.

— Da. Poate. Când eram mai mic.

— Și ce-ai simțit?

Gâtul lui Billy se înroși. Își desfăcu mâinile.

— *Ni'ca*. N-am simțit nimic.

— Haide, Billy. Fii sincer.

Un licăr apăru în ochii lui Billy.

— Bine. Poate că mi-a plăcut.

— Serios?

— Da, răspunse el apăsător.

— Minunat.

Domnul X îi făcu semn din priviri chelneriței să vină. Aceasta nu se grăbi.

— Vorbim despre individul acela mai târziu. Acum vreau să-mi povestești despre tatăl tău.

— Despre tata?

— V-ați hotărât? îi întrebă chelnerița, pe un ton obraznic.

— Tu ce vrei, Billy? Fac eu cinste.

Riddle înșiră cam jumătate din meniu.

Odată chelnerița plecată, domnul X reveni la subiect.

— Da, tatăl tău.

Billy ridică din umeri.

— Nu-l văd prea des. E... cum să zic... e normal. Ca orice tată. Adică, ce contează cum e?

— Ascultă-mă, Billy, spuse domnul X, aplecându-se spre el. Știu că ai fugit de trei ori de-acasă și nu împliniseși nici doisprezece ani. Știu că taică-tu te-a trimis la internat imediat ce a îngropat-o pe maică-ta. Știu că, atunci când ai fost exmatriculat de la Northfield Mount Hermon, te-a expediat la Groton, iar când te-au dat afară și de-acolo, te-a înscris la Academia militară. Mie mi se pare că de zece ani tot încearcă să scape de tine.

— E un om ocupat.

— Iar tu îi dădeai prea multe bătăi de cap, nu-i așa?

— Posibil.

— Deci n-ar fi greșit să presupun să tu și iubitul tău tătic nu aveți tocmai cea mai bună relație?

Domnul X aștepta un răspuns.

— Hai, zi drept.

— Îl urăsc, răbufni Billy.

— De ce?

Billy își încrucișă din nou mâinile peste piept. Privirea din ochii lui era înghețată.

— Spune, fiule, de ce îl urăști?

— Fiindcă trăiește.

Capitolul 34

Beth privea pierdută nemărginirea albă. Se găsea într-un fel de peisaj oniric, ale cărui contururi nebuloase sugerau că se întinde la infinit.

O siluetă singuratică, luminată din spate, se ivi din pâclă. Orice ființă ar fi fost, Beth intuit că este bărbat și nu se simți amenințată. Avea senzația că îl cunoaște.

— Tată? murmură ea, nefiind sigură dacă se adresa părintelui său ori lui Dumnezeu Însuși.

Deși aflat la distanță, bărbatul ridică o mână în semn de salut, ca și când ar fi auzit-o.

Beth făcu un pas înainte, dar un gust necunoscut îi inunda brusc gura. Duse degetele la buze. Când le dădu la o parte, observă că sunt roșii.

Silueta lăsă brațul în jos. De parcă ar fi știut ce înseamnă.

Beth reveni în trupul ei. Avea impresia că fusese catapultată și aterizase pe pietriș. O durere atroce o săgeta prin tot corpul.

Țipă. Când deschise gura, simți din nou acel gust pe limbă. Înghiți instinctiv.

O minune se petrecu atunci. Asemeni unui balon umflat, pielea ei se umplu de viață. Simțurile i se deșteptară.

Pe bâjbâite, se prinse cu mâna de ceva tare. Se agăță din răputeri de sursa acelui gust.

* * *

Wrath o simți pe Beth cutremurându-se ca electrocutată. După care începu să soarbă de la gâtul lui cu o lăcomie sălbatică, aproape mușcându-l. Își încolăci brațele în jurul umerilor vampirului, înfigându-și unghiile în carnea lui.

Cu un strigăt triumfător, bărbatul se întinse pe pat pentru ca fluxul de sânge sa fie mai puternic. Întoarse capul într-o parte, cu gâtul descoperit, iar Beth se ghemui lângă el, învăluindu-l cu părul ei despletit. Sunetul umed al buzelor ei, gândul că el îi dă viață îi provocară o erecție fenomenală.

O ținea în brațe și îi mângâia mâinile, încurajând-o să ia și mai mult de la el. Să ia cât avea nevoie.

* * *

După o vreme îndelungată, Beth înălță capul. Își linse buzele. Deschise ochii.

Wrath o privea fascinat. La gât i se observa o rană deschisă.

— Oh, Doamne, ce ți-am făcut? exclamă ea și întinse mâna să oprească sângele care i se prelingea din venă.

Wrath îi duse degetele la buze și le sărută.

— Mă accepți ca *hellren*?

— Poftim? zise ea, încă buimacă.

— Căsătorește-te cu mine.

Beth se uită la gaura din gâtul lui și simți că i se face rău.

— Păi... eu...

Durerea se abătu asupra ei, năprasnică și infernală. O doborî. O duse în pragul agoniei. Beth se îndoii de mijloc și începu să se răsucească prin pat.

Wrath se ridică imediat și o așează pe genunchii lui.

— O să mor? suspină ea.

— Nu, *leelan*. Nu mori. O să-ți treacă, îi șopti el. Dar va fi urât.

Întregul sistem digestiv al lui Beth părea cuprins de convulsii succesive și femeia se prăbuși pe spate. Deslușea chipul lui Wrath ca prin ceață, doar ochii săi neliniștiți se vedeau clar. O prinse de mână și o lăsă să îl strângă cu toată forța în momentul în care o lovi un nou val de suferință.

Vederea i se împăienjenea. Se limpezea. Se împăienjenea iarăși.

Sudoarea i se scurgea de pe corp, îmbibându-se în cearșafuri. Beth scrâșnea din dinți și se zvârcolea. Se răsucea de pe o parte pe alta. Încercând cu disperare să scape.

Nu ar fi putut spune cât anume a durat totul. Câteva ore. Câteva zile.

Wrath nu se mișcă de lângă ea în tot acest timp.

Wrath reuși să respire normal cândva după ora trei dimineața.

În sfârșit, Beth se liniștise.

Și nu era o liniște mortuară, ci acea acalmie de după o furtună teribilă.

Cu cât curaj înfruntase totul! Îndurase durerea fără scâncete ori plânsete. Până și el se rugase ca tranziția să se sfârșească odată.

Beth scoase un sunet răgușit.

— Ce dorești, *leelan*? spuse el, apropiindu-și urechea de gura ei.

— Duș.

— Imediat.

Coborî din pat, dădu drumul la apă și reveni după ea. O luă încet în brațe și o duse în baie. Cum nu se putea ține pe picioare, Wrath o așează pe blatul din marmură, îi scoase hainele, apoi o ridică din nou în brațe.

Intră sub duș împreună cu ea, protejând-o cu propriul corp de jetul puternic. Voia să fie sigur că temperatura și umiditatea nu o deranjează. Văzând că ea nu protestează, îi udă picioarele mai întâi. Treptat, o așează cu totul sub duș.

Părea încântată de apă fiindcă întindea gâtul și ținea gura deschisă.

Îi zări colții și îi găsi absolut magnifici. Strălucitor de albi. Ascuțiți. Și-o aminti hrănindu-se de la gâtul lui.

O trase la piept, vrând doar să o simtă câteva clipe. Apoi îi lăsa picioarele jos, susținând-o cu un singur braț. Cu mâna liberă, luă o sticlă de șampon și îi turnă o picătură pe creștetul capului. Îi frecă bine părul, după care îl clăti. Apucă săpunul și o masă cât putu de bine fără să o scape din brațe, având grijă la final să nu rămână niciun pic de spumă pe ea.

O ridică iarăși în brațe, opri apa, ieși din duș și luă un prosop. O înfășură în acesta și o urcă pe blat, rezemând-o de perete și oglindă. O șterse cu atenție pe păr, față, gât și brațe. Apoi pe picioare, gambe și genunchi.

Pielea ei avea să fie extrem de sensibilă în perioada următoare. La fel și ochii și urechile.

În timpul tranziției, căutase semne care să indice o transformare fizică, însă nu observase niciunul. Avea aceeași înălțime ca înainte. Aceleași dimensiuni. Se întreba dacă va mai putea ieși la lumina zilei.

— Mulțumesc, murmură ea.

Wrath o sărută și o așeză pe canapea. După aceea, trase cearșafurile ude de pe pat și husa de protecție a saltelei. Făcutul patului se dovedi un chin. Descoperi cu greu așternuturile curate și îi veni și mai greu să le întindă cum trebuie. Când, în cele din urmă, isprăvi, o luă pe Beth de pe canapea și o culcă pe satinul răcoros și proaspăt.

Geamătul ei de plăcere era cel mai frumos compliment pe care îl primise vreodată.

Wrath îngenunche la marginea patului, abia atunci constatănd că era ud learcă.

— Da, rosti ea, în șoaptă.

El o sărută pe frunte.

— Ce anume, *leelan*?

— Mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 35

Butch se plimba agitat prin salon. Se opri în dreptul șemineului și se uită la mormanul de lemne așezate în cămin, imaginându-și cât de plăcut trebuie să fie la gura focului când afară ninge. Să stai pe canapelele îmbrăcate în mătase și să privești flăcările. Iar majordomul să îți aducă grog sau alte băuturi delicioase.

Ce naiba căutau golanii ăia într-un astfel de loc?

Vocile bărbaților răzbăteau din celălalt capăt al holului. De ore bune se închiseseră în sufragerie, după câte bănuia el, și trâncăneau fără încetare. Cel puțin, în materie de muzică aveau gusturi bune. Pereții casei se cutremurau în acordurile de rap hard-core. 2Pac, Jay-Z, D-12. Din când în când, câte un hohot de râs acoperea muzica. Glume ca între băieți.

Pentru a mia oară, aruncă o privire furișă spre ușa de la intrare.

De când necunoscuții îl aruncaseră în salon și plecaseră în sufragerie, i se părea că trecuse o veșnicie. În tot acest timp nu se gândise decât să fugă, chiar dacă pentru asta trebuia să spargă un geam cu scaunul. După aceea, intenționa să-l sune pe José și să se întoarcă cu o armată de polițiști.

Dar înainte de a-și pune planul în aplicare, un glas îi șoptise la ureche: „Sper că vei încerca să fugi.”

Butch se ghemuise la pământ, uitându-se de jur împrejur. Individul ras în cap și cu fața brăzdată de cicatrice era chiar lângă el, deși nu îl auzise venind.

— Hai, îndrăznește.

Ochii aceia negri îl fixau cu intensitatea și cruzimea unui rechin.

— Deschide ușa. Fugi cât te țin puterile. Ia-o la goană. Sună după ajutor. Dar fii sigur că o să mă țin după tine. Ca un dric.

— Dă-i pace, Zsadist, zise tipul cu păr frumos, vârând capul pe ușă. Wrath a spus că-l vrea viu. Deocamdată.

Bărbatul desfigurat îi aruncă o ultimă privire.

— Încearcă. Să vezi ce iese. Decât să stau la masă cu ei, mai bine mă distrez cu tine.

Cu aceste cuvinte, părăsi încăperea.

În ciuda amenințărilor, Butch profitase de ocazie pentru a observa cât mai multe detalii.

Nu era niciun telefon la vedere și, judecând după sistemul de securitate pe care îl remarcase la intrare, ferestrele și ușile trebuie să fi fost conectate la acesta. Era imposibil să plece pe furiș.

De asemenea, nu voia să o abandoneze pe Beth.

Doamne, dacă murea cumva...

Butch inspiră adânc. Se încruntă.

Ce mai era și asta?

Parcă era la tropice. Mirosea a ocean.

Întoarse capul.

O femeie tulburător de frumoasă apăruse în pragul ușii. Suplă, elegantă, îmbrăcată într-o rochie vaporosă, cu un păr blond ce i se revărsa pe umeri. Chipul ei era de o perfecțiune delicată, luminat de doi ochi albaștri ca marea.

Femeia făcu un pas în spate, părând a se teme de el.

— Nu, spuse el și se repezi spre ea, gândindu-se la indivizii adunați în camera de la capătul holului. Nu te duce acolo.

Necunoscută se uită în jur, ca și când ar fi vrut să strige după ajutor.

— Nu-ți fac niciun rău, se grăbi Butch să adauge.

— De ce te-aș crede?

Se simțea un accent vag în vorbele ei. La fel ca în cazul celorlalți. Rus, poate?

Butch întinse brațele spre ea, cu palmele în sus, pentru a-i demonstra că nu este înarmat.

— Sunt polițist.

Mă rog, nu era chiar adevărat, dar voia să o liniștească.

Femeia își strânse rochia pe lângă corp, de parcă s-ar fi pregătit să o ia la fugă.

Mare tâmpenie să se prezinte ca polițist. Dacă era iubita vreunuia dintre indivizi, dezvăluirea lui a speriat-o cu atât mai tare.

— Nu am venit în calitate oficială, continuă el. N-am nici armă, nici insignă.

Pe neașteptate, femeia dădu drumul la rochie și își îndreptă umerii ca și cum ar fi încercat să își facă curaj. Veni către el, cu mișcări fluide și grațioase. Butch tăcu, străduindu-se să pară mai puțin masiv decât în realitate, mai puțin amenințător.

— Rareori îi lasă pe cei de genul dumitale în preajma lui, spuse ea.

Da, era lesne de înțeles că polițiștii nu erau oaspeți frecvenți în acea casă.

— Aștept... un amic.

Femeia înclină capul. Cu cât se apropia de el, cu atât îl orbea cu frumusețea ei. Chipul ei părea decupat din revistele de modă, iar trupul înalt și zvelt era ideal pentru a defila pe podium. Cât despre parfumul ei... Pătrundea în nările și în

creierul lui Butch. Mirosea atât de frumos, încât îi dădură lacrimile.

E o nălucă, își spuse el. Asemenea puritate. Asemenea desăvârșire.

Simți nevoia imperioasă de a se spăla pe dinți și a se bărbieri înainte să îi mai adreseze vreun cuvânt.

Ce naiba căuta o astfel de ființă printre lepădăturile alea?

Butch avu o strângere de inimă, gândindu-se în ce fel o puteau folosi mafioții. Doamne sfinte. Pe piața sexului, se dădeau mii și mii de dolari doar pentru o oră în compania unei femei ca ea.

Nu era de mirare că își împodobiseră casa ca pe un muzeu.

* * *

Marissa era circumspectă în privința bărbatului, mai cu seamă din cauza staturii sale impresionante. Auzise atâtea povești despre ei. Despre ura pe care le-o purtau vampirilor. Despre cum îi vânașu pe cei din specia ei.

Acesta însă se străduia din răzputeri să nu o sperie. Nu se mișca, abia dacă respira. Nu făcea altceva decât să se uite la ea.

Lucru care o stânjenea peste măsură. Mai întâi, pentru că nu era obișnuită să fie privită. În al doilea rând, pentru că ochii căprui de pe chipul sever al bărbatului păreau să nu piardă nimic din vedere. Absorbeau totul.

Era un tip inteligent. Inteligent și... trist.

— Cum te cheamă? o întrebă el, blând.

Îi plăcea vocea lui, adâncă și gravă. Ușor aspră, de parcă ar fi fost în permanență răgușit.

Ajunsesse foarte aproape de el. Doar câțiva pași îi mai despărțeau, așa că Marissa se opri.

— Marissa. Mă numesc Marissa.

— Butch, spuse el, ducând mâna la pieptul său voinic. Adică... Brian. O'Neal. Dar mi se zice Butch.

Întinse mâna spre ea. O trase imediat înapoi, o șterse bine de pulpa pantalonului și o întinse din nou.

Femeia se pierdu cu firea. O atingere ar fi fost exagerată. Se dădu în spate.

Butch își lăasă brațul să cadă, deloc mirat că ea îl respinsese. Totuși nu își dezlipi ochii de la ea.

— La ce te tot uiți?

Jenată, Marissa își puse palmele peste corsajul rochiei, vrând parcă să se acopere.

Sângele invadează gâtul și obrajii lui Butch.

— Scuze. Presupun că ești sătulă să se zgâiască bărbații la tine.

Marissa clătină din cap.

— Bărbații nu se uită la mine.

— Mi-e greu să cred.

Acesta era adevărul. Nimeni nu îndrăznește să o privească de frica lui Wrath.

Dacă ar fi știut ei cât de neglijată fusese.

— Pentru că...

Bărbatul nu își găsea cuvintele.

— Pentru că ești... așa de... incredibil de... frumoasă.

După aceea, își dresе glasul, vrând parcă să își retragă cuvintele.

Marissa lăasă capul într-o parte și îl măsură din priviri. Era ceva enigmatic în tonul lui. O vibrație dureroasă.

Butch își trecu degetele prin părul său negru și des.

— Mai bine tac. Înainte să te fac să te simți și mai prost.

Nu își desprinsе privirile de la ea.

Are ochi frumoși, își zise Marissa. Calzi. Și triști, și nostalgici. Ca și când nu poate obține niciodată lucrul pe care îl dorește.

Un sentiment care nici ei nu îi era străin.

Bărbatul izbucni într-un râs zgomotos ce părea să urce din adâncul pieptului.

— La fel de bine-ar fi dacă nu m-aș mai holba ca un tâmpit.

Își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și lăsă ochii în podea.

— Gata, vezi? Nu mă mai holbez. Nu mă mai holbez deloc. Hei, ia te uită ce covor frumos. Ai observat?

Marissa zâmbi timid și făcu un pas spre el.

— Îmi place cum mă privești.

Ochii aceia căprui se reîntoarseră instantaneu către ea.

— Nu sunt obișnuită cu astfel de lucruri, atâta tot, îi explică ea.

Își duse rușinată mâna la gât, dar o îndepărtă imediat.

— Doamne, nu poți fi adevărată, îi zise el, cu blândețe.

— De ce nu?

— Nu-i posibil!

— Și totuși sunt, spuse ea, râzând ușor.

Butch își mai dresе glasul o dată. Îi aruncă un zâmbet pieziș.

— Te deranjează dacă te rog să-mi dovedești?

— În ce fel?

— Îmi dai voie să-ți ating părul?

Inițial, Marissa vru să de îndepărteze de el. Dar, în definitiv, de ce ar fi făcut-o? Nu avea obligații față de niciun alt bărbat. Dacă muritorul acela dorea să o atingă, de ce să nu-l lase?

Mai ales că și ea își dorea acest lucru.

Aplecă capul în față, astfel încât o parte din păr se revărsă spre el. Intenționa să îi întindă chiar ea o șuviță, dar se răzgândi. Să vină el mai aproape.

Iar bărbatul se apropie.

Mâna întinsă spre ea era mare. Marissa își ținu respirația, dar el nu atinse bucla blondă care se legăna în fața ei, ci își puse sfios degetele pe cea de pe umăr.

Marissa simți o undă fierbinte străbătându-i pielea, de parcă ar fi atins-o cu un chibrit aprins. Senzația se propagă rapid prin tot corpul, asemeni febrei.

Ce i se întâmpla?

Degetele bărbatului îndepărtară părul, apoi îi mângâiară umărul cu toată mâna. Avea palma caldă. Viguroasă. Puternică.

Ridică privirile spre el.

— Nu pot respira, murmură ea.

Butch simți că îl apucă leșinul.

Dumnezeule mare! își zise în sinea lui. Femeia aceea îl dorea.

Iar uluirea ei inocentă la contactul cu el îi oferea o plăcere mai intensă decât orice partidă de sex.

Un flux de energie îl zgudui pe Butch din cap până-n picioare. Sexul său tare pulsa sub strânsoarea blugilor, cerând să fie eliberat.

Nu poate fi adevărat, reflectă el. Marissa își bătea joc de el. O femeie care arăta ca ea și care își petrecea timpul în compania unor indivizi precum cei pe care abia îi cunoscuse știa toate șmecheriile din lume. Iar în pat, era probabil expertă.

O urmări cum respiră agitat. După care își linse buzele. Vârful limbii se ivi roz dintre buze.

Sfinte Hristoase!

Poate era doar o actriță desăvârșită. Cea mai pricepută târfă de pe fața pământului. Dar privirea ei era suficientă pentru a-l subjuga. Butch era dispus să înghită toate gogoșile pe care i le-ar fi vândut.

Își lăasă degetul să alunece pe gâtul Marissei. Pielea ei era atât de fină și albă, încât se temea că ar putea-o răni cu o simplă atingere.

— Locuiești aici? o întreabă el.

Femeia clătină din cap.

— Locuiesc cu fratele meu.

Butch simți că i se ia o piatră de pe inimă.

— Foarte bine.

Îi dezmiardă tandru obrazul. Îi admiră gura.

Ce gust o fi având?

Ochii lui se aventurară mai jos, spre sâni. Păreau să fi crescut și împingeau în corsetul strâmt al rochiei sale delicate.

— Te uiți la mine cu privirea unui om însetat, rosti ea cu o voce tremurată.

Ah, Doamne. Ghicise adevărul. Avea gâtul uscat de sete.

— Nu credeam că oamenii se hrănesc ca noi, continuă ea.

Butch încruntă din sprâncene. Avea o exprimare curioasă, dar era explicabil, ținând cont că engleza nu era limba ei maternă.

Coborî degetele spre buzele Marissei. Se opri, întrebându-se dacă i-ar permite să le atingă. *Probabil că nu*, își spuse el. Ca să facă jocul mai incitant.

— Butch ai zis că te cheamă, nu-i așa?

El încuviință din cap.

— Ce-ai dori să bei, Butch? îi șopti ea.

Bărbatul închise pleoapele și se cutremură din tot corpul.

— Butch? Te-am rănit cumva?

Da, își spuse el în gând, *dacă dorința sălbatică poate fi considerată o suferință.*

Capitolul 36

Wrath se dădu jos din pat și se schimbă într-o pereche curată de pantaloni din piele și un tricou negru.

Beth dormea dusă, lungită pe o parte. Se răsuci ușor în clipa în care el se aplecă peste ea și o sărută.

— Mă duc sus, o anunță el, mângâind-o pe obraz. Dar nu ies din casă.

Beth clătină din cap, se frecă cu buzele de palma lui și se cufundă din nou în somnul de care avea atâta nevoie.

Wrath își puse ochelarii de soare la ochi, încuie ușa după el și urcă pe trepte. Era conștient de zâmbetul caraghios și satisfăcut de pe fața lui, care va da naștere la nenumărate ironii din partea fraților săi.

Dar ce-i păsa lui?

Își găsisese o adevărată *shellan*. Avea, în sfârșit, o tovarășă. Ceilalți erau liberi să facă ce voiau.

Deschise ușa secretă și pătrunse în salon.

Spectacolul care i se înfățișă îl lăsă cu gura căscată.

Marissa îmbrăcată într-o rochie crem. Polițistul care o mângâia pe obraz, evident hipnotizat. Și acel parfum încântător de senzual care îi împresura.

În acel moment, năvăli în cameră Rhage, cu pumnalul în mână. Vampirul era pregătit să îl facă bucăți pe muritorul care îndrăznise să pună mâna pe femeia lui Wrath.

— Ia-ți labele de pe...

Wrath se repezi spre el.

— Rhage! Stai!

Fratele se opri în dreptul lui Butch și al Marissei care se uitau sperați în jur.

Rhage zâmbi și îi azvârli pumnalul lui Wrath, în partea cealaltă a salonului.

— Poftim, stăpâne. Știu că merită să moară fiindcă și-a pus mâinile pe ea, dar nu ne putem distra și noi puțin cu el?

Wrath prinse pumnalul.

— Întoarce-te la masă, Hollywood.

— Ei, haide. Știi că e mai plăcut când ai public.

Wrath zâmbi disprețuitor.

— Doar pentru tine, frate. Acum, lasă-ne singuri.

Îi aruncă pumnalul înapoi, iar Rhage îl vârî în teacă înainte de a ieși.

— Să dea naiba, Wrath, așa te pricepi să strici cheful omului. Ești groaznic.

Wrath își întoarse atenția către Marissa și polițist. Nu putea decât să respecte gestul bărbatului de a o ocroti cu corpul său.

Poate că tipul era mai mult decât un adversar redutabil.

* * *

Butch aruncă o privire urâtă suspectului și desfăcu brațele încercând să o țină pe Marissa la adăpost. Dar ea refuză să stea ascunsă în spatele lui. Ba chiar îl ocoli și se poziționă înaintea lui.

De parcă ea m-ar apăra pe mine?

Butch o prinse de brațul ei firav, însă femeia nu cedă.

Pe măsură ce ucigașul brunet se apropia de ei, Marissa i se adresa pe un ton tăios și amândoi începură să discute într-o limbă pe care Butch nu o mai auzise. Femeia ridica din ce în ce mai tare vocea. Bărbatul mai mult clătina din cap. În cele din urmă, furia ei se mai stinse.

Atunci bărbatul îi puse o mână pe umăr și întoarse privirile spre Butch.

Dumnezeule mare. Avea o ditamai rana pe gât, de parcă l-ar fi mușcat ceva.

Bărbatul vorbi din nou. Marissa îi răspunse ușor ezitant, după care repetă pe un ton mai răspicat.

— Așa să fie, zise nemernicul, cu un zâmbet forțat.

Marissa se așează în dreptul lui Butch. Se uită la el și se îmbujoră.

Luaseră o decizie. O decizie care...

Cu o mișcare fulgerătoare, vampirul își înfipse degetele în beregata lui Butch.

— Wrath! țipă Marissa.

Ah, rahat, o luăm de la capăt, își spuse Butch, zbătându-se să scape.

— Ai făcut-o curioasă, spuse ucigașul la urechea lui Butch. Așa că te las în viață. Dar, dacă o rănești în vreun fel, am să te jupoi de viu.

Marissa vorbea de zor în limba aceea străină. Fără îndoială, îl blestema pe individ.

— Ne-am înțeles? îl întrebă tipul.

Butch se uită fix la ochelarii de soare.

— N-are de ce să se teamă de mine.

— Ai grijă să nu se schimbe nimic pe viitor.

— Cu tine, în schimb, e altă poveste.

Vampirul îi dădu drumul. Îi îndreptă cămașa lui Butch și zambi.

Butch se încruntă.

Era ceva dubios cu dinții tipului.

— Unde-i Beth? se interesă polițistul.

— La adăpost. E bine sănătoasă.

— Nu datorită ție.

— Ba tocmai datorită mie.

— Atunci, ai un mod ciudat de a defini acele cuvinte.

Vreau să mă conving cu ochii mei.

— Mai târziu. Și numai dacă e și ea de acord.

Butch simți cum crește furia în el, iar nemernicul păru a-i ghici tensiunea.

— Ai grijă, polițaiule. Aici ești pe teritoriul meu.

Să te ia dracu', amice.

Butch era pe punctul de a spune ceva când cineva îl apucă de braț. Se uită la Marissa în ochii căreia se citea spaima.

— Te rog, Butch, șopti ea. Fii calm.

Suspectul clătină din cap.

— Fii cuviincios și rămâi aici împreună cu ea, zise bărbatul, a cărui voce se mai îmblânzi în clipa în care se întoarse spre Marissa. Compania ta îi face plăcere și merită și ea un strop de bucurie. Vedem ce-i cu Beth mai târziu.

Domnul X îl conduse pe Billy acasă, după ce se învățiseră câteva ore cu mașina prin oraș, discutând.

Billy avea un trecut ideal, și nu numai din cauza agresivității de care dădea dovadă în raporturile cu alte persoane. Tatăl lui era exact genul de părinte care îi plăcea domnului X: un descreierat cu aere de Dumnezeu. Tipul era fost jucător de hochei, masiv, irascibil, ambițios, și îi făcuse zile fripte lui Billy de când venise pe lume.

Nimic din ceea ce făcea fiul său nu îl mulțumea. Episodul preferat al domnului X era acela legat de moartea mamei lui Billy. Femeia căzuse în piscină, după ce consumase cam mult alcool într-o după-amiază, iar Billy o găsisese plutind cu fața în jos. O scosese din apă și se chinuise să o resusciteze înainte de a suna la Urgențe. La spital, după ce cadavrul își primise eticheta de identificare și fusese trimis la morgă, distinsul senator al marelui stat New York sugerase că fiul său o omorâse. Trebuia să cheme salvarea mai întâi și pe urmă să se joace de-a paramedicul.

Domnul X nu nega meritele matricidului. Dar întâmplarea făcea ca Billy să fie salvamar calificat, iar eforturile sale de a-și salva mama fuseseră cât se poate de sincere.

— Urăsc casa asta, bombăni Billy, uitându-se la cărămizile frumos luminate, la coloane și la storuri.

— Păcat că ești încă pe lista de așteptare. Universitatea te-ar fi putut scăpa de-aici.

— Mda, mă rog. S-ar fi găsit una sau două care să mă accepte, dacă nu m-ar fi obligat el să mă-nscriu doar la cele din Ivy League.

— Și ce-ai de gând să faci?

Billy înălță din umeri.

— El vrea să scape de mine. Să-mi găsesc o slujbă. Ideea e că eu... chiar n-am idee unde să mă duc.

— Ia zi-mi, ai o iubită?

Tânărul încercă să își înăbușe un zâmbet.

— Am vreo două.

Da, un băiat frumușel ca el, nu era de mirare.

— Una dintre ele e mai specială?

Billy întoarse privirile.

— Sunt bune ca să scapi de stres. Dar stau pe capul meu întruna. Mă tot sună, vor să știe pe unde umblu, ce fac. Cer prea multe de la mine și eu...

— Tu, ce?

Billy miji ochii.

— Haide, fiule. Mie îmi poți spune orice.

— Mie-mi plac mai mult fetele care se lasă mai greu..., zise el și tuși ușor. Sincer vorbind, le prefer pe alea care încearcă să fugă de mine.

— Îți place să le vânezi?

— Îmi place *să le-o trag*. Știți la ce mă refer.

Domnul X încuviință din cap, gândindu-se că era un punct în plus în favoarea lui Riddle. Fără legături de familie. Fără legături sentimentale. Cât despre despre disfuncția lui sexuală, aceasta se va rezolva în timpul ceremoniei de integrare în Societate.

Billy apucă mânerul portierei.

— Vă mulțumesc, *sensei*. M-am simțit grozav.

— Billy.

Riddle se opri și se uită spre el, curios.

— Da, *sensei*?

— Ce-ai zice să lucrezi pentru mine?

O flăcără se aprinse în ochii tânărului.

— La academie?

— Oarecum. Îți explic ce-o să ai de făcut. Pe urmă te gândești dacă îți convine sau nu.

Capitolul 37

Beth se răsuci pe cealaltă parte, uitându-se după Wrath, apoi își aminti că acesta urcase la etaj.

Se ridică în capul oaselor, pregătindu-se sufletește pentru eventualitatea în care ar fi reapucat-o durerile. Văzând că nu se întâmplă nimic, coborî din pat. Era dezbrăcată și lăsă ochii în jos pentru a-și examina corpul. Totul părea neschimbat. Se/bânțui puțin. Da, totul era în regulă.

Cu excepția vederii, care era ușor încețoșată.

Se duse în baie. Își scoase lentilele de contact. Acum era perfect.

Super, uite și un prim câștig.

Oho. Colți. Avea colți.

Se apropie de oglindă și îi apăsă cu degetul. *O să dureze ceva până o să mă obișnuiesc să mănânc cu cheștiile astea în gură, își zise ea.*

Instinctiv, ridică mâinile și desfăcu degetele ca pe niște gheare. Scoase un șuierat.

Foarte tare.

Ce mișto o să fie de Halloween de acum încolo.

Se pieptănă, puse pe ea unul dintre halatele lui Wrath și se duse spre scară. Odată ajunsă sus, nu resimți niciun pic de oboseală.

Să vezi acum performanțe la sala de fitness!

În momentul în care împinse tabloul și păși în salon, îl zări pe Butch așezat pe canapea, față în față cu o blondă izbitor de frumoasă. Dintr-o altă cameră, răzbăteau glasuri de bărbați și muzică asurzitoare.

Butch ridică ochii.

— Beth! exclamă el și se repezi spre ea, îmbrățișând-o cu foc. Te simți bine?

— Foarte bine. Minunat chiar.

Ceea ce era uimitor, dat fiind prin ce trecuse de curând.

Butch se trase puțin în spate, îi prinse fața în palme și se uită fix în ochii ei. Se încruntă.

— Nu pari drogată.

— De ce-aș fi?

Butch clătină abătut din cap.

— N-ai de ce să mă minți. Știi bine că eu te-am adus aici.

— Eu am să plec, spuse blonda și se ridică.

Butch se întoarse numaidecât spre ea.

— Nu, nu pleca.

Se duse înapoi la canapea. O privi și chipul i se luminează așa cum Beth nu îl mai văzuse vreodată. Era evident fascinat de acea femeie.

— Marissa, dă-mi voie să îți prezint o *prietenă*, spuse el, apăsând pe ultimul cuvânt. Beth Randall. Beth, ea e Marissa.

Beth întinse mâna.

— Bună.

Din capătul opus al camerei, blonda o măsură din cap până-n picioare.

— Ești femeia lui Wrath, zise Marissa, cu un amestec de admirație și teamă, ca și când Beth ar fi înfăptuit vreo minune. Femeia pe care o dorește.

Beth simți că îi ard obraji.

— Da. Se poate spune și-așa.

Se lăsa o liniște stânjenitoare. Butch se uita când la una, când la cealaltă, încruntând din sprâncene, cerând parcă să fie inclus în discuția lor enigmatică.

La drept vorbind, și Beth era destul de nelămurită.

— Aveți idee unde e Wrath? Întrebă ea.

Butch se strâmbă, enervat să o știe lângă acel individ.

— E în sufragerie.

— Mulțumesc.

— Stai o clipă, Beth. Trebuie să...

— Nu plec nicăieri.

Bărbatul trase aer în piept și îl dădu afară cu un șuierat lent.

— Mă gândeam că asta vei spune.

Se uită la blondă.

— Dar dacă ai nevoie de mine, aa... mă găsești aici.

Beth zâmbi în sinea ei, văzându-l cum își reia locul alături de cealaltă femeie.

Când ieși pe hol, vacarmul de glasuri și zgomotul muzicii deveniră și mai puternice.

— Și ce-ai făcut cu exterminatorul? Întrebă o voce de bărbat.

— I-am aprins țigara cu pușca, răspunse un altul. Săracul n-a mai apucat micul dejun. Pricepeți unde bat?

I se răspunse cu un cor de râsete. Și câteva bufnituri, ca și când cineva ar fi lovit cu pumnii în masă.

Beth își strânse reverele halatului în jurul gâtului. Ar fi fost probabil mai indicat să se îmbrace înainte de a urca, dar se grăbise să îl vadă pe Wrath.

Trecu de colțul coridorului.

Imediat ce apăru în pragul ușii, discuția încetă. Toate capetele se întoarseră către ea, privind-o cu surprindere. Muzica umplea tăcerea cu bubuitul bașilor și versurile monotone.

O, Doamne! În viața ei nu mai văzuse atâția bărbați solizi la un loc. Și toți îmbrăcați în haine din piele.

Se trase înapoi exact când Wrath sări de pe scaunul său din capul mesei. Veni spre ea, cu o expresie gravă pe chip. În mod limpede, întrerupsese o petrecere exclusiv bărbătească.

Scormoni prin minte, căutând să găsească o scuză. Probabil că Wrath urma să facă pe indiferentul în prezența fraților lui, ceva de genul: „Eu sunt un dur, iar tipa e doar o...”

Wrath o cuprinse în brațe și își îngropă nasul în părul ei.

— *Leelan*, îi murmură el la ureche, mângâind-o pe spate. Frumoasa mea *leelan*.

Îi dădu drumul din îmbrățișare și o sărută pe buze. Cu un zâmbet tandru, începu să o mângâie pe cap.

Beth zâmbi cu satisfacție. Iubitul ei nu se jena să își arate afecțiunea în public. Era bine de știut.

Înclină capul și aruncă o privire pe după umărul lui. Da, aveau public. Ceilalți bărbați îi urmăreau cu gura căscată. Complet stupefiați.

Beth își stăpâni cu greu un hohot de râs. Imaginea acelor tipi cu înfățișare de criminali strânși în jurul unei mese aranjate cu tacâmuri din argint și porțelanuri fine era extrem de caraghioasă. Dar și mai absurd era să le vadă expresia perplexă de pe fețe.

— Nu vrei să mă prezinți? spuse ea, arătând spre grup.

Wrath o prinse după umeri, strângând-o lângă el.

— Aceasta este Frăția Pumnalului Negru. Tovarășii mei de arme. Frații mei.

Făcu semn din cap spre bărbatul foarte frumos.

— Pe Rhage îl știi. Și pe Thor. Cel cu barbișon și șapcă e Vishous. Iar Ileana Cosânzeana care șade acolo e Phury, spuse

Wrath. În cel privește pe Zsadist, el s-a prezentat singur, adăugă el pe un ton ostil.

Cei doi pe care îi cunoștea mai bine îi zâmbiră. Ceilalți făcură un semn din cap, afară de cel desfigurat, care se mulțumi să o examineze.

Are un frate geamăn, își aminti ea. Dar nu ar fi putut ghici care era acela.

Bărbatul cu păr superb și ochii aceia de un galben fantastic aducea puțin cu el.

— Domnilor, rosti Wrath. V-o prezint pe Beth.

Apoi mai adăugă câteva cuvinte în limba necunoscută.

La final, se auzi un murmur de uimire.

Wrath se întoarse spre ea, cu zâmbetul pe buze.

— Ai nevoie de ceva? Ți-e foame, *leelan*?

Beth își duse mâna la stomac.

— Dacă tot ai adus vorba, să ști că mi-e cam foame. Am o poftă ciudată de șuncă și ciocolată. Nu-nțeleg cum e posibil.

— Îți aduc eu. Ia loc.

Arătă spre scaunul lui și ieși din sufragerie pe ușa batantă.

Beth se uită pe furiș la bărbatii din jurul ei.

Mai bine nici că se putea. O femeie singură, fără nimic pe sub halatul de baie, înconjurată de vampiri care împreună cântăreau o jumătate de tonă. Era exclus să afișeze o atitudine degajată, așa că se duse cuminte spre scaunul lui Wrath. Nu apucă să facă decât câțiva pași.

Se auzi scârțâitul a cinci scaune trase pe podea. Vampirii se ridicară toți deodată și veniră spre ea.

Cercetă chipurile celor doi pe care îi cunoștea, însă expresia lor sumbră nu era deloc liniștitoare.

Apoi, își scoaseră cuțitele.

Cele cinci pumnale ieșiră din teci cu un hârșăit metalic.

Panicată, Beth se retrase din calea lor, cu brațele întinse în față. Se izbi cu spatele de un perete și era pe punctul de a țipa

după Wrath, când cei cinci războinici îngenunchează în cerc în jurul ei. Dintr-o singură mișcare, de parcă ar fi repetat-o îndelung, înfipseră cuțitele în podea la picioarele ei și își plecară capetele. Sunetul oțelului împlântat în lemn semănă atât a jurământ, cât și a strigăt de luptă.

Mânerele pumnalelor vibrau.

Muzica rap bubuia în continuare.

Vampirii păreau să aștepte un semn din partea ei.

— Hmm... Mulțumesc, le spuse ea.

Bărbații înălțară capetele. Pe chipurile lor aspre se citea venerația absolută. Până și cel desfigurat o privea cu respect.

În acel moment se întoarse Wrath cu o sticlă de sirop de ciocolată.

— Vine și șunca imediat, anunță el, zâmbind. Ia te uită, le-ai și intrat în suflet.

— Slavă Domnului, murmură ea, cu ochii la cele cinci pumnale.

Capitolul 38

Marissa surâse, gândindu-se cum muritorul de lângă ea devine din ce în ce mai seducător pe măsură ce trece timpul.

— Deci meseria ta presupune să îți aperi semenii. Foarte frumos.

Butch se foi ușor pe canapea.

— Sincer vorbind, nu știu ce-o să fac de-acum încolo. Presimt că o să fiu... șomer.

Auzind bătăile ceasului, Marissa se întrebă de cât timp stăteau împreună. Și cât mai era până la răsărit.

— Cât e ceasul?

— Patru și câteva minute.

— Trebuie să plec.

— Când te mai pot vedea?

Marissa se ridică de pe canapea.

— Nu știu.

— Vrei să iei cina cu mine? zise el, sărind în picioare. Sau prânzul? Ce faci mâine?

Femeia nu se putu abține să nu râdă.

— Nu știu.

Nu mai fusese niciodată curtată. Era o senzație plăcută.

— Drace, bombăni el. Uite cum stric totul cu disperarea mea.

Își puse mâinile în șold și rămase cu ochii pironiți la covor, dezgustat parcă de propria persoană.

Marissa se apropie de el. Butch ridică imediat capul.

— Înainte să plec, aș vrea să te ating, rosti ea, cu blândețe. O lumină se aprinse în ochii lui Butch.

— Se poate, Butch?

— Oriunde vrei, spuse el, dintr-o suflare.

Marissa întinse o mână, intenționând să i-o pună pe umăr. Dar buzele lui o fascinau. Le privise în timp ce el vorbea, curioasă cum se simt la atingere.

— Gura ta, spuse ea. E foarte...

— Cum? întrebă el, răgușit.

— Frumoasă.

Marissa puse un deget pe buza inferioară a lui Butch, care scoase un oftat înăbușit. În clipa în care expiră, femeia îi simți răsuflarea caldă și umedă.

— E moale, remarcă ea, plimbându-și degetul peste linia buzelor lui.

Butch închise ochii.

Corpul lui emana cel mai îmbătător parfum. Marissa îl sesizase din primul moment în care îl întâlnise. Acum, era și mai intens, de parcă ar fi pătruns în fiecare moleculă de aer.

Împinsă de curiozitate, Marissa îi vârî degetul în gură. Butch făcu ochii mari.

Îi atinse dinții, găsind bizară lipsa colților. Exploră mai departe și ajunse într-un loc cald și umed.

Buzele bărbatului se strânseră încet în jurul degetului și limba începu să deseneze cercuri mici în jurul acestuia.

Un val de plăcere trecu prin corpul Marisei, înfiorându-i sânii și trezind o senzație necunoscută între picioarele ei. Ca o durere. Ca o foame nestăvilită.

— Vreau să...

Se opri, neștiind cum să își termine ideea.

Butch o prinse pe Marissa de mână și își lăsă capul pe spate, continuând să îi sugă degetul de la rădăcină spre vârf până când acesta ieși afară de tot. Fixând-o cu privirea sa fierbinte, îi întoarse mâna, îi linse palma, strivindu-și buzele de pielea ei.

Marissa se sprijini de el.

— Ce ai dori? rosti el, cu glas scăzut. Spune-mi, scumpo, ce ți-ai dori?

— Nu prea... știu. N-am mai simțit niciodată așa ceva.

Răspunsul ei rupse toată vraja. Butch se întunecă la față și îi eliberă mâna. Se îndepărtă de ea, îngânând o înjurătură grosolană.

În fața acestui refuz neașteptat, ochii Marisei aruncară flăcări.

— Te-am supărat cu ceva?

Dumnezeu îi era martor că, atunci când venea vorba de bărbați, comitea gafă după gafă.

— Să mă superi? În niciun caz. Te descurci de minune. Ca o profesionistă veritabilă.

Își trecu degetele prin păr, părând să ducă o luptă interioară în încercarea de a reveni cu picioarele pe pământ.

— Doar că tot jocul ăsta de-a nevinovata începe să mă sperie.

— Joc?

— Știi la ce mă refer. Fecioara naivă cu ochi de căprioară...

Marissa veni spre el, căznindu-se să găsească un răspuns, dar el întinse brațele în față.

— Nu te apropia mai mult.

— De ce?

— Haide, scumpo. Lasă teatrul.

Chipul Marissei se umplu de amărăciune.

— Nu te înțeleg.

— Ei, nu zău? Ascultă-mă, mă excit numai când te văd. Nu e nevoie să te dai drept altcineva. Puțin îmi pasă cu ce te ocupi. Oricum, doar n-o să te arestez pentru asta.

— De ce m-ai aresta?

Bărbatul dădu ochii peste cap, însă Marissa era complet nedumerită.

— Am să plec, zise ea brusc.

Iritarea lui Butch părea să crească cu fiecare secundă.

— Stai, strigă el.

O prinse de braț, dar îi dădu drumul imediat.

— Aș vrea totuși să te mai văd.

Femeia se uită încruntată la mâna cu care el o atinsese. Bărbatul o fricționa încontinuu ca și când ar fi vrut să scape de o senzație neplăcută.

— De ce? întrebă ea. E limpede că te deranjează și să pui mâna pe mine.

— Mda. Cum să nu? zise el, cu o privire cinică. Răspunde-mi cu sinceritate, cât m-ar costa ca să te porți normal?

Marissa îi aruncă o uitătură dușmănoasă. Înainte de cearta cu Wrath, poate că s-ar fi mulțumit să îi întoarcă spatele și să plece. Dar situația se schimbase.

— Nu te înțeleg deloc, zise ea.

— Bine, scumpo, cum vrei tu. O singură nelămurire am, bărbații sunt atât de sperați să și-o tragă cu virgine, încât înghit toată prefăcătoria asta?

Marissa nu pricepu chiar totul, dar prinse ideea principală. Oripilată de remarca lui, își luă o postură sfidătoare.

— Cum îndrăznești?

Butch o țintui cu privirea, strângând din dinți. Apoi expiră adânc.

— Ah, drace, zise el, frecându-se pe față. Mai bine o lăsăm baltă. De-acord? Uităm că ne-am cunoscut...

— Nu am fost niciodată cu un bărbat. Fostul meu *hellren* nu agreea compania mea. Astfel că nu am fost niciodată sărutată, atinsă ori îmbrățișată cu pasiune. Dar nu pentru că aş fi... nedemnă.

Glasul îi deveni tot mai firav spre final.

— Pur şi simplu, nu am fost niciodată dorită.

Butch făcu ochii mari, de parcă ar fi primit o palmă.

Marissa îşi feri, jenată, privirea.

— Niciun bărbat nu m-a atins vreodată, şopti ea. Nu ştiu cum să reacţionez.

Bărbatul expiră prelung, ca şi când ar fi eliminat tot oxigenul din plămâni.

— Sfinte Sisoie, îngăimă el. Îmi cer scuze. Îmi cer mii de scuze. M-am purtat ca un mitocan. Te-am judecat greşit.

Consternarea şi ruşinea de pe chipul lui erau atât de grăitoare încât Marissa nu-şi putu stăpâni un mic zâmbet.

— Pari sincer.

— Păi, normal că sunt sincer. Sper doar să nu te fi jignit iremediabil. Ba, fireşte că e iremediabil, după câte prostii am debitat. O, Doamne... n-ai idee cât de rău îmi pare.

— Te iert, zise Marissa, punând o mână pe braţul lui.

Butch râse sceptic.

— N-ar trebui. Aş merita să fii supărată pe mine, măcar o vreme. Cel puţin o săptămână. Poate chiar o lună. Sau mai mult. Am fost absolut deplasat.

— Dar nu vreau să fiu supărată pe tine.

Se lăsă un moment de linişte.

— Ne vedem mâine?

— Desigur.

Bărbatul părea şocat de norocul care dăduse peste el.

— Serios? Îţi dai seama că o să fii sanctificată, nu-i așa?

Întinse mâna și îi dezmierdă obrazul.

— Unde ne vedem? Ai vreun loc preferat?

Marissa căzu pe gânduri câteva secunde. Havers și-ar fi ieșit din minți dacă ar fi aflat că se întâlnește cu un muritor.

— Ne vedem aici. Măine-seară.

Butch surâse.

— Perfect. Cum ajungi acasă? Vrei să te duc cu mașina? Să-ți chem un taxi?

— Nu, mă descurc singură.

— Stai puțin. Înainte să pleci...

Se apropie de ea. Parfumul lui amețitor îi pătrunse în nări și Marissa inspiră cu nesaț.

— Pot să te sărut de noapte bună? Chiar dacă nu merit?

Din obișnuință, Marissa îi întinse mâna.

Bărbatul o prinse și o trase spre el. O străbătu din nou acel fior care îi înfierbânta sângele și coapsele.

— Închide ochii, mumură el.

Ea îl ascultă.

Buzele lui îi mângâiară tandru fruntea. Apoi tâmpla.

Marissa deschise gura, sufocată de emoție.

— Nu m-aș putea supăra niciodată pe tine, îi spuse el, pe un ton serios.

După aceea, buzele lui îi mângâiară obrazul.

Ea își dorea mai mult. Văzând că nu mai urmează nimic, deschise ochii. El o privea cu un aer absent.

— Du-te, o îndemnă el. Ne vedem mâine.

Marissa încuviință și se dematerializă chiar sub ochii lui.

Butch scoase un țipăt și se trase în spate dintr-un salt.

— Drace!

Își privi mâna. Senzația palmei ei era încă prezentă. La fel și parfumul ei.

Și totuși, ea dispăruse. Fulgerător. Acum era în fața lui, iar în secunda următoare...

Beth dădu năvală în salon.

— Ești bine?

— Nu. Cum dracu' să fiu bine? răbufni el.

Numaidecât își făcu apariția și suspectul.

— Unde-i Marissa?

— De unde să știu eu? S-a evaporat! Din fața... Era chiar...
O țineam de mână și ea...

Realizând că este incoerent, Butch preferă să tacă.

Dar, în definitiv, avea tot dreptul să fie șocat. Credea cu tărie în legile fizicii pe care le știa. Gravitația care ținea totul pe afurisita asta de planetă. $E = mc^2$ care îi indica viteza cu care putea să ajungă la bar.

Oamenii nu sunt făcuți să se evapore ca prin minune.

— Pot să-i spun? îl întrebă Beth pe bărbat.

Suspectul ridică din umeri.

— În mod normal, e mai bine să nu știe nimic. Dar, acum, ținând cont de ce-a văzut...

— Ce să-mi spui? Că sunteți o adunătură de...

— Vampiri, murmură Beth.

Butch se uită la ea, agasat.

— Da, cum să nu! Mai încearcă și altceva, scumpo.

Atunci Beth începu să vorbească și îi povesti lucruri imposibil de imaginat.

Când femeia termină, Butch nu putu decât să o privească, complet bulversat. Intuiția îi spunea că ea nu mințea, dar totul părea prea puțin plauzibil.

— Nu cred o iotă, îi zise el.

— Nici mie nu mi-a fost ușor la început.

— Îmi închipui.

Se învârtea prin cameră, tânjind după un pahar de tărie. Ceilalți doi se mulțumeau să îl urmărească în tăcere.

În cele din urmă, se opri în fața lui Beth.

— Deschide gura.

Auzi un mârâit și îl trecu un fior rece pe șira spinării.

— Wrath, nu-i nicio problemă, spuse Beth. Stai liniștit.

Desfăcu buzele și scoase la iveală cei doi colți care, fără îndoială, apăruseră de curând. Butch simți că i se înmoaie picioarele în clipa în care dădu să îi atingă.

O mână viguroasă îl apucă de braț cu asemenea forță, încât i-ar fi putut frânge încheietura.

— Nici să nu te gândești, mormăi tipul lui Beth.

— Dă-i drumul, îi ordonă ea cu blândețe, renunțând să îi mai arate colții. Sunt adevărați, Butch. Absolut totul e adevărat.

Butch înălță privirile către suspect.

— Deci zici că ești vampir?

— Ai face bine s-o crezi, polițaiule.

Individul înalt și sinistru zâmbi, etalându-și colții monstruoși.

Asta zic și eu dotare, gândi Butch.

— Tu ai mușcat-o ca s-o transformi?

— Nu e chiar așa simplu. Trebuie să te naști vampir.

Vai, ce dezamăgire pentru admiratorii lui Dracula când vor afla că nu pot deveni vampiri!

Butch se prăvăli pe canapea.

— Tu le-ai omorât pe femeile alea? Ca să le bei...

— Sângele? Nu. Ceea ce curge prin venele oamenilor nu m-ar ajuta prea mult.

— Așadar, susții că nu ai nicio legătură cu crimele? Am găsit niște stele ninja la locul crimei, identice cu cele pe care le-aveai la tine în noaptea în care te-am arestat.

— Nu le-am ucis eu, polițaiule.

— Nici pe cel din mașină?

Tipul clătină din cap.

— Eu nu vânez oameni. Adversarii mei nu au nimic de-a face cu lumea ta. Iar bomba despre care vorbești l-a ucis pe unul de-ai noștri.

Beth scoase un fel de geamăt înăbușit.

— Pe tata, rosti ea în șoaptă.

Bărbatul o îmbrățișă.

— Îl căutăm pe nenorocitul care e responsabil.

— Ai idee cine a apăsă pe buton? îl chestionă Butch, în virtutea obișnuinței.

Tipul ridică din umeri.

— Avem o pistă. Dar asta e treaba noastră, nu a ta.

Într-adevăr. Degeaba îl tot chestiona Butch. Fusesse exclus din poliție.

Individul o mângâie pe Beth pe spate și scutură din cap.

— N-o să te mint, polițistule. Se mai întâmplă uneori ca un om să ne stea în cale. Îi omorâm pe toți cei care ne amenință specia, indiferent cine sau ce sunt. Dar nu voi mai tolera uciderea oamenilor așa cum o făceam altădată. În primul rând, fiindcă riscăm să ne dăm de gol.

O sărută pe Beth pe buze, pierzându-se în ochii ei.

În același moment, ceilalți vampiri intrară în salon. Privirile lor înghețate îl făceau pe Butch să se simtă ca o insectă sub lupă. Ori ca o friptură înainte de a fi tăiată.

Domnul Normalitate se apropie de el și îi întinse o sticlă de whisky.

— Cred că ți-ar prinde bine.

Mda, zici tu?

Butch luă o înghițitură zdravănă.

— Mulțam.

— Acum putem să-i facem felul? întrebă vampirul cu barbișon și șapcă.

Tipul lui Beth îi replică pe un ton tăios.

— Stai în banca ta, V.

— De ce? E doar un amărât de om.

— Și Beth e pe jumătate om. Nu-l omorâm doar pentru că nu-i de-al nostru.

— Văd că ai schimbat macazul.

— Da, și-ai face bine să te conformezi, *frate*.

Butch se ridică. Dacă moartea lui era subiect de dezbatere, atunci intenționa să participe și el.

— Îți mulțumesc pentru sprijin, îi spuse el amicului lui Beth. Dar nu e nevoie.

Se îndreptă către tipul cu șapcă, apucând discret sticla de whisky de gât, în eventualitatea în care trebuia să o spargă în capul blestematei creaturi. Se opri atât de aproape de el, încât nasurile lor mai că se atingeau. Își simțea adversarul încălzindu-se, pregătindu-se de luptă.

— Gata, dobitocule, al tău sunt, i se adresă Butch. Probabil că o să pierd, dar te avertizez că lupt murdar, așa că n-o să mă omori cu una, cu două.

Apoi își îndreptă atenția spre șapca vampirului.

— Deși mă cam doare sufletul să caftesc un alt fan Red Sox. Cineva izbucni în râs în spatele lui.

— O să fie distractiv de urmărit.

Tipul din fața lui Butch îl privea cu pleoapele strânse.

— Ești fan Sox?

— Născut și crescut în Southie. În 2004, când am luat campionatul, am crezut c-o să plesnesc de fericire.

Să lăasă un lung moment de liniște.

— Nu-mi plac oamenii, bombăni vampirul.

— Dacă te consolează cu ceva, nici eu nu mă omor după voi, sugătorii de sânge.

Din nou tăcere.

Individul își mângâia barbișonul.

— Cum se numesc douăzeci de tipi care se uită la *World Series*?

— New York Yankees, răspunse Butch.

Vampirul râse cu poftă, își scoase șapca și se lovi cu ea peste pulpă. Dintr-odată, atmosfera se relaxă.

Butch respiră ușurat, de parcă tocmai evitase să fie călcat de un camion. După încă o dușcă de whisky, conchise în sinea lui că avusese parte de o noapte a naibii de ciudată.

— Zi tu dacă Curt Shilling n-a fost un zeu pe teren, spuse vampirul.

Un mârâit de nemulțumire se ridică din rândurile celorlalți.

— Dacă începe să bată câmpii despre Varitek, eu am tăiat-o de-aici.

— Ca un adevărat războinic s-a luptat Shilling, confirmă Butch și mai luă o gură de whisky.

După aceea, îi oferî sticla vampirului, care îl dădu pe gât ca pe apă.

— Beau pentru asta, rosti el.

Capitolul 39

Marissa intră în dormitorul ei și făcu o piruetă, simțind cum rochia se înfoaie în jurul corpului.

— Unde-ai fost?

La auzul vocii neașteptate, se opri. Rochia i se lovi de glezne cu un foșnet diafan.

Havers ședea în șezlong, cu chipul ascuns în întuneric.

— Te-am întrebat *unde-ai fost!*

— Te rog să nu-mi vorbești pe acest ton...

— Te-ai dus să-l vezi pe monstrul ăla.

— Nu e un...

— Nu-ncerca să-i iei apărarea în fața mea!

Depart de Marissa o asemenea intenție. Voia doar să îi spună fratelui său că Wrath ascultase acuzațiile ei și își asumasе întreaga responsabilitate pentru trecutul lor nefericit. Că îi ceruse iertare și se căise la modul cel mai sincer. Că, deși toate cuvintele lui nu mai puteau repara răul deja făcut, cel puțin ea avea sentimentul că se făcuse auzită.

Și că, într-adevăr pentru fostul ei *hellren* se dusesese la Darius, dar nu pentru el rămăsese acolo.

— Te rog, Havers. Situația s-a schimbat.

În definitiv, Wrath o anunțase că își găsisese perechea. Iar ea... ea cunoscuse pe cineva.

— Trebuie să mă ascuți.

— Ba nu trebuie. Știu că încă te vezi cu el. Îmi e suficient.

Havers se ridică din scaun, dar mișcările sale păreau să își fi pierdut grația de altădată. Văzându-i fața în lumină, Marissa se îngrozi. Pielea îi era cenușie și obrații supti. De la o vreme, slăbise din ce în ce mai mult. Ajunsese numai piele și os.

— Ești bolnav, spuse ea în șoaptă.

— Nu am absolut nimic.

— Transfuzia n-a dat niciun rezultat, nu-i așa?

— Nu schimba subiectul! se răsti el, aruncându-i o privire necruțătoare. Doamne, niciodată nu mi-a dat prin gând că se va ajunge la așa ceva. Nu mi-am imaginat că te vei ascunde de mine.

— Nu ți-am ascuns nimic!

— Mi-ai spus că ai rupt legământul.

— Da, l-am rupt.

— Minți!

— Ascultă-mă, Havers...

— Nu am ce să ascult!

Deschise ușa, evitând să se uite la ea.

— Doar pe tine te mai am, Marissa. Nu-mi cere să stau deoparte și să privesc cum te distrugi singură.

— Havers!

Ieși trântind ușa în urma lui.

Cu o îndârjire oarbă, Marissa alergă după el pe hol.

— Havers!

Fratele ei ajunsese deja în capătul scărilor și refuza să se întoarcă spre ea. Își flutură mâna violent, vrând parcă să o gonească.

Marissa reveni în dormitor și se așază la masa de toaletă. Dură un timp până să își recapete suflul.

Furia lui Havers era explicabilă, dar înspăimântătoare prin intensitatea și neobișnuitul său. Nu își mai văzuse fratele într-o asemenea stare. Era limpede că nu aveau să se înțeleagă până când acesta nu se calma.

Mai bine amâna discuția pentru a doua zi. Voia să îi povestească totul, chiar și despre bărbatul pe care îl cunoscuse.

Se privi în oglindă, amintindu-și de atingerea acestuia. Ridică mâna. Senzația gurii lui Butch lingându-i degetul era încă vie. Dorea mai mult de la el.

Colții i se alungiră ușor.

Oare ce gust avea sângele lui?

* * *

După ce o instalează pe Beth în patul tatălui ei, Wrath se duse în dormitorul său și se îmbracă cu o cămașă albă și o pereche de pantaloni albi, lungi și comozi. Scoase dintr-o cutie de abanos un șirag de perle negre uriașe și îngenunche lângă pat, sprijinindu-se pe călcâie. Își puse colierul la gât, așeză palmele pe coapse și închise ochii.

Cu cât își controla respirația mai bine, cu atât simțurile sale deveneau mai ascuțite. O auzea pe Beth răsucindu-se în patul din celălalt capăt, cuibăriru-se printre pernele moi cu un oftat de mulțumire. Restul casei era cufundat în liniște și doar câteva vibrații fine coborau până la el. Pași apăsați răsunau de la etaj, căci o parte dintre frați se pregăteau de culcare.

Ar fi putut băga mâna-n foc că Butch și V încă discută despre baseball.

Schiță un surâs. Omul acela era o mare figură. Unul dintre cei mai bățăioși bărbați pe care îi întâlnise vreodată.

Cât despre simpatia Marisei față de polițist, ei bine, rămânea de văzut cum aveau să evolueze lucrurile. O relație între

cele două specii era primejdioasă. E adevărat că frații întrețineau relații cu o mulțime de femei muritoare, însă acestea erau simple aventuri de o noapte, iar amintirile lor puteau fi șterse cu ușurință. Odată cu trecerea timpului și apariția anumitor sentimente, era mult mai dificil să speli creierul unui om. Imaginile deveneau persistente și ieșeau la suprafață mai devreme sau mai târziu. Creau numai probleme.

Poate că, în realitate, Marissa nu voia decât să se joace un pic cu el și apoi să îl golească de sânge. Pe Wrath nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin. Dar până decidea dacă îl omoară ori îl păstrează, era de datoria lui să monitorizeze situația.

Wrath alungă toate aceste gânduri și începu să psalmodieze în limba străveche, folosindu-se de sunete pentru a-și măbuși procesele cognitive. Se tot poticnea la început. Ultima oară când se rugase avea în jur de nouăsprezece-douăzeci de ani. Amintirea tatălui său, așezat lângă el și șoptindu-i ce trebuia să spună, era o diversiune seducătoare, dar Wrath se strădui din răputeri să rămână concentrat.

Perlele începeau să se încălzească la pieptul lui.

Atunci se trezi într-o curte albă, cu arhitectură italiană. Fântâna din marmură, coloanele din marmură, podeaua din marmură, toate împrăștiu o lumină palidă. Singura pată de culoare era dată de un stol de păsări cântătoare, cocoțate într-un copac alb.

Wrath întrerupse rugăciunea și se ridică.

— A trecut multă vreme, războinicule, i se adresă o voce solemnă de femeie, din spatele său.

Wrath se întoarse.

Silueta miniaturală ce venea spre el era înfășurată complet în mătase neagră. Capul și fața îi erau acoperite, la fel picioarele și mâinile. Aluneca spre el fără a atinge pământul, plutind până prin aerul împietrit. Prezența ei îl neliniștea.

Wrath înclină capul.

— Fecioară Scrib, cum o mai duci?

— Mai important este cum o duci tu, războinicule. Ai venit să ceri o schimbare, așa este?

Wrath încuviință din cap.

— Eu...

— Dorești să rupi jurământul care te leagă de Marissa. Ai găsit o altă femeie și vrei să ți-o faci *shellan*.

— Adevărat.

— Femeia aceasta după care tânjești este fiica fratelui tău Darius care a pășit pe Tărâmul de Dincolo.

— L-ai văzut?

Ea râse ușor.

— Nu îți e permis să îmi pui întrebări. Am acceptat-o pe prima deoarece era o formulă de politețe, dar nu uita de buna-cuviință, războinicule.

Drace.

— Îmi cer iertare, Fecioară Scrib.

— Te dezleg de jurământul față de Marissa.

— Îți mulțumesc.

Se lăasă liniște.

Wrath o aștepta să se pronunțe asupra celei de-a doua cereri. În niciun caz nu ar fi îndrăznit să ridice el problema.

— Spune-mi, războinicule, crezi că propria specie e nedemnă de tine?

Wrath se încruntă, dar își șterse rapid nemulțumirea de pe față. Fecioara Scrib nu ar fi îngăduit o privire răutăcioasă.

— Ei bine, războinicule?

Wrath nu înțelegea ce urmărea.

— Specia mea este mândră și curajoasă.

— Nu ți-am cerut o definiție formală. Ci părerea ta personală.

— Mi-aș da viața pentru a o apăra.

— Și totuși refuzi să îți conduci poporul. Pot astfel să presupun că nu îl prețuiești îndeajuns. Că nu lupți pentru el, ci pentru propria plăcere, ori fiindcă dorești să mori. Care este adevărul?

De data aceasta, nu mai caută să își ascundă supărarea.

— Specia noastră supraviețuiește datorită eforturilor mele și ale fraților mei.

— Supraviețuiește cu greu. Populația este în scădere în loc să se înmulțească. Singura colonie bine delimitată se află pe coasta de est a Statelor Unite. Dar până și aceia trăiesc izolați unii de ceilalți. Comunitățile au dispărut. Nu se mai organizează festivaluri. Ritualurile se desfășoară în secret, în cele mai fericite cazuri. Nu există nimeni care să medieze conflictele. Nimeni care să le dea speranță. Iar Frăția Pumnalului Negru este blestemată. Fiecare din puținii săi membri este împovărat de o suferință.

— Frații au anumite... probleme. Dar sunt puternici.

— Dar nu suficient, spuse Fecioara Scrib, clătinând din cap. Ți-ai trădat seminția, războinicule. Ți-ai trădat menirea. Spune-mi deci, de ce aș consimți să iei o femeie cu sânge impur drept regină?

Vălurile Fecioarei Scrib se mișcau, ca și când ar fi scuturat din cap.

— Mai bine continui să o satisfac în intimitate, decât să îți împovărez poporul cu încă un suveran de paie. Pleacă acum, războinicule. Întrevederea s-a încheiat.

— Aș vrea să spun ceva în apărarea mea, zise Wrath, scrâșnind din dinți.

— Nu te voi asculta, replică ea și îi întoarse spatele.

— *Ai milă, te implor.*

Detesta să rostească acele cuvinte și, judecând după râsetul ei, Fecioara Scrib o știa prea bine.

Reveni către el.

Îi vorbi pe un ton aspru precum vălurile sale negre peste marmura albă.

— Dacă ai de gând să implori, războinicule, fă-o cum se cuvine. În genunchi.

Wrath îşi obligă corpul să se supună, mistuit de ură.

— Îţi stă mai bine așa, zise ea, pe un ton aproape amabil. Aşadar, ce spuneai?

Wrath îşi înghiţi vorbele duşmănoase şi se căzni să arbo-reze o expresie impasibilă, care nu era decât o mască.

— O iubesc. Vreau să o tratez că respect, nu doar să o bag în patul meu.

— Atunci, trateaz-o frumos. Dar nu e nevoie să organizăm o ceremonie.

— Te contrazic, insistă Wrath. Cu tot respectul cuvenit.

Urmă un lung moment de linişte.

— În decursul secolelor, nu mi-ai cerut niciodată sfatul.

Wrath înălţă capul.

— Asta te-a deranjat?

— Nu îmi adresa întrebări! se răsti ea. Sau îţi răpesc femeia impură înainte să apuci să clipeşti.

Wrath coborî privirea în pământ şi îşi înfipse pumnii în marmură.

Aşteptă.

Aşteptarea se prelungi într-atât, încât, la un moment dat, îl bătă gândul să ridice capul şi să verifice dacă nu cumva ea plecase.

— Va trebui să îmi faci un contraserviciu, spuse ea.

— Orice.

— Îţi vei conduce poporul.

Wrath se uită la ea, simţind că se sufocă. Nu îşi putuse salva părinţii, abia reuşise să aibă grijă de Beth, iar Fecioara Scrib îi cerea să fie răspunzător pentru toată specia lor?

— Ce răspuns îmi dai, războinicule?

Mda, de parcă ar fi putut să o refuze.

— Cum dorești, Fecioară Scrib.

— Este un ordin, războinicule. Nu o dorință și nici serviciul pe care ți-l voi cere, rosti ea și slobozi un oftat exasperat. Ridică-te. Îți sângerează pumnii pe marmura mea.

Wrath se ridică și o privi în ochi. Aștepta în tăcere, bănuind că urmau și alte condiții.

— Nu îți dorești să fii rege, e limpede. Dar sângele tău te obligă și a sosit vremea să îți accepți moștenirea.

După aceasta, glasul Fecioarei Scrib se mai îndulci. Vag.

— Nu te îngrijora, războinicule. Nu te voi lăsa să îți găsești calea de unul singur. Vei veni la mine, iar eu te voi ajuta. E de datoria mea să te îndrum.

Minunat lucru, căci avea mare nevoie de ajutor. Rolul de conducător îi era absolut străin. Era în stare să ucidă într-o sută de feluri, să se descurce în orice luptă, să își păstreze cumpătul în cele mai teribile momente. Dar să vorbească în fața a mii de oameni? Era suficient să se gândească la asta și i se puneă un nod în gât.

— Războinicule?

— Am înțeles. Te voi căuta la nevoie.

— Nu am discutat încă despre serviciul pe care mi-l datorezi.

— Ce anume... Scuze, îmi retrag cuvintele, zise el, trecându-și degetele prin păr.

Fecioara Scrib râse ușor.

— Întotdeauna ai învățat lecția repede.

— N-am încotro.

În special dacă devenea rege.

Fecioara Scrib se apropie de el, împrăștiind un parfum de liliac.

— Întinde mâna.

Wrath o ascultă.

Mătasea neagră foşni în clipa în care ea ridică braţul. Lăsa ceva în palma lui Wrath. Un inel. Un inel masiv din aur bătut cu un rubin de mărimea unei nuci. Era atât de fierbinte încât aproape că îl scăpă.

Rubinul lui Saturn.

— Îl vei dărui femeii tale din partea mea. Voi participa la ceremonie.

Wrath strânse inelul atât de tare, încât acesta îi pătrunse în carne.

— Ne vei face o mare onoare.

— Într-adevăr. Dar prezenţa mea va avea şi un alt motiv.

— Serviciul.

Fecioara Scrib râse.

— Isteaţă mişcare. O întrebare pusă sub forma unei afirmaţii. Desigur, nu vei fi surprins dacă nu voi binevoi să îţi răspund. Du-te acum, războinicule. Du-te la femeia ta. Să nădăjduim că este o alegere inspirată.

Silueta se întoarce şi plecă.

— Fecioară Scrib?

— Discuţia s-a încheiat.

— Îţi mulţumesc.

Fecioara Scrib se opri în dreptul fântânii.

Întinse mâna către apa curgătoare şi faldurile negre fremătară. O lumină orbitoare se revărsă de sub mătasea neagră, ca şi când oasele Fecioarei ar fi strălucit sub o piele translucidă. La atingerea apei, un curcubeu inundă curtea albă.

Wrath scoase un şuiertat de uimire şi vederea i se limpezi ca prin farmec. Curtea, coloanele, culorile, ea, toate i se înfăţişau clare ca lumina zilei. Nu îşi putea desprinde ochii de la curcubeu. Galben, oranj, roşu, violet, albastru, verde. Culorile scânteiau asemeni nestematelor şi totuşi frumuseţea lor radioasă nu îl deranja. Îmbătat de privelişte, Wrath o absorbi în spiritul său, o închise acolo.

Fecioara Scrib se întoarce spre el și lăsa brațul jos. Culoarele dispărură dintr-odată și vederea vampirului se încetosea din nou.

Îi oferise un dar, se dumeri el. La fel ca inelul pentru Beth.

— Ai dreptate, rosti ea cu blândețe. Am sperat să fim mai apropiați. Eu și tatăl tău am avut o astfel de legătură, iar aceste secole care s-au scurs au fost pline de tristețe și singurătate. Nimeni care să mi se închine, nimeni care să îmi aducă rugăciuni, nimeni care să scrie istorie. Sunt inutilă. Dată uitării. Dar și mai rău este că pot citi viitorul, iar acesta este sumbru. Supraviețuirea speciei nu este sigură. Tu, războinicule, nu vei putea duce totul la bun sfârșit de unul singur.

— Voi învăța să cer ajutorul altora.

Fecioara clătină din cap.

— Noi doi vom reconstrui totul de la zero. Vom lucra împreună, așa cum se cuvine.

— Cum se cuvine, repetă el, pentru a se obișnui cu acele cuvinte.

— Vă voi vizita în această seară pe tine și pe frații tăi, reluă ea. Vom îndeplini ceremonia așa cum se cade. Vei fi unit printr-un legământ curat, războinicule, și o vom face potrivit tradiției. Presupunând că femeia te va accepta.

Wrath presimțea că Fecioara zâmbește.

— Tata mi-a spus cândva numele tău, rosti el. Îl voi folosi dacă asta îți dorești.

— Fă-o.

— Pe curând, Analisse. Vom face toate pregătirile necesare.

Capitolul 40

Domnul X îl măsoară pe Billy Riddle din priviri în momentul în care tânărul intră în birou. Purta un tricou polo bleumarin și bermude kaki. Era bronzat, puternic și părea să debordeze de sănătate.

Un zdrahon, cum se spunea pe vremea când domnul X era tânăr.

— *Sensei*, zise Billy și înclină capul.

— Toate bune, fiule?

— M-am tot gândit.

Domnul X aștepta răspunsul, el însuși mirat de importanța pe care i-o acorda.

— Vreau să lucrez pentru dumneavoastră.

Un zâmbet încolți pe chipul domnului X.

— Minunat, fiule. Absolut minunat.

— Ce trebuie să fac? Trebuie să completez vreun formular pentru academie?

— E un pic mai complicat. Nu vei fi angajat de academie.

— Din câte mi-ai zis...

— Billy, va trebui să înțelegi câteva chestii noi pe care nu ți le-am spus. Și mai e o problemă minoră legată de inițiere.

— Adică, un fel de ritual? Nicio problemă, am mai trecut prin așa ceva. La fotbal.

— Mă tem că acesta va fi ceva mai dur. Dar nu-ți face griji, am trecut și eu prin asta și sunt convins că o vei face și tu. O să-ți explic ce trebuie să aduci cu tine și o să-ți fiu alături de la-nceput până la sfârșit.

În definitiv, nu putea lipsi de la un ritual efectuat de însuși Omega.

— *Sensei*, eu...

Billy tuși ușor pentru a-și drege glasul.

— Vreau doar să promit că nu vă voi dezamăgi.

Domnul X zâmbi reținut, gândindu-se că aceasta era cea mai plăcută parte a meseriei sale.

Se ridică și veni spre Billy. Îi puse o mână pe umăr și îl strânse cu putere, uitându-se în ochii mari și albaștri ai tânărului.

Billy intră în transă, fără nici cea mai mică împotrivire.

Domnul X se aplecă spre el și îi scoase cercelul cu diamant. Apoi îi prinse lobul moale între două degete și îl masă.

— Vreau să-ți suni tatăl și să-l anunți că te muți începând de azi, îi șopti el pe un ton molcom. Spune-i că ți-ai găsit o slujbă și că vei intra într-un program de instruire intensivă.

Domnul X desfăcu Rolexul de la mâna lui Billy, apoi îi deschise nasturii de la guler. Vârî mâna înăuntru și merse pe linia lanțului din platină de la gâtul lui Billy până când ajunse la ceafă. Îl desfăcu și așteptă ca zalele să îi alunece în palmă. Metalul era cald din cauza contactului cu pielea.

— Când vei discuta cu tatăl tău, îți vei păstra cumpătul indiferent ce ți-ar spune. Îl vei asigura că te așteaptă un viitor promițător și că ai fost selectat dintr-o mulțime de candidați pentru o misiune de mare importanță. Îi vei spune că te poate contacta oricând pe telefonul mobil, dar că nu vă puteți vedea fiindcă vei fi plecat în majoritatea timpului.

Domnul X își trecu palma peste pieptul lui Billy, atingându-i mușchii, simțindu-i căldura vieții, freamățul tinereții. *Câtă forță zace în acest corp*, se gândi el. *Ce energie fantastică.*

— Nu vei pomeni de academie. Nu îi vei dezvălui identitatea mea. Și nu îi vei spune că vei locui împreună cu mine, murmură domnul X la urechea lui Billy. Îi vei cere iertare pentru toate greșelile pe care le-ai făcut și îi vei spune că îl iubești. Am să trec eu mai târziu pe la tine să te iau.

Ascultându-l cum respira liniștit, complet supus în mâinile sale, domnul X își aminti de propria ceremonie de integrare. Pentru o fracțiune de secundă, își dori să fi cântărit mai bine oferta pe care o acceptase cu zeci de ani în urmă.

Ar fi fost bătrân acum. Poate un bătrân cu nepoți dacă ar fi întâlnit o femeie alături de care să poate trăi o perioadă mai lungă de timp. Ar fi dus o viață normală, poate ar fi lucrat la o fabrică de hârtie ori la o benzinărie. Ar fi fost unul dintre sutele de milioane de bărbați anonimi care sunt cicăliți de neveste, care ies la un pahar cu prietenii și care își petrec zilele prețioase într-o stare de permanentă frustrare pentru că nu se pot remarca prin nimic.

Dar, cel puțin, ar fi fost viu.

Uitându-se în ochii albaștri ai lui Billy, domnul X se întreba dacă, într-adevăr, ieșise câștigător din toată afacerea asta. Își pierduse independența. Era un servitor și trebuia să se supună tuturor capriciilor lui Omega. Șeful servitorilor, e drept, însă nimic mai mult decât un servitor.

Nu era nimeni care să plângă la moartea lui.

Fie pentru că era posibil să nu înceteze niciodată să respire... ori pentru că nimeni nu i-ar fi dus dorul, după ce avea să își dea ultima suflare.

Se încruntă.

Astfel de gânduri erau zadarnice, căci nu mai exista cale de întoarcere. Lucru pe care Billy Riddle avea să îl afle pe propria piele, chiar în acea seară.

Domnul X îi eliberă tânărului trupul și mintea.

— Ne-am înțeles, așadar? îi spuse el, blând.

Billy încuviință din cap, încă amețit. Se examina atent, încercând parcă să înțeleagă ce se întâmplase.

— Foarte bine. Dă-mi mobilul tău.

Billy i-l întinse și domnul X zâmbi.

— Și acum, ce îmi spui, fiule?

— Da, *sensei*.

Capitolul 41

Beth se trezi în patul lui Wrath. La un moment dat, pe parcursul zilei, o luase probabil și o dusesese în dormitorul lui.

Îi simțea pieptul lipit de spatele ei. O ținea în brațe și îi vârâse una din mâini între picioare.

Sexul lui, fierbinte și greu, se odihnea pe coapsa ei.

Beth se răsuci. Bărbatul avea ochii închiși și respira adânc și încet. Se amuză la gândul că Wrath o dorește chiar și în somn.

— Te iubesc, rosti ea, în șoaptă.

Vampirul deschise imediat ochii, orbind-o ca pe o vietate prinsă în lumina farurilor.

— Ce este, *leelan*? Te simți bine?

Își trase mâna, realizând brusc unde o pusese.

— Scuze... Probabil că n-ai chef de... atât de curând după...

Beth îi luă mâna și o conduse între coapsele sale, apăsându-i degetele pe piele.

Wrath scoase un oftat ascuțit și colții i se iviră numaidecât peste buza inferioară.

— De tine, am întotdeauna chef, șopti ea prinzându-i sexul în mână.

Cu un geamăt de plăcere, bărbatul se apropie de ea, iar Beth îi simți bătăile inimii, sângele clocotindu-i în vene, plămâni umplându-se de aer. Cât de straniu era. Știa exact cât de mult o dorea, și nu doar pentru că îi mângâia penisul în erecție.

Iar în clipa în care degetele lui Wrath pătrunseră în ea și trupul ei răspunse, dorința lui deveni și mai aprigă. Fiecare sărut, fiecare mângâiere, fiecare atingere a limbii și fiecare fior, toate erau mai intense.

Wrath nu voia să se grăbească. Când ea încercă să se urce pe el, vampirul o întinse la loc pe spate și o dezmierdă, deși trupul lui tânjea după eliberarea orgasmică. Era atât de tandru și delicat.

În cele din urmă, se așează între coapsele ei desfăcute, sprijinindu-se în brațele sale puternice. Părul lui lung și negru se revărsa peste perne, amestecându-se cu al ei.

— Cât aș vrea să-ți văd chipul clar, zise el și își încordă ochii. Măcar o dată...

Beth îi cuprinse obrajii în palme, simțind pișcătura bărbii lui aspre.

— Îți spun eu ce-ai vedea, murmură ea. Că te iubesc. Asta ai vedea.

Wrath închise ochii și surâse. Chipul îi era transfigurat. Radia de bucurie.

— Ah, *leelan*, cât de fericit mă faci.

O sărută. Și pătrunse încet în trupul ei. Odată intrat în ea, posedând-o cu sexul său viguros, contopindu-și trupul cu al ei, Wrath se opri. Vorbi mai întâi în limba străveche, apoi în limba lui Beth.

Ochii femeii se aprinseră de emoție la auzul cuvintelor sale. „Te iubesc, nevastă.”

Butch se răsuci de pe o parte pe alta, pe jumătate treaz. Nu era patul lui. Nu era dublu, ci simplu. Nici pernele nu erau ale lui, pentru că erau atât de moi, încât avea senzația că pune capul pe o bucată de aluat. Cearșafurile, de asemenea, erau mult prea fine.

Sforăitul de lângă el, însă, îi confirmă toate bănuielile. În mod cert nu se găsea acasă la el.

Deschise ochii. Ferestrele erau ascunse de draperii groase, dar lumina aprinsă în baie era suficientă pentru a distinge câte ceva. Camera era decorată cu un rafinament desăvârșit. Antichități, tablouri, tapet super șic.

Se uită în direcția din care venea sforăitul. În celălalt pat, dormea buștean un bărbat, cu capul afundat în perne, învelit până la bărbie în cearșafuri și pături.

Începea să își amintească.

Era Vishous. Noul său amic.

Fan Red Sox, la fel ca el. Geniu al informaticii.

Și un blestemat de vampir.

Butch își duse mâna la frunte.

Nu era prima oară când se învârtea în pat și descoperirea cu stupefacție cine doarme lângă el.

Dar chestia asta era prea de tot.

Cum ajunseseră să... Ah, da. Căzuseră amândoi lați după ce dăduseră gata sticla de whisky a lui Tohr.

Tohr. Prescurtarea de la Tohrment.

Ferească Dumnezeu, acum știa și cum îi cheamă. Rhage. Phury. Și Zsadist, pe care era de-ajuns să îl vezi, că ți se și ridica părul în cap.

Doar nu se aștepta ca niște vampiri să se numească Tom, Dick sau Harry.

Serios vorbind, și-ar putea imagina cineva un vampir înfricoșător pe nume Howard? Eugene?

Te implor, Wallie, nu mă mușca.

Drace, își pierdea mințile de tot.

Cât o fi fost ceasul?

— Hei, polițaiule, cât e ceasul? întrebă Vishous, încă amețit.

Butch întinse mâna spre noptieră. Lângă ceas, găsi o șapcă Red Sox, o brichetă din aur și o mănușă neagră de condus.

— Cinci și jumătate.

— Excelent, zise vampirul și se răsuci pe cealaltă parte. Mai așteaptă vreo două ore până să tragi draperiile. Dacă mă fac scrum, tu o s-o pățești cum nu se poate mai rău.

Butch zâmbi. Vampiri sau nu, îi înțelegea pe tipii ăștia. Vorbeau pe limba lui. Vedeau lumea la fel. Când era cu ei, se simțea în largul lui.

Ce lucru straniu!

— Zâmbești, îi spuse Vishous.

— Cum ai știut?

— Sunt expert la capitolul emoții. Nu cumva ești dintre ăia nesuferiți care-s voioși dimineța?

— În niciun caz. Dar nici dimineță nu e.

— Pentru mine, este, polițaiule.

Vishous se așeză pe o parte și se uită la Butch.

— Să știi că ai fost foarte tare aseară. Nu cunosc mulți oameni care-ar îndrăzni să se dea la Rhage sau la mine, mai ales de față cu ceilalți frați.

— Haide, nu mă lua cu dulcegării dintr-astea, că nu suntem îndrăgostiți.

În realitate, însă, Butch era emoționat de această dovadă de respect.

Vishous îl examina cu ochii mijiți. Vampirul era un observator atât de subtil, încât Butch avea senzația că este dezbrăcat încetul cu încetul și trecut prin mașina de sablat.

— Ești foarte dornic să mori.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Mda, posibil, spuse Butch.

Detesta să i se ceară explicații, astfel că discreția lui Vishous îl luă prin surprindere.

— Toți suntem în aceeași situație, zise Vishous. De-aia nu te întreb nimic.

Rămaseră în tăcere câteva clipe.

Vishous îl fixă din nou cu privirea.

— Nu mai poți reveni la vechea ta viață, polițaiule. Îți dai seama de asta, nu-i așa? Fiindcă ai aflat prea multe despre noi. Ar fi imposibil să îți ștergem amintirile complet.

— Adică ar fi cazul să-mi cumpăr un sicriu?

— Sper că nu. Dar nu e decizia mea. Depinde mai mult de tine.

Se opri, apoi reluă după câteva secunde.

— Nici nu prea ai la ce să te întorci, am dreptate?

Butch ridică ochii în tavan.

De dimineață, când frații îi dăduseră voie să își verifice mesajele, nu primise decât unul. De la căpitan, care îl anunța să treacă pe la secție pentru a i se comunica rezultatele anchetei derulate de Afacerile Interne.

Da, de parcă era obligat să se prezinte. Știa cum se va termina totul. Avea să fie concediat și folosit ca exemplu al eforturilor de eradicare a violenței polițienești. Sau, în cel mai fericit caz, îl treceau la munca de birou.

Cât despre familia lui? Mama și tatăl lui, Dumnezeu să-i țină sănătoși, locuiau în continuare în căsuța lor din Cartierul Irlandez, înconjurați de copiii pe care îi iubeau atât de mult. Cu toate că nu o uitaseră pe Janie, cei doi se bucurau de o pensie tihnită. Iar frații și surorile lui Butch erau într-atât de preocupați să facă și să crească copii, iar apoi să facă alții, încât nu le mai rămânea timp pentru altceva. În cadrul clanului

O'Neal, Butch nu era decât o notă de subsol. Elementul Nociv Fără Urmași.

În privința prietenilor? José era singurul care se încadra oarecum în această categorie. Pe Abby nu o putea pune la socoteală. Cu ea doar și-o trăgea din când în când.

Iar după întâlnirea cu Marissa, de seara trecută, partidele ocazionale de sex nu îl mai interesau deloc.

Aruncă o privire spre vampir.

— Așa-i, nu mă așteaptă nimeni și nimic.

— Știu cum te simți.

Vishous se foi prin pat, încercând să-și găsească o poziție mai comodă. Se întinse pe spate și își acoperi ochii cu un braț.

Butch se încruntă la vederea brațului stâng al vampirului. Era plin de tatuaje, o aglomerație de desene complicate care coborau pe partea interioară până în palmă și se încolăceau în jurul fiecărui deget. Cruntă durere trebuie să fi îndurat.

— V?

— Da?

— Care-i treaba cu tatuajele alea?

— Eu nu ți-am cerut lămuriri despre problemele tale, zise Vishous, luându-și brațul de la ochi. Dacă vezi că nu mă scol până la opt, trezește-mă. Ne-am înțeles?

— În regulă.

Butch închise ochii.

Capitolul 42

În dormitorul de la subsol, Beth opri dușul, se întinse după prosop și lovi din greșeală inelul de logodnă de blatul din marmură.

— Ah... drace. Porcăria naibii.

Strânse iute mâna lângă corp, gândindu-se că, spre norocul ei, Wrath era la etaj unde se ocupa de ultimele pregătiri pentru ceremonie. Deși nu era exclus ca sunetul să se fi propagat până sus.

Își luă inima-n dinți și verifică inelul, convinsă că a desprins piatra de rubin sau a ciobit-o. Nu pățise nimic.

Trebuia să aibă mai mare grijă. Fiindcă nu se omorâse niciodată după inele, avea nevoie de timp până să se obișnuiască cu acesta.

Oare toate schimbările or fi atât de dificile? se întrebă ea, ironic. *Logodnicul îți pune un pietroi inestimabil pe deget. Ce pa-coste!*

Nu își putu reține un zâmbet în timp ce se usca iute cu prosopul. Wrath fusese atât de mândru când îi dăruise inelul. Îi spusese că este un dar de la o persoană pe care avea să o cunoască în acea seară.

La nuntă.

Se opri din șters. Doamne, acel cuvânt. Nuntă.

Cine-ar fi crezut că ea...

Se auzi o bătaie în ușă.

— Beth? Ești înăuntru? Întrebă o voce voalată, feminină, necunoscută.

Beth îmbracă unul dintre halatele lui Wrath și se apropie de ușă, fără însă a o deschide.

— Da?

— Sunt Wellsie. Partenera lui Tohr. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Ți-am adus și o rochie, în caz că n-ai vreuna pregătită. Și ca să vorbim deschis, eram curioasă, ca orice femeie, și voiam să te cunosc.

Beth întredeschise ușa.

Uau.

Wellsie nu era deloc *ca orice femeie*. Avea părul de un roșu aprins, chipul unei zeițe greco-romane și emana siguranță prin toți porii. Rochia de un albastru-deschis îi sublinia coloritul natural, ca un cer tomnatic peste frunzele arămii.

— Salut, spuse Beth.

— Salut.

Ochii de culoarea chihlimbarului erau pătrunzători, fără a fi reci. În special, când zâmbea.

— Ești absolut superbă. Nu-i de mirare că Wrath s-a îndrăgostit până peste cap.

— Intră, te rog.

Wellsie pătrunse în dormitor ținând în brațe o cutie lungă și plată și o geantă mare. În ciuda aerului autoritar, nu părea agresivă.

— A fost cât pe-acți să nu aflu nimic de la Tohr. El și Wrath sunt bosumflați.

— Bosumflați?

Wellsie dădu ochii peste cap, închise ușa din celălalt capăt al camerei și așează cutia pe măsuta de cafea.

— Masculilor ca ei le crește uneori tensiunea și sar unul la gâtul celuilalt. E o chestie inevitabilă. Tohr nu vrea să-mi spună despre ce e vorba, dar am eu o vagă idee. Onoare, vitejie în luptă sau noi, femeile lor.

Wellsie deschise cutia, dând la iveală o țesătură de satin roșu.

— Nu sunt băieți răi, dar le mai sare țandăra și trântesc câte-o prostie.

Se întoarse spre Beth și zâmbi.

— Am vorbit destul despre ei. Ești pregătită pentru clipa cea mare?

De regulă, Beth se arăta rezervată în preajma persoanelor necunoscute. Însă femeia aceasta directă, cu ochi sinceri îi inspira încredere.

— Nu sunt sigură, zise Beth și râse. Îl cunosc de puțin timp pe Wrath, dar simt că e al meu. Mă ghidez după instinct, nu după ce-mi spune rațiunea.

— Și eu am trecut prin același lucru cu Tohr, spuse Wellsie și chipul i se îndulci dintr-odată. O singură privire mi-a fost de ajuns.

Pierdută în gânduri, duse o mână la stomac.

E însărcinată, își spuse Beth.

— Când trebuie să naști?

Wellsie se îmbujoră, dar nu de fericire, ci mai curând de neliniște.

— Mai e mult. Un an. Dacă reușesc să țin sarcina.

Se aplecă și scoase rochia.

— Vrei s-o probezi? Purtăm cam aceeași măsură.

Era o rochie veche, cu corsajul din dantelă împodobit cu mărgelile negre și fustă amplă. Satinul roșu capta lumina lumânărilor și o păstra în faldurile sale.

— E... spectaculoasă, spusese Beth, mângâind stofa.

— Mama mi-a făcut-o pentru uniunea cu Tohr, acum aproape două sute de ani. Dacă nu vrei corsetul, poți să nu-l folosești, dar am adus jupoanele. Sunt foarte distractive. Însă, dacă nu-ți place, ori dacă ți-ai ales altă ținută, să știi că nu mă supăr.

— Ai înnebunit? Ai impresia că o s-o refuz ca să mă pot căsători în pantaloni scurți?

Beth luă rochia în brațe și se duse în baie, aproape alergând. Îmbrăcarea rochiei îi dădu impresia unei călătorii în timp. Reîntoarsă în cameră, își tot înfoia fusta, ca o fetiță fericită. Era ușor strâmtă în zona pieptului, dar puțin îi păsa că nu poate să respire.

— Ești splendidă! zise Wellsie.

— Da, pentru că e cel mai frumos lucru pe care l-am purtat vreodată. Poți să mă-nchei la ultimii nasturi de sus?

Degetele lui Wellsie erau reci și agere. Când termină, înclină capul într-o parte și își împreună mâinile.

— Ți se potrivește de minune. Combinația de negru și roșu merge perfect cu părul tău. O să leșine Wrath când te va vedea.

— Ești sigură că vrei să mi-o împrumuți?

Dacă vărsa ceva pe ea?

— Hainele sunt făcute să fie purtate. Rochia asta stă în dulap din 1814.

Wellsie aruncă o privire la ceasul cu diamante de la mână.

— Mă duc la etaj să văd cum merg pregătirile. Fritz o fi având nevoie de ajutor. Când e vorba să mănânce, frații sunt

neîntreцуți, dar la gătit nu se pricep deloc. Ținând cont cu ce se ocupă, te-ai aștepta să știe să mânuiască cuțitele mai bine.

Beth se întoarce spre ea.

— Dacă-mi deschei nasturii, vin cu tine să-ți dau o mână de ajutor.

După ce o ajută să își scoată rochia, Wellsie rămase o clipă pe gânduri, părând să șovăie.

— Ascultă-mă, Beth... Sunt nespuse de fericită pentru tine. Serios. Dar trebuie să fiu sinceră. Nu va fi ușor să fii partenera unuia dintre frați. Sper să vii la mine dacă simți nevoia să discuți cu cineva.

— Mulțumesc, spuse Beth, gândindu-se că era posibil să apeleze la ea.

Pe Wellsie o vedea capabilă să îi dea sfaturi bune. Probabil pentru că femeia dădea senzația că ține totul sub control. Părea atât de... competentă.

Wellsie zâmbi.

— Și poate, câteodată, te voi suna și eu. De când aștept să am pe cineva cu care să pot vorbi și să mă înțeleagă.

— Ceilalți frați n-au soții, nu-i așa?

— Noi două suntem singurele.

— Ar trebui să fim unite, atunci.

* * *

Wrath urcă la etaj, întrebându-se pe unde dormise fiecare. Bătu la ușa uneia dintre camerele de oaspeți, dar îi răspunse Butch. Bărbatul își usca părul cu un prosop, pe jumătate dezbrăcat.

— Ai idee unde-i V? întrebă Wrath.

— Da, se bărbierește, zise polițistul, făcându-i semn din cap și dându-se la o parte din prag.

— Ai nevoie de mine, șefu'? îi strigă V din baie.

— Ce cuibușor plăcut v-ați făcut aici, zise Wrath, chicotind.

Primi două înjurături, iar Vishous țâșni din baie, cu boxerii atârându-i pe șolduri. Avea obraji albi de spumă și își trecea un aparat de ras antic de la un capăt la celălalt al maxilarului. Ambele mâini erau dezgolite.

Oh, rahat. Pe mâna stângă a lui V, tatuajele sacre îl avertizau pe cel ce intra în contact cu ea de consecințele tragice ale îndrăznelii sale. Wrath era curios dacă polițistul își imagina ce putea face vampirul cu o singură mână.

Puțin probabil, altminteri nu ar mai fi defilat în pielea goală cu asemenea nonșalanță.

— Auzi, V? spuse Wrath. Am de rezolvat o problemă înainte de nuntă.

De regulă, acționa singur, dar dacă voia să încheie povestea cu Billy Riddle, i-ar fi prins bine sprijinul lui Vishous. Oamenii nu binevoiau să se dezintegreze în clipa în care îi înjunghiai, așa că mâna stângă a fratelui său avea să se ocupe de corpul acestuia. Cadavrul ar fi dispărut astfel în câteva secunde.

Pe chipul lui V apărură un rânjel fioros.

— În cinci minute sunt gata.

— S-a făcut.

Wrath simțea privirile polițistului ațintite asupra sa. Era limpede că individul ar fi vrut să știe despre ce era vorba.

— Mai bine nu te amesteci în asta, polițaiule. Mai ales din cauza meseriei tale.

— În caz că nu știi, te anunț eu că m-au dat afară.

Interesantă treabă, își zise Wrath.

— Ai putea să-mi spui și mie din ce motiv?

— I-am spart nasul unui suspect.

— Într-o încăierare?

— Nu, la interogatoriu.

Într-un fel, vestea nu îl surprinse deloc pe Wrath.

— De ce-ai făcut-o?

— Fiindcă a încercat s-o violeze pe viitoarea ta mireasă, colțosule. Când l-am auzit că Beth a căutat-o cu lumânarea, m-au apucat toți dracii.

Un mârâit se înalță din gâtul lui Wrath. Sunetul era precum un organism viu născut în măruntaiele sale.

— Billy Riddle.

— Beth ți-a povestit despre el?

Wrath se îndreaptă spre ușă cu pași apăsați.

— Hai odată, V, strigă el.

Când coborî la parter, simți prezența lui Beth și o zări imediat ieșind prin ușa secretă. Se duse la ea, o prinse în brațe și o strânse aprig la piept. Voia să o răzbune înainte de a-și uni viețile. Măcar atât merita din partea celui care avea să îi devină *hellren*.

— Ești bine? rosti ea, în șoaptă.

Wrath clătină din cap, cu fața afundată în părul ei, apoi se uită spre femeia lui Tohr.

— Bună, Wellsie. Îți mulțumesc că ai venit.

— M-am gândit că nu va strica un pic de sprijin pentru Beth, spuse ea, zâmbind.

— Mă bucur că ești aici.

Se desprinse de lângă Beth și sărută mâna lui Wellsie.

Vishous pătrunse în salon, înarmat până-n dinți.

— Hei, Wrath, o luăm din loc?

— Unde plecați? se interesează Beth.

— Am o problemă de rezolat, răspunse Wrath, mângâind-o pe braț. Ceilalți frați rămân aici ca să termine pregătirile. Ceremonia va începe la miezul nopții. Nu întârziem.

Beth îl privea, dând impresia că voia să se împotrivească, dar apoi se întoarse spre Wellsie. Între cele două femei părea să se fi înfiripat o înțelegere tacită.

— Ai grijă de tine, îi zise ea, în cele din urmă. Te rog.

— Stai liniștită.

Wrath o sărută lent și prelung.

— Te iubesc, *leelan*.

— Ce înseamnă cuvântul ăsta?

— Un fel de „dragostea mea”.

Vampirul își luă haina de pe un scaun și o mai sărută o dată înainte de a pleca.

Capitolul 43

Butch se pieptăna, își dădu cu un strop de apă de toaletă, și se îmbracă cu un costum împrumutat. Așa cum dulăpioarele din baie erau ticsite cu loțiuni și creme după bărbierit, la fel și șifonierele erau pline de haine bărbătești de toate dimensiunile. Toate de firmă.

În viața lui nu mai purtase Gucci.

Și, cu toate că nu îi plăcea să cerșească de la alții, nu se putea prezenta în fața Marissei în hainele pe care le purtase cu o seară înainte. Chiar dacă ar fi fost foarte elegante — ceea ce nu era cazul — duhneau probabil ca o bodegă, un amestec nefericit între tutunul turcesc al lui V și alcool.

Pentru ea, Butch ținea morțiș să fie proaspăt ca petalele de trandafir.

Se plimbă prin fața oglinzii mari, simțindu-se ca un papițoi, dar nu se putea abține. Costumul negru cu dungi fine îl prindea de minune. Cămașa albă, deschisă la guler, îi scotea în evidență pielea bronzată. Iar perechea de mocasini Ferragamo pe care o descoperise într-o cutie erau exact acea tușă finală care desăvârșea întreaga ținută.

Arăt aproape bine, reflectă el. Câtă vreme Marissa nu îi observa ochii injectați.

Cele patru ore de somn și cantitatea impresionantă de whisky consumat își spuneau cuvântul.

Se auzi o bătaie firavă la ușă.

Simțindu-se ca un ipocrit și sperând să nu dea cu ochii de unul dintre frați, Butch deschise ușa.

Majordomul îl măsură din ochi și zâmbi.

— Arătați foarte distins, domnule. Impecabilă alegere.

Butch ridică din umeri, jucându-se nervos cu gulerul cămășii.

— Mda, nu-i rău.

— Dar vă lipsește batista din buzunarul de la piept. Îmi permiteți?

— Bineînțeles.

Bătrânelul se duse iute la o comodă, deschise un sertar și scotoci înăuntru.

— Aceasta e perfectă.

Degetele sale noduroase îndoiră pătratul alb de pânză într-un soi de origami complicat, după care o îndesă în buzunarul sacoului lui Butch.

— Acum sunteți pregătit să vă întâmpinați oaspetele. Doamna vă așteaptă. O primiți?

Dacă o primește?

— Mai încape vorbă?

Ieșiră din cameră și majordomul râse ușor.

— Arăt ridicol, nu-i așa? întrebă Butch.

Chipul lui Fritz redeveni serios.

— Nicidecum, domnule. Mă gândeam doar cât de mult s-ar fi bucurat stăpânul Darius să vadă toate astea. Îi făcea mare plăcere să aibă casa plină.

— Cine e Dar...

— Butch?

La auzul glasului Marisei încremeniră amândoi. Stătea în capul scărilor și era răpitor de frumoasă. Își strânsese părul într-un coc înalt și purta o rochie din mătase roz pal. În fața bucuriei timide care îi însenină chipul la vederea lui, Butch simți că i se umflă pieptul de mândrie.

— Bună, scumpo.

Se duse spre ea, conștient că majordomul îl urmărește, radiind de încântare.

Marissa se juca ușor cu rochia, părând stânjenită.

— Ar fi trebuit să aștept la parter. Dar toată lumea era atât de ocupată, încât aveam senzația că mai mult îi încurc.

— Vrei să mai stăm aici?

Femeia încuviință din cap.

— Da, dacă nu te deranjează. E mai liniște aici.

Majordomul interveni în discuția lor.

— E o verandă chiar în capătul culoarului.

Butch îi oferi brațul.

— E bine acolo?

Marissa își strecură mâna pe sub brațul lui. Își desprinsе ochii de la el și pe obraji îi apăru o îmbujorare fermecătoare.

— Da, e foarte bine.

Așadar, dorea să rămână singură cu el.

E semn bun, își zise Butch.

* * *

În timp ce transporta un platou plin ochi cu legume proaspete în sufragerie, Beth se gândea că Fritz și Wellsie ar fi fost în stare să conducă o țară împreună. La ordinele lor, frații alergau dintr-o parte în alta, aranjau masa, schimbau lumânările vechi, ajutau în bucătărie. Și cine știe câte altele se petreceau în camera lui Wrath, unde urma să aibă loc ceremonia. Rhage era acolo de cel puțin o oră.

Beth așează platoul pe bufet și se întoarce în bucătărie. Îl găsi pe Fritz care se chinuia să apuce un castron mare din cristal, cocoțat pe un dulap.

— Ți-l dau eu.

— Mulțumesc, stăpână.

Beth îl puse pe blatul de lucru și se uită cum majordomul îl umple cu sare.

Oho, salutare, hipertensiune! își zise ea.

— Beth? o strigă Wellsie. Iei tu din cămară trei conserve de piersici pentru jambonul la cuptor?

Beth intră în cămăruță și aprinse lumina. Conservele și borcanele se ridicau de la podea până la tavan, oferind o infinită varietate de opțiuni. Căuta piersicile când auzi ușa deschizându-se.

— Fritz, știi cine...

Se roti în loc și se izbi de trupul masiv al lui Zsadist.

Vampirul scoase un șuierat și amândoi săriră în lături. Ușa se trânti în spatele lor, blocându-i în spațiul minuscul.

Zsadist închise ochii, de parcă l-ar fi durut ceva, dezvelindu-și colții și dinții.

— Îmi cer scuze, murmură Beth, căznindu-se să se țină la distanță.

Nu avea nici loc, nici cale de scăpare. Corpul bărbatului era poziționat exact în dreptul ușii.

— Îmi pare rău, dar nu te-am văzut.

Era îmbrăcat într-unul dintre tricourile sale mulate, cu mâneci lungi, și de fiecare dată când strângea pumnul, mușchii brațelor și ai umerilor se desenau limpede prin material. Era masiv, însă forța pe care o emana trupul lui îl făcea de-a dreptul gigantic.

Zsadist deschise ochii. O pironi cu privirea, iar Beth făcu un pas înapoi de frică.

Rece. Atât de rece.

— Fir-ar să fie, știu că-s urât, răbufni el. Dar nu trebuie să te temi de mine, pentru că nu sunt sălbatic.

După asta, luă ceva și plecă.

Beth se rezemă de mormanul de borcane, uitându-se la locul rămas gol pe etajeră. Chutney. Asta luase, un borcan de sos chutney.

— Beth, ai găsit...

Wellsie se opri în pragul ușii.

— Ce-ai pățit?

— Nimic. N-am pățit nimic.

Wellsie îi aruncă o privire netulburată, aranjându-și în același timp șorțul peste rochia albastră.

— Mă minți, dar te las în pace fiindcă e ziua nunții.

Descoperi repede conservele de piersică și luă câteva.

— Ce-ar fi să te întinzi puțin în camera tatălui tău? Rhage și-a terminat treaba, așa că te poți odihni. Trebuie să te menajezi un pic înainte de ceremonie.

— Cred că așa o să fac.

* * *

Butch se rezemă de speteaza balansoarului din răchită, puse un picior peste celălalt și împinse cu talpa în podea. Fotoliul se legănă încet cu un scârțâit.

Un fulger despică cerul în depărtare. Prin noapte pluteau miresmele grădinii din fața casei. Și parfumul sărat al oceanului.

În celălalt capăt al verandei, Marissa lăsă capul pe spate și studie cerul. Briza vărată îi înfioră buclele care îi încadrau chipul.

Butch avea convingerea că ar fi putut-o privi o viață întreagă fără a se plictisi.

— Butch?

— Scuze. Ce spuneai?

— Ești foarte chipeș îmbrăcat în costum.

— Da? În vechitura asta? A fost primul lucru care mi-a căzut în mână.

Marissa râse, exact ce urmărise el. Însă, odată ce sunetele ajunseră la urechile lui, Butch deveni serios.

— Tu ești cea frumoasă.

Marissa duse o mână la gât. Complimentele păreau să o jeneze, ca și când nu ar fi fost deprinsă cu ele.

Pentru Butch, era ceva greu de crezut.

— M-am coafat pentru tine, spuse ea. M-am gândit că s-ar putea să-ți placă dacă îmi aranjez părul așa.

— Îmi place oricum ar fi.

Femeia surâse.

— Și rochia am ales-o pentru tine.

— E frumoasă. Dar, să știi de la mine, Marissa, că nu e nevoie să te străduiești atât.

Marissa lăsă privirea în pământ.

— Așa m-am obișnuit.

— Atunci, dezvăță-te. Ești perfectă.

Femeia strălucea de fericire. El o privea, subjugat.

Vântul se întetea și se strecură printre faldurile rochiei, accetuându-i linia grațioasă a șoldului. Deodată, Butch realizează că nu se mai gândea doar la frumusețea ei.

Își stăpâni cu greu un hohot de râs. Niciodată nu-i trecuse prin minte că dorința fizică ar putea strica un moment, dar, în seara aceea, ar fi preferat să dea uitării nevoile trupesti. Poate chiar și mai mult de o noapte. Voia să o trateze pe Marissa așa cum se cuvine. Era o femeie demnă de a fi adorată și răsfățată. O femeie pe care să o facă fericită.

Butch se încruntă. Mda, cum putea el oare să o facă fericită. Aceasta era dilema lui. Să o adore și să o răsfete, la asta s-ar fi descurcat.

Problema era că... o virgină-vampir reprezenta o categorie aparte, despre care nu știa absolut nimic.

— Marissa, ți-ai dat seama, presupun, că nu sunt din specia ta?

— Din primul momentul în care te-am văzut, zise ea și clătină din cap.

— Și chestia asta nu — *îți taie tot cheful?* — nu te deranjează?

— Nu. Îmi place cum mă simt când sunt cu tine.

— Ce anume simți? Întrebă el, pe un ton stins.

— Că sunt în siguranță. Mă simt frumoasă.

Făcu o pauză și îi privi buzele.

— Uneori, simt și alte lucruri.

— Cum ar fi?

Deși animat de intenții bune, Butch ardea de nerăbdare să afle despre celelalte lucruri.

— Simt o căldură. Mai ales aici, spuse ea și își atinse sânii. Și aici.

Își trecu mâna peste zona dintre coapse.

Butch vedea dublu, atât de tare îi bătea inima. Expiră prelung, convins că o să-i explodeze capul.

— Tu simți ceva? Îl întrebă ea.

— Nici nu-ți poți închipui.

Vocea îi suna răgușit după ce băuse whisky o noapte întreagă. *Uite ce face disperarea dintr-un bărbat.*

Marissa traversă veranda în direcția lui.

— Aș vrea să te sărut. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Împotrivă? Era dispus să o roage în genunchi numai să îl lase să o privească.

Își depărtă picioarele și își îndreptă spatele, crezând că nu avea cum să se întâmple mare lucru, mai ales că cineva îi putea surprinde în orice moment. Nici nu apucă să se ridice, când se pomeni cu Marissa ingenuncheată în fața lui.

Cu o mișcare rapidă, femeia se așează direct între picioarele sale.

— Stai așa. Ușurel, exclamă el, oprind-o înainte de a intra în contact cu erecția lui.

Nu era convins că era pregătită pentru așa ceva. Sau că *el însuși* era pregătit pentru așa ceva.

— Dacă e să... Mai bine nu ne grăbim. Vreau să te simți bine.

Marissa zâmbi, dezvelindu-și vârful colților. Sexul lui Butch zvâcnea dureros.

Cine s-ar fi gândit că mă voi excita dintr-atât?

— Am avut un vis despre asta azi-noapte.

Butch își dresе glasul.

— Serios?

— Ai intrat în camera mea. Te-ai aplecat peste mine.

Oh, Doamne, parcă și vedea scena. Numai că, în fantezia lui, erau amândoi dezbrăcați.

— Erai gol, șopti ea, apropiindu-se de el. Și eu la fel. M-ai sărutat brutal. Aveai un gust iute, ca de whisky. Era plăcut.

Doar câțiva centimetri le despărțeau buzele.

— Și tu mi-ai plăcut.

Ai milă, Doamne! Era pe punctul de a ejacula. Și nici măcar nu apucaseră să se sărute.

Femeia veni și mai aproape, dar Butch reuși să o oprească în ultima clipă. Era prea mult pentru el. Prea frumoasă. Prea senzuală. Mult, mult prea inocentă.

Dezamăgise atâtea persoane în decursul existenței lui. Nu voia să o adauge și pe ea la acea listă.

Marissa merita un prinț pentru prima ei experiență. Nu un polițist prăpădit, îmbrăcat în haine de împrumut. Nu știa nimic despre obiceiurile intime ale vampirilor. Dar avea convingerea că ea ar fi putut găsi un bărbat mult mai vrednic decât el.

— Marissa?

— Da?

Femeia nu își dezlipi ochii de pe buzele lui. Deși intra pe un teritoriu necunoscut, dădea impresia că este gata să îl devoreze.

Iar el era dispus să fie devorat.

— Nu mă dorești?

— Oh, Doamne, iubito. Să nu te mai gândești la așa ceva. Niciodată.

Își mută mâinile de pe umeri pe gâtul Marissei, ținându-i capul drept. Apoi îl înclină pe al său și își puse buzele pe gura ei.

Femeia inspiră profund, sorbindu-i respirația, trăgând o parte din ființa lui înlăuntrul ei. Butch slobozi un geamăt satisfăcut, însă fără a-și pierde capul, și îi dezmiardă gura tandru. Când Marissa se aplecă spre el, își trecu limba peste conturul buzelor ei.

Cât de dulce va fi, își zise el, pregătindu-se să pătrundă mai adânc, păstrându-și în același timp sângele rece.

Dar Marissa îl întrecu. Îi prinse limba cu gura și începu să o sugă.

Butch oftă și soldurile i se ridicară instinctiv din balansoar. Marissa se întrerupse brusc.

— Te-a deranjat? Mie mi-a plăcut când ai făcut același lucru cu degetul meu.

Butch vârî un deget pe sub gulerul cămășii, chinuindu-se să îl mai lărgească. *Unde dracului a dispărut tot aerul din partea asta de țară?*

— Butch?

— Mi-a plăcut, articulă el, cu o voce hârâită. Crede-mă, mi-a plăcut chiar foarte mult.

— Atunci, o s-o mai fac.

Se năspusti asupra lui și îi captură gura într-un sărut torid, care se prăvăli peste el ca o tonă de cărămizi, imobilizându-l în fotoliul din răchită. Tulburat, Butch nu putu decât să își încleșteze degetele pe brațele balasoarului. Pasiunea ei era atât de violentă. Erotică. Mai fierbinte decât focurile infernului. Femeia se cățăra pe pieptul lui, explorându-i gura cu o curiozitate crescândă. Butch se propti în scaun, lăsându-și toată greutatea pe palme.

Pe neașteptate, se auzi un trosnet puternic.

După care se rostogoli pe podea, împreună cu Marissa.

— Ce dra...

Butch ridică mâna stângă. Și odată cu ea, brațul din răchită în care își înfipsese degetele.

Îl smulsese cu totul.

— Te-ai rănit? întrebă el, într-un suflu, și azvârli rămășița cât colo.

— Nu, deloc, zise ea, cu un zâmbet.

Rochia i se încurcase printre picioarele lui. Trupul îi era lipit de al lui. Aproape în poziția ideală.

O privi și știu că era pregătit, pregătit să intre sub fusta ei, să îi desfacă picioarele și să pătrundă în căldura corpului ei până când extazul avea să le fure mințile amândurora.

Doar că în starea în care se găsea, cel mai probabil avea s-o posede cu sălbăticie în loc să o iubească delicat. Și era atât de înnebunit de dorință, încât ar fi fost în stare să o facă acolo, pe verandă, sub cerul liber.

Așadar, o pauză era mai mult decât bine-venită.

— Nu mai sta pe jos, îi zise el pe un ton sever.

Marissa i-o luă înaintea, sărind imediat în picioare. Îi întinse mâna pentru a-l ajuta și el o acceptă din politețe. Se trezi tras în sus cu ușurința cu care ridici un ziar.

Schiță un surâs și își scutură sacoul.

— Ești mai puternică decât dai impresia.

Marissa părea stânjenită și preocupată să își verifice ținuta.

— Nu chiar.

— Nu e un lucru rău, Marissa.

Ochii ei poposiră o clipă pe chipul lui, apoi coborâră încet pe corp.

Butch se rușină brusc, realizând că erecția sa îi ridica un fel de cort în pantaloni. Se întoarse cu spatele și își aranjă hainele.

— Ce faci?

— Nimic.

Se uită la ea, întrebându-se dacă avea să-i mai revină vreodată pulsul la normal.

Nu trebuia să mai facă un test de stres multă vreme de-acum încolo. Dacă supraviețuise sărutului ei, putea participa chiar și la maraton.

Trăgând o mașină după el în același timp.

Și nu oricum, ci așezată de-a curmezișul șoselei.

— Mi-a plăcut, spuse ea.

Butch izbucni în râs.

— Și mie. Dar tot nu-mi vine să cred că ești vir...

Butch închise gura imediat. Își scărpină sprâncenele cu degetul mare.

Nu era de mirare că nu ieșea niciodată cu vreo femeie. Era la fel de manierat ca un cimpanzeu.

— Trebuie să-ți mărturisesc, mormăi el, că uneori am darul de a da cu bâta-n baltă. O să-ncerc să fiu mai atent, de dragul tău.

— Cu bâta-n baltă?

— Adică, mă fac de rahat. Fac o gafă, vreau să zic... Fir-ar a naibii de treabă.

Se uită spre ușă.

— Nu vrei să coborâm să vedem ce se aude cu petrecerea?

Dacă mai stătea un minut acolo sus, sigur sărea pe ea.

— Butch?

Întoarce capul către ea.

— Da, iubire?

Femeia își lungea buzele și ochii săi aruncau scânteii.

— Vreau mai mult.

Butch simți că i se taie respirația. Se întrebă dacă nu cumva ea se referea la sângele lui.

Îi admiră chipul frumos și retrăi momentul în care se urcase peste el în balansoar. Își imaginează că în loc să îl sărute, Marissa îi străpunge gâtul cu colții ei albi.

Ce dulce ar fi fost moartea în brațele ei!

— Poți să faci orice dorești cu mine, șopti el. Absolut orice.

Capitolul 44

Wrath îl urmări pe Billy Riddle cum iese din casă și se sprijină de una dintre coloane, într-o poziție studiată. Puse jos geanta de voiaj și se uită spre cer.

— E perfect, zise Wrath către Vishous. E timp berechet să-l omorâm și să ne întoarcem.

Dar, înainte ca vampirii să iasă de la adăpostul întunericului, un Hummer negru intră pe aleea circulară. Trecu prin dreptul lor, lăsând în urmă mirosul dulceag al pudrei de talc.

— Mai bine nici că se putea, șopti Wrath.

— Am nimerit fix peste un exterminator.

— Punem pariu că e în misiune de recrutare?

— A găsit candidatul ideal.

Billy sări înăuntru și SUV-ul se puse din nou în mișcare.

— Ar fi trebuit să venim cu mașina, spuse Vishous printre dinți. Ne-am fi putut ține după ei.

— N-avem vreme de urmărire. La miezul nopții sosește Fecioara Scrib. O rezolvăm aici și acum.

Wrath țâșni în fața Hummerului și își propti mâinile în capota acestuia, forțându-l să se oprească. Se uita prin parbriz în timp ce Vishous se apropia de portiera șoferului din lateral.

Motorul tăcu și Wrath zâmbi mulțumit. Cei doi pasageri emanau teamă și nerăbdare. Știa care venea dinspre Billy. Individul era tensionat. Exterminatorul, în schimb, era gata de luptă.

Totuși mai era ceva. Ceva suspect.

Wrath aruncă iute o privire în jur.

— Păzea, V!

Huruitul unei mașini tulbură liniștea nopții și o lumină puternică de faruri se aținti asupra lor. O mașină americană banală opri lângă ei și din ea săriră doi bărbați cu pistoalele în mâini.

— Poliția statală. Mâinile sus. Voi, din mașină. Afară.

Wrath nu scăpa din ochi portiera șoferului. Ființa care coborî era masivă și înfiorătoare. Iar sub parfumul pudrei, răul își împrăștia miasmele fetide.

Asasinul ridică mâinile, cercetând cu atenție blazonul de pe haina lui Wrath.

— Dumnezeu mare. Credeam că ești doar un mit. Regele Orb.

Wrath își arătă colții.

— Nimic din ce-ai auzit despre mine nu e un mit.

Ochii exterminatorului străluceau.

— Sunt absolut impresionat.

— Mda. Mi se rupe sufletul că trebuie să ne despărțim acum. Dar ne vom revedea, cu tine și cu proaspătul tău recrut. Foarte curând.

Wrath făcu semn din cap către Vishous, șterse amintirile oamenilor și se dematerializă.

Domnul X era stupefiat.

Regele Orb exista.

De-a lungul secolelor circulară nenumărate povești despre el, legende mai bine spus, însă, de când domnul X intrase în Societate, nimeni nu îl văzuse în carne și oase. Se zvonise chiar, din cauza destrămării comunității vampirilor, că nobilul războinic murise.

Cu toate acestea, iată-l viu și nevătămat.

Ah, Doamne! Ce impresie ar fi făcut dacă i l-ar fi oferit cadou lui Omega.

— V-am anunțat că va veni, zise Billy către oamenii de ordine. E instructorul meu de arte marțiale. De ce ne-ați oprit?

Ofițerii își băgară pistoalele în toc, analizându-l pe domnul X.

— Vă rog să-mi prezentați un act de identitate, ceru unul dintre ei.

Domnul X zâmbi și îi întinse permisul de conducere.

— Îl scot pe Billy la cină. Poate mergem și la un film.

Ofițerul se uită la fotografie, apoi la el.

— Poftim permisul, domnule Xavier. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu e nicio problemă.

Billy și domnul X se urcară din nou în Hummer.

Riddle trase o înjurătură.

— Niște imbecili. De ce ne-or fi oprit?

Fiindcă ne-au atacat doi vampiri, zise domnul X în gând.
Nici tu, nici polițiștii nu vă mai amintiți.

Drăguță șmecherie. Super drăguță.

— Ce caută aici poliția statală? se interesă domnul X și porni motorul.

— Tata a primit încă o amenințare teroristă și a decis să părăsească Washingtonul pentru un timp. Se întoarce diseară, așa că o să mișune polițiștii pe-aici ca furnicile până când va reveni în capitală.

— Ai vorbit cu el?

— Da. Mi s-a părut chiar ușurat când i-am zis.

— Nu mă-ndoiesc.

Billy băgă mâna în geanta de voiaj.

— Am luat ce mi-ați cerut.

Scoase la iveală un vas din ceramică, cu gâtul larg și cu capac.

— Foarte bine, Billy. E exact ce trebuie.

— Ce punem în el?

Domnul X surâse.

— Vei vedea. Ți-e foame?

— Nu. Sunt prea surescitat ca să-mi fie foame.

Billy își împreună palmele și le strânse cu forță, încordându-și mușchii.

— Să știți că nu mă sperii cu una, cu două. Orice s-ar întâmpla, am să mă țin tare.

Asta rămâne de văzut, își spuse domnul X și viră către casa lui. Ceremonia avea să se desfășoare în hambar, pentru că prefera să aibă masa de tortură la îndemână. La nevoie, îl putea imobiliza pe Billy foarte ușor.

Pe măsură ce orașul dispărea în spate și pătrundeau în peisajul rural, un zâmbet încolți pe chipul domnului X.

Regele Orb.

În Caldwell.

Se uită la Billy.

Ce potriveală, Regele locuia în Caldwell și era pe urmele lui Billy.

Oare din ce cauză?

Capitolul 45

Beth îmbrăcase din nou Rochia. Și era încântată.
— N-am pantofi, realizează ea.

Wellsie mai scoase o agrafă din gură și o înfipse în cocul lui Beth.

— Nici nu trebuie să porți. Bun, lasă-mă să văd cum îți stă.

Wellsie zâmbi, privind-o pe Beth cum valsează prin dormitorul tatălui ei, într-o vâlvătaie de satin roșu, strălucitor.

— O să mă bufnească plânsul, exclamă Wellsie, acoperindu-și gura cu palma. Sunt sigură. Când o să te vadă, o să-i dea lacrimile. Ești așa de frumoasă! Iar asta e primul eveniment fericit de... nici nu mai știi de când.

Beth se opri și odată cu ea și vârtejul de mătase.

— Îți mulțumesc. Pentru tot.

Wellsie clătină din cap.

— Nu-mi mai vorbi așa că încep să mă smiorcăi de pe-acum.

— Sincer. Am sentimentul... nici nu știu cum să mă exprim... că prin căsătoria asta, câștig o întreagă familie. N-am avut niciodată o familie adevărată.

Nasul lui Wellsie se înroșise.

— Noi suntem familia ta. Ești de-a noastră. Acum, gata cu sentimentalismele, că nu mă mai opresc din plâns.

Cineva ciocăni la ușă.

— E vreo problemă? se auzi glasul unui bărbat.

Wellsie crăpă ușa puțin și scoase capul afară.

— Toate-s bune, Tohr. S-au strâns toți frații?

— Ce nai... Ai plâns? întrebă Tohr. Te simți bine? Doamne, e din cauza copilului?

— Nu te mai agita, Tohr. Așa plângem noi, femeile, la nunți. E în genele noastre.

Urmă un sunet ca un sărut.

— Nu vreau să fii tristă, *leelan*.

— Atunci spune-mi că frații sunt pregătiți.

— Suntem gata.

— Perfect. Venim și noi imediat.

— *Leelan?*

— Da?

Cuvinte șoptite răsunară în frumoasa lor limbă veche.

— Da, Tohr, murmură Wellsie. După două sute de ani, tot cu tine m-aș uni. Chiar dacă sforăi de-mi spargi timpanele și-ți lași toate armele împrăștiate prin dormitor.

Ușa se închise și Wellsie se întoarse spre Beth.

— Toată lumea te așteaptă. Mergem?

Beth trase ușor de corsajul rochiei. Se uită la inelul cu rubin.

— Niciodată nu mi-am imaginat că voi face asta.

— Viața e plină de surprize minunate, nu-i așa?

— Că bine zici.

Ieșiră din camera lui Darius și intrară în dormitorul lui Wrath.

Toată mobila dispăruse. În locul în care fusese patul, stăteau membrii Frăției, aliniați lângă perete. Ofereau o

imagine splendidă, în costumele lor identice din satin negru și cu pumnalele bătute în nestemate, care le atârnavă la brâu.

Un suspin se ridică din piepturile celor prezenți în clipa în care apăru Beth. Frații făcură o mișcare scurtă și lăsară privirile în pământ. Apoi le ridicară. Zâmbete timide înfloriră pe chipurile acelea aspre.

Mai puțin pe fața lui Zsadist. Vampirul îi aruncă o singură privire, după care își pironi ochii în pământ.

Butch, Marissa și Fritz stăteau într-o parte. Le făcu un semn discret cu mâna. Fritz scoase o batistă.

Mai era cineva în cameră.

O persoană mărunță, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Chiar și chipul îi era ascuns.

Beth încruntă din sprâncene. De sub faldurile negre, se desena pe podea un cerc de lumină. De parcă silueta ar fi strălucit.

Dar Wrath unde era?

Wellsie o conduse în fața fraților. Bărbatul cu păr frumos, Phury, făcu un pas înainte.

Beth lăasă privirea în jos, încercând să își stăpânească emoțiile, și observă că bărbatul avea proteză în locul unuia dintre picioare.

Din politete, înălță capul și se uită în ochii lui galbeni. Vampirul îi zâmbi și îi mai astâmpără neliniștea.

Glasul său răsuna pătrunzător și ferm.

— Vom încerca să ținem ceremonia în engleză, ca să înțelegi și tu. Putem începe?

Beth încuviință din cap.

— Arată-te, stăpâne.

Beth își astupă gura cu mâna în momentul în care Wrath se materializă în pragul ușii. Era atât de frumos în tunică sa neagră, încinsă cu o centură și brodată cu fir negru. La brâu avea prins un pumnal cu plăsele din aur, iar pe cap purta un cerc de rubine montate într-un fel de metal mat.

Venind spre ea, cu pasul lui zvelt pe care Beth îl iubea atât de mult, pletele negre i se loveau de umerii masivi și cădeau pe spate în valuri de scânteii.

Wrath o privea doar pe ea.

Odată ajuns în dreptul ei, îi șopti:

— Mi s-a tăiat răsuflarea când te-am văzut.

Beth izbucni în lacrimi.

Wrath întinse mâna spre ea, cuprins de îngrijorare.

— *Leelan*, ce s-a întâmplat?

Beth clătină din cap și simți cum Wellsie îi strecoară un șervețel în palmă.

— N-are nimic, spuse femeia. Crede-mă că n-are nimic. Nu-i așa, Beth?

Beth dădu din cap a încuviințare și se șterse la ochi.

— Da.

— Ne putem opri, zise Wrath și o mângâie pe obraz.

— Nu, strigă ea. Te iubesc și ne vom căsători. Chiar acum.

Câțiva dintre frați râseră pe înfundate.

— Hai că ne-am lămurit cine cântă la voi în casă, remarcă unul dintre ei pe un ton respectuos.

Când își mai veni în fire, Wrath se întoarse spre Phury și îi făcu semn din cap.

— Vom începe prin a vă prezenta Fecioarei Scrib, rosti vampirul.

Wrath o prinse de mână și o conduse în fața siluetei în negru.

— Fecioară Scrib, aceasta este Elizabeth, fiica războinicului Darius, membru al Frăției Pumnalului Negru, nepoată a *prințului* Marklon, strănepoată a *prințului* Horusman...

Și enumerarea continuă. Când Wrath tăcu, Beth întinse instinctiv mâna către siluetă.

Îngrijorată, asistența slobozi un țipăt, iar Wrath o apucă de braț pe tânăra femeie și o trase în spate. O parte dintre frați făcură un salt înainte.

— Eu sunt de vină, spuse Wrath, întinzând brațele ca pentru a o ocroti. Nu am pregătit-o așa cum se cuvine. Nu a intenționat să ofenseze pe nimeni.

Un răs — delicat, cald și feminin — se făcu auzit de sub vălurile negre.

— Nu te teme, războinicule. Nu îi fac niciun rău. Apropie-te, femeie.

Wrath se dădu în lături, fără a se îndepărta.

Beth merse spre siluetă, îngrijorată să nu comită un nou gest necuvenit. Simțea că toate privirile sunt ațintite asupra ei.

— Copilă, acest bărbat te roagă să îl accepți ca *hellren*. Primești să te unești cu el dacă se arată demn de aceasta?

— Oh, da, rosti Beth, uitându-se la Wrath care era în continuare încordat. Da, primesc.

Silueta legănă din cap.

— Războinicule, femeia aceasta te acceptă. Ești pregătit să îți dovedești vrednicia?

— Da, sunt pregătit, zise Wrath, a cărui voce gravă vibră prin întreaga cameră.

— Te vei sacrifica pentru ea?

— Da.

— O vei proteja împotriva celor ce vor să o rănească?

— Da.

— Dă-mi mâna, copilă.

Beth o întinse șovăitor.

— Cu palma în sus, îi șopti Wrath.

O întoarse imediat. Vălurile negre se mișcă și îi acopere ră mâna. O trecu o furnicătură ușoară, asemeni unei descărcări electrice slabe.

— Războinicule.

Wrath întinse mâna, care dispăru la rândul ei sub văluri.

Pe neașteptate, Beth se simți învăluită de o căldură ciudată. Se uită la Wrath. Vampirul îi zâmbi.

— Ah, spuse silueta. Este o uniune prielnică. Foarte prielnică.

Odată ce le eliberă mâinile, Wrath o strânse în brațe pe Beth și o sărută.

Cei prezenți izbucniră în aplauze. Cineva își suflă nasul.

Beth se agăța de soțul ei din toate puterile. Gata. Se sfârșise. Era aieveya. Erau...

— Mai e puțin, *leelan*.

Wrath se trase în spate și își desfăcu centura. Își lepădă tunica și rămase cu pieptul dezgolit.

Wellsie veni spre Beth și o prinse de mână.

— Totul va fi bine. Trage aer în piept.

Beth privea împrejur tulburată, în vreme ce Wrath îngenunche în fața fraților săi cu capul plecat. Fritz aduse cu sine o măsuță pe care se găseau castronul din cristal umplut cu sare, o carafă cu apă și o casetă lăcuită.

Phury se postă deasupra lui Wrath.

— Stăpâne, cum o cheamă pe cea aleasă să-ți fie *shellan*?

— Se numește Elizabeth.

Cu un zornăit, Phury scoase din teacă pumnalul său negru.

Apoi se aplecă peste spatele gol al lui Wrath.

Beth gemu și dădu să se năpustească spre tăișul amenințător.

Wellsie o împiedică.

— Stai cuminte.

— Ce-o să-i...

— Ești soția unui războinic, spuse Wellsie pe un ton feroce. Lasă-l să-și dovedească onoarea în fața fraților săi.

— Nu!

— Ascultă-mă bine. Wrath ți se dăruiește cu tot trupul și ființa lui. Totul îți aparține ție de acum înainte. Acesta este scopul ceremoniei.

Phury se retrase și Beth zări firicelul de sânge care se prelingea pe spatele lui Wrath.

Vishous făcu un pas înainte.

— Cum o cheamă pe cea aleasă să-ți fie *shellan*?

— Se numește Elizabeth.

Când vampirul se aplecă, Beth închise ochii și strânse mâna lui Wellsie cât putu de tare.

— Nu e nevoie de toate astea ca să-mi dovedească că e demn de mine.

— Îl iubești? o întrebă Wellsie.

— Da.

— Atunci, trebuie să-i accepți obiceiurile.

Ieși în față și Zsadist.

— Ușurel, Z, îi șopti Phury, ținându-se aproape de geamul lui.

Oh, Doamne, să se termine odată.

Frații veniră în față, unul după altul, punându-i mereu aceeași întrebare. La final, Phury luă carafa cu apă și o turnă în castronul cu sare. După care, vărsă amestecul dens și usturător peste spatele lui Wrath.

Beth se clătină pe picioare, văzând cum toți mușchii spatelui îi erau scuturați de spasme. Nu își putea închipui intensitatea durerii. Wrath strânse pumnii, dar nu scoase nici cel mai mic sunet. În timp ce suferea în tăcere, frații își manifestau aprobarea printr-o serie de sunete răgușite.

Phury se înclină și deschise caseta lăcuită, din care scoase o cârpă de un alb imaculat. Îi șterse rănila, apoi o împături și o așeză la loc.

— Ridică-te, stăpâne, rosti el.

Wrath se sculă de jos. De-a lungul umerilor, într-un semicerc din litere vechi, stătea gravat numele ei.

Phury îi înmână caseta lui Wrath.

— Du-o lui *shellan*, ca simbol al puterii tale, ca dovadă că ești vrednic de ea, că trupul, inima și sufletul tău îi aparțin de azi înainte.

Wrath se întoarse. Urmărindu-l cum vine spre ea, Beth îi examina fața. Se simțea bine. Chiar mai mult decât bine. Radia de iubire.

Căzu în genunchi în fața ei, și, cu capul în pământ, îi înținse caseta.

— Mă accepți? o întrebă el, privind-o pe deasupra ochelarelor.

Ochii lui palizi și orbi aruncau scântei.

Beth luă caseta cu mâini tremurânde.

— Da, te accept.

Wrath se ridică, iar ea îl cuprinse în brațe, atentă să nu îl atingă în locul rănit.

Frații începură să intoneze un cântec monoton, o înșiruire de cuvinte pe care Beth nu le înțelegea.

— Ești bine? îi șopti el la ureche.

Beth clătină din cap, regretând că nu se numea Mary. Ori Sue.

Trebuise să aibă un prenume din nouă litere, Elizabeth.

— Nu mai facem asta niciodată, da? spuse ea, îngropându-și fața în umărul lui.

— Să vezi ce te-așteaptă dacă vom avea copii, zise el, râzând ușor.

Cântecul devenea tot mai puternic, glasurile masculine, tot mai sonore.

Beth se uită la războinici, bărbații aceia masivi și firoși, care făceau parte acum din viața ei. Wrath se răsuci și o cuprinse de talie. Se legănavu amândoi pe ritmul care se întetea,

umplând aerul. Frații păreau să se fi topit într-o singură entitate, grandioasă și puternică, ce își aducea omagiul în limba lor.

Deodată, un glas sfâșietor se înalță deasupra celorlalte, tot mai intens, tot mai pătrunzător. Timbrul de tenor era atât de clar și de pur, încât îi înfiora și le încălzea inimile. Notele sublime preschimbau camera într-o catedrală, iar pe frați, într-un altar.

Deschidea porțile cerului.

Era Zsadist.

Cu ochii închiși, cu capul plecat pe spate și gura larg deschisă, Zsadist cânta.

Vampirul desfigurat, vampirul fără suflet, avea vocea unui înger.

Capitolul 46

La petrecerea nupțială, Butch avu grijă să bea cu mare cumpătare. Nici nu i se păru dificil, căci era prea ocupat să se delecteze în compania Marisei.

Și să o urmărească pe Beth alături de soțul ei. Doamne, cât de fericită era. La fel și afurisitul ăla de vampir pe care îl alesese. Tipul nu își lua mâinile și privirile de pe ea o secundă. Toată noaptea, o ținuse pe genunchi, cu o mână o hrănise, iar cu cealaltă o mângâise pe gât.

Spre finalul petrecerii, Marissa se ridică de pe scaun.

— Trebuie să mă întorc la fratele meu. Mă așteaptă la cină.

Deci așa se explica de ce nu se atinsese de mâncare.

Butch se încruntă, mâhnit de plecarea ei.

— Când te mai văd?

— Mâine-seară?

Drace, asta însemna o eternitate.

— Mă găsești aici. Am să te-aștept, zise el și puse șervetul pe masă.

Hristoase, am ajuns și sub papuc, își spuse în sinea lui.

Marissa își luă rămas-bun și imediat după aceea se făcu nevăzută.

Butch apucă un pahar de vin, căznindu-se să ascundă tremurul mâinii. Povestea cu colții și sângele i se părea relativ suportabilă. Dar trebuia să mai treacă o vreme până să se obișnuiască cu modul în care se evaporau.

Zece minute mai târziu, observă că rămăsese singur la masă.

Nu avea niciun chef să se întoarcă acasă. În decursul unei zile, reușise să dea uitării viața sa reală, să o înghesuie într-un cotlon al minții. Și, asemeni unei jucării stricate, nu intenționa să o mai scoată de-acolo, să o examineze și să o folosească din nou.

Se uită la scaunele goale, gândindu-se la oamenii — vampirii — care le ocupaseră.

În lumea lor, el era un intrus. Un oaspete nedorit.

Nu era o situație de care să nu se mai fi lovit. Ceilalți polițiști erau băieți cumsecade, însă relația dintre ei fusese strict profesională. Chiar și cu José. Nu ieșiseră niciodată să ia masa sau alte chestii de genul ăsta.

Examinând farfuriile goale și resturile de vin din pahare, înțelese că nu avea unde să se ducă. Că nu voia să se ducă nicăieri. În trecut, siguranța nu îl deranjase. La drept vorbind, îi dăduse chiar un sentiment de siguranță. Era destul de amuzant că acum nu i se mai părea o alegere atât de inspirată.

— Hei, polițaiule. Mergem la Screamer's. Vii și tu?

Butch se uită spre ușă. În hol, îl zări pe Vishous, iar în spațele lui pe Rhage și Phury. Pe chipurile vampirilor se citea nerăbdarea, ca și când își doreau sincer să îi însoțească.

Butch zâmbi larg, ca un elev proaspăt transferat la o școală, care nu trebuie să stea izolat la cantină.

— Da, aş putea da o raită prin baruri.

Se ridică de pe scaun, întrebându-se dacă ar fi indicat să se schimbe în ceva mai comod. Frații își puseseră hainele din piele, dar el nu prea se îndura să lepede costumul scump. Se îndrăgostise de el.

Ia mai ducă-se naibii. Îi plăceau Țoalele alea și în ele va rămâne. Chiar dacă erau doar o mască.

Butch își încheie sacoul și îl netezi peste piept. Verifică dacă batista din buzunar este frumos împăturită.

— Hai odată, polițaiule. Nu te mai tot aranja, că ești frumos de pici, zise Rhage cu un zâmbet entuziasmat. Am nevoie de-o femeie. Acum, repede, dacă mă înțelegi.

Mda, înțelegea foarte clar.

— Vă previn, spuse Butch în timp ce ocolea masa, că unii dintre băieții pe care i-am băgat la răcoare își fac veacul la Screamer's. S-ar putea să iasă cu scandal.

Rhage îl bătu pe umăr.

— De ce crezi că vrem să vii cu noi?

— Super tare, exclamă V, trăgându-și șapca pe ochi. O bătaie merge perfect după ce luăm la bord niște Grey Goose.

Butch dădu ochii peste cap și se uită la Phury cu o expresie serioasă.

— Unde-i frate-tu?

Phury deveni brusc încordat.

— Z nu vine.

Minunat. Butch nu avea nicio problemă să iasă cu ceilalți. Era convins că, dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o până acum. Dar cu ciudatul ăla de Zsadist nu știai niciodată cum stai. O putea lua razna oricând. Sau i se putea cășuna pe oricine.

Cu toate astea, ce voce avea individul!

— Ticălosul ăla are niște corzi vocale teribile, zău așa, rosti Butch în timp ce se pregăteau să plece.

Frații încuviințară din cap, iar Rhage îl cuprinse pe Phury de umeri cu brațul său muscular. Vampirul se încovoie, de parcă ar fi dus o povară mult prea mare și voia să își menajeze spatele.

Ieșiră din casă și se îndreptară spre Cadillacul Escalade ESV negru. Farurile mașinii pâlpăiră la dezactivarea sistemului de alarmă.

— Ah, drace, era să uit, zise Butch și se opri.

Vampirii îl priveau nedumeriți.

— Eu stau în față!

Bărbatul ocoli în fugă mașina. Phury și Rhage tâsniră după el, înjurându-l de mama focului. Ajunși pe partea cealaltă, schimbă câteva replici dure, dar polițistul se ținea de mânerul ușii și nu avea de gând să cedeze.

— Oamenii stau în spate!

— Sau pe acoperiș!

— Hei, băutorilor de sânge, eu am zis primul...

— V, mai am un pic și-mi înfig colții în el!

Râsetul lui Vishous se propagă prin aerul încărcat al nopții și vampirul se așeză la volan. Înainte de orice, dădu muzica atât de tare, încât mașina vibra din toate încheieturile.

Notorious BIG cu *Hypnotize*.

Se aude până-n Canada, gândi Butch și urcă.

— Ia te uită, exclamă Rhage, instalându-se pe bancheta din spate. E nou sistemul?

— Fiți respectuoși, domnilor, și poate vă las să vă jucați cu butoanele, zise V și își aprinse o țigară rulată cu bricheta din aur.

— Pentru asta, mai că merită să te pup în fund.

Farurile frontale se aprinseră și Zsadist apăru în lumina lor.

Phury deschise imediat portiera și îi făcu loc.

— Vii cu noi, până la urmă?

Zsadist îi aruncă lui Butch o privire dușmănoasă în timp ce urca în spate, însă Butch nu o luă ca pe un afront personal. Vampirul nu se uita prea drăgăstos nici la ceilalți.

V băgă mașina în marșarier și apăsă accelerația.

Conversația continuă, în ciuda muzicii asurzitoare, dar atmosfera se schimbase.

Lucru explicabil, de altfel, ținând cont că aveau lângă ei o grenadă care ar fi putut exploda în orice moment.

Butch întoarse capul spre Zsadist. Vampirul îl fixă cu ochii săi negri și strălucitori. Rictusul de pe fața lui exprima răutate pură.

* * *

Havers lăasă furculița jos în clipa în care Marissa intră în sufragerie. Se îngrijorase când nu o găsisse la masă, dar se temuse prea tare să îi verifice camera. În dispoziția sa actuală, nu ar fi suportat prea bine absența surorii lui.

— Iartă-mă pentru întârziere, spuse ea și îl sărută pe obraz.

Luă loc pe scaunul ei și își aranjă rochia cu grație.

— Sper că vom putea avea o scurtă discuție.

Ce e mirosul ăsta care o învăluie? se întrebă Havers.

— Friptura de miel arată excepțional, șopti ea când Karo-lyn aduse încă o porție.

Aftershave, se gândi Havers. Sora lui mirosea a aftershave. Fusesse cu un bărbat.

— Unde ți-ai petrecut seara?

— La Darius, răspunse ea, pe un ton șovăitor.

Vampirul puse șervetul pe masă și se ridică. Furia sa era atât de violentă, încât aproape îl paraliza.

— Havers, de ce pleci?

— După cum vezi, am terminat de mâncat. Îți doresc odihnă plăcută, surioară.

Marissa îl apucă de braț.

— Nu vrei să mai stai?

— Am niște probleme de rezolvat.

— Sunt sigură că mai pot aștepta, spuse ea, implorându-l din priviri.

— Nu, au așteptat destul.

Havers ieși în hol, mândru de modul calm în care reacționase. Își stăpâni nervii și se dematerializă.

În momentul în care reveni la forma sa materială, vampirul se cutremură de oroare.

Unele zone din centru erau dezgustătoare. Absolut dezgustătoare.

Aleea aleasă de el trecea prin spatele unuia dintre cluburi, Screamer's. Din spusele unora dintre vampirii civili care îi fuseseră pacienți, frații mergeau frecvent acolo. Judecând după gloata de oameni care aștepta la intrare, nici nu era de mirare. Erau ca o turmă agresivă, care duhnea a viciu. A desfrânare.

Compania potrivită pentru gusturile execrabile ale războinicilor.

Havers dădu să se rezeme de zidul clădirii, dar se răzgândi. Cărămizile erau infecte și acoperite cu un soi de igrasie. Nu era greu să își imagineze ce bacterii trăiau în mîzga aceea.

Măsură alea de la un capăt la altul. Mai devreme sau mai târziu, tot avea să găsească ce căuta.

Sau cel căutat avea să-l găsească pe el.

Domnul X încuie ușa casei și ieși în noapte. Era mulțumit de felul în care decursese ceremonia. Billy avusese șocul vieții lui, dar acceptase inițierea. Mai ales după ce aflase că alternativa era să fie ucis pe masa de tortură.

Expresia de pe chipul lui la vederea lui Omega fusese de milioane. Nimeni nu se aștepta ca Răul să aibă o asemenea înfățișare. La prima impresie, era extrem de înșelătoare. Cel puțin până când Omega își cobora privirea asupra ta. Clipa aceea era ca un preludiu al propriei morți.

O sorbitură în așteptarea unei sticle întregi.

La final, domnul X îl transportase în casă și îl lăsase să se odihnească în camera de oaspeți. Dacă se putea numi odihnă. În momentul de față, probabil că Billy vomita. Și avea să tot vomite câteva ore, timp în care sângele lui Omega îl înlocuia pe cel ce îi cursese prin vene timp de optsprezece ani. De asemenea, avea o rană la piept. Tăietura cobora de la gât până la stern, iar pielea fusese cauterizată de degetul lui Omega. Durerea era atroce și nu avea să treacă până cel mai devreme a doua zi. Spre seară, totuși, sigur se întrema și putea ieși în oraș.

Domnul X urcă în Hummer și porni spre sud. Unul dintre detașamentele fruntașe primise sarcina de a supraveghea zona centrală, iar acum voia să îi vadă în acțiune. Oricât i-ar fi displicut, trebuia să admită că era posibil ca domnul O să fi avut dreptate în privința lipsei de motivație. În afară de asta, trebuia să vadă cum se comportă grupul în situație de luptă. După moartea domnului M, îl bătea gândul să îl înroleze pe Riddle, dar, înainte de a lua o decizie, voia să observe dinamica actuală a detașamentului.

În plus, Billy trebuia evaluat. Întrucât îi fusese instructor de arte marțiale, domnul X avea încredere în abilitățile sale de luptă. Nu știa, însă, cum va primi tânărul primul său omor.

Cu entuziasm, bănuia domnul X, dar nimic nu era garantat. Spera, desigur, ca Riddle să îi dea motive de mândrie.

Domnul X zâmbi și se corectă.

Spera ca domnul R să îi dea motive de mândrie.

* * *

Havers începea să își piardă răbdarea. Muritorii aceia noctambuli nu reprezentau o amenințare la adresa lui, însă viciile lor îl umpleau de scârbă. În capătul aleii, doi se pupau și se pipăiau — și probabil făceau chiar mai mult de atât — în vreme ce un al treilea priza cocaină. Printre gemete și mirosul respingător, Havers nu avea decât o singură dorință: să se întoarcă acasă.

— Peste ce frumușel am dat eu aici?

Havers se trase înapoi. Femeia din fața sa era îmbrăcată ca o prostituată, cu o bustieră elastică și o fustă de-o palmă.

O invitație la sex. Havers simți că i face pielea de găină.

— Vrei să-ți țin de urât? întrebă ea, trecându-și o mână peste abdomen, apoi prin părul scurt și soios.

— Nu, mulțumesc, zise Havers, mergând cu spatele și afundându-se tot mai adânc pe alee. Mulțumesc pentru ofertă, dar nu e nevoie.

— Unde mai pui că e și bine-crescut.

Doamne sfinte, voia să pună mâna pe el.

Havers întinse brațele în față. Continuă să se îndepărteze. Cu cât avansa mai mult, cu atât muzica devenea mai puternică, ca și când s-ar fi apropiat de ușa din spatele clubului.

— Lasă-mă în pace, te rog, spuse el în acordurile unei melodii îngrozitor de obscene.

Pe neașteptate, femeia se făcu albă la față și o șterse de acolo, de parcă ar fi fugit de la locul unei crime.

— Ce dracu' cauți aici? îi spuse o voce de bărbat, sumbră și ostilă.

Havers se întoarse încet. Inima îi spărgea pieptul.

— Zsadist.

Capitolul 47

Wrath încercă să ignore bătăile în ușa dormitorului. Stătea în pat, cu un braț peste mijlocul soției sale și cu capul cuibărit la gâtul ei. Nu intenționa să se miște de acolo decât dacă cineva era pe moarte.

— Fir-ar al dracului!

Sări din pat, își luă ochelarii de soare și traversă camera în pielea goală.

— Nu fi rău cu ei, Wrath, îi spuse Beth, amuzată de situație. Au ei un motiv dacă te deranjează astă-seară.

Wrath inspiră adânc, după care deschise ușa.

— Sper că e cineva rănit...

Încruntă sprâncenele.

— Tohr?

— Avem o problemă, stăpâne.

După o înjurătură, Wrath dădu din cap, dar nu își invită fratele înăuntru. Beth era în cameră, dezbrăcată.

Arătă spre capătul holului.

— Așteaptă-mă acolo.

Trase pe el o pereche de boxeri, o sărută pe Beth și încuie ușa după el. Apoi se duse în dormitorul lui Darius.

— Ce se-ntâmplă, frate?

Întreruperea îl supăra, oricât de justificată ar fi fost. Totuși, era semn bun că venise Tohr. Poate că lucrurile începeau să se îndrepte între ei.

Tohr se rezemă de biroul lui D.

— Am fost la Screamer's să mă văd cu frații. Am ajuns cu întârziere.

— Deci n-ai apucat să-l vezi pe Phury cum vrăjește vreo gagică într-un colț întunecos. Mare păcat.

— L-am zărit pe Havers pe-o alee.

Wrath se posomorî.

— Ce căuta bunul doctor în acea zonă?

— Îl ruga pe Zsadist să te ucidă.

Wrath trase ușa după el, fără zgomot.

— L-ai auzit tu cu urechile tale?

— Da. Era vorba de o grămadă de bani.

— Și Z ce i-a răspuns?

— Că o face și pe gratis. I-am lăsat acolo și am venit la tine, în caz că hotăra să treacă imediat la treabă. Îi cunoști stilul. Nu e genul care să piardă timpul.

— Mda, este eficient. E una din calitățile lui.

— Mai avem doar jumătate de oră până se crapă de ziuă. Nu e timp să trecem la atac, decât dacă își face cumva apariția în următoarele zece minute.

Wrath se uita la podea, cu mâinile în șold. Conform legii vampirilor, Zsadist era pasibil de pedeapsa cu moartea pentru atentat la viața regelui.

— Pentru asta va trebui eliminat.

Dacă Frăția nu se ocupa de această problemă, trecea la acțiune Fecioara Scrib.

Doamne. Phury n-o să primească vestea prea bine.

— Chestia asta o să-l dărâme pe Phury, murmură Tohr.

— Știu.

În acel moment, Wrath se duse cu gândul la Marissa. Pentru uneltirile sale, și Havers urma să-și piardă capul, ceea ce avea să o distrugă pe sora lui.

Wrath clătină nemulțumit din cap, temându-se că trebuia să omoare o ființă atât de dragă ei, după toate suferințele pe care i le pricinuise cât timp îi fusese *shellan*.

— Trebuie să-i anunțăm pe ceilalți, spuse el într-un final. Îi convoc eu.

Tohr se ridică de pe marginea biroului.

— Ascultă, dacă dorești, Beth poate sta cu mine și cu Wellsie până se termină toată tevatura asta. Ar fi mai în siguranță la noi.

Wrath se uită la el.

— Mulțumesc, Tohr. Te-ai gândit bine. Am s-o trimit la voi, imediat ce se înserează.

Tohrment încuviință din cap și porni spre ușă.

— Tohr?

Fratele întoarse capul.

— Da?

— Încă dinainte să mă căsătoresc cu Beth, am regretat ce ți-am spus. Toate mizeriile despre tine și Wellsie și despre cât de fidel îi ești. Acum... am aflat-o pe propria piele. Nimic nu-i mai important decât Beth. Nici chiar Frăția.

Wrath tuși ușor, incapabil să își continue ideea.

Tohr făcu un pas în față și întinse o mână.

— Te-am iertat, stăpâne.

Wrath îl apucă de mână și îl trase în brațele sale. Se bătură zdravăn pe spate.

— Încă un lucru, Tohr. Vreau să îți spun ceva, dar frații nu trebuie să afle de asta deocamdată. După ce îl voi răzbuna pe Darius, mă voi retrage.

Tohr îl privi, încruntat.

— Cum adică?

— Gata cu luptele.

— Ce naiba spui acolo? Te-apuci de croșetat sau ce? zise Tohr și își trecu degetele prin părul său scurt. Noi cum o să mai...

— Vreau să conduci tu Frăția.

Tohr rămase cu gura căscată.

— Pardon?

— Frăția va trebui transformată radical. Să fie centralizată și să opereze ca o unitate militară. Terminăm cu acțiunile individuale. În plus, va trebui să facem recrutări. Vreau soldați. Batalioane întregi de soldați, baze de antrenament și cele mai bune echipamente, spuse Wrath, fixându-l cu privirea. Tu ești singurul care o poate scoate la capăt. Ești cel mai rațional și mai echilibrat dintre toți.

Tohr clătină din cap.

— Dar nu pot... Dumnezeule, nu pot face așa ceva. Îmi pare rău...

— Nu e o rugămintă, ci un ordin. Iar când îmi voi anunța hotărârea la prima întrunire, va deveni lege.

Tohr scoase un șuierat gros.

— Stăpâne?

— Am fost un rege infect. La drept vorbind, nu mi-am făcut deloc datoria. Dar situația se va schimba de acum încolo. Totul se va schimba. Vom construi o civilizație, frate. Sau mai exact, o vom reconstrui.

Ochii lui Tohr sclipeau și vampirul întoarse privirea, scărpinându-se în jurul ochilor cu degetul mare. Ca și când nu ar fi fost mare lucru, doar o simplă iritație. Tuși ușor.

— Vei urca pe tron.

— Da.

Tohr se lăasă într-un genunchi, cu capul plecat.

— Slavă Domnului! rosti el, cu un glas răgușit de emoție. Neamul nostru își va regăsi unitatea. Tu ne vei conduce.

Wrath simți că i se face rău. Era exact lucrul pe care nu și-l dorea. Nu suporta gândul de a fi răspunzător pentru atât de multe vieți. Tohr chiar nu știa că nu se putea ridica la înălțimea sarcinii? Că nu era suficient de puternic? Își lăsase părinții să moară, reacționase ca un neputincios, nu ca un bărbat demn. Se schimbase ceva între timp?

Doar trupul său. Nu și sufletul.

Voia să scape de povara care îi apăsa umerii de la naștere. Să plece...

Tohr se scutură ca de un fior.

— Atâta vreme... Am așteptat atâta vreme să ne salvezi.

Wrath închise ochii. Ușurarea disperată din vocea fratelui său îi dădea de înțeles câtă nevoie era de el. Cât de deznădăjduiți erau mulți dintre ei. Cât timp Wrath trăia, legea nu permitea altei persoane să își asume această sarcină.

Cu un gest șovăitor, Wrath întinse mâna și o așeză pe capul plecat al lui Tohr. Greutatea a ceea ce îl aștepta, a ceea ce îi aștepta pe ei toți, era de neînchipuit.

— Ne vom salva specia împreună, murmură el. Cu toții.

* * *

Câteva ore mai târziu, Beth se trezi, moartă de foame. Dădu la o parte brațul greu al lui Wrath, îmbracă un tricou, iar peste acesta halatul lui.

— Unde pleci, *leelan*?

Glasul lui era adânc, leneș și relaxat. Beth îi auzi umărul trosnind, așa cum se întâmpla de câte ori se întindea.

Ținând cont de câte ori făcuse dragoste cu ea, era surprinzător că vampirul se mai putea mișca.

— Mă duc să iau ceva de mâncare.

— Sună-l pe Fritz.

— A muncit destul aseară. Merită și el puțină odihnă. Mă întorc imediat.

— Beth, zise Wrath pe un ton aspru, e cinci după-amiaza. E soare afară.

Beth se opri.

— Dar ai spus că nu e exclus să pot umbla la lumina zilei.

— Teoretic, da...

— Deci aş putea să mă lămuresc acum.

Se pregătea să deschidă uşa, când Wrath se puse în calea ei. Ochii lui aruncau săgeți.

— Nu-i nevoie să afli în momentul ăsta.

— Ce mare lucru? Mă duc până sus...

— Nu te duci nicăieri, mârâi el, încercând să o intimideze cu trupul său masiv. Îți interzic să părăsești camera.

Beth închise gura.

Îmi interzice? El îmi interzice mie? Va trebui să îl dezvățăm de astfel de porniri încă de la început, medită ea și îi vârî un deget în față.

— Lasă-mă-n pace, Wrath, și nu mai folosi acel cuvând când vorbești cu mine. Om fi noi căsătoriți, dar n-o să accept să îmi dai ordine ca unui copil. E limpede?

Wrath închise ochii. Chipul îi era măcinat de îngrijorare.

— N-o să pătesc nimic, spuse ea, împingându-se în corpul lui.

Îi ridică brațele și le puse pe umerii ei.

— Nu fac decât să scot capul un pic în salon. Dacă e vreo problemă, mă întorc. E bine așa?

Vampirul își încheștă degetele pe umerii ei și o strânse cu putere.

— Mă scoate din minți că nu pot merge cu tine.

— Nu mă vei putea apăra de toate.

Se auzi un al doilea mârâit.

Beth îl sărută sub bărbie și o rupse la fugă pe trepte înainte ca el să apuce să protesteze din nou. Când ajunse pe palier, se opri câteva clipe, cu mâna pe tablou.

Îl împinse ușor. Lumina zilei străpunse întunericul.

La subsol, Wrath scoase o înjurătură și închise ușa.

* * *

Wrath se uită furios la telefon până când încetă să mai sune.

Se învârti prin cameră. Se așează pe canapea. Se ridică și se mai învârti de câteva ori.

În acel moment, se deschise ușa. Beth zâmbea.

— Pot să ies, zise ea.

Wrath se repezi spre ea și îi pipăi pielea. Era răcoroasă și fără nicio urmă.

— Nu te-a ars deloc? Nu ți s-a părut că-i fierbinte?

— Nu. M-a deranjat la ochi când am ieșit afară...

— *Te-ai dus afară?*

— Da. Calmează-te, spuse ea și îl prinse de braț, văzând că îi tremură genunchii. Doamne ferește, te-ai albit tot. Stai jos puțin.

Wrath o ascultă.

Dumnezeule mare! Ieșise din casă în plină zi. Iubita lui se plimbase la soare. Acolo unde lui îi era imposibil să o protejeze. Dacă ar fi rămas în salon, ar mai fi existat o șansă...

S-ar fi putut face scrum.

Degetele ei reci îi îndepărtară părul din ochi.

— Wrath, n-am absolut nimic.

Vampirul ridică ochii spre ea.

— Cred că o să leșin.

— Ceea ce este fiziologic imposibil, fiindcă ești deja întins.

— Fir-ar să fie, *leelan*. Te iubesc atât de mult, încât stau veșnic cu spaima în suflet.

Beth își puse buzele peste gura lui, iar el o prinse de ceafă, imobilizând-o.

— Nu cred că aş putea trăi fără tine.

— Să sperăm că nu va fi nevoie. Acum, lămurește-mă într-o chestiune. Cum se spune la „soț” pe limba voastră?

— *Hellren*, presupun. Prescurtat *hell*¹.

Beth râse scurt.

— Ei, ca să vezi ce ironie.

Mobilul lui Wrath începu iarăși să sune. Se uită la aparatul nenorocit și scoase colții.

— Ai timp să vorbești până mă duc eu în bucătărie. Vrei să-ți aduc ceva?

— Da, pe tine.

— Pe mine mă ai deja.

— Slavă Domnului.

O urmări cum pleacă, admirându-i unduirea șoldurilor și propunându-și ca, la întoarcere, să facă din nou dragoste cu ea. Nu se mai sătura. Să facă dragoste cu acea femeie era prima dependență din viața lui.

Apucă telefonul, fără a verifica mai întâi cine îl sună.

— Ce-i?

Urmă un moment de liniște.

După care, răsună mârâitul lui Zsadist.

— Da' ce binedispus ești. Gata, a trecut extazul?

Ia te uită. Lucrurile se anunțau interesante.

¹ Iad, infern (în lb. engleză).

— Te frământă ceva, Z?

— Am auzit că ai convocat frații azi-dimineață. Pe toți, cu excepția mea. Mi-ai pierdut numărul cumva? Mda, așa se explică, probabil.

— Știi foarte bine cum să dau de tine.

Z râsuflă prelung, parcă frustrat.

— Frate, sunt absolut sătul să mă tratați ca pe un câine. Zău așa.

— Atunci, nu te mai purta ca un câine.

— Du-te dracului!

— Știi ceva, Z? Noi doi am ajuns la capătul drumului.

— Da' de ce, așa, dintr-odată? spuse Z, râzând fioros. De fapt, nu-i nevoie să-mi explici. Puțin îmi pasă și oricum n-avem timp să stăm la taclale. Tu ai treabă cu femeia ta și eu nu te-am sunat ca să mă vait că m-ați lăsat pe tușă.

— Atunci, ce dorești?

— Ca să-ți spun un lucru.

— Tu? spuse Wrath, trăgănat.

— Da, eu, replică Z, cu un șuielat mânios. Fratele Marissei îți vrea capul. Era dispus să îmi dea două milioane ca să te trimit pe lumea cealaltă. Vorbim mai târziu.

Conversația luă sfârșit.

Wrath aruncă mobilul pe pat și își masă tâmplele.

I-ar fi plăcut să creadă că Z sunase din proprie inițiativă. Poate fiindcă își luase un angajament pe care nu mai voia să îl respecte. Poate fiindcă, după mai bine de-o sută de ani de imoralitate, își găsisese în sfârșit conștiința.

Numai că așteptase câteva ceasuri, semn că Phury dusese o luptă de lămurire cu el. Îl convinsese să mărturisească. Cum altfel ar fi putut afla despre întâlnirea fraților?

Wrath luă telefonul și formă numărul lui Phury.

— Doar ce m-a sunat frate-tu.

— Serios?

Glasul său trăda o imensă ușurare.

— De data asta, nu-l vei mai putea salva, Phury.

— Nu i-am zis că știi și tu. Îți dau cuvântul meu, Wrath, că nu i-am zis.

— Sunt convins că ai face orice ca să îl aperi.

— Frate, zău. Mi-ai ordonat să nu spun o vorbă și te-am ascultat. A fost groaznic, dar m-am abținut. A fost alegerea lui Z să te sune.

— Atunci, de unde știa că v-am convocat?

— Mie mi-a sunat telefonul, lui nu. A tras concluzia logică. Wrath închise ochii.

— Trebuie să-l elimin, știi bine. Fecioara Scrib nu se va mulțumi cu o pedeapsă mai blândă pentru trădarea lui.

— Nu e vina lui că a fost abordat. Ți-a povestit ce s-a întâmplat. Dacă e unul care merită să moară, acela e Havers.

— Și va muri. Însă fratele tău fost de acord să mă ucidă. Dacă a acceptat o dată, va accepta și a doua oară. Și poate data viitoare nu va mai mărturisi fiindcă-l bați tu la cap. Pricepi ce spun?

— Îți jur pe onoarea mea că te-a sunat din proprie inițiativă.

— Phury, frate, aș vrea să te cred. Dar ți-ai mai pus o dată pielea la saramură pentru el. Când e vorba de geamănul tău, ai zice și-ai face absolut orice.

Vocea lui Phury tremura.

— Nu face asta, Wrath. Te implor. Z s-a mai îndreptat în ultima vreme.

— Cum rămâne cu femeile alea ucise?

— Știi că doar așa se hrănește. Trebuie să supraviețuiască cumva. Și, în ciuda zvonurilor, nu i-a ucis niciodată pe oamenii cu care s-a hrănit. Habar n-am care-i treaba cu prostituatele alea.

Wrath trânti o înjurătură.

— Stăpâne, nu merită să moară pentru un lucru pe care nu l-a făcut. Nu e drept.

Wrath strânse pleoapele.

— Adu-l cu tine diseară, zise el, în cele din urmă. Îi voi da ocazia să se justifice în fața Frăției.

— Îți mulțumesc, stăpâne.

— Nu te grăbi cu mulțumirile. Doar fiindcă deschide gura nu înseamnă că va scăpa.

Wrath își închise telefonul.

În niciun caz nu îi oferise această șansă de dragul lui Zsadist. Pentru Phury o făcuse. Frăția avea nevoie de el, iar Wrath presimțea că războinicul avea să se retragă dacă geamănul său nu beneficia de o judecată dreaptă. Și chiar și așa era posibil să plece.

Wrath se gândi la Zsadist. Imaginea vampirului îi apără în minte.

Havers apelase la asasinul ideal. Se știa bine că Z nu era legat de nimeni și nimic, astfel că bunul doctor intuise pe bună dreptate că războinicul era dispus să trădeze Frăția cu ușurință. De asemenea, era limpede ca lumina zilei că Z se număra printre puținii vampiri capabili să îl ucidă pe Wrath.

Un singur lucru nu se potrivea. Pe Z nu îl interesau bunurile materiale. Pe vremea când fusese sclav, nu avusese nimic. Odată ce devenise războinic, nu își dorise nimic. Așadar, era greu de presupus că banii l-ar fi motivat.

Pe de altă parte, tipul era în stare să omoare doar ca să se distreze.

Wrath îngheță în clipa în care simți o mâncărime în nas.

Încruntat, se apropie de una din gurile de aerisire care ventilau camera. Inspiră adânc.

Un exterminator pătrunsese pe proprietate.

Șoferul Hummerului pe care îl întâlnise în fața casei lui Billy Riddle.

Beth puse niște mușchi file și un strop de sos de hrean între două felii de pâine. Mușcă din sandvici cu o poftă nemaipomenită. Alimentele erau și mai gustoase.

Mânca și se uita la arțarul din fața bucătăriei. Frunzele sale de un verde-închis erau lipsite de viață. Toropite de arșița verii. Nu adia nicio o boare de vânt, ca și când aerul însuși ar fi fost moleștit de zăpușeală.

Ba nu. Ceva se mișca.

Un bărbat trecu prin gardul viu care despărțea casa lui Darius de proprietatea vecină. Un fior de neliniște se strecură în sufletul lui Beth.

O reacție ridicolă, căci individul era îmbrăcat în uniforma Companiei de Gaz și Electricitate din Caldwell, iar într-o mână avea un blocnotes. Cu părul său decolorat și alura degajată, nu dădea impresia că ar fi o amenințare. Era masiv, dar se deplasa cu lejeritate. Un simplu angajat trimis să citească contoarele și care, pe dogoarea aceea, și-ar fi dorit să facă o muncă de birou.

Telefonul de perete sună brusc și Beth tresări.

Ridică receptorul fără a-l pierde din priviri pe bărbatul necunoscut. Acesta o observă și se opri.

— Alo? spuse ea.

Tipul de la Gaze și Electricitate își reluă drumul, îndreptându-se spre intrarea din spatele casei.

— Beth, treci imediat aici, strigă Wrath.

În acea clipă, angajatul aruncă un ochi pe geamul ușii de la bucătărie. Privirile lor se intersectară. Bărbatul zâmbi și ridică o mână.

Beth simți fiori de gheață.

Nu e viu, își zise în sinea ei. Nu își putea explica de unde știe acest lucru, dar era o certitudine.

Dădu drumul receptorului și o rupse la fugă.

Se auzi un trosnet violent în momentul în care ușa din spate se făcu țandări, urmat de o serie de pocnete. Simți o înțepătură în umăr, apoi un junghi cumplit.

O senzație de sfârșeală i se răspândi prin tot corpul.

Beth se prăbuși, cu fața în jos, pe gresia din bucătărie.

* * *

Wrath scoase un urlat când o simți pe Beth căzând la pământ. Urcă treptele într-o suflare și se năpusti în salon.

Soarele îi arse pielea ca acidul, obligându-l să se retragă la adăpostul întinericului. Se materializă în dormitor, apucă telefonul și formă numărul de la etaj. Îl lăsă să sune. Iarăși și iarăși, fără niciun folos.

Respira zgomotos și pieptul îi era scuturat de spasme.

Prizonier. Era prizonier. Blocat la subsol în vreme ce ea...

Îi strigă numele într-un răget.

Simțea cum aura lui Beth devine tot mai stinsă. Era răpită, dusă departe de el.

Furia îi ardea inima, o furie neagră și înghețată ce sparse oglinda din baie într-un cor de pocnete.

Fritz răspunse.

— Ne-a spart cineva casa. Butch e...

— Dă-mi-l pe polițist! zbiră Wrath.

Câteva secunde mai târziu, Butch veni la receptor. Gâfâia.

— N-am putut să-l prind pe individ...

— Ai văzut-o pe Beth?

— Nu e cu tine?

Wrath slobozi un nou urlet, simțind cu zidurile se strâng în jurul lui, înăbușindu-l. Era complet neajutorat, întemnițat de soarele ce inunda pământul de deasupra lui.

Se strădui să respire adânc. Reuși să ia o gură de aer, după care rămase din nou fără suflu.

— Polițistule, am nevoie de tine. Am nevoie de... tine.

Capitolul 48

Domnul X apăsă vârtos pe accelerația dubiței sale. Nu-i venea să creadă.

Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.

Regina era în mâinile lui. O răpise pe regină.

Era o șansă cu care te întâlneai o singură dată în viață. Iar totul decursese atât de lin, de-ai fi zis că fusese plănuțit.

Dădea târcoale casei într-o simplă misiune de recunoaștere. Îi păruse o coincidență prea stranie că adresa pe care i-o dăduse vampirul întâlnit cu o noapte în urmă pe o alee era aceeași cu a războinicului pe care îl aruncase în aer odată cu mașina. În definitiv, de ce ar fi locuit Regele Orb în casa fratelui său decedat?

Presupunând că ar fi fost o capcană, domnul X se înarmase până-n dinți și pornise spre reședința lui Darius înainte de lăsaarea serii. Voia să cerceteze exteriorul casei, să vadă dacă ferestrele de la etaj erau camuflate și ce mașini se găseau în parcare.

Atunci o remarcase pe femeia brunetă din bucătărie. Cu rubinul lui Saturn pe deget. Inelul reginei.

Domnul X nu înțelegea prin ce minune aceasta putea suporta lumina zilei. Doar dacă nu cumva era pe jumătate om. Ceea ce era extrem de improbabil.

În orice caz, el nu șovăise. Deși inițial nu intenționase să pătrundă în casă, spărsese ușa, mirat și totodată fericit că alarma nu se declanșase. Femeia fugise repede, dar nu suficient de repede, iar săgețile cu tranchilizante funcționaseră de minune, acum că descoperise dozajul ideal.

Se uită în spate.

Femeia zăcea fără cunoștință pe podeaua dubitei.

Seara se anunța promițătoare. Fără îndoială că partenerul ei va veni după ea. Și fiindcă prin venele ei curgea și sângele lui, Regele Orb o putea găsi oriunde ar fi ascuns-o domnul X.

Slavă Domnului, era încă lumină și avea vreme să își fortifice hambarul.

De asemenea, îl bătea gândul să cheme întăriri. Deși avea deplină încredere în abilitățile sale, știa de ce era capabil Regele Orb. Proprietatea i-ar fi fost distrusă, casa, hambarul și tot ce se afla în interiorul acestora ar fi fost rase de pe fața pământului. Iar acesta ar fi fost doar începutul.

Problema era că, cerând ajutorul altor membri, domnul X se vedea obligat să dezvăluie secretul invincibilității lui.

În plus, putea apela la proaspătul său recrut.

Da, trebuia să acționeze fără prea mulți martori. Orice ființă vie putea fi ucisă, chiar și acel războinic cu sânge nobil. Pe lângă asta, domnul X ar fi putut băga mâna-n foc că, având-o pe femeie ostatică, putea schimba raportul de forțe în favoarea sa.

Nu exista niciun dubiu că regele avea să se ofere pe sine în schimbul ei.

Domnul X chicoti de încântare. Domnului R i se pregătea un debut spectaculos.

Butch ieși din salon și dădu fuga în camera de oaspeți pe care o împărțise din nou cu Vishous.

V se plimba de colo-colo, blocat la etajul al doilea pe care nu îl putea părăsi din cauza luminii. În mod evident, conacul fusese conceput ca o reședință privată, nu să servească drept comandament militar.

Iar acest lucru se dovedea un mare neajuns în cazul unor situații de urgență.

— Ce se-ntâmplă? întrebă V.

— Amicul tău Wrath e în ultimul hal, dar a reușit să-mi povestească despre individul din Hummer de care v-ați ciocnit aseară. Blondinul ăla seamănă cu unul din instructorii cu care am vorbit acum câteva zile la o academie de arte marțiale. Mă duc acolo chiar acum.

Butch luă cheile mașinii sale de poliție fără însemne.

— Ține-aici, frate, spuse Vishous și aruncă ceva spre el.

Butch prinse arma cu o singură mână. Verifică camera cartușului. Pistolul Beretta era încărcat, dar cu un soi de gloanțe cum nu mai văzuse până atunci.

— Ce mai sunt și astea?

Era negre, transparente în vârf și străluceau de parcă ar fi fost umplute cu ulei.

— Individul după care te duci nu e om. Dacă vine un exterminator spre tine, îi tragi în piept. Ai reținut? Nu stai pe gânduri, chiar dacă e în plină zi. Țintești direct în inimă.

Butch ridică privirea. Era conștient că, acceptând pistolul, săvârșea un lucru inadmisibil. Trecea de partea cealaltă.

— Cum îi recunosc, V?

— Au un miros dulceag, ca pudra de talc. Și te străpung cu privirea până în suflet. În general, au părul, ochii și pielea albi-cioase, dar sunt și excepții.

Butch îndesă pistolul la brâu. Și se rupse de vechea sa viață pentru totdeauna.

În mod curios, luase decizia mai ușor decât s-ar fi așteptat.

— Ai înțeles tot ce ți-am zis? spuse V și îl bătu pe braț.

— Da.

În momentul în care Butch se repezi spre ușă, V rosti câteva cuvinte într-o limbă străină.

— Poftim? întrebă Butch.

— Să țintești cu precizie, bine?

— N-am ratat niciodată o țintă.

Capitolul 49

Marissa ardea de nerăbdare să îl revadă pe Butch. Se gândise la el toată ziua, iar acum venise în sfârșit momentul să meargă la el.

Dar încercă să-și înfrâneze nerăbdarea, dorind mai întâi să discute cu Havers. Noaptea trecută îl așteptase să se întoarcă acasă, dând o mână de ajutor asistentelor de la clinică ori citind în camera ei ca să își ocupe timpul. În cele din urmă, renunțase și îi lăsase un bilețel pe pat în care îl ruga să treacă pe la ea imediat ce se întoarce. Dar el nu o făcuse.

Această lipsă de comunicare dura de prea mult timp.

Se duse la ușa dormitorului și avu surpriza de a o găsi încuiată. Se încruntă. Clanța nu se mișca. Încercă de câteva ori să o zgâlțâie, după care apăsă cu toată forța pe mânerul de alamă. Era blocată sau încuiată.

Pe lângă asta, pereții camerei sale erau îmbrăcați în oțel, așa că nu se putea nici dematerializa.

— Hei! strigă ea, izbind în ușă. Hei! Havers! E cineva acasă? Să vină cineva să-mi deschidă ușa! Hei!

Într-un final, se lăsă păgubașă. O sudoare rece îi acoperi pieptul.

De îndată ce Marissa tăcu, glasul lui Havers se făcu auzit în cameră, ca și când ar fi așteptat de partea cealaltă a ușii de la bun început.

— Îmi pare rău că s-a ajuns aici.

— Havers, ce înseamnă asta? spuse ea, cu gura lipită de ușă.

— N-am încotro. Nu te mai pot lăsa să mergi la el.

Marissa se strădui să vorbească tare și clar.

— Ascultă-mă bine. Nu pentru Wrath merg acolo. El tocmai s-a căsătorit cu femeia pe care o iubește, iar eu nu îi port niciun strop de ranchiună. Am... am cunoscut un bărbat. Un bărbat pe care îl plac și care mă dorește.

Urmă un lung moment de liniște.

— Havers? rosti ea și lovi cu pumnul în ușă. Havers? Ai auzit ce-am spus? Wrath e căsătorit și eu l-am iertat. Nu am fost cu el.

În sfârșit, fratele ei vorbi cu un glas sugrumat.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că nu m-ai lăsat! De două nopți tot încerc, replică ea și izbi încă o dată în ușă. Dă-mi drumul acum. Mă-ntâlnesc cu... cineva acasă la Darius.

Havers spuse ceva în șoaptă.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Nu te pot lăsa să mergi acolo.

Neliniștea din vocea lui domoli puțin mânia Marissei. Dar o presimțire nefastă o strânse de gât ca o gheară.

— Din ce motiv?

— Nu ești în siguranță în casa aia. Am... Oh, Doamne Dumnezeule...

Marissa își lipi palmele de ușă.

— Havers, ce ai făcut?

Tăcere.

— Havers, spune-mi ce-ai făcut!

Beth simți cum o lovește ceva peste față. O mână. Cineva îi trăsese o palmă.

Tresări buimăcită și deschise ochii. Se găsea într-un hambar. Întinsă pe o masă, cu încheieturile și gleznele prinse în chingi metalice.

Billy Riddle stătea aplecat peste ea.

— Trezește-te, zdreanță.

Femeia se zbătu, căznindu-se să se elibereze. Riddle o privea, zăbovind pe sânii ei, cu buzele strânse într-o linie subțire.

— Domnule R? rosti o altă voce bărbătească. Sper că nu ai uitat că s-a terminat cu violurile.

— Mda. Știu, replică Billy și privirea îi deveni mai amenințătoare. Numai când mă gândesc la asta, și-mi vine s-o chinuiesc.

Bărbatul blond care o răpise intră în câmpul ei vizual. Pe fiecare umăr purta o armă de vânătoare, cu țeava în sus.

— Te las pe tine s-o omori, ce părere ai? Va fi prima ta victimă.

Billy zâmbi, satisfăcut.

— Îți mulțumesc, *sensei*.

Blondul se îndreptă către ușa dublă a hambarului. Era larg deschisă, lăsând să pătrundă ultimele raze ale soarelui.

— Domnule R, trebuie să ne concentrăm, spuse el. Vreau să văd armele încărcate și aranjate lângă cutiile cu cartușe pe bancul de lucru. Ar fi bine să pregătim și cuțitele. Du-te și adu canistra cu benzină din garaj și lampa de sudură cu butan de lângă Hummer.

Billy o mai plesni o dată pe Beth. După care se supuse ordinelor.

Încetul cu încetul, Beth își recăpăta luciditatea. Era încă sub efectul drogurilor, care îi dădeau iluzia unui vis tulbure,

însă cu fiecarea răsuflare, ceața se risipea. Iar ea începea să își regăsească forțele.

Furia lui Wrath era atât de violentă și de cumplită, încât înveli pereții camerei într-un strat de chiciură, iar respirația i se transformase în nori de aburi. Lumânările licăreau în aerul dens, răspândind lumină, dar nu căldură.

Știuse dintotdeauna că era capabil de o mânie sălbatică. Însă urgia pe care avea să o dezlănțuie asupra răpitorilor lui Beth amenința să intre în istorie.

Cineva ciocăni la ușă.

— Wrath?

Era polițistul. Wrath deschise ușa cu puterea minții. Vizitatorul păru ușor descumpănit de temperatura din cameră.

— Am... ăă... m-am dus la Academia de Arte Marțiale. Numele individului e Joseph Xavier. Nu l-a văzut nimeni azi. A sunat și a pus pe altul să îi țină cursurile. Mi-au zis unde locuiește și am dat o raită pe-acolo. Are un apartament în zona de vest. I-am spart locuința, dar totul era curat lună. Lună, zău așa. Absolut nimic în frigider și garaj. Nu tu scrisori, nu tu ziare. Nici măcar un tub de pastă de dinți în baie. Nici cea mai mică urmă că cineva ar fi șters-o de-acolo în grabă. O fi apartamentul lui, dar e clar că nu locuiește acolo.

Wrath se chinuia să îl urmărească. Unica lui grijă era să scape odată din nenorocita aia de vizuină și să o găsească pe Beth. Avea să îi dea de urmă imediat ce ieșea la aer. Sângele lui curgea prin venele lui Beth asemeni unui cip GPS. Oriunde s-ar fi aflat pe fața pământului, el putea să o descopere.

Luă telefonul și formă un număr. Butch dădu să plece.

— Stai aici, îi zise Wrath.

Polițistul se așează pe canapeaua din piele, vigilent și încordat. Gata de orice.

Când glasul lui Tohrment răsună în receptor, Wrath începu să împartă ordine.

— Diseară la zece, îi iei pe frați și vă duceți la Academia de Arte Marțiale. Vă furișați înăuntru și răscoliți peste tot. La sfârșit, declanșați alarma. Așteptați până vin exterminatorii, îi lichidați și ardeți clădirea din temelii. Ai priceput? Scrum, Tohr. Vreau s-o văd făcută scrum.

— Da, stăpâne, spuse vampirul, fără urmă de ezitare în voce.

— Stai cu ochii pe Zsadist. Nu-l lăsa să plece de lângă tine, chiar de-ar trebui să-l legi cu un lanț, adăugă Wrath, apoi se întoarse spre Butch. Polițistul va supraveghea clădirea până se înnoptează. Dacă va observa ceva ciudat, vă va da de știre.

Butch legăna afirmativ din cap. Se ridică și porni către ușă.

— Trec la treabă, zise el, peste umăr.

La telefon, se lăsa un moment de tăcere.

— Stăpâne, vrei să te ajutăm să o găsești...

— De regina noastră am eu grijă.

Capitolul 50

În ora care a urmat, Beth își privise paznicii cum alergau dintr-o parte în alta, părând convinși că Wrath își va face apariția în orice clipă. Dar cum ar fi putut să știe unde o țineau? În definitiv, blondul nu-i lăsase un bilet de răscum-părare. Cel puțin, nu din câte văzuse ea.

Smuci încă o dată de chingile metalice și aruncă o privire prin hambar. Soarele apunea, desenând umbre lungi peste iarbă și pietrișul aleii. În momentul în care Billy închise ușa, Beth zări cerul cenușiu, după care îl urmări pe tânăr cum trage mai multe zăvoare solide.

Era sigură că Wrath o căuta deja. Nu avea nicio îndoială în această privință. Căutarea putea dura însă ore întregi, iar ea nu știa dacă avea atâta timp la dispoziție. Judecând după ura din ochii lui Billy Riddle, era limpede că, mai devreme sau mai târziu, avea să își piardă controlul.

— Acum așteptăm, spuse bărbatul blond și se uită la ceas. N-ar trebui să dureze prea mult. Pune-ți armele la îndemână. Un pistol la brâu și un cuțit la gleznă.

Billy era în culmea fericirii să se echipeze, și avea de unde alege. Erau destule arme semiautomate, puști și cuțite, cât să dotezi o întreagă unitate militară.

Luă un cuțit de vânătoare cu lama de cincisprezece centimetri și se uită spre Beth.

Palmele femeii, deja umede, se umplură de transpirație.

Billy făcu un pas în direcția ei.

Beth se încruntă și întoarse capul spre dreapta. La fel și cei doi bărbați. Ce era sunetul acela?

Un fel de bubuit. Să fi fost un tunet? Un tren?

Indiferent ce era, zgomotul devenea tot mai puternic.

Apoi, le ajunse la urechi un clinchet bizar, asemeni clopoștelor de vânt. Beth cercetă iute hambarul. Pe bancul tic-sit cu muniție, gloanțele trepidau și se izbeau unele de altele.

Billy își privi superiorul.

— Ce dracu' mai e și asta?

Bărbatul inspiră adânc, simțind cum temperatura scade dramatic.

— Fii pe fază, Billy.

Între timp, sunetul se transformase într-un veritabil răget. Hambarul se zgâlțâia din toate încheieturile și praful cădea de pe toți căpriorii, într-o pâclă de fulgi mărunți.

Billy își acoperi capul cu palma.

Ușa dublă a hambarului explodează într-o ploaie de așchii, izbită parcă de un suflu de furie înghețată. Construcția se clătină sub forța impactului, grinzile și scândurile trosniră violent.

În pragul ușii, se profilă silueta lui Wrath. Aerul din jurul său prevestea răzbnare, primejdie, moartea. Beth îi simți ochii ațintiți asupra ei, după care un urlet de luptă se înălță din pieptul vampirului, atât de puternic, încât o asurzi.

Din acel moment, Wrath domină situația.

Cu o mișcare atât de rapidă, încât scăpă privirilor lui Beth, se năpusti asupra blondului și îl izbi cu spatele de ușa unei boxe. Blondul nu păru cătuși de puțin amețit și îi aplică lui Wrath un pumn în bărbie. Cei doi bărbați se prinseră într-o luptă corp la corp, lovindu-se de pereți, spărgând ferestrele și rupând mesele. Cu toate că erau înarmați, se limitară să lupte cu mâinile goale. Chipurile le erau schimonosite de ură, buzele le dezveleau dinții, iar trupurile lor viguroase primeau și aplicau lovituri.

Beth nu voia să privească, însă nu își putea dezlipi ochii de la ei.

Mai ales în clipa în care Billy apucă un cuțit și se aruncă în spatele lui Wrath. Vampirul se răsuci, îl prinse zdravăn pe Billy și îl azvârli în capătul opus al hambarului. Corpul lui Riddle ateriză într-o masă amorfă.

Năucit, tânărul abia se ridică în picioare. Sângele îi șiroia pe față.

Wrath încasa loviturile brutale, fără a părea deranjat. Izbuti să îl țină pe blond la distanță și să desfacă una din chingile care imobilizau încheieturile lui Beth. Cu mâna liberă, femeia începu să desfacă cealaltă legătură.

— Câinii! Dă drumul câinilor! zbieră blondul.

Billy ieși împleticindu-se din hambar. Câteva secunde mai târziu, doi pitbulli dădură năvală înăuntru. Se repeziră la gleznele lui Wrath, exact în momentul în care blondul scotea cuțitul din teacă.

Beth își dezlegă picioarele și sări de pe masă.

— Fugi! îi strigă Wrath, debarasându-se de unul dintre câini și parând un pumn în față în același timp.

Pe naiba! își spuse Beth, apucând primul obiect care îi ieși în cale. Era un ciocan cu cap sferic.

Îl atacă pe blond tocmai când Wrath își pierdu echilibrul și căzu. Ridică ciocanul cât putu de mult și îl lovi cu toată forța în ceafă.

Se auzi un trosnet de oase și sângele țâșni din rană.

Unul dintre câini se întoarse spre ea și o mușcă de coapsă.

Beth țipă, simțind cum colții animalului îi străpung pielea și se afundă în mușchi.

* * *

Wrath dădu la o parte trupul exterminatorului și sări în picioare.

Unul dintre pitbulli se ținea după Beth, cu colții încleștați în coapsa ei. Câinele încerca să o doboare la pământ, ca să îi poată sări la gât. Wrath se precipită spre el, dar se opri imediat. Dacă încerca să îl tragă de pe victima sa, bestia risca să îi smulgă o bucată de carne înainte de a ceda.

Vorbele lui Vishous îi răsunară în minte: *Doi paznici chinuiți vor lupta unul împotriva celuilalt.*

Wrath apucă animalul care îl mușca de gleznă și îl aruncă spre cel care o ataca pe Beth. Lovitura îl făcu să dea drumul prăzii și cei doi pitbulli se încăierară.

Wrath alergă la ea și o prinse înainte să se prăbușească. Femeia sângera.

— Beth...

Răsună un foc de armă.

Wrath auzi o fluierătură stridentă, apoi simți o arsură pe gât ca și când ar fi fost atins cu o torță.

Beth slobozi un țipăt și vampirul se întoarse brusc. Billy Riddle își așeza pușca pe umăr.

Furia îi luă mințile lui Wrath, făcându-l să uite de toate. Se apropie amenințător de proaspătul recrut, fără să îi pese de arma ațintită la pieptul său. Billy apăsă pe trăgaci și Wrath făcu

un pas într-o parte, apoi se lansă cu tot corpul înainte. Își înfipse colții în beregata exterminatorului și o sfâșie. După aceea răsuci capul lui Billy până îi auzi gâtul cum trosnește.

Se întoarse și vru să revină alături de Beth.

Căzu, însă, în genunchi.

Nelămurit, coborî privirile și se examinează. În abdomen, se vedea o gaură de mărimea unui pepene.

— Wrath! exclamă Beth și veni spre el șchiopătând.

— Sunt... rănit, *leelan*.

— Oh, Doamne!

Își rupse halatul de pe ea și astupă plaga.

— Unde ți-e telefonul?

Wrath ridică o mână slăbit și se prăbuși pe o parte.

— Buzunar.

Beth luă mobilul și sună acasă.

— Butch? Butch! Ajutor! Wrath a fost împușcat în stomac! Nu... nu știu unde suntem...

— Autostrada 22, șopti Wrath. Ferma cu un Hummer în față.

Beth repetă indicațiile la telefon, apăsând halatul peste rană.

— Suntem în hambar. Vino repede! Pierde sânge.

Din stânga, se auzi un mârâit gros.

Wrath se uită într-acolo, odată cu Beth. Pitbullul rămas în viață, plin de sânge, dar încă furios, venea spre ei.

Beth nu stătu pe gânduri. Scoase din teacă unul dintre pumnalele lui Wrath și se lăsă pe vine.

— Vino repede, Butch. Cât poți de repede.

Închise telefonul și îl aruncă pe jos.

— Haide, pocitania naibii. Hai, îndrăznește numai.

Câinele le dădea târcoale, iar Wrath se simțea pândit. Dintr-un motiv necunoscut, animalul îl viza pe el. Poate fiindcă

sângera atât de rău. Beth se mișca odată cu câinele, ținându-și brațele larg deschise.

Vocea îi tremura.

— Vrei o bucățică din el? Va trebui să treci de mine mai întâi.

Câinele se repezi asupra lui Beth care, cu agilitatea unui ucigaș versat, se ghemui la pământ și înfipse cuțitul în pieptul animalului. Acesta se prăvăli ca un bolovan.

Fără să mai scoată cuțitul, Beth se întoarse lângă Wrath. Tremura atât de tare, încât mâinile îi păreau ca niște păsări în clipa în care ridică halatul de pe rana vampirului.

— Nu doare, murmură el, simțind mirosul lacrimilor ei.

— Doamne, Wrath, spuse ea, strângându-i mâna. Ești în stare de șoc.

— Probabil. Nu te văd. Unde ești?

— Sunt aici, zise ea și îi ridică degetele pentru a-i atinge fața. Mă simți?

Cu greu, dar suficient cât să îl convingă să se agațe de viață.

— Mi-aș dori să fii însărcinată, rosti el cu glas răgușit. N-aș vrea să rămâi singură.

— Nu spune așa ceva!

— Roagă-i pe Tohr și Wellsie să te adăpostească la ei.

— Nu.

— Jură.

— Nu vreau, protestă ea cu vehemență. Pentru că tu n-ai să pleci nicăieri.

Cât de mult se înșeală, își spuse el. Simțea deja cum se scurge viața din el.

— Te iubesc, *leelan*.

Beth începu să plângă. În suspinele ei înăbușite, Wrath se împotrivi o ultimă oară valului de sfârșeală, care îl învinse.

* * *

Beth nici nu ridică privirile când sună telefonul.

— Wrath? repeta ea. Wrath...

Își lipi urechea de pieptul bărbatului. Inima îi bătea, deși aproape insesizabil, și încă respira, dar prea încet. Și-ar fi dorit din tot sufletul să îl ajute, însă nu îi putea face masaj cardiac. Era prea devreme.

— Ah, Doamne...

Telefonul suna fără încetare.

Îl luă de pe podeaua murdară, străduindu-se să facă abstracție de balta de sânge care înconjura trupul lui Wrath.

— Ce-i?

— Beth! Sunt Butch! Sunt cu V. Ajungem imediat, dar vrea să vorbească cu tine.

Undeva, pe fundal, se auzi un huruit surd, precum sunetul unui motor de mașină. Vampirul i se adresă pe un ton grav:

— Beth, uite ce trebuie să faci. Ai vreun cuțit la îndemână?

Beth se uită la pumnalul prins la pieptul lui Wrath.

— Da.

— Ia-l. Taie-te la încheietura mâinii. Pe verticală, nu pe orizontală, că altfel dai de os. Pe urmă, pune-i mâna în dreptul buzelor. E singura lui șansă de supraviețuire, până ajungem la voi.

Apoi, se lăsă un scurt moment de tăcere.

— Lasă telefonul jos, scumpo, și ia cuțitul. Îți explic eu cum să procedezi.

Beth întinse mâna și scoase pumnalul din teaca lui Wrath. Și-l înfipse în încheietura stângă fără să stea pe gânduri. Chipul i se schimonosi de durere, însă o ignoră și duse numaidecât mâna la gura lui Wrath. Ridică telefonul cu mâna teafără.

— Nu bea.

— Te-ai și tăiat? Ești foarte curajoasă.

- Nu vrea... nu vrea să înghită.
- Să sperăm că i se scurg câteva picături pe gât.
- Dar e rănit și-acolo.
- Fir-ar să fie... Ajungem într-o clipă.

* * *

Butch zări Hummerul.

— Uite, acolo!

Vishous o tăie de-a dreptul peste pajiște. Cei doi bărbați săriră din mașină și alergară spre hambar.

Butch rămase mut de uimire în fața grozăviei care i se înfățișa înaintea ochilor. Doi câini omorâți. Sânge pretutideni. Un cadavru *adevărat*... Dumnezeuule, era Billy Riddle.

Apoi o observă pe Beth.

Purta un tricou lung și era mânjită cu sânge și noroi. Ședea în genunchi lângă trupul lui Wrath, cu o privire înnebunită pe chip și o mână lipită de buzele bărbatului. În clipa în care le remarcă prezența, femeia scoase un șuierat amenințător și puse mâna pe cuțit, gata de luptă.

Vishous dădu să se apropie de ei, însă Butch îl prinse de braț.

— Lasă-mă pe mine mai întâi.

Butch înaintă spre ea, cu pași lenți.

— Beth? Beth, ne recunoști?

Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât privirea ei devenea mai feroce. Își trase mâna de la gura bărbatului și luă poziția de atac.

— Ușurel, puiule. Nu-i facem niciun rău. Beth, sunt eu.
Femeia clipi.

— Butch?

— Da, scumpo. Eu și Vishous.

Beth scăpă cuțitul și izbucni în lacrimi.

— Gata, gata, spuse el, încercând să o îmbrățișeze, însă femeia se ghemui din nou lângă Wrath. Haide, draga mea. Lasă-l pe V să-l examineze. Stai liniștită că nu durează decât un minut.

Beth se lăsă îndepărtată de lângă corpul iubitului ei. Butch își rupse cămașa de pe el, o înfășură în jurul taliei lui Beth și făcu semn din cap către Vishous.

Acesta îngenunchie alături de Wrath. Când ridică privirile de la rana fratelui său, avea buzele încleștate de îngrijorare.

Beth se prăbuși lângă ei și duse iarăși încheietura la gura lui Wrath.

— O să se vindece, nu? Îl ducem la doctor. La un spital, nu-i așa? Nu-i așa, Vishous?

Deznădejdea îi transforma cuvintele într-un țipăt.

Pe neașteptate, mai apăru cineva.

Marissa se ivise ca din senin, însoțită de un bărbat cu înfățișare distinsă, deși înspăimântată. Acesta se apropie de corpul lui Wrath și îndepărtă bucata de satin îmbibată cu sânge.

— Trebuie dus la mine la spital.

— Mașina e în față, pe peluză, spuse V. Când o să-l știu în afara primejdiei, o să mă ocup de mizeria asta.

Medicul îi analiză rana de la gât și slobozi o înjurătură. Se întoarse spre Beth.

— Sângele tău nu-i destul de puternic. Vino încoace, Marissa.

* * *

Beth se căznea din răspuțeri să își stăpânească lacrimile. Își trase mâna de la gura lui Wrath și se uită la femeia blondă.

Marissa șovăia.

— Nu te deranjează să bea de la mine?

Beth îi întinse imediat pumnalul lui Wrath.

— Puțin îmi pasă de la cine bea dacă asta îl salvează.

Marissa își creștă pielea cu precizia celui care a mai făcut-o de nenumărate ori. După aceea, ridică ușor capul lui Wrath și îi puse rana sângărândă pe buze.

Trupul vampirului era scuturat de convulsii, ca și când ar fi fost electrocutat.

— Bun. Acum să-l luăm de-aici, zise bărbatul care preluase controlul. Marissa, să nu-ți miști mâna de-acolo.

Beth îl apucă pe Wrath de o mână, iar bărbatul îl ridică de pe podeaua hambarului. Îl transportă cu mare atenție până la mașina lui Vishous, unde îl întinseră pe spate. Marissa și Beth se așezară pe bancheta din spate, alături de rănit, în vreme ce Butch și V urcară în față. Celălalt bărbat se făcu nevăzut.

Pe când Fordul Escalade străbătea drumurile de țară, Beth mângâia brațul lui Wrath, trecându-și degetele peste tatuajele sale. Avea pielea rece.

— Îl iubești atât de mult! murmură Marissa.

Beth înălță ochii.

— Bea?

— Nu știu.

Capitolul 51

În anticamera sălii de operații, Havers își scoase mănușile chirurgicale și le azvârli într-un recipient pentru deșeuri toxice. Îl dureau spatele, după orele în care stătuse aplecat deasupra pacientul său, trudind să îi sutureze intestinul și plaga de la gât.

— O să scape? se interesă Marissa, de îndată ce își văzu frațele ieșind din sala de operații.

Era slăbită din cauza sângelui pierdut. Palidă, însă vioaie.

— Vom afla în curând. Eu așa sper.

— Și eu.

Femeia îl ocoli, evitând să îl privească în ochi.

— Marissa...

— Știu că regreți. Dar nu mie trebuie să-mi ceri iertare. Ai putea începe cu Beth. Dacă va fi dispusă să te asculte.

Ușa se închise în urma ei cu un șuierat înăbușit. Havers strânse pleoapele.

Ah, Doamne, durerea aceea atroce din piept. Durerea greșelilor ce nu vor mai putea fi reparate.

Havers se rezemă de un perete și își scoase boneta chirurgicală.

Din fericire, Regele Orb avea constituția unui veritabil războinic. Un trup viguros și o voință de fier. Însă, chiar și așa, nu ar fi supraviețuit fără sângele aproape pur al Marissei.

De asemenea, intuia Havers, fără prezența acelei *shellan* cu părul negru. Beth, cum se numea femeia, stătuse alături de el pe toată durata operației. Și, în ciuda faptului că războinicul era inconștient, capul îi fusese în permanență întors spre ea. Femeia îi vorbise ore în șir, până când glasul i se transformase într-o șoptă răgușită.

Nu îl părăsise nici acum, deși era epuizată și abia se mai ținea pe picioare. Refuzase să fie examinată de medic și nu voia nici în ruptul capului să mănânce.

Voia doar să stea cu *hellrenul* său.

Cu pași împleticiți, Havers se duse spre chiuveta adâncă. Se sprijini cu mâinile de marginile sale din inox și se uită la gaura de scurgere. Îi venea să vomite, dar nu avea nimic în stomac.

Frații erau afară. Așteptau vești de la el.

Știau cu toții ce făcuse.

Înainte de a intra în operație, Tohrment îl apucase de gât. Războinicul îi jurase că, dacă Wrath murea, frații aveau să îl spânzure de picioare și să îl bată până își dădea duhul. Chiar acolo, în propria casă.

Fără îndoială că Zsadist le povestise totul.

Doamne, de m-aș putea întoarce pe aleea aceea, se gândi Havers. *De nu m-aș fi dus acolo deloc.*

Ar fi trebuit să știe că nu putea cere unui membru al Frăției să săvârșească un act de trădare. Nici chiar celui lipsit de suflet.

După ce îi prezentase oferta lui Zsadist, vampirul îl fixase cu ochii săi negri și înfiorători, iar Havers înțelezese numai-decât că făcuse o greșală fatală. Oricât de otrăvită i-ar fi fost inima, Zsadist nu ar fi acceptat niciodată să își trădeze regele, și se simțise insultat de propunere.

— Am să ucid pe gratis, mârâise Zsadist. Dar numai când contractul va fi pe numele tău. Dispari din fața mea până nu-mi scot cuțitul.

Speriat, Havers o rupsesse la fugă, dar se trezise urmărit de cineva care bănuia el că ar fi fost un exterminator. Era pentru prima oară când se găsea față în față cu unul dintre nemorți și fusese mirat să îi vadă părul și pielea de un blond palid. Totuși, monstrul era întruchiparea răului și pregătit să ucidă în orice clipă. Încolțit într-un gang, paralizat de spaimă, Havers divulgase totul, atât în speranța de a-și vedea planul dus la îndeplinire, cât și de a scăpa viu și nevătămat. Inițial, exterminatorul se arătase neîncrezător, dar Havers era înzestrat cu darul persuasiunii, iar cuvântul „rege”, pronunțat în mai multe rânduri pe parcursul povestirii, se dovedise suficient pentru a-i atrage atenția asasinului. Informația fusese transmisă. Exterminatorul plecase. Zarurile fuseseră aruncate.

Havers trase adânc aer în piept, făcându-și curaj să iasă pe coridor.

Cel puțin, le putea jura fraților că făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a-l salva pe Wrath.

Nu pentru a se salva pe sine, căci acest lucru era imposibil. Trădarea se pedepsea cu moartea. Era doar o chestiune de timp până avea să fie condamnat.

În sala de operații acționase ireproșabil fiindcă aceasta era singura cale de a-și răscumpăra cumplita greșală. Dar și pentru că cei cinci bărbați înarmați și muritorul acela curajos așteptau afară sfâșiați de durere.

Cu toate astea, alta fusese motivația reală a doctorului.

Durerea mistuitoare din ochii acelei Beth cu părul ei negru îi dăduse principalul imbold. Cunoștea prea bine acea expresie de neputință îngrozită. El însuși o avusese când o veghease pe femeia iubită pe patul de moarte.

Havers se spală pe față și ieși pe coridor. Vampirii și omul ridicară ochii spre el.

— A supraviețuit operației. Rămâne de văzut cum va reacționa în continuare.

După asta, se îndreptă către Tohrment.

— Vrei să mă omori acum?

Războinicul îl pironi cu privirea sa ostilă și violentă.

— Deocamdată te țin în viață ca să ai grijă de el. Când se va face bine, te va omori cu mâna lui.

Havers clătină din cap și scoase un geamăt slab. O zări pe Marissa astupându-și gura cu palma.

Vru să se ducă spre ea, însă muritorul se puse în fața ei. Ezită câteva secunde, după care îi întinse o batistă. Marissa o luă, le întoarse spatele și plecă.

Beth își așază capul pe perna lui Wrath. După operație, fusese mutat pe un pat de spital, dar nu într-unul din saloanele obișnuite. Havers hotărâse să îl țină în sala de operații, în eventualitatea în care era nevoie de o intervenție urgentă. Încăperea cu ziduri albe era friguroasă, dar cineva o învelise cu o pătură groasă. În mod evident, îi acoperiseră și picioarele. Nu își amintea cine fusese atât de amabil.

La auzul unui clinchet, se uită la puzderia de aparate la care era conectat Wrath. Le studie rând pe rând, fără a înțelege semnificația datelor afișate. Atât timp cât nu țiuia alarma, se presupunea că totul era în regulă.

Același clinchet mai răsună o dată.

Îl privi pe Wrath și țâșni în picioare.

Bărbatul încerca să vorbească, dar avea gura uscată și limba grea.

— Șșșt, șopti ea, prinzându-l de mână și poziționându-se în câmpul său vizual, în cazul în care ar fi deschis ochii. Sunt aici.

Îi simți degetele zvâcnindu-i în palmă. Apoi, își pierdu cunoștința din nou.

Doamne, arăta deplorabil. Palid precum dalele de gresie de pe podeaua sălii de operații. Ochii adânciți în orbite.

Avea un bandaj gros la gât. Abdomenul îi era înfășurat în tifon și pansamente, iar câteva tuburi de drenaj îi ieșeau din rană. În braț îi fusese introdusă o perfuzie cu lichide și analgezice, în vreme ce puna de la sondă atârna peste marginea patului. Mai mulți electrozi EKG îi fuseseră aplicați pe piept, precum și un oximetru pe degetul mijlociu.

Cel puțin era în viață. Deocamdată.

Și își recăpătase cunoștința, chiar dacă numai pentru o clipă.

Starea lui Wrath rămase neschimbată și în următoarele două zile. Momentele de luciditate alternau cu cele de inconștientă, ca și când voia să verifice dacă Beth mai este lângă el, înainte de a-și relua sarcina herculeană de a se vindeca.

În cele din urmă, se văzu nevoită să doarmă, așa că frații îi aduseră un scaun mai confortabil, iar cineva îi dădu o pernă și o pătură. Se trezi o oră mai târziu, cu mâna încă încleștată pe degetele lui Wrath.

Mâncă la insistențele lui Tohr și ale lui Wellsie. Și făcu un duș în anticameră. În cea mai mare viteză. La întoarcere, îl găsi pe Wrath zvâcnind din mâini și picioare, iar Wellsie îl chemase pe Havers.

În clipa în care Beth îl apucă de mână, Wrath se calmă.

Nu știa cât avea să dureze acea stare de incertitudine. Însă, de fiecare dată când vampirul își revenea, ea își mai împropăta forțele.

Era hotărâtă să aștepte. Pentru el, aștepta chiar și o eternitate, dacă era nevoie.

Wrath își recăpătă luciditatea, într-o efervescentă de gânduri și idei. Cu un minut înainte, era inconștient, iar acum toate circuitele creierului începeau să se aprindă. Nu știa unde se află și pleoapele îi erau prea grele pentru a le deschide, așa că se mulțumi să facă o analiză rapidă a pagubelor. Jumătatea inferioară părea teafără, degetele i se mișcau, picioarele erau la locul lor. *Ah, au!* Avea senzația că cineva îl izbise în stomac cu un levier. Pieptul, însă, era întreg. Îl ardea gâtul. Îl dureau capul. Brațele erau în regulă. Mâinile...

Beth.

Se obișnuise să îi simtă palma în a lui. Unde plecase?

Deschise ochii imediat.

Era chiar lângă el, așezată pe un scaun, cu capul odihnindu-se pe pat, ca și cum ar fi dormit. La început, se gândi să nu o trezească. Era evident epuizată.

Dar își dorea nespus de mult să o atingă. Avea nevoie să o atingă.

Încercă să întindă brațul liber, dar parcă ar fi cântărit două sute de kilograme. Perseveră, se încordă din răspuțeri și îl mișcă pe deasupra așternuturilor, centimetru cu centimentru. Nu știa cât timp trecuse. Ore, probabil.

Dar, în cele din urmă, reuși să atingă o şuviță din părul lui Beth. Moliciunea sa de mătase îi păru un miracol.

El era viu, la fel și ea.

Wrath izbucni în plâns.

* * *

Beth simți patul clătinându-se și se deșteptă cuprinsă de panică. Prima dată, îi căzură ochii pe mâna lui Wrath. Își răsucise pe degete o buclă din părul ei.

Îi privi chipul. Lacrimi mari i se prelingeau din ochi.

— Wrath! Dragostea mea.

Se aplecă spre el și îi îndepărtă părul de pe față. Bărbatul părea copleșit de suferință.

— Te doare ceva?

Wrath deschise gura, însă nu izbuti să scoată vreun sunet. Alarmat, căscă ochii atât de mari, încât păreau că îi vor ieși din orbite.

— Încet, iubirea mea. Fii calm. Relaxează-te, spuse ea. Strânge-mă de mână, o dată pentru „da”, de două ori pentru „nu”. Ai dureri?

Nu.

Beth îi șterse cu blândețe lacrimile de pe obraji ușor țeptoși.

— Ești sigur?

Da.

— Vrei să-l chem pe Havers?

Nu.

— Ai nevoie de ceva?

Da.

— Mâncare? Sânge?

Nu.

Wrath începu să se frământa, implorând-o cu ochii săi îndurerați.

— Șt, stai liniștit, zise ea și îl sărută pe frunte. Calmează-te. O să aflăm ce îți trebuie. Avem tot timpul din lume.

Ochii lui coborâră asupra mâinilor lor înlănțuite, apoi îi ridică spre chipul femeii. Făcu același gest încă o dată.

— De mine? șopti ea. De mine ai nevoie?

Wrath îi strânse degetele și nu le mai slăbi.

— Ah, Wrath... Dar eu sunt a ta. Suntem împreună, dragostea mea.

Lacrimile șiroiau pe obraji războinicului, pieptul i se cutremura, iar respirația îi era grea și sacadată.

Îi luă fața în mâini, încercând să îl liniștească.

— Totul e bine, iubirea mea. Nu plec nicăieri. Nu te las singur, îți promit. Oh, iubirea mea...

Într-un final, Wrath se mai liniști. Lacrimile se domoliră. Un sunet gutural ieși de pe buzele lui.

— Poftim? spuse ea, aplecându-se spre el.

— Am vrut... să te salvez.

— Și m-ai salvat. Chiar m-ai salvat.

Buzele bărbatului tremurau.

— Te... iubesc.

Beth îl sărută tandru pe gură.

— Și eu te iubesc.

— Tu... culcă-te... acum.

După aceea, închise ochii, vlăguit.

Cu privirile împăienjenite, Beth își duse mâna la gură și zâmbi. Frumosul ei războinic se întorsese la ea. Și voia să îi dea ordine de pe patul de spital.

Wrath oftă și păru să adoarmă.

De îndată ce se încredință că bărbatul a ațipit liniștit, Beth se dezmoști și se gândi că fraților le-ar face plăcere să afle că Wrath se trezise și chiar se simțise suficient de întremat pentru a schimba câteva cuvinte. Poate reușea să găsească un telefon și să sune acasă.

Scoase capul pe coridor și rămase surprinsă de spectacolul care o aștepta acolo.

În fața sălii de operații, formând un soi de barieră vie, Butch și restul vampirilor ședeau întinși pe podea. Dormeau buștean, părând la fel de extenuați ca și ea. Vishous și polițistul stăteau unul lângă celălalt, sprijiniți de perete, cu un televizor portabil și două arme între ei. Rhage se lungise pe spate și sforăia ușor, cu degetele încleștate pe un pumnal. Tohrment își sprijinise capul pe genunchi. Phury se culcase pe-o parte și strângea o stea ninja la piept, de parcă aceasta i-ar fi adus alinare.

Unde era Zsadist?

— Aici sunt, zise el, în șoaptă.

Beth tresări și se uită în dreapta. Zsadist era înarmat până-n dinți, cu pistolul la brâu, pumnalele în tecile încrucișate peste piept și lanțul în mână. Ochii lui negri și strălucitori o fixau fără să clipească.

— Stau de pază. Am făcut cu rândul.

— E vreun pericol?

Vampirul se încruntă.

— Nu știi?

— Ce anume?

Zsadist ridică din umeri și cercetă coridorul. De la un capăt la celălalt. Nelăsând să îi scape nimic din vedere.

— Frăția își protejează oamenii, spuse el, îndreptându-și iar atenția spre ea. Nu v-am lăsa niciodată fără apărare.

Beth intuia că vampirul încerca să ocolească răspunsul, însă nu voia să insiste. Tot ce conta era ca ea și Wrath să fie în siguranță până când soțul ei se pune pe picioare.

— Vă mulțumesc, murmură ea.

Zsadist lăsa imediat ochii în pământ.

Cum se ferește de orice manifestare afectivă, cugetă ea.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

— Patru după-amiaza. E joi, în caz că nu-ți mai amintești, zise Zsadist și își trecu o palmă peste capul aproape ras. Deci cum se mai simte?

— S-a trezit.

— Eram sigur că va supraviețui.

— Chiar așa?

Buza superioară i se umflă într-un fel de rictus, ca și când bărbatul era pe punctul să facă o remarcă răutăcioasă. Dar își înfrână pornirea. Se uită la ea, cu chipul său inexpressiv.

— Da, Beth, chiar așa am crezut. Nu există glonț care să-l țină departe de tine.

Rostind aceste cuvinte, Zsadist își întoarse privirea de la ea.

Ceilalți începură să se agite. O clipă mai târziu, erau toți în picioare, pironind-o cu ochi întrebători. Butch, remarcă ea, părea să se simtă în largul lui în compania vampirilor.

— Cum e? se interesează Tohr.

— Suficient de bine ca să înceapă să-mi dea ordine.

Frații izbucniră în râs. Un râs de ușurare. De mândrie. De dragoste.

— Aveți nevoie de ceva? întrebă Tohr.

Beth le examinează chipurile. Pe toate se citea nerăbdarea. Ca și când sperau să le încredințeze vreo sarcină.

Aceasta este într-adevăr familia mea, medită ea.

— Nu cred că ne trebuie nimic, zise ea. Dar sunt convinsă că va dori să discute cu voi, cât de curând.

— Și tu? o chestionă Tohr. Te ții bine? Nu vrei să te odihnești puțin?

Beth îl refuză cu o clătinare din cap și deschise ușa sălii de operații.

— Nu mă mișc de lângă el până nu se pune pe picioare.

* * *

Imediat ce ușa se închise în spatele lui Beth, Butch îl auzi pe Vishous mormăind în barbă.

— Grozavă femeie, nu?

Urmă un murmur de aprobare generală.

— N-ai vrea să te pui cu ea, continuă vampirul. Dacă-ai fi văzut-o când am intrat în hambar! Stătea aplecată peste el, gata să ne ucidă și pe mine și pe polițist cu mâinile goale. Zici că își apăra puiul, pricepeți?

— N-o avea vreo soră? întrebă Rhage.

Phury pufni în râs.

— Habar n-ai avea tu cum să te descurci cu o femeie deosebită.

— Tu vorbești, Casanova?

Apoi Hollywood își frecă gânditor bărbia, ca și când ar fi meditat la misterele universului.

— A naibii treabă, Phury, s-ar putea să ai dreptate. Dar orice bărbat are voie să viseze.

— Normal că are, murmură V.

Gândul lui Butch zbură la Marissa. Tot spera că femeia avea să treacă pe acolo, însă nu o mai văzuse din dimineața operației. Îi păruse obosită, absentă, copleșită de griji. Moartea fratelui ei era iminentă. Se apropia cu pași repezi, pe măsură ce Wrath se însănătoșea.

Butch ar fi dorit să meargă la ea, însă nu știa dacă prezența lui ar fi ajutat-o. Nu o cunoștea îndeajuns de bine. Petrecuseră atât de puțin timp împreună.

Poate că ea îl privea ca pe o ciudățenie? O sursă de sânge proaspăt? Sau era ceva mai mult?

Butch își aținti privirile spre capătul culoarului, căutând parcă să o aducă acolo cu puterea minții.

Tânjea să o vadă pe Marissa. Fie doar pentru a se convinge că nu a pățit nimic.

Capitolul 52

Două zile mai târziu, Wrath reuși să se ridice în capul oaselor pentru a-și întâmpina frații. Nu voia să îl vadă lungit pe spate. Perfuzia și toate aparatele din jurul lui erau suficient de grăitoare.

Din fericire, îi scosese sonda încă din ziua precedentă. Se bărbierise singur și făcuse duș. Era plăcut să își simtă părul curat.

— Ce faci? îl certă Beth, prinzându-l că se agită.

— Mă ridic în capul oaselor...

— Ba nu te ridici deloc!

Luă telecomanda patului și îi ajustă secțiunea pentru cap.

— Oh, Doamne, *leelan*, acum stau și culcat și ridicat în același timp.

— Stai exact cum trebuie.

Beth se aplecă peste el pentru a netezi cearșafurile, dezvelindu-și linia sânilor. Corpul lui Wrath reacționează imediat. Cu partea potrivită.

Dorința, însă, îi reaminti de scena din hambar. Cu Beth legată de acea masă. Puțin îi păsa că exterminatorilor nu li se scula.

O apucă de mână.

— *Leelan?*

— Da?

— Sigur ești bine?

Discutaseră despre cele întâmplăte, dar era încă măcinat de grijă.

— Ți-am mai zis. Pulpa se vindecă...

— Nu mă refer doar la problemele fizice, spuse el, dorindu-și să îl mai poată ucide pe Billy Riddle o dată.

Chipul femeii se întunecă pentru o clipă.

— O să-mi revin. Nici nu concep să fie altfel.

— Ești așa de curajoasă. Atât de rezistentă. Mă uimești.

Beth îi zâmbi și se lăsă peste el, sărutându-l în fugă.

Wrath o prinse în brațe și rosti cu buzele lipite de gura ei:

— Îți mulțumesc că m-ai salvat. Nu doar acolo, în hambar.

Ci pentru tot restul vieții.

O sărută mai pătimăș, încântat să o audă gemând de plăcere. Sunetul îi reaprinse dorința și îi mângâie tandru gâtul.

— Ce-ar fi să vii aici, lângă mine?

— Nu cred că ești destul de întremat pentru asta.

— Punem pariu?

Îi luă mâna și o vârî sub cearșaf.

Râsul ei vesel în momentul în care îl cuprinse în palmă era un alt miracol. La fel ca prezența ei permanentă alături de el, ferocitatea cu care îl proteja, dragostea ei, forța ei.

Ea era totul pentru el. Universul lui. Trecuse de la acceptarea fatalistă a morții la dorința disperată de a trăi. Pentru ea. Pentru ei. Pentru viitorul lor.

— Ce-ai zice să mai așteptăm o zi? spuse ea.

— O oră.

— Până când te vei putea ridica singur.

— S-a făcut.

Slavă Domnului că se vindeca rapid.

Beth își trase mâna stângă de pe el.

— Vrei să-i chem pe frați?

— Da, zise el, trăgând aer în piept. Stai puțin. Vreau să-ți explic ce am să le transmit.

O trase de braț, forțând-o să se așeze pe marginea patului.

— Părăsesc Frăția.

Beth închise ochii, vrând parcă să își ascundă ușurarea.

— Vorbești serios?

— Da. I-am cerut lui Tohr să preia comanda. Dar asta nu înseamnă că plecăm în vacanță. Trebuie să îmi asum rolul de conducător al speciei noastre. Am nevoie de tine să-mi fii alături.

Beth deschise ochii și el îi dezmierdă fața.

— O să trăim ca rege și regină. Și ca să fiu sincer până la capăt, îți mărturisesc că nu știu ce ne așteaptă. Am eu câteva idei în minte, dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

— Orice, spuse ea. Pentru tine aş face orice.

Wrath o privea cu ochi mari.

Femeia aceea nu contenea să îl uimească. Stătea acolo, gata să își asume responsabilitatea lumii alături de el, chiar dacă el zăcea pe un pat de spital. Încrederea pe care i-o arăta era absolut incredibilă.

— *Leelan*, ți-am spus că te iubesc?

— Acum cinci minute. Dar nu mă satur niciodată să o aud.

Wrath o sărută.

— Cheamă-i pe frați. Roagă-l pe Butch să aștepte în hol. Iar tu, vreau să rămâi aici cât vorbesc cu ei.

Beth îi invită pe războinici înăuntru, apoi reveni lângă Wrath.

Frații se apropiară de pat cu precauție. Deși avusese o scurtă întrevvedere cu Tohr chiar în acea dimineață, era prima dată când îi vedea pe ceilalți și prima dată când îl vedeau și ei pe el după operație. Câțiva tușiră discret, ca pentru a-și alunga

nodurile din gât. Wrath îi înțelegea perfect. O simțea pe propria piele.

— Fraților...

Havers pătrunse în cameră tocmai atunci. Înarmuri la vederea celor adunați acolo.

— Ah, iată-l pe bunul doctor, spuse Wrath. Intră. Noi doi avem niște conturi de reglat.

Havers trecuse deseori prin sala de operații, însă Wrath nu avusese chef să îl confrunte.

— A venit vremea, rosti Wrath pe un ton poruncitor.

Havers luă o gură de aer și se apropie de pat. Își plecă capul.

— Stăpâne.

— Ai pus pe cineva să mă omoare.

Spre cinstea sa, bărbatul nu încercă să fugă. Nu își căută scuze. Și, cu toate că regreta evident gestul său, nu imploră milă.

— Așa este, stăpâne. Eu l-am abordat, spuse Havers și arătă spre Zsadist. Apoi, când am înțeles că fratele Domniei Tale nu te va trăda, am apelat la exterminator.

Wrath încuviință din cap, căci discutase deja cu Tohr despre evenimentele din acea seară. Tohr nu auzise decât o bucată din răspunsul lui Z.

— Stăpâne, s-ar cuveni să știi că fratele Domniei Tale a vrut să mă omoare numai pentru îndrăzneala de a-i face o asemenea propunere.

Wrath privi în direcția lui Zsadist care îl studia pe doctor, părând a-și dori să îi agațe capul pe perete ca pe un trofeu de vânătoare.

— Da, am auzit că n-a mers prea grozav. Z, trebuie să îți cer iertare.

Războinicul înălță din umeri.

— Las-o baltă. Nu mă pasionează.

Wrath zâmbi, gândindu-se că Z nu se schimbase deloc. Omul era mereu cu capsă pusă.

Havers își plimbă privirile asupra celor adunați.

— Aici, în fața acestor martori, îmi accept condamnarea la moarte.

Wrath îl măsoară din ochi. Și reflectă la suferința îndurată de sora acelui om de-a lungul anilor. Deși Wrath nu îi dorise Marisei o asemenea soartă, deznodământul nefericit fusese în întregime vina lui.

— Din cauza Marisei ai făcut-o, nu-i așa? întrebă Wrath. Havers încuviință din cap.

— Da, stăpâne.

— În cazul acesta, nu te voi omorî. Ai reacționat astfel pentru a răzbuna o ființă iubită. Îți înțeleg gestul.

Havers păru să se clatine pe picioare din pricina șocului. Apoi, scăpă dosarul din mână și se prăbuși la marginea patului, apucând mâna lui Wrath și ducând-o la frunte.

— Stăpâne, mărinimia Domniei Tale este infinită.

— Asta s-o crezi tu. Te las în viață din considerație pentru sora ta. Dar, dacă vreodată mai faci o asemenea prostie, îți iau gâtul cu mâna mea. Ai priceput?

— Da, stăpâne.

— Acum, lasă-ne singuri. Mă consulți mai târziu. Să bați la ușă înainte să intri, bine?

— Da, stăpâne.

Când Havers se strecură afară, Wrath îi sărută mâna lui Beth.

— În eventualitatea în care vom fi ocupați cu altele, îi șopti el.

Un chicot general răsună în cameră.

Le aruncă o privire mânioasă pentru a-i potoli, după care făcu anunțul important. Își dădu seama cât de uluiți sunt în momentul în care rămaseră toți muți.

— Așadar, sunteți de acord cu Tohr? îi întrebă el.

— Mda, zise Rhage. Mie-mi convine.

Vishous și Phury încuviințară legănând din cap.

— Z?

Războinicul dădu ochii peste cap.

— Hai, serios, frate. Ce-mi pasă mie? Tu, Tohr, Britney Spears. Mi-e totuna.

Wrath râse.

— Ai făcut o glumă, Z? După atâta vreme, ți-ai găsit în sfârșit simțul umorului? Mi-ai dat încă un motiv să trăiesc.

Z se înroși la față și își arată colții, în muștrările celorlalți.

Wrath inspiră adânc.

— Încă un lucru, fraților. Voi urca pe tron. După cum i-am spus lui Tohr, trebuie să ne reconstruim societatea. Să ne revigorăm specia.

Frații îl priveau fix. Apoi, veniră pe rând în dreptul patului și îi jurară credință în limba veche, luându-i mâna și sărutându-i interiorul încheieturii. Respectul lor sobru îl emoționă.

Fecioara Scrib avea dreptate, își zise el. Acesta era poporul său. Cum ar fi putut refuza să îl conducă?

De îndată ce războinicii își încheiară jurămintele, Wrath se întoarse către Vishous.

— Ai recuperat recipientele celor doi exterminatori din hambar?

Vishous se încruntă.

— N-am găsit decât unul. Al recrutului pe care l-am întâlnit în noaptea nunții tale. M-am dus înapoi la hambar cât timp tu erai în operație și am înjunghiat cadavrul. L-am luat urna din casă.

Wrath clătină nemulțumit din cap.

— Dar erau doi. Erau sigur doi. Celălalt era șoferul Hummerului.

— Ești sigur că l-ai omorât?

— A căzut după o lovitură la cap.

Simțind nervozitatea lui Beth, Wrath îi strânse mâna.

— Am terminat deocamdată. Discutăm mai târziu.

— Nu e nevoie. N-am nimic, se opuse Beth.

— Mai târziu.

Îi sărută palma și își mângâie obrazul cu ea. O privi în ochi și încercă să o liniștească, detestând totodată lumea în care o atrăsese.

Văzând-o că zâmbește, o trase lângă el, o sărută repede, apoi își întoarse atenția spre frații săi.

— Încă o chestiune, rosti el. Veți locui împreună. Vreau să vă știu pe toți la un loc. Cel puțin pentru câțiva ani.

Tohr se strâmbă.

— Oh, Doamne, ce scandal o să-mi facă Wellsie. Tocmai i-am montat bucătăria la care visa.

— Pentru voi doi, vom găsi o soluție. Mai ales că veți avea un copil în curând. Dar voi ceilalți o să fiți colegi de apartament.

Se auzi un cor de bombăneli. Bombăneli serioase.

— Hei, se putea și mai rău, spuse Wrath. Dacă vă puneam să locuiți cu mine?

— Bine zis, spuse Rhage. Auzi, Beth, dacă simți nevoia să iei o pauză...

Wrath mârâi.

— Ceea ce voiam să spun, accentuă Hollywood, este că s-ar putea muta cu noi o perioadă. Am avea toți grijă de ea.

Wrath ridică ochii spre Beth. Doamne, cât era de frumoasă! Perechea lui. Dragostea lui. Regina lui.

Zâmbi, incapabil să își desprindă privirile de la ea.

— Domnilor, dacă sunteți amabili să vă retrageți, aș dori să fiu singur cu soția mea.

Frații părăsiră camera în râsete de aprobare. Știau cu toții ce avea în minte.

Wrath se zvârcoli în pat, căznindu-se să stea drept, astfel încât să își lase greutatea trunchiului pe bazin.

Beth îl lăasă să se zbată, fără a-i veni în ajutor.

Odată ajuns în poziția dorită, Wrath își frecă mâinile de nerăbdare. Simțea deja atingerea pielii ei.

— Wrath, spuse ea pe un ton sever, în vreme ce el afișa un zâmbet larg.

— Vino-ncoace, *leelan*. Avem o înțelegere noi doi.

Chiar dacă nu putea decât s-o îmbrățișeze, avea nevoie să o simtă lângă el.

Capitolul 53

José de la Cruz îi strânse mâna anchetatorului de la Incendii Criminale.

— Mulțumesc. Aștept raportul scris.

Bărbatul clătină din cap, cu ochii la rămășițele carbonizate ale Academiei de Arte Marțiale din Caldwell.

— N-am mai văzut așa ceva. Zici c-a explodat o bombă nucleară. Între noi fie vorba, nici nu știu ce să trec în raport.

José îl urmări cum merge spre furgoneta sa și demarează.

— Te-ntorci la secție? îl întrebă Ricky, urcând în mașina de poliție.

— Nu chiar acum. Am o treabă în oraș mai întâi.

Ricky îi făcu semn din mână și se îndepărtă.

Rămas singur la locul crimei, José trase adânc aer în piept. Chiar și după patru zile, mirosul incendiului era încă persistent.

Îndreptându-se spre mașina sa de poliție, își examinează pantofii. Erau cenușii din pricina stratului de funingine care acoperea întregul perimetru. Substanța aducea mai degrabă a cenușă vulcanică și nu a ceea ce rămâne de regulă în urma unui incendiu. Până și clădirile dărăpănate erau bizare. În mod

obșnuit, părți din construcție rămân în picioare, indiferent de intensitatea flăcărilor. De data asta, însă, clădirea fusese distrusă din temelii.

Asemeni anchetatorului de la Incendii Criminale, nici lui nu-i mai fusese dat să vadă așa ceva.

José urcă la volan, băgă cheia în contact și demară. Merse spre est, în jur de doisprezece kilometri, până ajunse într-un cartier mohorât. În față, îi apăruă blocurile dezolante, acele buruieni urbane ce răsar din ciment și asfalt.

Se opri în dreptul unuia. Parcă mașina. Opri motorul. Îi luă o vreme până se hotărî să se dea jos.

Chinuindu-se să își stăpânească neliniștea, se duse spre intrarea principală. Un cuplu care ieșea îi ținu ușa deschisă. Urcă trei etaje și pătrunse pe un culoar murdar, a cărui mochetă cafenie uzată era martora miilor de pași care călcaseră pe acolo.

Ușa apartamentului pe care îl căuta fusese vopsită în nenumărate rânduri, astfel că panourile sale cu greu se mai distingeau.

Bătu, fără a spera să primească un răspuns.

Nu îi trebuiă mai mult de câteva secunde pentru a forța încuietoarea. Apoi deschise ușa.

Închise ochii și luă o gură de aer. Un cadavru aflat în descompunere timp de patru-cinci zile ar fi început să duhnească, chiar dacă aerul condiționat funcționa.

Dar nici urmă de așa ceva.

— Butch? strigă el.

Trase ușa după el. Pe canapea era un teanc de pagini sportive din *CCJ* și *New York Post*, toate din săptămâna anterioară. Pe masă tronau doze goale de bere. În bucătărie, chiuveta era plină cu vase murdare, iar blatul acoperit cu și mai multe farfurii.

José intră în dormitor. Nu găsi decât un pat cu cearșafurile răvășite și un morman de haine împrăștiate pe jos.

Se opri în dreptul băii. Ușa era închisă.

Inima începu să îi zvâcnească în piept.

Împinse ușa de perete, așteptându-se să descopere un corp spânzurat de duș.

Nici pomeneală.

Butch O'Neal, detectivul de la Omucideri, dispăruse. Fără urmă.

Capitolul 54

Darius privi în jur. Pâcla tihnită de pe Tărâmul de Dincolo se risipise, dezvăluindu-i ochilor o curte îmbrăcată în marmură albă. În centru, apa fântânii dansa și se juca vesel cu lumina difuză, pe care o capta și o răsfrângea în mii de scântei. Trilurile păsărilor îi încântau auzul, vrând parcă să îl întâmpine și să îi anunțe venirea, în același timp.

Deci, locul acesta e aieva, cugetă el.

— Bine ai venit, Darius, fiu al lui Marklon.

Bărbatul îngenunche numaidecât, fără a privi în spate, și lăsa capul în pământ.

— Fecioară Scrib. Sunt onorat că m-ați primit.

Ea râse ușor. Păși în fața lui. Lumina ce se propaga de sub vâlurile sale din mătase neagră strălucea la fel ca soarele.

— Darius, cum te-aș fi putut refuza? Este prima oară când îmi ceri o întrevvedere.

Bărbatul simți o atingere pe umăr și părul de la ceafă i se înfioră.

— Ridică-te. Vreau să îți văd chipul.

El o ascultă și trupul său viguros se înălță ca un turn în fața siluetei fragile. Își ținea mâinile împreunate la piept.

— Așadar, Tărâmul de Dincolo nu este pe gustul tău? Întrebă ea. Dorești să te trimit înapoi?

— Cu umilință, vă adresez această rugămintă, dacă nu vă este cu supărare. Am așteptat perioada convenită. Aș dori să îmi văd fiica. O singură dată. Dacă nu vă este cu supărare.

Fecioara Scrib răsă din nou.

— Trebuie să recunosc că ești mai iscusit la vorbă decât regele tău. Războinicul acela mânuiește cuvintele cu mare stângăcie.

Se lăasă un moment de liniște.

Darius profită de situație pentru a se gândi la frații săi.

Cât de dor îi era de Wrath. De ei toți.

Dar cel mai mult tânjea să o vadă pe Beth.

— E luată. Fiica ta, rosti Fecioara, pe neașteptate. Luată de un bărbat vrednic.

Darius închise ochii, înăbușindu-și întrebarea interzisă. Ardea de nerăbdare să afle. Spera ca Elizabeth să fie fericită alături de partenerul ales.

Fecioara Scrib părea încântată de tăcerea lui.

— Uită-te la tine. Niciodată o întrebare. Asemenea stăpânire de sine. Pentru respectul arătat, îți voi astâmpăra curiozitatea. Și-a unit viața cu Wrath. Iar el va urca pe tron. Fiica ta este regină.

Darius plecă ochii în pământ, încercând să își ascundă emoțiile și lacrimile. Ca să nu fie considerat slab.

— Ah, bunul meu *princeps*, spuse ea cu blândețe. Ce bucurie și tristețe îți umplu pieptul. Spune-mi, tovărășia fiilor tăi pe Tărâmul de Dincolo nu este suficientă pentru a-ți mângâia sufletul?

— Simt că am abandonat-o.

— Acum nu mai este singură.

— Gândul acesta este liniștitor.

Urmă o clipă de tăcere.

— Și totuși dorești să o vezi?

El încuviință legănând din cap.

Fecioara Scrib plecă de lângă el și se apropie de stolul de păsări ce cântau fericite pe ramurile cu flori albe ale unui copac alb.

— Cum alegi să fie, bunul meu *princeps*? O vizită fugitivă? În visele ei?

— Dacă acest lucru nu vă este cu supărare.

Darius se exprimă reverențios, căci Fecioara era demnă de respect. Dar și în speranța că o va îndupleca.

Vălurile negre fremătară și o mână strălucitoare ieși la iveală. Una din păsări, un pițigoi, i se așează pe deget.

— Ai fost ucis într-un mod dezonorant, rosti ea, dezmiertând pieptul minuscul al păsării. După ce ți-ai slujit neamul secole la rând. Ai fost un *princeps* venerabil și un mare războinic.

— Dacă faptele mele v-au mulțumit, aceasta este cea mai mare răsplată pentru mine.

— Într-adevăr.

Fecioara fluieră către pasăre. Pasărea fluieră la rândul ei, ca și când i-ar fi răspuns.

— Ce ai spune, bunul meu *princeps*, de-ar fi să îți ofer mai mult decât mi-ai cerut?

— Aș spune „da”, zise el, simțind cum îi tresaltă inima.

— Fără să știi care este darul? Ori sacrificiul pe care ți-l cer?

— Am încredere în Domnia Voastră.

— De ce nu poți fi tu rege? rosti ea pe un ton insidios.

Așează pasărea înapoi pe ramură și se întoarce spre el.

— Iată ce îți ofer. O viață nouă. O legătură cu fiica ta. Șansa de a lupta din nou.

— Fecioară Scrib, exclamă el, îngenunchind din nou. Accept, cu toate că nu sunt vrednic de o asemenea cinste.

— Am să trec cu vederea acest ultim răspuns. Iată care va fi sacrificiul tău. Nu vei avea nicio o amintire conștientă despre fiica ta. Nu vei mai fi așa cum ești acum. Și îți cer zălog una din puterile tale.

Darius nu își dădea seama despre ce vorbea, dar nici prin gând nu-i trecea să întrebe.

— Accept.

— Ești convins? Nu dorești să mai cugeți?

— Vă mulțumesc, Fecioară Scrib, dar decizia mea este luată.

— Așa să fie, atunci.

Se apropie de el și mâinile acelea fantomatice ieșiră de sub mătasea neagră. În același timp, vâlul ce îi acoperea chipul se ridică de la sine. Lumina era atât de intensă încât nu îi putea desluși trăsăturile.

Îl prinse de bărbie și ceafă, iar Darius se înfioră simțindu-i forța. L-ar fi putut strivi cu ușurință.

— Îți dăruiesc o nouă viață, Darius, fiu al lui Marklon. Fie ca în această încarnare să găsești ceea ce cauți.

Își lipi buzele de gura lui, provocându-i același șoc precum cel din clipa morții. Toate moleculele din corpul său explodară în eter, iar sufletul eliberat își luă zborul.

Capitolul 55

Domnul X deschise ochii și distinse ca prin ceață un șir de linii verticale. Gratii?

Nu, erau picioare de scaune.

Era lungit pe parchetul tare. Întins pe burtă. Sub o masă.

Ridică bărbia și vederea i se încetșă din nou. *Dumnezeule, simt că îmi crapă capul de durere...*

Amintirile îi reveneau treptat în minte. Lupta cu Regele Orb. Lovitura pe care i-o aplicase femeia cu un obiect tare. Căzătura.

În vreme ce Regele Orb își îngrijea rănile, iar femeia era preocupată de el, domnul X se târșe până la dubișă. Nu se oprise în oraș, ci mult mai departe, lângă munții din împrejurimile acestuia. Printr-o minune, reușise să-și croiască drum prin beznă până la cabana sa și să se adăpostească înăuntru înainte de a-și pierde cunoștința.

Numai Dumnezeu știa cât timp zăcuse acolo.

Prin ferestrele mici se strecura lumina zorilor. Să fi fost a doua zi dimineața? Se îndoia. Avea senzația că trecuseră zile întregi.

Mișcă brațul cu grijă și îl duse la ceafă. Rana era încă deschisă, dar începea să se vindece.

Cu un efort suprem, mental și fizic, izbuti să se ridice și să se sprijine de masă. Se simțea mai bine în acea poziție.

Avusese noroc. Exterminatorii puteau rămâne infirmi pe viață dacă primeau lovituri puternice sau erau împușcați. Nu mureau, dar erau mutilați. De-a lungul anilor, își găsise mulți camarazi lâncezind prin ascunzători, putrezind, incapabili să se vindece, prea slăbiți pentru a-și înfige singuri pumnalul în ei și a-și pune capăt zilelor.

Își examinează mâinile. Erau mânjite cu sângele uscat al Regelui Orb și cu praf de pe podeaua hambarului.

Nu regreta că fugise. Uneori, cea mai înțeleaptă decizie a unui conducător era să părăsească câmpul de bătaie. Atunci când pierderile erau prea mari, când înfrângerea era iminentă, cea mai bună manevră era să se retragă și să reia ofensiva cu altă ocazie.

Domnul X își lăsa brațele pe lângă corp. Trebuia să treacă mult timp până se înzdrăvenea, dar cel mai important era să ia legătura cu oamenii săi. Vidul de putere era o chestiune primejdioasă în interiorul Societății. În special pentru exterminatorul aflat la conducere.

Ușa cabanei se trânti de perete. Domnul X înălță privirea, întrebându-se cum se putea apăra, pentru ca apoi să realizeze că vizitatorul nu avea cum să fie un vampir căci începea să se lumineze de ziuă.

Silueta din prag îi îngheță sângele în vine.

Omega.

— Am venit să te ajut să te pui pe picioare, îi zise acesta, zâmbind.

Văzând cum se închide ușa, domnul X începu să tremure din toate încheieturile.

Un ajutor din partea lui Omega era mai cumplit decât o condamnare la moarte.

Epilog

— **L**a Catacombă. Acolo-ar trebui să mergem, declară Tohr și înfipse furculița într-una din fripturile de vită pe care Fritz le ținea în fața lui pe o tavă din argint. Mulțumesc.

Beth se uită spre Wrath, gândindu-se că se vindecase complet în luna care se scursese de la acele evenimente nefericite. Era în deplinătatea forțelor. Impresionant, ca de obicei. Arogant. Afectuos. Insuportabil și irezistibil, în același timp.

Wrath luă loc în capul mesei și îi trase mâna spre el, mângâindu-i palma cu degetul mare.

Beth îi zâmbi.

Locuiseră în casa tatălui ei pe perioada convalescenței, ocupați să pună la punct o mulțime de planuri de viitor. În fiecare seară, frații cinau alături de ei. Fritz exulta în fața numărului mare de musafiri.

— Să știi că-i o idee a naibii de bună, spuse V. Aș putea instala un sistem de securitate. E destul de izolat, acolo sus pe munte. E construit din piatră, deci rezistent la incendii. Dacă montăm niște obloane metalice la ferestre, ne putem mișca în voie și pe timpul zilei. Asta a fost marea slăbiciune a acestei case când...

Se opri.

— Are și încăperi subterane, dacă-mi aduc eu bine aminte. Le putem folosi pentru antrenamente.

Rhage încuviință din cap.

— În plus, e destul de mare. Am putea locui toți acolo, fără să ne încăierăm.

— Chestia asta depinde mai mult de cât îți ții tu gura, și mai puțin de suprafață, spuse Phury, rânjind răutăcios.

Războinicul se mișcă în scaun pentru a-i face loc lui Boo pe genunchii săi.

— Ce părere ai? îl întrebă Tohr pe Wrath.

— Nu e decizia mea. Clădirile și terenurile au fost proprietatea lui Darius, așa că îi aparțin lui Beth acum, răspunse el și se întoarse spre ea. *Leelan*? Ești de acord ca Frăția să folosească una dintre casele tale?

Una dintre casele ei. Casele *ei*. În viața ei nu deținuse nici măcar un apartament, așa că se împăca destul de greu cu gândul că totul îi aparținea. Și nu era vorba doar de imobiliare. Ci și de opere de artă. Terenuri. Mașini. Bijuterii. Cât despre sumele de bani de care dispunea, acestea erau astronomice.

Din fericire, V și Phury îi ofereau sfaturi despre piețele bursiere. Și o inițiau în tainele obligațiunilor. Bonuri de Trezorerie. Aur. Materii prime. Cei doi războinici aveau un talent înăscut pentru astfel de lucruri.

Pe deasupra, se arătau extrem de amabili cu ea.

Se uită la bărbații adunați în jurul mesei.

— Orice doriți, e al vostru.

Se auzi un murmur de recunoștință și ridicară paharele în cinstea ei. Zsadist nu se atinse de al său, însă făcu semn din cap în direcția ei.

Beth aruncă o otheadă spre Wrath.

— Nu crezi că ar trebui să locuim și noi acolo?

— Ai fi de acord? se miră el. Cele mai multe femei ar prefera să aibă casa lor.

— Este casa mea sau ai uitat? În plus, ei sunt consilierii tăi cei mai apropiați, în ei ai cea mai mare încredere. De ce să te desparți de ei?

— Stați o clipă, se amestecă Rhage. Parcă am convenit că nu vom locui cu el.

Wrath îi fulgeră cu privirea, apoi se întoarse spre Beth.

— Ești sigură, *leelan*?

— Cu cât suntem mai mulți, cu-atât suntem mai protejați, nu?

Wrath legănă din cap.

— Da, dar și mai expuși.

— Cu toate astea, am avea o companie plăcută. Unde mai pui că nimeni nu ne-ar păzi mai bine decât Frăția.

— Mă scuzați, interveni Rhage. Doar eu m-am îndrăgostit de femeia asta sau mai sunt și alte victime?

— Ba bine că nu, spuse V, ducând mâna la cozorocul șepcii. Eu sunt topit după ea.

Phury încuviință din cap.

— Iar dacă locuiește cu noi, o să păstrăm și pisica.

Wrath o sărută și privi spre Tohr.

— Cred că ne-am găsit casa.

— Vine și Fritz, adăugă Beth în momentul în care major-domul intră în sufragerie. Vii cu noi, te rog?

Bărbatul se înroși până în vârful urechiilor de mândrie și îi învăluie pe toți într-o privire radioasă.

— Merg oriunde, pentru rege și dumneavoastră. Cu cât voi avea mai multă lume de îngrijit, cu atât voi fi mai fericit.

— Va trebui să mai găsim câteva persoane care să te ajute.

Vishous i se adresă lui Wrath.

— Cu polițistul cum rămâne? Ce-ai de gând cu el?

— Te interesează fiindcă ți-e amic sau fiindcă e o amenințare la adresa noastră?

— Ambele.

— Am o vagă impresie că o să-mi faci o propunere.

— Așa și este. Ar trebui să vină cu noi.

— Ai vreun motiv anume?

— L-am visat.

Cei prezenți la masă amuțiră.

— În regulă, atunci, spuse Wrath. Dar, indiferent de visele tale, trebuie să stai cu ochii pe el.

— Accept această responsabilitate, zise V, clătinând din cap.

În vreme ce frații dezbăteau planurile, Beth se uită la mâna soțului ei pe care o ținea în palmă și o năpădi dorința absurdă de a plânge.

— *Leelan?* șopti Wrath. Te simți bine?

Beth clătină din cap, minunându-se cât de rapid îi sesiza el emoțiile.

— Mă simt foarte bine, spuse ea și zâmbi. Știi, chiar înainte să te cunosc, visam să trăiesc o aventură.

— Serios?

— Și am obținut mai mult decât speram. Am primit un trecut și un viitor. O viață. Uneori nu știu cum să reacționez în fața unei asemenea fericiri.

— Curios lucru. Și eu simt la fel, zise Wrath prinzându-i capul în palme și sărutând-o. De-aia te sărut atât de des, *leelan*.

Beth îl cuprinse după umerii lui lați și îl mușcă de buze.

— Ah, nu se poate, exclamă Rhage. O să trebuiască să asistăm la toate giugiulelele lor?

— Ce n-ai da tu să ai norocul ăsta, mormăi V.

— Ai dreptate, oftă Rhage. Tot ce vreau e să-mi găsesc și eu o femeie bună. Dar până descopăr calitatea, n-am ce face, mă mulțumesc cu cantitatea. Viața e nasoală, nu?

Reflecțiile sale stârniră un hohot de râs. Cineva aruncă un șervet spre el.

Fritz aduse desertul.

— Vă rog, domnilor, spuse majordomul, nu vă mai jucați cu șervetele. Dorește cineva piersici?

*La adăpostul nopților din Caldwell,
New York, se duce un război pe viață și pe
moarte între vampiri și exterminatori.*

*Populația civilă de vampiri este
apărată de șase războinici care
se luptă pentru supraviețuirea rasei
lor, formând temuta și misterioasa*

Frăție a Pumnalului Negru.

*Dar niciunul dintre ei nu inspiră
atâta teroare și admirație
printre dușmani ca Wrath,
conducătorul lor, ultimul vampir
pursânge de pe Pământ...*

**Pradă unui sentiment de neliniște care îi
invadează trupul și mintea, Beth Randall se
trezește fără apărare în fața necunoscutului senzual
și periculos care o vizitează într-o noapte cu ochii acoperiți
de umbre. Dar curând tânăra descoperă că atingerile lui stârnesc în
ea o foame care amenință să îi devoreze pe amândoi...**

„Un roman uluitor, care creează dependență din prima clipă.
Această carte este un vârtej nebun de personaje captivante, dar
și o seducătoare poveste erotică. Am fost pe de-a-ntregul cuce-
rită de Frăția Pumnalului Negru. Dragi iubitori de romane *dark
fantasy*, este tot ce ați visat!” – LYNN VIEHL

„J.R.Ward a creat două personaje absolut minunate, un
vampir sexy și tulburător, chinuit de dureri sufletești, și o femeie
curajoasă, pasională, care se dovedește a fi sufletul lui pereche.”
– NICOLE JORDAN

18+

LEDA, imprint al
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Fotografia copertei: 123rf.com

Designul copertei: Andreea Apostol

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-973-102-534-6

ISBN: 978-973-102-535-3

9 789731 025353

www.grupulcorint.ro